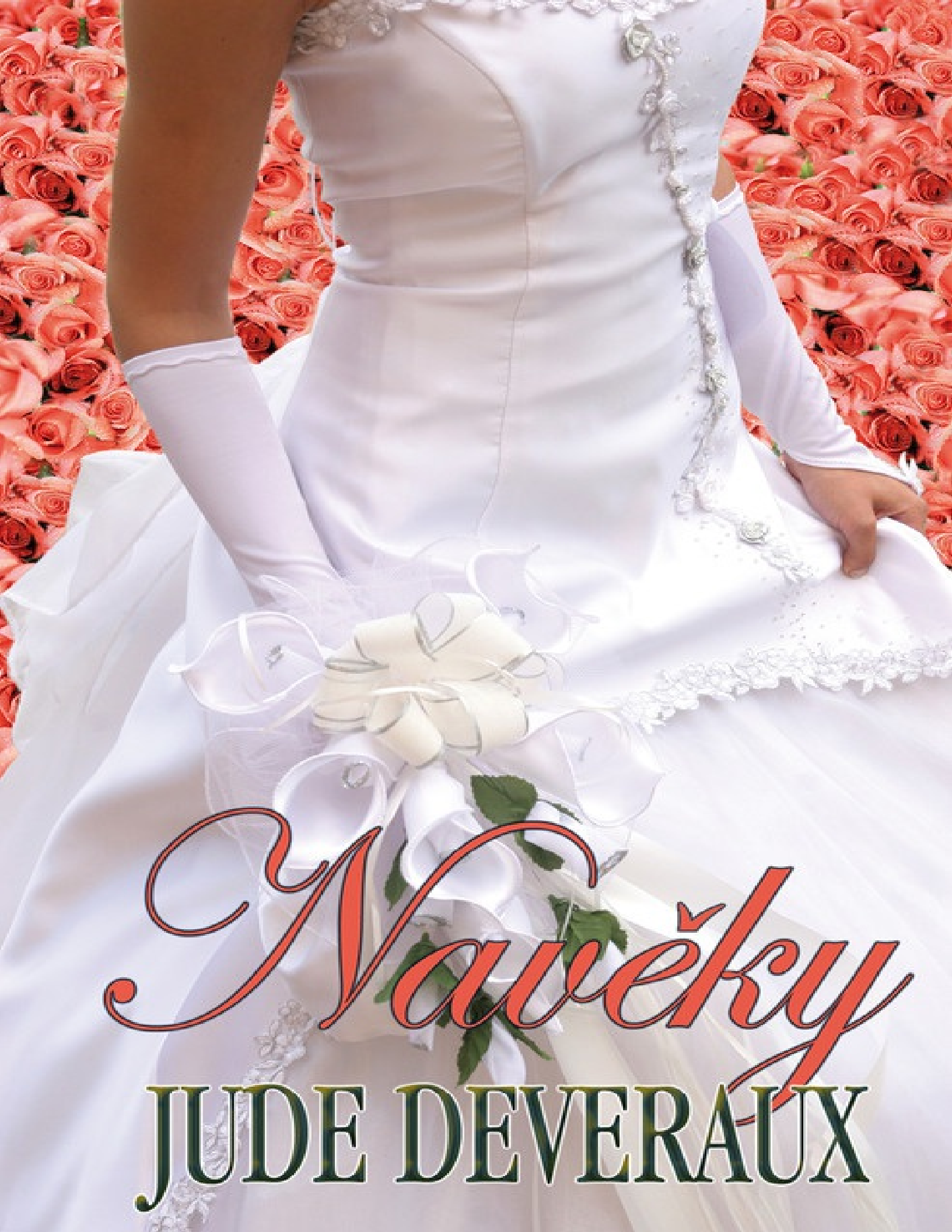

Navečky
JUDE DEVERAUX

Přeložila: **DANIELA ČERMÁKOVÁ**

Vydání první

Copyright © 2014 by Deveraux, Inc.

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2015 jako svou 1908. publikaci

Přeloženo z anglického originálu For All Time vydaného
nakladatelstvím Ballantine Books, New York, v roce 2014

Český překlad © 2015 Daniela Čermáková

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Zdeňka Grigarová

Ilustrace na přebalu © 2015 Ricardo

Přebal a vazba © 2015 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET[®] jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0055-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-0056-6 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2015

Jude Deveraux

Navěky

Druhá část cyklu
Nevěsty z Nantucketu

Poděkování

Jako obvykle bych ráda poděkovala svým čtenářům na Facebooku, kde se svěřuji s každodenním postupem při psaní. Krušné i pěkné chvíle, to pěkné i špatné, všechno je tam. Milé komentáře a odpovědi na mé nesčetné otázky mě podporují v mé práci. Děkuji vám.

NANTUCKET

Graydon Montgomery nedokázal odtrhnout oči od té mladé dívky. Nevěsta a jeho bratránek Jared, tedy ženich, stáli před malou kapličkou, s farářem mezi sebou, a Graydon na ni přes ně neustále zíral. Měla na sobě modré šaty družičky, držela kytici a byla plně zaujatá probíhajícím obřadem.

Byla sice krásná, ale tak, jako obvykle ženy bývají. Nebyla tím typem dívky, za kterou by se lidé otáčeli. S oválnou tváří, očima barvy modrých zvonků a bezchybnou pokožkou vypadala jako dívka, kterou člověk může zahlédnout v novinách, jak se účastní svého debutantského plesu. Klidně by na sobě mohla mít perly a dlouhé rukavičky, aniž by vypadala, že by se lépe cítila v džínách.

Chvilí předtím, když všichni čtyři účastníci svatby čekali před kapličkou, nastal v místnosti rozruch. V poslední minutě došlo k nějakému zmatku a všechno bylo vzhůru nohama. Graydon by se za normálních okolností snažil zjistit, co se to děje, ale dneska mu to bylo jedno. Dneska ho zajímala jenom ona.

Z kapličky se ozývaly rozezlené výkřiky a zvuk nábytku padajícího na podlahu. Dvě družičky a druhý mládenec přiběhli ke dveřím, aby zjistili, co ten hluk způsobuje, ale Graydon stál na místě jako přimrazený. Ani zvědavý nebyl. Dokázal jen civět na záda té mladé ženy. Měla dlouhé blond vlasy, které jí v kudrnách spadaly na záda, a pěknou postavu. Nic bombastického, ale byla štíhlá a elegantní.

Po celou dobu stál Graydon stranou. Jen matně si uvědomoval své okolí, obrovský stan připravený pro večeři a tanec, měsíční světlo dopadající na zalesněnou krajinu kolem nich, dokonce nevnímal ani jasně osvětlenou kapličku, kde se měla konat svatba. Jako by měl v hlavě jen slova, která mu před několika minutami řekla ta mladá dívka.

Když Graydona požádali, aby doprovodil družičku k oltáři, domníval se, že to bude jednoduchý a příjemný úkol. Na červené koberce a obřady jakéhokoliv druhu byl přece poměrně zvyklý.

Jakmile mu však představili tu mladou ženu, šokovalo ho to, co mu pověděla – a pořád se z toho ještě nevzpamatoval.

Sotva co se rozruch v kapličce konečně uklidnil a všichni byli připravení vstoupit dovnitř, Graydon se postavil vedle ní a nabídl jí svoje rámě. Když položila svou ruku na jeho paži, vřele se na ni usmál, zakryl její ruku svou a jemně ji stiskl.

Beze slova mu ruku vytrhla, ustoupila o dva kroky a probodla ho pohledem. Význam toho pohledu byl naprosto jasný: nebude si k ní vůbec nic dovolovat. A to zřejmě obsahovalo i jakékoliv projevy přátelství.

Graydon věděl, že mu ještě nikdy předtím nedošla řeč, ovšem při pohledu na její vztek se mu z hlavy vykouřila veškerá vhodná slova. Dokázal tam jenom zaraženě stát a pomrkávat. Nakonec se mu podařilo souhlasně přikývnout. Žádné dotýkání, žádné úsměvy, nic kromě toho, co bylo nutné k tomu, aby odvedl svoji práci.

Když procházeli uličkou, udržovala si od něho odstup. Rukou spočívala na jeho paži, ale byl mezi nimi asi metrový odstup. Graydon držel hlavu vysoko, usilovně se pokoušel spolknout svou pochroumanou hrdost. Žádná žena ho předtím nepovažovala za... no, odporného. Vlastně se od něj nikdy žádná žena neodvracela.

Nebyl naivní – dobře věděl, že spousta toho podlézání a flirtování s jeho osobou byla důsledkem

toho, o čem sám začal uvažovat jako o „nešťastných okolnostech mého zrození“, ale stejně... Fakt, že s ním nechtěla mít absolutně nic společného, zraňoval jeho ego.

Když se dostali do přední části kapličky, jako by se jí ulevilo, že se od něj dostane pryč. Přešla vlevo a Graydon se postavil na druhou stranu, aby počkal, až projde uličkou nevěsta se svým otcem.

Během obřadu si Graydon nemohl pomoci a musel po ní přes nevěstu a ženicha pokukovat. Jak se jmenovala? Toby, ne? Jistě to byla přezdívka a Graydon uvažoval, jak se asi jmenuje doopravdy.

Když se obřad chýlil ke konci, Graydon ucítil staré známé napětí, kterému lidé říkali „sourozenecké pouto“, a věděl, že dorazil jeho bratr, dvojče. Pohlédl vlevo, na dav lidí nacpaných v kapli. Rodina seděla na židlích, ale zadní část byla plná hostů, kteří stáli. Graydonovi trvalo jen pár vteřin, než úplně vzadu objevil svého bratra, záměrně se skrýval za ostatními. Rory se na svatbu moc vhodně neoblékl, jeho kožená bunda a obyčejné plátěné kalhoty však pasovaly k jeho americkému stylu. Alespoň si bratr nevzal džíny.

Rory tázavě kývl ke světlovlasé družičce. Nikdy předtím neviděl, že by bratr zíral na nějakou ženskou, a zajímalo ho, co na ní vidí.

Jak tomu bývalo u identických dvojčat často, s bratrem dokázali komunikovat i beze slov. Graydon však nedokázal bratrovi sdělit tu jedinou myšlenku, která se mu honila hlavou: dokáže nás od sebe rozeznat.

Rory se zamračil a dal Graydonovi najevo, že ho nechápe. Sklonil hlavu na stranu a Graydon kývl. Právě se domluvili, že se sejdou venku, hned jak to půjde.

Graydon se tedy mohl zase celé věnovat té mladé ženě. Za chvíli opět vykročí uličkou. Už se na to těšil.

Po obřadu Toby opustila kapličku a vydala se do velkého stanu, aby zkontrolovala svatebčany. I když nebyla profesionální svatební koordinátorkou, většinu práce s přípravami odvedla sama. Se spoustou nápadů přišla její kamarádka Alix, tedy nevěsta, ale Toby strávila kupu nekonečných hodin a probdělých nocí, aby dala všechno dohromady. Posledních několik týdnů, kdykoliv se objevil nějaký problém, znělo řešení „zeptej se Toby“. Líbilo se jí, že dokázala vyřešit většinu problémů. Právě teď toužila jen po tom, aby byli všichni šťastní a užívali si oslavu.

„Slečno Wyndamová, nechci vás okrádat o čas, ale rád bych se vám omluvil,“ prohlásil mužský hlas za ní. Věděla, kdo to je, protože ten hlas byl velice osobitý: hluboký a uhlažený. Příliš uhlažený. Příliš neupřímný. Příliš kultivovaný. Jako u mužů, které se jí snažila vnutit její matka.

Toby zaváhala, než se na něho otočila. Včera v noci si zašly s její spolubydlící Lexie a nevěstou na drink. V zadní části restaurace byl nějaký muž s dívkou na klíně a další dvě se smály tomu, co říkal. Když uviděl vejít Toby a její kamarádky, odstrčil tu dívku z klína, vstal a přešel k jejich stolu. Usmíval se, jako by očekával, že mladé ženy přestanou dělat to, co dělají, a okamžitě se mu začnou věnovat. Byl poměrně pohledný, ale něco na něm – možná ten jeho předpoklad nebo pocit, že je trochu povrchní – se Toby nelíbilo. Zvedla kabelku a odešla, ostatní dvě ženy ji okamžitě následovaly.

Dneska večer se ten mládenec, který ji žádal o odpuštění, snažil Toby a Lexie přesvědčit, že to on byl tím mužem včera v noci v baru. Věděla však, že to tak není. A ať už měl k tomu jakékoliv důvody, nesnášela lháře.

Otočila se a vzhledla k němu. Vypadal jako jeho vzdálený bratránek Jared Kingsley, který byl Tobyiným kamarádem a majitelem domu, v němž bydlela, ale tenhle muž byl mladší a, no, jaksi nevinnější. Stál rovně jako pevná mramorová socha. Na hlavě neměl vlásek, který by nebyl na svém místě, na smokingu ani smítko nebo něco zmačkaného. Byl tak dokonale oholený a vymydlený, že ani nepůsobil opravdově.

„Omluva není nutná,“ prohlásila a obešla ho. „Teď, když mě omluvíte, se musím věnovat hostům.“

„Jak jste to poznala?“ zeptal se.

Toby měla momentálně opravdu plné ruce práce, ale zaslechla v jeho hlase naléhavost. „Co jsem měla poznat?“

„Že včera v tom baru to byl můj bratr, a ne já.“

Nejprve se jí chtělo rozesmát se. Jistě žertoval. Pro ni si ti dva nebyli ani trochu podobní. Pak se ale ovládla a ohlédla se na něho, dokonce se jí podařilo pousmát se. Přece jen to byl Jaredův bratranec. „Vypadá jako pirát, zatímco vy jste spíš... no... právník.“ Otočila se a vykročila k velkému stanu.

„Takže si myslíte, že nejsme stejní,“ prohlásil za jejími zády.

Toby se zastavila. Lichocením na ni nezabíralo, ale chlap, který ji dokázal rozesmát, si získal její pozornost.

Znovu se k němu otočila. Stáli v zalesněném prostoru kolem dvou stanů a kapličky, světlo přicházelo jen zevnitř. Všechno kolem nich bylo zalité zlatavým oparem. „Dobře,“ prohlásila a zvedla k němu pohled. „Za co se chcete omluvit?“

„Chcete pirátskou verzi, nebo tu od právníka?“

Zdálo se, že to nemyslí vážně. Neusmála se. „Omluvte mě, ale mám práci.“ Znovu se začala otáčet.

„Můj bratr se dostává do potíží a já ho kryju,“ prohlásil. „Nechci, aby se otec zlobil. Není to dobré pro jeho zdraví.“

Poznala pravdu na první pohled, a tak se na něho podívala. O problémech s rodiči Toby věděla své.

„Obvykle...,“ řekl. „No, vlastně, vždycky nám to projde. Vy jste první mimo rodinu, kdo naši výměnu poznal. Opravdu se omlouvám. Když se vaše kamarádka domnívala, že jsem to byl já, koho viděla včera v noci v baru, bylo prostě mnohem méně komplikované chovat se, jako by to tak bylo. Do té doby jsem ani netušil, že je můj bratr tady na ostrově.“

Když domluvil, jen tam tak stál a díval se na ni s nečitelným výrazem na tváři. Měl silnou čelist a rovný nos. Oči byly tmavě modré, s hustými černými řasami kolem. Ústa měl tvarovaná tak, až se zdálo, že se každou chvíli rozesměje, ale zároveň na něm bylo cosi intenzivního, co ji nutilo přemýšlet, jestli před ostatními něco neukrývá.

„Možná jsem udělala ukvapený závěr,“ uznala a trochu se pousmála. „Co kdybyste šel dovnitř a dal si něco k jídlu? A díky, že jste přijel na Nantucket, abyste mě doprovodil při obřadu.“

„Bylo mi potěšením.“

Zíral na ni způsobem, který nikdy předtím nezažila, jako by nechápal, kdo – nebo co – je. Začínala se cítit nepříjemně.

„Dobře tedy,“ prohlásila. „Nechám vás, abyste... ehm, našel svého bratra.“ Znovu se od něho odvrátila.

„Nevíte, kde bych mohl zůstat?“

Znovu se otočila a zamračila se. „Myslela jsem, že všichni vědí, kde mají spát.“ S Lexie se horečně snažily obstarat každému hostu postel. Tenhle muž přiletěl z Maine jen z toho důvodu, aby šel za mládence. Copak se s Lexie zapomněly postarat o to, kde bude ubytovaný? „Omlouvám se za přehlédnutí,“ hlesla, „ale určitě vám někde najdeme nějakou postel.“

„Promiňte, že jsem se nevyjádřil jasně,“ opravil se. „Na dnešní noc mám ubytování, ale chci zůstat na Nantucketu celý týden. Možná bych si mohl něco pronajmout?“

Za jiných okolností by řekla, že žádá téměř nemožné. Letní počasí na Nantucketu bylo božské, jako by se celý ostrov nacházel v pohádce. Bylo teplo, ale ne horko. Chladno, ale ne mrazivo. Svítilo sluníčko, ale ne nijak nepříjemně, neustále vál jemný větřík, který osvěžoval. V létě přitahoval tento ráj dokonalého počasí kolem šedesáti tisíc turistů a všechno muselo být zamluvené dopředu.

Ovšem tenhle člověk byl příbuzný Kingsleyových a těm patřilo na ostrově několik domů. „Zeptám se Jareda,“ slíbila. „Často jezdí do New Yorku, takže možná můžete zůstat v jeho domě. Nebo v domku pro hosty, ale pak...“ Odmlčela se.

Pousmál se. „Chtěla jste říct, že se tam usadila moje teta a že... že si zřejmě oblíbila otce nevěsty?“

Toby se usmála. „Ano, oblíbila. Kvůli ní tu chcete zůstat?“

„Potřebuju dovolenou,“ konstatoval. „Doma mám sotvakdy volno, ale říkal jsem si, že bych si teď mohl nějaké vzít.“

Toby pohlédla na stan. Zdálo se, že uvnitř je všechno v pořádku. Lidé, kteří zajišťovali obsluhu, byli velice zkušené a bufetový stůl byl neustále plný jídla. Kapela dorazila a za chvíli už bude vše připravené k tanci. Všichni vypadali šťastní. Jedli, pili a smáli se.

Znovu se zadívala na muže před sebou. Jak se to jen jmenoval? Seznámila se za posledních čtyřiaadvacet hodin s tolika lidmi, že si je všechny nepamatovala. „Odkud jste? Váš přízvuk –“

Zarazila se, protože jí připadalo neslušné zmiňovat se o tom, že má mírný, skoro neslyšitelný přízvuk.

Usmál se však. „Můj učitel angličtiny bude mít pocit, že je k ničemu, stejně jako mí američtí příbuzní. Pocházím z Lanconie, ale můj dědeček je z Warbrookeu v Maine. Když jsem vyrůstal, trávil jsem tam každé léto.“

„Vy a váš bratr?“

„Ano,“ potvrdil. „Žil jsem tam se svým bratrem Rorym a asi stovkou dalších příbuzných. Byly to úžasné časy, asi nejšťastnější v mém životě. A co vy? Pocházíte z Nantucketu?“

„Ach, ne. Vůbec ne. Lexie – moje spolubydlící – by řekla, že nemám takové štěstí. Je potomkem majitelů městečka, prvních Angličanů, kteří se na ostrově usadili. Mí předkové dorazili na *Mayflower*, ale Lexie říká, že protože nepřistáli na Nantucketu, jsou to jen ubozí, smutní smolaři.“

„Ne ti šťastní,“ dodal a tvář mu zjemněla úsměvem. „Já pocházím z kmenů válečníků, kteří se oblékali do medvědích kůží a velmi rádi mezi sebou bojovali. Co by si vaše spolubydlící pomyslela o nich?“

„Litovala by vás,“ odpověděla Toby. Usmáli se na sebe. Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho. „Radši půjdu zkontrolovat, zda jsou všichni spokojení. Měl byste si dojít pro něco k jídlu.“

„A co vy? Už jste jedla?“

Toby si povzdechla. „Od rána nic. Měla jsem moc práce. Spadlo několik květinových váz, letadlo se zásobami mělo zpoždění, jeden z členů kapely se necítil dobře a pak tu byla samozřejmě celá ta věc s utajením... Pardon. To vás určitě moc nezajímá. Musím běžet.“ Ani se však nepohnula.

„Takže jste všechno zařizovala vy? Měla jste svatbu na starosti?“

„Víceméně. O spoustě věcí rozhodla nevěsta a Lexie mi pomáhala, ale má spoustu jiných povinností a...“ Toby pokrčila rameny.

„Nechte mě hádat. Nemá takový cit pro detaily jako vy, takže nechala všechno na vás.“

„Ach, ano!“ vykřikla Toby. „Zbožňuju Lexie, ale když je někde moc práce, radši se někam schová.“

„Nic mi neříkejte, myslíte, že to neznám?“

„Opravdu?“

„Ano. Když jsme byli děti, kdykoliv jsme museli něco udělat, bratr se schoval pod stůl s velkým ubrusem. Myslím, že otec věděl, kde je, ale v té době ho Roryho šprýmy bavily. A co vy?“

„Šprýmy vašeho bratra se mi nelíbí.“

„Ne, myslel jsem –“ Graydon se odmlčel a poprvé se opravdu rozesmál, přitom ukázal dokonale rovné bílé zuby.

Toby spadlo z ramen trochu z napětí, a když se zadívala na stan, přála si, aby neměla všechny na starosti.

„Asi už musíte jít dovnitř,“ řekl.

„Ano, musím. Nejsem si jistá, jak k tomu došlo, ale tak nějak se ze mě stala svatební koordinátorka.“

„Odhaduju, že nejspíš věděli, že odvedete dokonalou práci.“

„Naznačujete, že mě ostatní využili?“ Mluvila škádlivým tónem.

„Naprosto.“ Jeho oči se smály, leskly se ve světle stanu. „Kdo vás tak dobře zná?“

„To bude Jared. Váš bratranec.“

„Dělí nás celé generace,“ prohlásil, „ale želbohu je to můj pokrevní příbuzný. Myslím, že bych vám to měl vynahradit.“

Tobyin úsměv povadl a o krok ustoupila. Měsíční svit míval na muže zvláštní účinek. V další

vteřině se po ní nejspíš vrhne. „Radši –“

„Co kdybych šel dovnitř a přinesl vám něco k jídlu?“

„Cože?“

„O plánování slavností toho moc nevím, ale z toho, co jsem viděl, je mi jasné, že když půjdete dovnitř, vrhnou se na vás lidi s otázkami jako –“

„Kde je kečup? Na to už se mě ptali dvakrát.“

„Přesně,“ řekl. „Když se budete držet mimo dohled, zajdu dovnitř, seberu jídlo a pití a přinesu to ven. Musíte se najíst, než se vrátíte do práce.“

„No, neměla bych,“ povzdechla si Toby, ale v hlase se jí neozývalo žádné přesvědčení. Doufala, že něco uzobne, až začnou všichni tancovat, ovšem pak už možná žádné jídlo nebude. „Myslíte, že byste mohl přinést pár mušlí?“

„Seberu z grilu půl tuctu. Co dalšího byste chtěla?“

Toby si najednou uvědomila, jaký má hlad, a když se na něho zadívala, usmál se. „Vezmu kousek od všeho. Máte ráda šampaňské?“

„Zbožňuju ho.“

„Čokoládu?“

„Zvlášť když je na jahodách,“ prozradila.

„Udělám, co bude v mých silách. Popřejte mi štěstí.“

„Přeju vám celý kopec štěstí,“ prohlásila.

„Budu se snažit splnit všechna očekávání.“ Zmizel ve tmě a Toby ho na okamžik ztratila z dohledu, ale pak ho zahlédla na konci bufetového stolu. Moc lidí tam nebylo, většinou posedávali u stolů. Toby čekala, že si vezme talíř a začne na něj nakládat jídlo, udělal však něco zvláštního. Tiše promluvil k jedné pěkné dívce z personálu. Kývla, na okamžik zmizela a pak se vrátila s tákem.

Otočil se, pohlédl na Toby, ve vchodu do stanu byla vidět jen její tvář, a nadzvedl tázavě obočí. Kývla. Ano, ták byl dobrý nápad.

Sledovala ho, jak následuje číšníci podél stolu a vybírá jídlo, které pak dívka ukládala na ták. Poté promluvil s mladým mužem za dlouhým stolem, který se otočil ke grilu, jenž obsluhoval. Řekl také cosi dalšímu číšníkovi, který přešel za bar a vrátil se s lahví šampaňského a dvěma sklenkami. Když byl asi ve čtvrtině stolu, za Jaredovým bratrancem pospíchali tři lidé a plnili jeho příkazy. „Jak zvláštní,“ řekla Toby nahlas.

„Tady jsi!“ zvolala Lexie, když se postavila vedle Toby. „Proč jsi venku? A co je zvláštní?“

Toby se na Lexie nepodívala, ale mávla rukou, aby šla ze světla. „Psst. Schovávám se tu.“

„To já taky.“ Lexie Toby obešla a nakoukla do stanu. „Před kým se skrýváš? Já před Nelsonem a Plymouthem.“

Toby zavrtěla hlavou, když číšnice zvedla kleštěmi pár krajíčků bílého chleba, pak kývla na celozrnné rohlíky.

Lexie sledovala Tobyin pohled. „To je ten chlapík, co jsme ho viděly v baru? Ten, co ses k němu tak strašně chovala, ale pak tě stejně doprovodil k oltáři? Stála jsi od něho tak daleko, že jsi skoro ani nebyla na ostrově.“

„Tak hrozné to nebylo,“ namítla Toby. „Jsou tady ale dva.“

„Takže jsi vynadala oběma?“

Toby kývla na salát coleslaw, který zvedla číšnice. „Jak se jmenuje? Nemůžu si vzpomenout.“

„Který? Ten chlapík v baru, nebo ten, se kterým jsi šla k oltáři?“

„Tenhle, ten s oltářem,“ odpověděla Toby. „Co je to s tebou? Zníš našťavaně.“

Lexie odstoupila od vstupu do stanu. „Čtyři lidi mi řekli, že Nelson koupil zásnubní prsten.“

„Pro tebe?“

„To není vtipné,“ odsekla Lexie.

Toby ještě jednou kývla na jídlo, pak poodstoupila a zadívala se na kamarádku. „Věděla jsi, že to přijde. Scházíte se už celé roky, takže tě chce samozřejmě požádat, aby sis ho vzala. Myslíš, že to udělá dneska večer?“

„Nejspíš. Proto se mu vyhýbám. A nepomáhá mi, že je tu i Plymouth. I před ním se schovávám.“

Roger Plymouth byl Lexiin šéf a podle Tobyina názoru považoval Lexie za víc než jen za svoji osobní asistentku. I když už spolu bydlely přes dva roky, Toby se s Lexiiným šéfem seznámila teprve nedávno. Neslyšela o něm jedinou dobrou věc, a tak ji šokovalo, když ho uviděla. Roger Plymouth byl vysoký, svalnatý a fešák každým coulem. Byl tak pohledný, že lidé často jen tak stáli a zírali na něj. Lexie však přísahala, že je vůči jeho vnějšímu kouzlu imunní a že je to ten největší otrava na zemi. „Napadlo tě někdy, že tvoje nerozhodnost s Nelsonem má něco společného s tím, jak tě přitahuje Roger Plymouth?“

„Jak by mě to mohlo napadnout, když mě nepřitahuje?“ opáčila Lexie. „Ten chlap je naprostý protiva.“

„To jistě je,“ potvrdila Toby, zatímco pohlédla do stanu a uvažovala, kdy se ten člověk objeví s jídlem.

Lexie ji pozorovala. „Ztratil se s někým v keřích.“

„Kdo?“ zeptala se Toby.

„Ten chlap, co tě tak fascinuje. Jmenuje se... Grayson. Ne, Graydon Montgomery. Jak to, že jsi na něho přestala štěkat?“

„Nikdy v životě jsem na nikoho neštěkala!“

„Ha!“ zvolala Lexie. „Viděla jsem, jak umíš proměnit chlapy ve žvatlající idioty tím svým pohledem, jak tě vůbec mohlo napadnout, že by ses mě dotkl. Kéž bych to taky dokázala! Podívala bych se na Plymoutha a sledovala, jak se plazí pryč.“

„Jenže by se plazil za tebou,“ prohlásila Toby. „Tak s kým se Graydon baví?“

„To nevidím. Jsou v těch keřích. Není to žena, jestli tě právě tohle zneklidňuje. Až se sem vrátí, ztratím se. Pověz mi, co mám dělat s Nelsonem a tím prstenem.“

„Měla bys mu říct ano, nebo ne,“ poradila Toby. „Odpověz mu. Miluješ ho?“

„Jistěže ano, ale srdce se mi kvůli němu ani jednou nezastavilo. Což je možná dobře. Vezmeme se, přestěhujeme se do domu, který zdědil, a budeme mít dvě děti. Všechno je to skvělé. Nic víc bych si v životě nemohla přát.“

Toby pohlédla k boku stanu, ovšem nikoho neviděla. „Ale ty bys chtěla nějaké dobrodružství,“ řekla kamarádce. „A možná nějakého dobrodružného muže.“

Lexie poslední část ignorovala. „Uvažovala jsem o tom, že bychom si my dvě mohly vyrazit na nějaký výlet. Dostala jsem pas a...“ Větu nedokončila a zadívala se na Toby. „Co je tedy s tebou a tímhle chlapíkem Graydonem? Zřejmě už jsi mu odpustila tu lež o tom, že byl včera v tom baru. A mimochodem, jak jsi poznala, že to byl někdo jiný?“

„Protože piráti a právníci nejsou stejní,“ usmála se Toby.

„Co to znamená?“

„Nic. Je to jenom takový vtip.“ Podívala se na Lexie. „Doufám, že víš, že se svému problému

budeš muset postavit čelem. Nelson je milý mladík, a jestli si ho vezmeš, budeš moct dál pracovat u Rogera Plymoutha a nikdy nebudeš muset svůj milovaný ostrov opustit.“

„Já vím,“ vzdychla Lexie. „Nejrozumnější a nejlogičtější by bylo říct Nelsonovi ano a nechat tě, ať celou tu svatbu naplánuješ. Myslíš, že můžu mít černé šaty?“

„Lexie,“ prohlásila Toby pevně, „jestli to cítíš takhle, neměla bys ani pomyslet na to, že by sis Nelsona vzala.“

„Určitě máš pravdu. Jenom se dneska večer nechci rozhodovat o celé své budoucnosti. Ach, ne!“

„Co je?“

„Myslím, že jsem zahlédla Plymoutha. Pořád nemůžu uvěřit, že jsi ho sem pozvala. Kde bude spát, když je jeho dům plný hostů? Nebo si vybere jednu dvě dívenky a prostě k nim skočí do postele?“

Kromě toho, že byl Roger pohledný, byl také bohatý a vlastnil multimilionový dům na vodě. Protože původně měl být v době svatby pryč, souhlasil, že poskytne svůj dům se šesti ložnicemi hostům. Ale kvůli změnám na poslední chvíli mu Toby zavolala a požádala ho, jestli by mohl Lexie doprovodit k oltáři.

Bylo zajímavé sledovat, jak se Roger díval na Lexie, jako by byla ta nejkrásnější, nepřitažlivější žena na světě.

„Nevím, kde Roger přespí,“ odpověděla Toby, zatímco znovu mrkla na stan. „Zřejmě tě jeho místo pobytu nebývale zajímá.“

„Abych se mu mohla vyhnout,“ odpověděla Lexie rychle. „Tobě se ten Graydon líbí, že ano?“

„Nevím,“ přiznala Toby. „Právě jsem ho potkala, ale připadá mi milý. Chce se na Nantucketu zdržet celý týden, takže jsem mu řekla, že mu pomůžu najít nějaké místo. Možná by mohl bydlet v domě Kingsleyů, když bude Jared nejspíš v New Yorku.“

„Proč se na ubytování zeptal tebe? Proč ne jednoho ze svých vlastních příbuzných? Já jsem taky jeho sestřenice a pak tu má tetu Jilly. A navíc, proč si to nenaplánoval už dřív?“

„Teprve před třemi dny ho požádali, aby šel za mládence,“ vysvětlila Toby. „Myslím, že se mu Nantucket prostě zalíbil. Možná si chce ostrov prohlédnout. To se stává.“ Spousta lidí přijela na návštěvu a zůstala tu celé roky.

„Všimla sis, že na tebe zíral během celého obřadu?“

Toby byla vděčná za tmou, která skryla její červenající se tváře. „Ano, párkrát jsem zachytila, že se na mě dívá.“

„Dívá?! Ha! Ten chlap ani nemrkl. A teď chce zůstat ‚chvíli‘ na Nantucketu a požádal tě, abys mu našla nějaké místo, kde by mohl bydlet. Jak zajímavé.“

„Víš,“ prohlásila Toby klidně, „mám pocit, že jsem právě zahlédla Nelsona, jak sem míří. Nedrží v ruce otevřenou krabičku s prstenem? Nejspíš jsem zahlédla i záblesk diamantu.“

Lexie se přesunula víc do tmy. „O tomhle jsi vůbec neslyšela,“ prohlásila, než zmizela.

„Vůbec ne,“ zamumlala Toby. Lexiino hloubání nad tím, jestli by si Nelsona měla nebo neměla vzít, už trvalo poměrně dlouho. Od chvíle, kdy se seznámila s Rogerem Plymouthem, se Toby domnívala, že tím problémem je on, ne Nelson. Když Toby osaměla, pohlédla ke stanu, ale po Graydonovi nebylo ani vidu, ani slechu. S povzdechem vykročila dovnitř. Vypadalo to, že už se nevrátí, a tak by se měla pustit do práce.

„Mohu vás odvést ke stolu?“

Toby se zastavila a tvář se jí roztáhla v úsměvu. Když se otočila na Graydona, zarazila se ještě víc. Nabízel jí rámě a ona ho přijala.

„Omlouvám se za své zpoždění, ale zadržel mě bratr.“

„Je to totéž jako zavřel?“

„Jestli to znamená, že mě odtáhl do keřů a dal mi kázání, pak ano, je to správný termín. Povězte mi, slečno Wyndamová, máte sourozence?“

„Ne, nemám. Jsem jedináček.“

„Pak vám jednoho dne možná povím, o co jste měla to štěstí přijít.“

„Ráda si to poslechnu,“ usmála se Toby, zatímco mu položila ruku na paži.

Graydon před chvílí vyšel z velkého stanu za třemi lidmi s jídlem a nábytkem. Připravit soukromou večeři trvalo déle, než se mu zamlouvalo, ale zvládl to. Zdálo se, že byl postaven ještě druhý, mnohem menší stan, a tak ho Graydon zabavil. Stůl, židle, svíčky, všechno bylo uvnitř uspořádáno, a pak budou se slečnou Wyndamovou moct –

„Co to, k čertu, děláš?“

Při hlasu svého bratra a lanconštině zmizel Graydonovi úsměv z tváře. Měl v plánu naklonit si tu mladou dívku, než bude muset bratra požádat, aby mu udělal laskavost. „Večeřím,“ konstatoval Graydon. „S mladou dámou. Promluvíme si později.“

Bratrovo odmítnutí bylo tak neobvyklé, že Rory na okamžik nedokázal promluvit. Vzpamatoval se až ve chvíli, kdy se bratr odvrátil. „Pokud nechceš třetího strážníka, promluvíme si hned.“

Graydon se zastavil, na okamžik zaťal zuby a pak se obrátil zpátky. Počkal, dokud kolem něj neprošli číšníci do menšího stanu, a zašel s bratrem do lesa. „Ať je to rychlé. Čeká na mě.“

Rory nedokázal smazat z tváře výraz překvapení. „Tys sbalil nějakou holku? Ty?! Předpokládám, že je to to děvče, na které jsi celý obřad zíral jako hlupák. Je pěkná, ale nic světoborného. Mohl bych tě seznámit s –“

Rory uskočil právě včas, aby ho minula bratrova pěst mířící na jeho tvář. Kdyby nestrávili tolik času společným tréninkem, Rory už by teď ležel rozplácly na zemi.

„Při pomstě Náose, to bylo ale blízko!“ vyjekl Rory a zíral s vytřeštěnými očima.

Graydon si upravil manžetové knoflíčky. „Asi bych se za to měl omluvit, ale můj počet omluv je pro dnešní noc vyčerpaný. Chtěl jsi mi něco říct?“

Bratři se ještě nikdy takhle nehádali. Ale dnes v noci Graydon – ten klidnější – téměř praštil Roryho – toho horkokrevného.

Rory měl v hlavě prázdko. „Ty jsi... co? Zamiloval ses do té holky? Na první pohled?“ Byl v šoku.

„Ne,“ odpověděl Graydon. „Vůbec ne.“ Zadíval se na bratra v tlumeném světle. „Dokáže nás od sebe rozeznat.“

Rory několikrát zamrkal. „Jak to víš?“

„Víš, že v tom baru jsem nebyl já. Co sis myslel, když ses do ní pustil?“

„Nepustil jsem se do ní. Alespoň ne konkrétně do ní. Byly to tři pěkné holky, a tak jsem je pozdravil. Ta, co se ti líbí, nade mnou ohrnula nos a vyletěla ven. Takhle mě nikdo neusadil od... no, vlastně nikdy. Myslíš, že už stárneme?“

„Myslím, že se nechtěla vybavovat s nějakým cizincem.“

Rory se pousmál. „Takže jsi našel jiný způsob, jak ji sbalit?“ Kývl k malému stanu. „Šampus a jahody v čokoládě? To by mělo stačit. Tyhle americké holky –“ Rory znovu ustoupil, když bratr vypadal, že se na něho vrhne.

„Dobrá,“ prohlásil Rory, „žádný vtipy. Jak víš, že nás od sebe rozezná?“

„Ta druhá družička, ta s tmavými vlasy, řekla, že mě viděla v baru. Nepřemýšlel jsem o tom, ale

potvrdil jsem, že jsem tam byl. Ta blondáta – jmenuje se Toby – se na mě kvůli té lži rozzlobila.“

„Ale ty jsi ji přiměl, aby ti odpustila?“

„Doufám. Podívej, musím jít, ale chci, abys pro mě něco udělal.“

„Mám o ní něco zjistit?“

„Ne!“ odpověděl Graydon. „To zvládnou sám. Chci tu zůstat,“ řekl tiše. Znovu se zadíval na bratra.

„Vlastně hodlám zůstat na Nantucketu celý týden.“

Rory se snažil zakrýt šok. Ačkoliv byli identická dvojčata, jejich povahy se nemohly víc lišit. Jeho bratr byl zodpovědný, vždycky kladl povinnost před... no, před život. Rory byl impulzivní, nevěřil v povinnost žádného druhu.

„Jak chceš, aby ti tak dlouhá nepřítomnost prošla?“ podivil se Rory. „Nedokážeš utéct ani na čtyřadvacet hodin, aniž by to mělo následky. Náš otec pošle vojsko, aby tě našlo, a tvoje zmizení bude ve všech zprávách. Celá planeta tě začne hledat v naději na získání odměny.“

„Ne, nikdo mě hledat nebude,“ namítl Graydon a přísně se na bratra zahleděl. „Nikdo mě hledat nebude, protože moje místo zaujmeš ty.“

Rory se rozesmál. „Možná dokážeme obalamutit cizí lidi, ale naše rodina to pozná.“

„Kdo? Rodiče? Sotva se s nimi vidím. Povědí to naši příbuzní Montgomeryové-Taggertové? Jejich loajalita je legendární. Myslíš, že novináři budou tak mazaní, aby na to přišli?“

„A co Danna?“ zeptal se Rory.

Graydon vrazil ruce do kapes, což bylo neobvyklé gesto, spíš něco, co by udělal Rory – a ten obyčejný postoj jeho dvojče šokoval. „Ta bude poslední, kdo pozná, který z nás je korunní princ. Vidám se s ní méně než s našimi rodiči. Rory?“ Podíval se na bratra. „Uděláš to pro mě?“

Mezi nimi byly roky nepronosených slov. Graydon kryl Roryho už minimálně stokrát. Od doby, kdy byli děti, Graydon často bral vinu na sebe za to, co Rory provedl. Když byli mladší, byla to hra. Rory tropil ošklivé věci a Graydon za ně pykal. Říkal: „Tím, že jsem tebou, jsem méně...“

„Méně jako Dokonalý princ?“ dokončoval Rory za něho.

„Ano,“ přitakával Graydon s úsměvem.

Když však vyrůstali, lidé kolem nich – a všude byla spousta služebnictva – na jejich hrátky přišli. Než jim bylo dvanáct, všichni věděli, že pokud některý z nich udělal něco pěkného, byl to Graydon. Ošklivé chování patřilo do Roryho kompetence.

Rory zíral na bratra – který jako by se proměnil v někoho, koho neznal. „A tohle všechno kvůli holce, co tvrdí, že rozezná tebe ode mě?“ Rory si to neuvědomil, ale postavil se vzpřímeněji, vypjal ramena. Jen pomyšlení na to, že by na delší dobu předstíral, že je bratr, s ním něco provádělo.

„Nemá tušení, že by to bylo nějak důležité,“ prohlásil Graydon.

„Řekla ale, že rozezná korunního prince od toho chudého?“

„Neví to,“ zabručel Graydon.

„Neví, že jednoho dne budeš králem jisté země? Neví, že se máš oženit s dcerou lanconského vévody? Ani neví, že odmítla NMB ve prospěch budoucího krále? Tuší vůbec něco?“

Graydon měl stále ruce v kapsách. „Neví vůbec nic. Ani slovo.“

„A co legenda o tom, kdo rozpozná dvojčata Montgomeryů-Taggertů?“

„Ne, samozřejmě že ne. Rory,“ pravil Graydon pevně, „chci zjistit, jestli...“

„Jestli co?“ zeptal se Rory vztekle. „Chceš zjistit, jestli se do tebe zamiluje kvůli nějaké pitomé legendě? U Jury, to je ale d'ábelské! To nemůžeš! Vy dva nemáte žádnou budoucnost. Víš, že si ji nemůžeš vzít. A ani Danna, jakkoliv je milá, by se nesmířila s roztomilou blondátou milenkou.“

„Nejsem do té dívky zamilovaný a ani to nemám v plánu.“ Graydon se nadechl. „Chci jen to, co jsi měl ty od doby, co nám bylo dvanáct. Chci trochu svobody. Představ si, že je to takový prodloužený večírek na rozloučení se svobodou.“ Stál blízko u bratra. „Budeš se za mě vydávat po celý týden. Rozumíš mi?“

„Jistě.“ Rory znovu ustoupil. Nikdy neviděl bratra tak vzteklého a divokého. Skoro si dokázal představit válečníky, z nichž jejich rodina pocházela. „Zůstanu v paláci a budu si užívat života v luxusu. Nechám se obsluhovat ve dne v noci. Snídat budu šampaňské.“

Graydon poodstoupil. „Takový je tvůj život teď, ale zatímco budu tady, převezmeš doma moje povinnosti. Důležité schůzky můžu posunout, budeš se však muset účastnit charitativních akcí, přednést pár prezentací a zajít alespoň na jedno slavnostní otevření. Budeš všude, kde tě bude potřeba. A teď jdu povečeřet s krásnou mladou dámou a –“

„Řekni jí to,“ vyhrkl Rory. „Slib mi, že jí řekneš, kdo jsi a proč se musíš vrátit domů a nechat ji tady.“

Graydon se neotočil, jen krátce kývl a pak vykročil ke stanu.

Tentokrát byl na řadě Rory, aby strčil ruce do kapes. Opřel se zády o strom. Jeho bratr mu právě vyrazil dech. Jeho žádost, aby si s ním Rory vyměnil místo, nebyla tak neobvyklá, protože to dělali celý život. Graydon se obvykle vydával za Roryho, například před měsícem, když si chtěl na jeden večer odpočinout od svých povinností. Roryho vždycky pobavilo, když sledoval svého upjatého bratříčka, jak se snaží být jako on. Graydon neřídil auto rychlostí dvě stě mil za hodinu, ani neuháněl na člunu přes vysoké vlny. „Nejde jenom o mě, riskuju pověst celého království,“ říkával Graydon, když se Rory posmíval bratrově zdánlivé bojácnosti. Graydonova slova jeho smích uťala. Znamenalo to, že Rory je postradatelný. Graydon ne. „NMB,“ zamumlal Rory. Byl to termín, který vymyslel, když byli děti. „Neužitečný mladší brácha“ – zkratka NMB.

Roryho sebeúcta doznala ještě větší újmy, když Graydon začal mít u dívek větší úspěch než on. Když se to stalo naposledy, Rory přemluvil Graydona, aby šel na večeři s děvčetem, s nímž se scházel už celé měsíce. Chtěl zajít na večírek pořádaný jeho bývalkou a nerad by se potýkal s žárlivostí současné přítelkyně.

Pro Graydona nebylo nikdy snadné uniknout svým bodyguardům, ale té noci se mu to podařilo a záměna proběhla dokonale. Až na to, že poté Roryho přítelkyně chtěla, aby se choval jako té noci při výměně. „Byl jsi tak romantický,“ opakovala neustále. „Připomeň mi, co jsem dělal,“ řekl jí Rory. Zasněně si povzdechla. „Hrál jsi na loutnu, zpíval jsi mi, krmil mě drobnými hroznovými kuličkami. Ty –“ Rory ji přerušil a už bratra nikdy nepožádal, aby ho zastoupil na rande. Krátce poté se s tou dívkou rozešli. „Prostě ses změnil,“ říkala, když se rozcházeli. „Tu jedinou noc jsem se cítila, jako bych byla středem světa, ale pak jsi to byl zase jen... ty.“

Rory se později Graydona zeptal, co si o té dívce myslí. „Pěkná, ale chybí jí mozek. Mám říct matce, aby ti někoho našla?“

Graydon narážel na Danna, která byla vybrána jako budoucí manželka krále. Danna byla vysoká a krásná, velice vzdělaná, a byla to dcera lanconského vévody. Uměla skvěle jezdit na koni, hrát na piano na koncertní úrovni, s lehkostí dovedla být hostitelkou formální večeře pro dvě stě lidí. Co se týče její povahy, zbožňovala charitativní práci, nikdy nezapomněla něčí jméno a vždycky byla velice laskavá a zdvořilá. Nikdy neudělala nic špatně, ani se na nikoho nezlobila.

Celkově vzato byla Danna naprosto a cele dokonalá a měla se provdat za Graydona a stát se další královnou Lanconie.

Jediný problém byl v tom, že Graydon Dannu nemiloval. Měl ji rád, ale byli pouze přátelé. V jednátřiceti letech však Graydon věděl, že je čas, aby se oženil a zplodil dědice trůnu. Jako vždy bral své povinnosti velice, velice vážně. Nebyl jako jeho bratr, nemohl se oženit jen z lásky. Ne, Graydon musel najít ženu, která zvládne všechno, co je požadováno po princezně a později královně. Hodiny postávání, neustálého usmívání, charitativní práce a tak dále. Ta žena musí být svému poslání oddaná stejně jako Graydon, a v této moderní době bylo téměř nemožné někoho takového najít.

Rory se rozhlédl po měsícem ozářené krajině. Slyšel kapelu hrající ve stanu rokenrol. Dokázal by jeho bratr na něco takového tančit? Graydon byl spíš typ na waltz než drsný a špinavý rocker.

Rory věděl, že se jeho bratr s tou záměnou vypořádá snadno. Narazí na pár problémů, ale nic ho nedokáže zastavit nadlouho.

Největší potíže bude mít Rory. Věděl, že dokáže vypnout prsa a nosit se jako jeho bratr. Neoblomný a neústupný, nasadí si na tvář ten výraz „budu král“, který Graydon dovedl k dokonalosti.

Ne, problém byl v tom, že Rory měl jisté tajemství ukryté tak hluboko, že o něm nevědělo ani jeho dvojče. Rory byl naprosto a beznadějně zamilovaný do ženy, kterou si měl jeho bratr vzít.

Odtrhl se od stromu a postavil se zpříma. Možná je to od něho sobecké, ale udělá všechno, co bude v jeho silách, aby k té záměně došlo. Několik dní s Dannou bude lepší než vůbec nic. Ze všeho nejdřív zajistí, aby měl Graydon volnou cestu, a zbaví se té spolubydlící. Rory se dozvěděl, že pracuje pro Rogera Plymouthe, muže, s nímž se několikrát setkal. Možná společně něco vymyslí.

Jakmile Toby uviděla vnitřek malého stanu, věděla, o co tomu muži jde. Otázka byla, proč vůbec kdy pochybovala o jeho úmyslech.

Stála tam a dívala se na stůl s ubrusem spadajícím na podlahu, rozsvícené svíčky, židle zahalené do kouřově modré látky a pomyslela si, že je to scéna jako vyšitá pro svádění. Ustoupila a probodla pohledem muže, o němž si zrovna začínala myslet, že je docela milý člověk. „Ne, díky,“ řekla, hlas chladný, stejně jako byla ta scéna žhavá. Vykročila zpátky k velkému stanu, kde bude obklopena lidmi – ne svůdníky.

Když ušla asi deset metrů, zaslechla ho, jak říká: „Co jsem zase udělal špatně?“ Po několika krocích se tedy zarazila a otočila se k němu. Stále stál u stanu a na tváři měl výraz absolutního zmatku.

Vrátila se k němu. „Co jste se o mně dozvěděl?“

Graydon na ni několikrát zamrkal. Předpokládal, že chce odejít, protože jí někdo prozradil, že je Graydon princ, a že s ním tedy nechce mít nic společného. Když lidé z jeho země zjistili, že je členem královské rodiny, chovali se dvěma možnými způsoby. Buď utekli, nebo se jim rozzářily oči a začali se ho vyptávat, kolik má doma korun. Vypadalo to, že tahle žena patří do první skupiny.

Ale jestli ano, proč se ho teď ptá, co se o ní dozvěděl? „Nevím o vás vůbec nic,“ prozradil, v hlase se mu ozýval úžas. „Jmenujete se Toby. Jste kamarádkou nevěsty a té druhé družičky. Obávám se, že nic víc nevím. Měl jsem se na vás někoho zeptat?“

Ted' se začala cítit zmateně Toby. „Jestli o mně nic nevíte, proč tohle všechno?“ Mávla na stan. Vchod byl stále otevřený, světlo ze svíček je obklopovalo.

„Ach,“ řekl Graydon, jako by konečně pochopil. „Uvažujete jako Američanka.“

„Jak jinak mám uvažovat?“

„Slečno Wyndamová, znovu se omlouvám. Nemám v případě této večeře žádné postranní motivy kromě toho, že s vámi chci posedět u stolu a v klidu povečeřet, možná si s vámi trochu popovídat. Požádal bych bratra, aby se ke mně přidal, ale jste hezčí než on a ještě jste nejedla, takže...“ Pokrčil rameny. „Musím vám říct, že už jsem se vám omluvil víckrát než za celý svůj život dohromady.“

Toby se musela té poslední části malého proslovu usmát. „Vývádíme vás my Američani vždycky tak z míry?“

„Neustále,“ potvrdil. „Nemohla byste si to rozmyslet a přidat se ke mně na večeři? Můj bratr se na mě momentálně trochu zlobí a nebyl by mi dobrou společností.“

„Dobře,“ svolila Toby a vešla do stanu. Začínala mít pocit, že od jejich prvního setkání se k tomuto muži chovala příliš tvrdě.

Přidržel jí židli a pak se sám usadil. „Mohu?“ zeptal se, když zvedl velkou lžici a vidličku a naznačil, že ji obslouží. „Co bych se o vás měl dozvědět, abyste odmítla povečeřet s nějakým mužem?“

„Nic,“ odpověděla rychle, ale upíral na ni pohled a čekal. I když vypadal trochu jako Jared, jehož kůže byla vždycky opálená z doby strávené na člunu, tušila, že tento muž je přirozeně tmavší. „Někteří z chlapců na ostrově – a myslím opravdu chlapce – se pokoušeli... no, dalo by se říct, že se mě pokoušeli získat.“

„Chápu.“ Naložil jí na talíř mušle. „Jak se to říká v Americe? Chtěli vás ,svést na scestí‘?“

Usmála se tomu starodávnému termínu. „Ano, o to se pokoušeli.“ Vzala si trochu salátu.

„Ovšem žádní z těch mladých mužů se vám nelíbili?“

Toby se nezamlouvalo, kam tato konverzace směřuje, protože se o svém osobním životě bavit nechtěla. „Říkal jste, že se na vás bratr momentálně zlobí. Proč?“

„Pohádali jsme se kvůli vám.“

„Kvůli mně? Jak je to možné?“ Zvýšila poplašeně hlas. „Ani jednoho z vás neznám natolik dobře, abyste se kvůli mně hádali.“

„Vyjádřil jsem se špatně. Znovu se omlouvám. Bratr si myslí, že bych vám měl o sobě něco říct. A že když vám to neřeknu, zachovám se d'ábelsky.“

Toby se zamračila a zadívala se na něho přes svit svíčky. „Myslím, že byste mi měl prozradit, o co tu jde.“ Představila si, že má nějaký zápis v trestním rejstříku, že ho právě pustili z nějaké léčebny nebo unikl vyšetřování Interpolu.

„Můj americký dědeček se oženil s ženou, která zdělila trůn Lanconie, takže já a můj mladší bratr jsme princové.“

„Ach.“ Toby chvíli trvalo, než znovu nabyla rovnováhy. „Odvedl váš dědeček dobrou práci?“

„To ano,“ potvrdil Graydon. „Dovedl mou starobyrou zemi do dvacátého století. Díky němu jsme teď samostatní. Lanconie je stále natolik historická, že přitahuje dostatek turistů, ale to ekonomice pomáhá. Když bylo mému otci čtyřicet, mí prarodiče předali trůn jemu a mé matce. Mí rodiče odvedli úžasnou práci, ovšem trochu naši zemi poameričtili.“

„Takže z vás bude král. Měla bych o vás vědět ještě něco?“

„Tento rok se bude konat obřad, při němž bude oznámeno mé zasnoubení s lady Dannou Hexonbathovou.“

Toby v klidu snědla mušli, zatímco uvažovala o tom, co jí prozradil. „Takže si chcete užít na Nantucketu prázdniny, než se ujmete zodpovědnosti za ženu, a dokonce za celou zemi?“

„Přesně tak,“ přikývl. „Rory mě zastoupí.“

„Co to znamená?“

„Můj bratr se bude vydávat za mě, abych si mohl vzít týden volna.“ Když se Toby tvářila skepticky, pokračoval. „Vy nás od sebe zřejmě rozeznáte, ale nikdo jiný to nesvede. No, mí prarodiče ano, ale s Rorym jsme s nimi strávili většinu našeho dětství. Mí rodiče neustále jezdili po celé zemi.“

Toby zahlédla, jak se mu v očích drobně zablesklo. Pomyslela si: bolelo ho, že ho rodiče zanedbávali. Nehodlala to ale říct nahlas. „Milujete ji?“ zeptala se Toby.

Když sebou Graydon při jejích slovech trhl, Toby věděla, že udělala chybu. Vřelost z jeho očí zmizela a páteř se mu napjala. „Samozřejmě,“ řekl.

Lže, pomyslela si Toby. Nebo skrývá pravdu. Buď ji velice miluje a chce, aby se to nikdo nedozvěděl, nebo ji vůbec nemiluje – a nechce, aby se to rozneslo. Jistě, pomyslela si, by nesouhlasil s nějakým domluveným manželstvím. Ne v jednadvacátém století! V televizi ale viděla dokumentární pořad, v němž tvrdili, že domluvená manželství jsou ve většině světa obvyklá.

„Tak dobře,“ souhlasila Toby, „uvidím, jestli vám najdu nějaké místo, kde byste mohl zůstat.“ Když na něho pohlédla, hlavou se jí honilo tisíce nápadů. „Nicméně...“ Odmlčela se. „Asi bychom neměli nikomu říkat, jaká je vaše, ehm, práce. Rodina to ví, ostatní by se to však dozvědět nemuseli.“

„Zvlášť když se tu schovávám,“ souhlasil.

„Máte s sebou nějaké lidi? Aby vám pomáhali?“

„Servírovali mi jídlo, vozili mě po městě a takové ty věci?“

Zaváhala, ale pak přikývla.

„Díky mým příbuzným v Maine jsem plně samostatná osoba. Dokonce si umím obléknout i košili a zavázat tkaničky.“

„Nechtěla jsem být hrubá,“ řekla Toby a podívala se ke vchodu do stanu. Možná by měla odejít.

„Budu upřímný,“ prohlásil. „Existují věci, které neumím.“

„Například?“

„Kupovat jídlo. Už jsem byl v supermarketu, v Maine, ale neplatil jsem. Rory používá kreditku, takže bych si ji možná mohl půjčit. Auto řídit umím, ovšem doma vždycky zastaví provoz, kdykoliv jsem na hlavní silnici, takže...“ Pokrčil rameny, zbytek ponechal její představivosti.

Toby na něho jen zírala. Před očima se jí objevil obraz, jak sedí v Jaredově obrovském domě a pomalu umírá hladem. Nebo možná zemře při automobilové nehodě, protože neví, co dělat na stopce. Nantucket neměl žádné semaforey, ale několik kruhových objezdů, kterými se turisté vždy prohnali plnou rychlostí – a zběsile troubili, když se jim někdo postavil do cesty. Mohli být nebezpeční!

„Možná by Jared mohl...,“ začala, ale zarazila se. Jared brzy odjede do New Yorku a ona s Lexie pracovaly na plný úvazek. Bylo léto a všichni měli plné ruce práce. „Myslím, že byste se měl ubytovat u nějakého známého.“

„Chcete říct, že potřebuju chuťv?“ S úsměvem si ji dobíral.

„Každý potřebuje společnost. Myslím, že byste měl bydlet ve městě, abyste si mohl dojít do restaurace. Victoria tu strávila spoustu času, ale nikdy neměla auto.“

„Kdo je Victoria?“

„Rusé vlasy, zelený kostýmek?“

„Ach, ano,“ přikývl Graydon. „Tu si dobře pamatuju.“

„Jako všichni muži.“ Victoria byla vysoká a krásná a měla postavu ve tvaru dokonalých přesýpacích hodin. Skutečnost, že byla ve stejném věku jako Tobyina matka, její sex appeal nijak neumenšovala. Muži z ní stále nemohli odtrhnout oči, když vešla do místnosti.

„Kde bydlí, když je tady?“

„V domě Kingsleyů,“ odpověděla Toby.

„Dokonalé,“ usmál se Graydon. „Takže Victoria bude mojí spolubydlící?“

„Myslela jsem, že se brzy zasnoubíte.“

„Rád se obklopuju krásou, ať už je to nějaký obraz od van Dycka, nebo překrásná žena v kostýmku tak přiléhavém, že vidím krajkové spodní prádlo pod ním.“

Způsob, jakým to pronesl, s takovou nevinností, ji rozesmál. „Doktoru Huntleymu se to asi moc zamlouvat nebude, zdá se, že si Victorii přivlastnil. Nejspíš se přestěhuje do jeho domu, ale je strašlivě malý. Něco vám najdu. Lexie už něco vymyslí.“

Zvedl talíř s jahodami v čokoládě. „Nechci být vlezlý, ale kde bydlíte vy?“

„Ve stejné ulici, jako je dům Kingsleyů. A když už mluvíte o vtíravosti, jestli se máte zasnoubit, proč se vyptáváte na mě?“

„Nechci vás nijak zneužívat. Jen jde o to, že jsem kromě rodiny nikdy nepoznal nikoho, kdo by dokázal Roryho a mě odlišit. Lidé, kteří nás znají celý život, nás od sebe nerozeznají. To, že to dokážete, mě s vámi jakýmsi způsobem svazuje. Navíc, vy a teta Jilly jste jediné osoby, které tu znám, a nemyslím, že bych měl o pomoc požádat ji.“

Toby přikývla. Jeho teta a Ken, otec Tobyiny kamarádky Alix, se dali nedávno dohromady. Velice

jasně se vyjádřili, že nepotřebují a ani nechťejí nikoho jiného. Opravdu to vypadalo, že tento muž zná na ostrově jen pár lidí, a protože tu nebude moc dlouho, mohl by si připadat osaměle. „Poptám se,“ prohlásila, ovšem už když se zamyslela, nedokázala si představit, kde by mohl zůstat a cítit se příjemně. V nějakém hotelu? S kým by si povídal? Možná by mu mohla najít místo u jednoho z Kingsleyů. Ale kdo by si rozuměl s tímto člověkem s dokonalými stolovacími způsoby? A kdo by dokázal pomlčet o tom, že u něho bydlí princ? Co by se stalo pak? Lidé na ostrově by ho nejspíš chránili – byli zvyklí na vysoce postavené návštěvníky – ale co kdyby se o jeho přítomnosti doslechli i turisté? Klidně by se mohl ocitnout v prosklené kleci.

„Díváte se na mě dost přísně,“ nadhodil Graydon. „Mohu vás ujistit, že jsem lidská bytost z masa a kostí.“

„Nejde o to, jak vidíte vy sám sebe, ale jak vás vidí ostatní.“

„Jste velice vnímavá.“

„Přála bych si, aby byla naživu Jaredova teta Addy. Vzala by vás pod svá křídla a ochraňovala by vás. A nalévala by vám rum.“

Graydon se rozesmál. „To zní dokonale, ujišťuju vás však, že žádnou ochranu nepotřebuju. Možná tu a tam před nějakou zbloudilou kulkou, ale moc jich není.“

Mluvil žertovným tónem, ovšem Toby se nezasmála. Slyšela už příliš mnoho příběhů o pokusech o atentát na příslušníky královských rodin. „Máte bodyguarda?“

„Doma ano a jednoho jsem nechal v Maine, ale tady jsem sám.“

„Co když vás někdo pozná?“

„Slečno Wyndamová, jedna z nejlepších věcí na tom, být princem maličké, téměř neznámé zemičky, je ta, že mě nikdo v okolním světě nepoznává. Nejsem – díky bohu – členem britské královské rodiny. Každý jejich krok je zaznamenáván a probírán a kritizován, ale za našimi hranicemi nejsme my Lančoňané nijak zajímaví.“ Nedodal už, že v jeho vlastní zemi se všechno, co udělá, ocitne na titulních stránkách.

Toby, která ze svatby prince Williama nezmeškala ani vteřinu, najednou viděla vše z té druhé strany. Kde bylo soukromí a romantika takového obřadu? „Bude vaše svatba velká událost?“

„Hm, ano,“ potvrdil Graydon. „Máme obrovskou starou katedrálu, která bude nacpaná lidmi. Celá země bude mít tří denní státní svátek.“

„Mluvil jste o ,obřadu, při němž bude oznámeno zasnoubení‘. Jaké to bude?“

Přidržel jí talíř, aby si mohla vzít poslední jahodu. „Bude to první z mnoha oslav během roku.“

„A všechny budou pro vás?“

„Ano,“ přikývl Graydon a na chvíli sklopil hlavu. „Až bude zasnoubení oznámeno, budu hvězdou dne. Odjedu do každé ze šesti provincií, abych se zúčastnil dnů, možná dokonce týdnů her a oslav, a budu se smát všem oplzlým vtipům, které vymyslí.“

„A co vaše nevěsta?“

„Tradičně je považována za pannu, takže se toho nezúčastní. Zůstane doma, ovšem Danna má své koně a musí si připravit výbavu.“

„Nepřipadá mi fér, že se může bavit, zatímco vy budete jezdit po celé zemi, ne?“

Graydon se rozesmál. „Myslím, že je to spíš naopak. Někdo by řekl, že jsem na tom lín já – já mám večírky, a ona ne.“

„Pak tedy bude svatba a potom...?“

„Poté s Dannou převezmeme spoustu povinností mých rodičů. Má matka nerada cestuje, takže

Danna a já navštívíme Spojené státy a další země, kde doufáme, že přesvědčíme lidi, aby si kupovali naše výrobky nebo nám prodali to, co potřebujeme.“

„Takže jste ve skutečnosti obchodník,“ podotkla.

„Rád si to myslívám, ale musím se oblékat do různých uniforem a neustále se usmívat.“

Když Toby snědla poslední jahodu, opřela se o opěrátko. „Tohle je tedy vaše poslední chvíle klidu, že?“

„Ano,“ potvrdil a usmál se její chápavosti. „Rád bych prožil týden bez nějakého programu, kdy by mi nikdo neříkal, kde mám v kolik být.“ Odmlčel se. „Teď se musím zeptat. Proč se vás muži na ostrově snaží tak usilovně získat? Jste krásná, ale jde ještě o něco jiného?“

„Jen to, že s nimi nechci jít na rande,“ prohlásila. „Jde o mužské ego, mají pocit, že musí získat to, co nemůžou mít. Kdy –?“

Zarazila se, protože Lexie otevřela stan a zadívala se na Toby. „Promiň, že ruším, ale lidé si o tebe začínají dělat starosti. Nechtějí krájet dort bez tebe, a jestli se mě ještě nějaké děcko zeptá, kdy přijdeš, možná ho na tu věc hodím – až na to, že to by se jim líbilo. Spratci! Víš, kde jsou klíče od Jaredovy dodávky? A Plymouth chce, abych s ním zítra ráno odletěla na jih Francie a dělala garde jeho sestřičce.“ Lexie pohlédla na Graydona. „Ach, ahoj. Jsem tvoje sestřenka.“ Znovu se podívala na Toby a čekala na odpověď.

Toby se nadechla. „Budu tam za deset minut. Dětem dej koláčky, co jsou v modré chladničce v zadním rohu stanu. Klíče od dodávky jsou nad stínítkem v autě. Chceš odjet zítra?“

„Jo,“ přikývla Lexie. „Zítra.“ Zvedla levou ruku, na které nic nebylo. „Teď mám důvod všechno odložit.“ Zatímco se obracela, mrkla znovu na Graydona. „Toby je skvělá, že?“

„Myslím, že ano,“ pousmál se Graydon.

Lexie s úsměvem vyšla ze stanu.

V okamžiku, kdy Toby vstala, Graydon ji následoval. „Vypadá to, že musím jít,“ prohlásila.

„Kdo je ten Plymouth?“

„Lexi in šéf, a myslím, že mezi nimi jde o víc než jen o práci.“

Graydonovy oči ji pozorně sledovaly. „Co dělá?“

„Čím se živí? Nic, o čem bych věděla. Peníze zdědil po rodičích. Myslím, že si neustále hraje. Spousta lidí, co sem jezdí, je taková.“ Pohlédla na stůl. „Pošlu někoho, aby to tu uklidil.“

„Zařídím to,“ řekl Graydon.

Toby si vzpomněla, jak snadno zvládl personál, aby pro něj všechno připravil. V té době nechápala, jak to dokázal, ale princ by to zvládl. „Měla bych udělat pukrle?“ zeptala se a snažila se udržet vážnou tvář.

„Ano, prosím,“ požádal. „Líbí se mi, když se přede mnou ženy klaní.“

„To si počkáte.“ Když vybíhala ze stanu, smála se.

Graydon tam chvíli stál a díval se za ní. Líbilo se mu, jak byla vnímavá a že se nenechala zastrašit jeho... jak tomu řekla... „prací“. Nikdy předtím s nikým tak snadno nevycházel.

Najednou se vytrhl ze zasnění. Vzpomněl si, jak její spolubydlící říkala, že chce zítra odjet s bohatým mužem, který nic nedělal. To odpovídalo popisu přátel, jež měl jeho bratr – a Graydon beze špetky pochyb věděl, že za tím výletem je jeho bratříček. Zdálo se, že si Rory – znovu – myslí, že jeho bratr se o sebe nedokáže postarat sám.

Graydon vytáhl z kapsy telefon a napsal bratrovi: OKAMZITE!

Toby vešla do velkého stanu, kde duněla kapela a byly spousty hostů, ale dokázala myslet jen na muže, s nímž právě povečeřela. Princ! A nějakou náhodou se stalo, že ho právě dostala na starost.

Vzhledla ke girlandám stužek a květin visících u stropu velkého bílého stanu. S Alix a Lexie strávily celé hodiny vymýšlením návrhů, ovšem skutečnou práci nakonec odvedla Toby. Svázala každou drobnou kytíčku, aby to vypadalo, jako by někdo zaběhl na pole a posbíral luční kvítí.

Otočila se dokola a každou si prohlédla. V posledních týdnech se její život soustředil kolem téhle svatby. Ani si nedokázala představit, jakou událostí bude svatba prince Graydona. Kdyby mu teď pomohla, pozval by ji?

Ne, ne, opakovala si, takhle nesmí uvažovat. Musí mu pomoci bez ohledu na to, co jí to přinese.

Když se rozhlédla po přeplněném tanečním parketu, snažila se zjistit, jestli se všichni dobře baví. V jednom rohu stál obrovský kulatý stůl obklopený staršími dětmi. Byly potichu, vypadaly nezúčastněně. Každé z nich ťukalo do mobilu zprávy. Toby se u nich dnes večer už zastavila a zeptala se, komu píšou. Ukázalo se, že píšou jeden druhému. Potřásla hlavou, nechápala, proč si prostě a jednoduše nepovídají, a odešla. Očividně si užívaly.

Nevěsta, v překrásných šatech z padesátých let – objevených na půdě domu Kingsleyů – tančila s malým chlapečkem jménem Tyler. Drželi se za ruce a chlapeček se andělsky usmíval. Zatímco je Toby pozorovala, Jared k nim přistoupil a zeptal se, jestli se může přidat, ale Tylerova tvářička se okamžitě stáhla ze šťastného výrazu do zuřivého. Zvedl k Jaredovi pohled a prohlásil: „Ne!“ natolik hlasitě, že překřičel i kapelu.

Když se Toby rozesmála, Jared ji vzal kolem pasu a zvedl ji z podlahy. „Tak ty se mi směješ, jo?“ Musel jí přiložit ústa k uchu, aby ho slyšela, ale pak, najednou, rychlá hlasitá písnička skončila a začala pomalejší. „Díky bohu,“ zamumlal a přitáhl si Toby blíž.

Zatímco s ní vířil po tanečním parketu, vzpomínal, jak se seznámili. Před několika lety navrhoval Tobyiným rodičům křídlo pro hosty u domu, který na Nantucketu vlastnili a v němž každé léto bydleli. Tobyin otec, Barrett, přilétal každý víkend, ale její matka, Lavidia, zůstávala na ostrově.

Jednou za týden se Jared vždycky zastavil na stavbě, aby zkontroloval, jak práce postupují – a pokaždé musel poslouchat, jak paní Wyndamová spílá své krásné dceři Toby, která nedávno dokončila studium na exkluzivní dívčí univerzitě. Jednou paní Wyndamová hlasitě Toby vykládala, že nestojí dost rovně, že má neupravené šaty a že si nikdy nenajde manžela, jestli nezačne dávat pozor na to, jak vypadá.

„Myslím, že radši půjdu dceru zachránit,“ prohlásil Barrett s povzdechem a odvedl se z nádvoří.

Celé to léto Jared poslouchal nekonečné stížnosti paní Wyndamové – všechny namířené na její dceru. Co se týče mladé Toby, nezdálo se, že by se jí něco z toho, co jí matka řekla, nějak dotklo. Mlčky stála, oči sklopené, nikdy se matce nevzepřela. Jared měl dojem, že je dívka vůči výtkám té ženy imunní. Toby trávila celé dny v kuchyni, kde pekla dobroty, které pak nosila na staveniště, nebo se v zahradě starala o květiny.

V září, chvíli předtím, než měli Wyndamovi odjet z ostrova, uviděl Jared Toby klečet v záhonu. Plakala.

Nemusel se jí ptát, co se stalo, protože právě zaslechl, jak její matka říká Barrettovi, že je Toby „nemožná“, protože si nechtěla vyjít se synem jednoho muže, který měl jachtu. Jared znal jak otce, tak

syna, a žádnou svou ženskou příbuznou by nenechal ani s jedním z nich o samotě.

Jared odložil roli s plány a posadil se na okraj lehátka. „Co s tím budeš dělat?“ Nebylo třeba něco vysvětlovat, oba věděli, v čem je problém.

„Co můžu dělat?“ zeptala se Toby hněvivě a bylo to poprvé, co u ní rozpoznal nějakou emoci. „Nemám žádné zkušenosti, abych si našla opravdovou práci. Víím, že kdybych utekla, otec by mě podporoval, ale jaká by to byla svoboda?“

„Tvoje zahrada je pěkná a viděl jsem, že umíš vyrobit ty obrovské kytice.“

„Skvělé! Umím dát kytky dohromady tak, aby to vypadalo hezky. Kdo za něco takového zaplatí?“ Podívala se na něho. „Květinářka?“ zašeptala.

„To mě taky napadlo a čirou náhodou víím o jedné, které by se na zimu hodila výpomoc. Tedy pokud bys chtěla zůstat na Nantucketu.“

„Zůstat? Sama v tomhle obrovském domě? Tak daleko od města?“

„Uklidíš po sobě kuchyň, když ji použiješ? Ptám se, protože moje sestřenka Lexie bydlí poblíž domu Kingsleyů a hledá novou spolubydlící. Ta poslední uměla jenom smažit hranolky a nikdy po sobě neuklidila.“

Poprvé se v Tobyiných očích objevila jiskřička naděje. „Linku vždycky vydrhnu, vydezinfikuju a omyju citronovou šťávou, aby hezky voněla.“

Jared něco napsal na zadní stranu své vizitky. „Tohle je moje soukromé číslo. Pokud si budeš myslet, že bys tu chtěla zůstat, dej mi vědět. Můžu ale Lexie zdržet jen nějakých čtyřadvacet hodin, než ten dům pronajme někomu jinému.“

Jared na okamžik zaváhal. Rozhodl se špatně? Ani tu dívku neznal a připadala mu tak křehká. V poklidu a míru přijímala vše, co jí její matka naservírovala. Lexie měla silný charakter a Jared si nebyl jistý, jestli to s ní Toby vydrží. A co když je jednou z těch dívek, které hodí za hlavu veškeré vychování v okamžiku, kdy se dostanou z područí rodičů? Jared ji přelétl pohledem, snažil se odhadnout, co se stane.

Při jeho pohledu se Toby vypjala v ramenou. „Pane Kingsley, máte k této nabídce nějaký jiný důvod?“

Zpočátku nechápal, jak to myslí, ale když se setkal s jejíma očima, pochopil. Jared byl zvyklý, že se ženám líbil, že mu padaly k nohám. Tato dívka však byla jiná. Kategoricky a bez debaty ho usadila na jeho místo. V tom okamžiku Jared pochopil, jak se někdo tak zdánlivě křehký jako Toby může postavit její matce. Když se na ni zadíval, věděl, že kdyby měl někdy mladší sestru, byla by to ona. Vzbuzovala v něm cosi ochranného. „Chci ti jenom pomoci a s Lexie byste spolu dobře vycházely.“

Zvedl oči a uviděl v okně její matku. Mračila se, nejspíš si říkala, že je Jared nějak moc blízko u Toby. Vstal. „Pokud do toho chceš jít, dohlédnu na to, abys dostala nějakou práci.“

Chtěl ještě dodat, že i za cenu, že by ji měl najmout sám. To si však nechal pro sebe. „Vrátím se zítra v jedenáct a ty mi řekneš svoje rozhodnutí.“

„Myslím, že nejspíš budu čekat se sbalenými zavazadly.“

„Vezmu si s sebou dodávku.“ Usmál se a odešel. Druhý den ráno se nastěhovala k Lexie a on se od té doby o ty dvě mladé dívky staral.

„Jaké to je, být ženatý muž?“ zeptala se ho Toby.

„Dokonalé. Kde jsi byla dnes v noci?“ zeptal se, zatímco Toby protácel po tanečním parketu. „Chtěl jsem tě jít hledat, ale Lex mi vyhrožovala, že skoncuje s mým životem, když se o to pokusím.“

O co jde?“

„Víš, že ten muž, který mě doprovodil k oltáři, je princ?“

„Není to jméno už zabrané?“

Zpočátku jí nedošlo, jak to myslí, ale pak pochopila a zasmála se. „Ne, je opravdickým živým princem, který se jednoho dne stane králem.“

Jared ji ohnul do záklonu. „Když jsme my dva příbuzní, dělá to ze mě vévodu? Nebo možná taky prince.“

„Prince ryb,“ prohlásila Toby, když ji zvedl. „Chce se na ostrově zdržet celý týden a potřebuje trochu klidu a soukromí.“

„Takže nikdo nemá vědět, že je tady? Neprozradí ho vlaječky na autě?“

„Jarede! Tohle není žádná legrace. Přestaň vtipkovat.“

Vedl ji dál v kruhu. „Nikdy jsem tě neslyšel, že bys o nějakém muži takhle mluvila. Copak jste vy dva dělali, když vás nikdo nemohl najít?“ Jaredovy ochranné instinkty se začínaly probouzet k životu.

„Večeřeli,“ prozradila. „Až se princ Graydon vrátí zpátky do své země, bude oznámeno jeho zasnoubení s mladou Lancoňankou. O rok později bude svatba.“

„Americké dívky mu nejsou dost dobré? Nebo má v plánu se tady na Nantucketu povyrazit, než se vrátí domů?“ Jeho tón jí prozrazoval, co si o tom nápadu myslí.

Toby se od něho pokusila odtáhnout, ale Jared ji držel pevně. „Dobře, nechám toho. Co potřebuješ?“

„Tvůj bratranec“ – poslední slovo zdůraznila – „potřebuje místo, kde by tu zůstal. A bylo by lepší, kdyby měl nějakého spolubydlíčího, někoho, kdo by mu pomohl.“

„Myslíš jako nakrájet mu maso? Pomocť mu ráno s oblékáním?“

„Nevím, co zvládne a nezvládne. Je možné, aby zůstal v domě Kingsleyů?“

„Příští týden je ten dům nacpaný k prasknutí. Bude tam spousta příbuzných a ložnici si zabral Lexiin šéf. Co tvůj dům?“

„Máme jen dvě ložnice, a navíc nemyslím, že by to bylo vhodné.“

Jared se na ni vážně zadíval. „Zkusil na tebe něco?“

„Ne, vůbec ne.“

Písnička právě končila a kapela se chystala na přestávku. Jared se zastavil a podíval se na ni.

„Toby, tenhle chlapík se tu nemůže jen tak ukázat a myslet si, že mu nabídneme palác a hromadu služebnictva. Musí vzít to, co bude k dispozici. Máš rozkládací gauč v obývacím nahoře, takže mu ho poskytni. Bude tam Lexie, takže o nic nejde. Jestli mu to bude málo, pak může spát v něčem autě. Zítra mu Caleb nebo Victoria najdou místo, kde by mohl zůstat déle. Princ nebo ne, je dospělý a dokáže se o sebe postarat. Co kdybychom si teď dali dort?“

„Jistě,“ prohlásila Toby a mávla rukou, že Jared může odejít, že je v pořádku. Věděla, že má pravdu, ale přesto se cítila za prince Graydona tak trochu zodpovědná.

Rozhlédla se po hostech ve stanu. Alix a Jared krájeli dort a všichni je při tom sledovali. Lexie stála za dodavateli jídla a Toby si pomyslela, že se stále skrývá před muži svého života. Obešla dav hostů a přistoupila ke kamarádce. „Můžeme si promluvit?“

„Ráda,“ přikývla Lexie a popadla dva talíře se svatebním dortem. „Vezmi vidličky.“

Toby vzala vidličky, ubrousky a dva šálky punče a společně vyšly ze stanu. „Chci vědět, co se děje,“ prohlásila Toby, jakmile se ocitly venku na jasném, čistém, slanečném nantucketském vzduchu.

„Měla bych se tě zeptat na totéž,“ namítla Lexie. „Ta scéna ve stanu s tím chlapíkem byla jako z románu. Svíčky a čokoláda. Chyběla ti jen růže ve vlasech.“

„Snažíš se vyhnout tomu, co se děje?“

„Úplně,“ přikývla Lexie a povzdechla si. „Toby, cítím se kvůli tomu opravdu špatně, ale Plymouth tvrdí, že potřebuje, aby někdo zůstal s jeho čtrnáctiletou sestrou na jihu Francie, a požádal mě, abych to pro něho udělala.“

„Myslela jsem, že s ním nikam cestovat nechceš.“

„Nebude tam. Odjíždí někam na nějaké závody, asi, ale slíbil své sestře, že ji odveze do Francie.“

„Copak to dítě nemá rodiče?“

„Plymouthův otec má už čtvrtou ženu. Téhle je sotva dvacet. Nechce dělat chůvu celé tři měsíce.“

„Tři měsíce?“

„Jo,“ vydechla Lexie, tvářila se provinile. „Bylo by to do prvního září, takže technicky vzato jen dva a půl měsíce, ale stejně...“

Toby věděla, že tohle je jeden z okamžiků, kdy se musí zachovat nesobecky. Pro Lexie to byla obrovská příležitost. A ani na chvíli nevěřila, že se Roger ve Francii vůbec neukáže. A Lexie to jistě tušila také. Možná když odjede z Nantucketu, dokáže zjistit, co od života chce.

Na druhé straně zahrada u domu, kde bydlely, byla jejich společným podnikem. Pěstovaly květiny, které pak prodávaly. Měly tam skleník a spoustu zákonků a všechny potřebovaly zalévat a plít a neustálou péči.

„Pošlu ti svou půlku nájmu,“ slíbila Lexie. „Plymouth mi zdvojnásobil na ty následující týdny plat, takže si to budu moct dovolit.“

Toby by jí moc ráda řekla, aby na nájem zapomněla, ale nemohla. Ten dům patřil Jaredovi a nechal jim ho za mnohem méně, než kdyby ho pronajímal turistům. Ovšem stejně tvořila Tobyina polovina většinu jejího platu.

„Jilly může pomoci s květinami,“ navrhla Lexie, očima Toby prosila, aby souhlasila. „Vím, že tě nechávám ve štychu, ale opravdu ráda bych jela. S Plymouthovou sestrou jsem se seznámila minulý rok a je to milé děvče. Ráda čte a Plymouth říká, že chce chodit po muzeích. Dokážeš si ho představit v nějakém muzeu?“

Protože Toby toho muže vůbec neznala, nedokázala si ho představit nikde. Pokud šlo o Jilly, byla právě čerstvě zamilovaná a zdálo se, že dokáže vnímat jenom Kena. A navíc Ken měl práci mimo ostrov, takže budou spoustu času pryč. Toby si nemyslela, že by jí Jilly nějak výrazně pomohla.

Věděla však, že kamarádka potřebuje na chvíli vypadnout. Toby se zhluboka nadechla.

„Samozřejmě že bys měla jet. Takovou příležitost nesmíš propást. Možná se stane něco, co ti pomůže se rozhodnout –“

„Děkuju!“ zvolala Lexie, položila talíř na zem a pevně Toby objala. „Musím si sbalit. Zvládneš to tady sama?“ Kývla ke stanu a svatebnímu mumraji v něm.

„Jasně,“ přikývla Toby, zvedla talíř a sledovala, jak Lexie mizí ve tmě.

Toby chvíli stála před stanem, držela prázdné nádoby a nechala se ovívat teplým vzduchem. Tohle musí být ten nejneobvyklejší den jejího života. Od chvíle, kdy se svými kamarádkami vešla do toho baru a uviděla muže sedícího vzadu, obklopeného ženami, jako by se všechno začalo měnit.

Pohlédla do stanu. Všichni tančili, jedli dort, pili a smáli se. Zdálo se, že se může bezpečně vrátit.

Rory se převlékl a teď měl na sobě úplně stejný smoking jako jeho bratr. Když se Gray vrátil k té své malé blondýnce, Rory bez problémů našel Rogera Plymoutha. Stál v rohu velkého stanu a povídal si

s třemi pohlednými dívkami. Rory na něho mávl, aby vyšel ven.

Když osaměli, Roger promluvil první. „Říkal jsem si, že jsem tě zahlédl schovávat se za těmi lidmi. Takže jste tu s bráchou oba? O co jde? O nějakou královskou party?“

„Jsme příbuzní Kingsleyů,“ odpověděl Rory rychle. Na společenskou konverzaci neměl čas. „Je pravda, že ta družička Lexie pro tebe pracuje?“

„Jo,“ potvrdil Roger a potřásl hlavou. „Je to pěkné kvítko. Právě teď mě nemůže vystát, ale pracuju na tom. Dej mi ještě pár měsíců a obměkčím ji.“ Usmál se beze špetky pobavení. „Ale to už jsem říkal před rokem, a zatím žádný pokrok. Každý chlap může mít nějaký sen, ne?“ Přimhouřil oči. „Nechceš ji sbalit, že ne?“

Rory věděl, že si nikdy nezvykne na americký zvyk všechno každému hned vyklopit. „Ne, vůbec ne.“

„Chápu,“ řekl Roger. „Vyptáváš se mě na Lex, protože se tvůj bratr zajímá o její spolubydlící. Viděl jsem, jak na ni po celou svatbu zíral. Nejdřív jsem si myslel, že jsi to ty, ale vím, že by ses tak nechoval přede všemi. Tvůj bratr ji hypnotizoval očima jako kobra píš'alku.“

„Řekl bych, že je to trochu moc,“ namítl Rory prkenně, chtěl bratra chránit.

„Jo, správně,“ řekl Roger. „Vím, že králem bude on. Líbí se mi ta vaše zemička. Nejlepší lyžování na světě a ani jídlo není špatné. Ale asi bych tě měl varovat, že podle toho, co jsem slyšel, pro něho bude snadnější kralovat než dobýt tu malou hezkou Toby.“

„Co to znamená?“

„Polovina mužské populace tohoto ostrova se o ni pokoušela. Povídá se, že se ‚šetří pro manželství‘.“

„Tvrdíš, že je...?“

„Všichni říkají, že panna,“ doplnil Roger. „Ať už je pravda jakákoliv, můžu potvrdit, že to děvče má ráda spoustu lidí. Jestli se tvůj bratr rozhodne sbalit ji jen proto, aby si udělal další zářez na posteli, našťve tím spoustu lidí, včetně Jareda Kingsleyho.“

Včera by Rory řekl, že jeho bratr takový není, ale dneska bylo všechno vzhůru nohama. „Brácha chce zůstat tady na Nantucketu celý týden a chtěl by s tou mladou dámou strávit víc času, ovšem obávám se, že se mu do toho bude její spolubydlící plést. Je –“

„Nemusíš mi nic říkat!“ prohlásil Roger. „Nevěřil bys, co všechno musím dělat, aby se mnou Lexie zůstala. Schovávám věci a pak předstírám, že jsem je ztratil.“ Ušklíbl se. „Myslí si, že jsem idiot, ale když to neudělám, řekne ‚Toby mě potřebuje‘ a uteče.“

„Takže neexistuje šance, že bys tu její spolubydlící na týden zaměstnal? Třeba nějakým výletem?“

„Vím, že chce cestovat, a žádal jsem ji, aby mě doprovázela, ale vždycky se mi jenom vysměje. Hej! Možná bych mohl poprosit svou sestřičku, aby mi pomohla. Mají se rády. Kdy to potřebuješ?“

„Hned. Okamžitě,“ odpověděl Rory.

„Zkusím s tím něco udělat,“ slíbil Roger, pak se na Roryho zadíval. „Možná že až příště navštívím vaši zemi, mohl bych zůstat ve tvém domě.“

Obchodní domluva, pomyslel si Rory. „Ubytujeme tě v nejstarší části paláce. Straší tam a holky budou pištět, až je tam vezmeš.“

Roger se ušklíbl. „Kéž by to fungovalo na Lexie, ale ta by se s tím duchem nejspíš skamarádila. Měl bys slyšet historky Kingsleyů, které se povídají po ostrově!“

Rory neměl tušení, co to znamená, ale neměl čas to zjistit. Měl jiné věci na práci. Poděkoval, rozloučil se a odešel.

Když se Rory vrátil k malému stanu, zjistil, že bratr a ta mladá dívka jsou stále spolu. Svíčky ve stanu a tma venku vytvořily jakousi filmovou scénu, takže je jasně viděl. Nakláněli se k sobě, hlavy blízko u sebe, a Graydon něco povídal s takovým elánem, který u něho Rory nikdy předtím s cizím člověkem neviděl. Existovalo jen velice málo lidí, s nimiž se Gray cítil příjemně – a všechno to byli příbuzní. Teď byl však s dívkou, s níž se právě seznámil, a máchal rukama, zatímco si povídali.

Jenže bez ohledu na to, jak moc se bratrovi ta dívka líbila, existovala jedna věc, o níž byl Rory absolutně přesvědčený, že musí udělat. Musí zjistit, jestli od sebe bratry opravdu rozezná. Bez ohledu na rodinnou legendu o lidech, kteří rozpoznají dvojčata Montgomeryů-Taggertů. Rory potřeboval znát pravdu.

Zavolal svému asistentovi a o pár minut později byl oblečený přesně jako jeho bratr. Tiše postával na okraji večírku, upíjel šampaňské, zatímco čekal, až Graydonova večeře skončí – a tehdy ho znovu vyhledal Roger Plymouth. S triumfálním úsměvem mu Roger oznámil, že jeho sestra vymyslela plán, jak dostat Lexie z ostrova na většinu léta, a že podle něho bude Lex souhlasit. „Musel jsem slíbit, že tam nebudu, ale mám tušení, že si zlámu jednu dvě kosti a budu se muset ve Francii zotavit,“ prohlásil Roger se smíchem. „Tohle je moje šance a já mám v plánu ji využít. Doufám, že až budu bydlet u tebe, bude se mnou.“

Když se Rory vrátil ven, zahlédl, jak Lexie utíká ke stanu, kde večeřeli Graydon s Toby, a zaslechl její vzrušený hlas. Rorymu bylo jasné, že jakmile se bratr dozví, že Tobyina spolubydlící musí odjet se svým bohatým šéfem-playboyem – kterého Rory pravděpodobně zná – Graydon pochopí, kdo za tím vězí. Graydon v náhody nevěřil, zvláště když byl poblíž jeho bratříček.

Když zazvonil Roryho telefon, potvrdily se jeho myšlenky. Bratrovo jediné slovo OKAMZITE! znamenalo, že si s ním chce Graydon ihned promluvit. Rory odpověděl. JSEM V DOME KINGSLEYU. SEJDEME SE TAM. Protože se jeho bratr vytratil tajně a veškerý personál nechal v Maine, znamenalo to, že se nemá jak přepravovat. Z místa svatby to bylo pěšky daleko, přes město a po Main Street do Kingsley Lane. I kdyby Graydona někdo svezl, bude mít Rory spoustu času zjistit, co potřebuje.

Urovnal si sako, vypjal se v ramenou, poopravil výraz na „jsem budoucí král“ a vykročil k velkému stanu. Udělá vše, co je v jeho silách, aby vypadal jako bratr.

Rory uviděl Toby stát u velkého kulatého stolu plného hostů. Vyptávala se jich, jestli mají vše, co potřebují. Postavil se na stranu a čekal, až domluví, protože tak by se zachoval Graydon. Kdyby byl sám sebou, Rory by ji odtáhl na taneční parket a rozjel by to s ní. Kdyby protestovala, umlčel by ji polibkem. Ale to nebyl Graydonův styl.

Když se otočila a uviděla ho, vypadala trochu překvapeně, ale pak se na něho vřele usmála.

„Prokážete mi čest a zatančíte si se mnou?“ zeptal se s bratrovou přehnanou zdvořilostí.

„Samozřejmě,“ odpověděla a přijala ruku, kterou jí podával.

Rory si připomněl, že má stát rovně a chovat se rezervovaně. Byl rád, že je to pomalý tanec, protože si nevěřil, že by se při rychlém nezapomněl. Bylo to poprvé, co u ní stál tak blízko, a byla krásnější, než se domníval. Tak trochu jako Grace Kellyová, s modrýma očima a klidnými rysy. Byla namalovaná jen málo, vypadalo to, že skoro vůbec. Pomyslel si, že kdyby si trochu víc zvýraznila oči a přidala trochu rudé rtěnky, mohla by to být opravdová kočka.

Jemně ji vedl v kruhu, neustále si připomínal, že se vydává za bratra. „Dnešní večere se mi moc líbila.“

„Ach?“ usmála se Toby. „A s kým jste ji snědl?“

„S...“ Chvíli mu trvalo, než pochopil, co říká, pak se rozesmál a svěsil ramena. „Ošálil jsem vás vůbec?“

„Ani na vteřinu,“ prohlásila a úsměv jí z tváře zmizel. V modrých očích jí vzplál vztek. „Povězte mi, poslal vás váš bratr, abyste si mě otestoval?“

Rory okamžitě pochopil svoji chybu. „Ne,“ řekl vážně. „Graydon o tom nic neví. Poslal jsem ho pryč, abych mohl –“

„Zjistit, jestli lžu? Jestli mi o něco jde?“ Tobyiny oči byly vzteky bez sebe. „Mohl byste mi prosím prozradit, proč na mé schopnosti rozeznat vás tak záleží?“

Rory se té otázce vyhnul. „Kolik vám toho Graydon o sobě prozradil?“

„Že bude králem, že se má oženit s urozenou mladou ženou – nebo přinejmenším předpokládám, že je mladá – a že chce předtím trochu klidu. Slíbila jsem, že mu najdu, kde by mohl ten týden zůstat, zatímco převezmete jeho povinnosti. Avšak ve světle této vaší nepříjemné hry si tu nabídku nejspíš rozmyslím. Nechci být terčem něčího vtipu.“

Rory cítil, jak mu z tváře vyprchala všechna barva. Vypadalo to, že bratr si všechno zařídil, ale teď bylo možné, že Rory všechno zpackal. Nechtěl Graydona rozzlobit víc, než už byl.

„Myslím, že se půjdu věnovat hostům,“ prohlásila Toby a začala se od něho odvracet.

Ale Rory ji držel pevně. „Slečno Wyndamová, prosím, můj bratr je v tom nevinně.“ Díval se jí do očí a Toby v nich četla prosbu. „Pomohlo by, kdybych vám všechno vysvětlil?“

„Pravda by byla příjemná změna,“ odsekla.

Provedl s ní otočku. „Povím vám ji, i když na tom budu tratit. Jste dobrá tanečnice.“

Toby ho probodla pohledem. „Jestli se mnou začnete flirtovat, odcházím.“

„Dobře,“ řekl, „ale nejdřív musíte pochopit, že mě Graydon vždycky kryl, protože jsem nikdy nesplnil očekávání. Jako bych se narodil s nekonečnou schopností naštvat naše rodiče. Jenže víte, vlastně se o to moc nestarám. Můj bratr ano. Gray se stará o všechno. O lidi bez domova, zraněná zvířata, jestli děti umí číst, nebo ne. Graydon pečuje o všechno a o všechny. Takže když nejsem tam,

kde bych měl být, nebo dělám to, co bych neměl, kryje mě. Podle mého názoru by mě měl nechat, abych přijal následky svých činů, ale...”

Rory se odmlčel a nadechl. „Opravdový problém je v tom, že se o mě brácha stará až příliš. Ovšem tentokrát ho to, že vezme moje hříchy na sebe, může okrást o trochu volna, které si zaslouží, a to není fěr. I já mám svoje hranice.“

Než domluvil, stáli na tanečním parketu, rukou ji objímal kolem pasu a čekal, zatímco uvažovala o tom, co jí právě řekl.

„Dobře,“ souhlasila nakonec. „Pomůžu mu.“

Rory otočil její ruku ve své a políbil ji na hřbet. „Děkuju vám,“ řekl a pak začal znovu tančit. Jen tentokrát byl sám sebou a vložil do tance mnohem víc energie.

„Nemůžete takhle tančit, zatímco předstíráte, že jste on,“ namítla Toby téměř bez dechu, jak ho následovala.

„Já vím,“ řekl Rory. „Opravdu vám připadáme tak odlišní?“

„Jistě.“ Zaklonila trochu hlavu. „Jste úplně jiní. Jeho zdrženlivost je přirozená, ale vaše je nucená. A mám pocit, že vy nevíte, kam patříte. Graydon ví přesně, kde je na světě jeho místo.“

Zatímco létali po parketu, ostatní začali postávat a dívali se na ně. Oba měli za sebou spoustu lekcí tance a tvořili krásný, elegantní pár. „Chtěl jsem ho před vámi chránit,“ přiznal, „ale teď chci chránit vás.“ Věnoval jí pohled, který jako by vycházel přímo z jeho nitra. Už se nesmál, ani si ji nedobíral. „Nezamilujte se do mého bratra. Bere své povinnosti velice vážně a bez ohledu na to, jak moc nějakou ženu miluje, vždycky bude dávat přednost povinnosti vůči své zemi.“

Toby věděla, co jí říká, ale nebála se. Graydon byl příliš exotický, příliš z jiného světa, než aby ji napadlo se do něho zamilovat. „Zahrnují jeho povinnosti i budoucí princeznu?“

„Ano.“

„Jaká je?“ zeptala se Toby.

„Vysoká, krásná, s tmavými vlasy a očima. Inteligentní. Její rodiče doufali, že bude královnou, a tak ji tak vychovávali už od kolébky.“

Otočil ji na délku paže a pak zpět.

„Je do ní zamilovaný?“

„Kdybych odpověděl, zradil bych tím svého bratra. Budete se muset zeptat jeho.“ Otočil ji tak, že byla zády k jeho hrudi, a pažemi ji objímal. „Ale varuju vás, nemá osobní otázky rád, ani ode mě.“

„To už jsem zjistila. Celý ztuhne.“

Když tanec skončil, lidé kolem nich jejich výkonu zatleskali. Rory se Toby uklonil a ona nedokázala odolat a vysekla pukrle. „Vaše královská Výsosti,“ zamumlala, aby ji mohl slyšet jen on. Společně se zasmáli a odešli z parketu.

„Co se to, pro všechno na světě, s těmi děvčaty děje?“ zeptala se Victoria Jilly, když se posadila na židli vedle ní. Poznaly se teprve nedávno, ale staly se z nich dobré přítelkyně, když Victoria Jilly pomohla dát se dohromady s Kenem, mužem, jehož milovala. „Nejdřív jsem se dozvěděla, že Lexie na zbytek léta odjíždí, pak zmizí Toby a nikdo ji nemůže najít a teď tancuje s tím mužem, o kterém jsem si myslela, že ho nesnáší.“

Jilly pohlédla na krásný pár na tanečním parketu. Chvíli si povídali s vážnými výrazy, ale teď klouzali po parketu, jako by byli na ledu. „O Lexie nic nevím, ale Graydon – se kterým Toby tancuje – je Montgomery, takže se nejspíš plíží kolem toho, co chce.“

„Co to znamená, když se to týká Toby?“ podivila se Victoria. Jako obvykle vypadala oslnivě.

Kaštanové vlasy a smaragdové oči zvýrazňoval její zelený hedvábný kostýmek – a nemohla odtrhnout oči od doktora Huntleyho, který tančil s její dcerou Alix. Victoria si byla jistá, že nikdy v životě nebyla šťastnější.

Jilly mávla rukou. „O nic nejde, je to jen rodinný žertík.“ Když ji Victoria probodla pohledem, pokračovala. „V naší rodině jsou Montgomeryové a Taggertové. Já jsem Taggertová a podle mého bratra Michaela jsme čestní, přímočaří, odvážní a stateční, zatímco Montgomeryové jsou...“ Pokrčila rameny.

Victoria se zamračila. „Slizcí jako hadi? To se mi nelíbí. Toby je milé děvče.“ Začala vstávat, ale Jilly jí položila ruku na paži.

„Ale ne,“ řekla Jilly, „to je v pořádku. Graydon by neudělal nic špatného. Jen vždycky získá to, co chce, nic víc.“

„A ty myslíš, že chce Toby?“ Victoria se stále mračila.

Jilly si povzdechla. „Nejsem si jistá, ale vypadá to, že ho tak zaujala, že má v plánu chvíli se na Nantucketu zdržet. Víš, Toby dokáže dvojčata rozeznat a v naší rodině je to důležité. Hodně důležité, mohu-li to tak říct.“

Victoria byla mezinárodně uznávaná spisovatelka a zbožňovala pěkné příběhy. Její krásná tvář se rozzářila a zaklonila se na židli. „Teď mi musíš o všem vyprávět.“

„O nic nejde,“ namítla Jilly. „Je to jen takové rodinné rčení. Ten, kdo od sebe dvojčata rozezná, je nejspíš pravou láskou té dané osoby.“

Victoria neodpověděla, ale pohlédla přes místnost na Toby a pohledného mladíka, s nímž tančila. Lidé kolem nich začínali ustupovat stranou a sledovali je, ale Toby a ten muž si toho zřejmě ani nevšimli. „Neviděla jsem ho už někde? Připadá mi povědomý.“

„Mohla jsi Graydonovu fotografii zahlédnout v nějakém časopise.“

„Je to snad herec?“ zeptala se Victoria.

„Tak nějak. Je to korunní princ Lanconie.“

Victoria se otočila a pohlédla na Jilly s výrazem, který druhá žena nedokázala interpretovat. „Tvrdíš mi, že ten princ má identické dvojče a že je od sebe Toby rozezná? A že je to nejspíš znamení pravé lásky?“

„Ano,“ potvrdila Jilly opatrně. Neznala Victorii zas tak dobře, ale Ken říkal, že podle jeho názoru stojí za celou touhle svatbou právě Victoria, že se všechno stalo jen díky jejímu úsilí. No, Ken ve skutečnosti řekl: „Díky Victoriinu podloudnému, prohnanému, potměšilému pletichaření,“ ale býval s ní ženatý, takže si mohl dovolit trochu přehánění.

„Proč to vypadá, jako bys to neschvalovala?“ zeptala se Victoria.

„Vím, že je to hloupé, ale co když je ta legenda pravdivá? Co když se Graydon a ta pěkná Toby do sebe zamilují? A pak co? Jeho matka je despota a nikdy k té svatbě nesvolí. A i kdyby ano, jak by se mohla Toby vzdát veškerého soukromí a odejít do cizí země, kde se stane princeznou? Několikrát jsem tam byla a ta izolace, v níž Graydon žije, se mi ani trochu nelíbila. A jeho denní program je vražedný!“

Victoria se na Jilly zamyšleně zadívala. „Možná by mu zamilovanost život usnadnila.“

„To si nemyslím –,“ začala Jilly, ale pak zavrtěla hlavou. „Jak bych to mohla posoudit? To, že by se mi ta práce nelíbila, neznamená, že se nebude líbit nikomu.“

„Kde bude princ spát dneska v noci?“

„U toho mladíka, který ho vyzvedl na letišti.“

„U Wese?“ zeptala se Victoria, v hlase zděšení.

Jilly toho muže neznala, ale následovala Victoriin pohled do zadní části stanu. V nejtemnějším rohu, za stolem, se Jaredův bratranec tiskl k pohledné mladé ženě a vášnivě se líbali tak, jak by na veřejnosti neměli. Byli živoucí ilustrací fráze „nechte si to na doma“.

Victoria náhle vstala a sklopila k Jilly pohled. „Já v pravou lásku věřím,“ prohlásila s vážnou tváří, „a jestli je možné, že ji člověk najde, myslím, že by to měl zjistit. Cítím za svou povinnost tomu pomoci.“

„Všechno mi pak povíš?“ zeptala se Jilly.

„Ach ano,“ přikývla Victoria. „Vymazala jsi z Kenovy tváře ten výraz ‚já ubožáček‘, který jsem mu tam podle jeho názoru nasadila já, takže jsem tvou dlužnicí.“ Pak Victoria zmizela v davu.

„Drahoušku,“ zaševelila Victoria a vzala Toby v podpaží, když odcházela z tanečního parketu. Toby byla stále trochu zadýchaná. „Copak se tu mezi tebou a těmi dvěma příjemnými mladíky děje?“

Toby pohlédla ke vstupu do stanu a uviděla prince Graydona a Roryho vedle sebe, oba měli smokiny a vypadali hodně dobře. Rory se právě teď tvářil, jako že se bojí, že by ho bratr mohl praštit, a Graydon vypadal, že by to mohl udělat. Protože tušila, že jde o ni, Toby měla chuť se zahihňat. „Jenom taková klucičká věc,“ prohlásila a obrátila se k Victorii. „Nic důležitého.“

Victoria ztlumila hlas a přiblížila svou tvář k Tobyině. „V tomto případě to vypadá jako souboj princů. Opravdu ty dva od sebe rozeznáš?“

„Ano,“ potvrdila Toby a neptala se, jak Victoria ví, kdo ti dva mladíci jsou. „Ale nechápu, jaký to má význam.“ Změnila téma. „Bavíš se dobře?“

„Skvěle,“ rozzářila se Victoria a stiskla Tobyinu paži. „Odvedla jsi opravdu úžasnou práci a nikdo ti nemůžeme dostatečně poděkovat. Vlastně bych byla ráda, kdybys naplánovala i moji svatbu.“

Toby vytřeštila na Victorii oči. Victoria byla velice slavná osoba, se spoustou podobně proslulých přátel. Nestála by o svatbu s kyticemi čehosi, co vypadalo jako luční kvítí, visícími ze stěny stanu. Victoria by chtěla křišťálové lustry a orchideje dovezené z Havaje, hovězí z Kóbe z Japonska a –

„Toby!“ zvolala Victoria. „Vrať se zpátky na zem!“

Toby se snažila soustředit, ale pořád nedokázala dát dohromady souvislou větu. „Já... nemůžu...“

„Samozřejmě že můžeš, drahoušku,“ zaševelila Victoria. „Musím se vdát v dceřině kapličky, a protože je na Nantucketu, budu se vdávat tady.“ Její dcera Alix byla architektka a krátce po dokončení studia navrhla dokonalou malou kapličku. Její otec Ken a Jared, oba stavitelé a zároveň architekti, ji dokončili včas na svatbu.

Toby se začínala vzpamatovávat. „Budeš chtít přepychovou svatbu, a o tom nic nevím.“

„Nesmysl!“ namítla Victoria. „Toby, drahoušku, musíš jenom snít ve velkém, to je vše. A věřit si.“

„Jaký typ svatby chceš?“ zeptala se Toby, i když si opakovala, že by měla pevně a neústupně odmítnout.

„To nechám na tobě. Jsi chytrá, takže na něco přijdeš. Pomohla bych ti, ale mám se svou další knížkou měsíce zpoždění, takže něco vymysli a mně se to bude určitě líbit.“

Toby si představila, jak prezentuje Victorii jednatřicet možných svatebních návrhů a ona je všechny odmítá. „Myslím, že potřebuješ nějakého profesionála. Já jsem zařizovala jenom tuhle svatbu, takže nejsem –“

„Věděla jsi, že tvůj princ stráví noc v domě Wese Draytona?“ Victoria kývla ke vzdálenému konci stanu na dva lidi, kteří se líbali s takovým nadšením, že padali ze židlí. „Ach, výborně! Jared je jde od sebe odtrhnout. Viděla jsi někdy ten jeho dvoupokojový bungalov, kde Wes žije? Doufám, že se

tvůj princ trochu vyspí. Nechci, aby se vrátil do svého království – Kde že to je?“

„Lanconie.“

„Ach ano. Už jsem tam byla. Krásné místo. Těží nějaký kov, který Spojené státy potřebují. Diplomatické vztahy ale určitě nebudou narušeny kvůli tomu, že budoucí král stráví noc poslušáním... no, smilstva. Princ už to nejspíš slyšel. No, drahoušku, musím jít.“ Victoria pustila Tobyinu paži a odvrátila se. „A, Toby, drahé dítě, svatba se musí konat do konce srpna. Mí nantucketští přátelé odjíždějí z ostrova na začátku září a já je chci všechny u toho. Zbývají tedy jen dva měsíce, takže se pusť do práce co nejdříve. Ach!“ Její snoubenec ji vzal za ruku a táhl ji k tanečnímu parketu. „Je nedočkavý, že?“ řekla Victoria Toby, která byla stále neschopná slova.

„Co máš za lubem?“ zeptal se doktor F. Caleb Huntley, jakmile měl Victorii v náruči.

„Bože, vůbec nic.“

„To mi neříkej,“ prohlásil Caleb. „Toby je bílá jako nová plachta. Vyrasila jsi jí dech.“

„Jen jsem jí dala malou práci, nic víc. Lexie bude pryč a Toby bude potřebovat pomoc, takže...“ Victoria se usmála, když ji Caleb vedl po parketu na tóny waltzu.

„Co to znamená?“

„Chci zjistit, jestli jí najdu nějakou pomoc,“ dopověděla Victoria. „Možná to nebude tak úplně to, o čem si myslíš, že potřebuje, ale i tak.“

Caleb se na ni přísně zadíval. Znal ženu, kterou miloval, velice dobře. I když za jejími plány byly vždy dobré úmysly, občas se obrátily proti ní. „O co jsi Toby požádala?“

Victoria se dívala přes rameno na dva prince ve vchodu. Zřejmě domluvili, protože jeden odešel a druhý mířil k Toby, která se stále ani nepohnula.

„Co jsi to říkal?“ zeptala se Victoria.

„Ta práce,“ zopakoval Caleb. „O co jsi Toby požádala?“

„Ach, tohle. Chci, aby naplánovala naši svatbu. Doufám, že ti to nevádí, ale řekla jsem jí, že se musíme vzít do konce srpna.“ Tázavě se na něho zadívala. Protože mezi nimi zatím o svatbě nepadlo ani slovo, možná to s ním měla nejdřív probrat.

„Do konce srpna?“ zamračil se Caleb.

Victoria přestala tančit a mlčky na něho pohlížela.

„Proč čekat tak dlouho? Proč se nevezmeme zítra?“ prohlásil a Victoriin smích se rozezněl celým prostorem, zatímco s ní vířil v náručí.

„Slečno Wyndamová,“ zvolal Graydon, když došel k Toby, „obávám se, že vám dlužím další omluvu. Nedokázal jsem bratra zadržet, protože mi tvrdil, že se sejdeme v domě Kingsleyů. Už jsem byl v půlce cesty, než mi došlo, co má za lubem.“ Díval se na ni, ale Toby zírala přímo před sebe na lidi na tanečním parketu. „Stalo se něco?“ zeptal se.

Toby se snažila vrátit myšlenkami do přítomnosti. „Musím se naučit říkat ne.“

„Prosím, řekněte mi, že nenarážíte na mého bratra.“

To, co Victoria řekla, Toby šokovalo natolik, že neměla ponětí, o čem to Graydon mluví. Dívala se na něho, ale neviděla ho.

„Pojďte se mnou,“ vybídl ji, vzal ji v podpaží a vedl ji ke vchodu. Když míjeli bufetový stůl, zvedl lahev vody a prázdnou sklenku od šampaňského.

Prošli davem lidí ven do chladného nočního vzduchu, cestou ani jeden z nich nepromluvil.

Poodstoupili natolik daleko, že hudbu a hluk slyšeli jen v pozadí. Cestu jim blokoval spadlý strom. Graydon sundal sako, přehodil ho přes kmen a kývl na Toby, aby se posadila.

„Budete ho mít špinavé.“

„To není důležité.“ Mávl rukou.

Toby by se ráda posadila v chladné temnotě, ale sedátko pro ni bylo příliš vysoko.

„Mohu?“ Natahoval ruce k jejímu pasu.

Kývla a on jí položil ruce na boky a zvedl ji na sako. Otevřel lahev, nalil vodu do sklenky a podal ji Toby.

Vděčně vypila polovinu a podala mu sklenici zpátky. „Mohu?“ Kývl ke kmeni.

„Prosím.“

Graydon se usadil vedle ní. „Jestli vás nerozzlobil můj bratr, tak co?“

„Victoria chce, abych pro ni naplánovala její svatbu.“

„To chápu. S touhle jste odvedla skvělou práci.“

„Ale Victoria je slavná spisovatelka! Možná jste o ní ve své zemi neslyšel, ovšem v Americe je Victoria Madsenová docela dobře známá.“

„Samozřejmě že jsem o ní slyšel. Moje babička čte všechny její knížky a myslím, že můj otec možná taky. Proč vás trápí fakt, že byste měla napláňovat další svatbu?“

„Bude chtít něco grandiózního, něco víc než dokonalého. Řekla mi, abych přišla s nějakým motivem, a já nevím, jak na to.“

„S motivem? Jako třeba že by měli všichni kostýmy?“

„To asi jenom na předsvatebním večíрку, ale výzdoba bude muset být nějak zaměřená. Jako třeba lastury uprostřed stolu, až na to, že Victoria by s něčím tak pozemským nikdy nesouhlasila. Chtěla by... Nemám tušení, co by ji potěšilo.“

„A co téma Lanconie? Všichni muži by na sobě mohli mít medvědí kůži a nesli by oštěpy a ženy by si oblékly krátké tuniky s toulci šípů na zádech.“

Toby se na něho chvíli dívala, jako by přišel o rozum, ale pak se usmála. „Victoria by se určitě moc ráda takhle oblékla, ale dovedete si některého z těch mužů představit v medvědí kůži?“

„Obrovské medvědí kůži,“ doplnil. „Možná z grizzlyho.“

„Co by se podávalo za jídlo?“

„Celé pečené kozy.“

Toby začínala zapomínat na své zoufalství. „Pořádalo by se klání?“

„Mohli bychom pořádat Honorium. Tam mezi sebou bojují ženy a vítězka se provdá za krále.

V tomto případě by to byl asi ženich.“

„Proti Victorii by se nikdo neodvážil. To se opravdu pořádalo?“

„No ano,“ potvrdil Graydon. „V mé zemi si tak král hledal manželku. Tedy než to zarazil král

Lorcan. Vyhrála ho žena, která byla tak ošklivá, že nemohl... No, nikdy neměli žádné děti.“

Toby se usmála. „Tohle jste si vymyslel.“

„Nevymyslel. Poté bylo uspořádáno už jenom jedno Honorium a tehdy krásná Jura získala Rowana Velikého. Byla to láska na první pohled a měli spolu šest dětí, které se provdaly a oženily do různých kmenů. Děti nakonec naplnily sen svého otce o spojení kmenů do jedné země.“

Toby se na něho s úsměvem zadívala. „Díky vám se cítím lépe, ale stejně si myslím, že bych měla Victoriinu nabídku odmítnout. Počkám, než si Lexie vybere přítele nebo možná až se vezmou vaše teta a Ken. Ty svatby budou menší, takže je zvládnou – tedy jestli mě požádají o jejich organizaci.“

„Teta Jilly je Taggertová.“

„Co to znamená?“

„Taggertové jsou obrovská, hlučná, divoká rodina a při svatbě se většina z nich vrhne na Nantucket jako kobylky. Budete se muset vypořádat s osmnácti až dvaceti holčičkami. Která z nich ponese košík?“

„S květinami?“

„Ano. Teta Jilly má spoustu bratrů a sester a všichni plodí další a další Taggerty. Abyste ubytovala takovou rodinu, budete muset vyhodit většinu obyvatel Nantucketu, nebo se možná ostrov pod tíhou všech těch Taggertů potopí.“

„Takže Jillyina svatba nebude jednodušší?“ Snažila se nerozesmát.

„Viděla jste muže z jejich rodu? Každý z nich sní celou krávu na posezení. Budete muset na ostrov objednat letadlo plné jídla, abyste Taggertovy uživila.“

Toby už nedokázala smích ovládnout. „Mluvíte o nich, jako by to byli nějakí trolové.“

„A kde myslíte, že vzal Tolkien vzor pro své postavy?“

Toby se tak rozesmála, že jí Graydon podal skleničku s vodou. Vypila ji okamžitě. „Dobře, cítím se líp. To zvládnou, že?“

„Samozřejmě,“ prohlásil a zadíval se na její měsícem ozářené vlasy. Rory řekl, že ho poznala ve vteřině, kdy ho uviděla. Když byli oblečení stejně a Rory předstíral, že je Graydon, nechápal, jak je mohl někdo rozlišit. Téhle mladé ženě se to však podařilo.

Graydonův výraz zvažněl. „Způsobila vám bratrova šaráda nějaké potíže?“

„Ne,“ odpověděla. „Po chvíli byl docela milý.“ Zadívala se na Graydona. „Má vás moc rád.“

Graydonovi vyhovovalo, že tma skryla červeň v jeho tvářích. „Požádal jsem ho, aby vás neobtěžoval.“

„Jenom na vás dával pozor,“ namítla. „Varoval mě před vaším smyslem pro povinnost.“

„Jistě strašně přeháněl.“

„Možná,“ připustila a sklouzla na zem. Graydon se okamžitě postavil vedle ní a oblékl si sako.

„Radši už se vrátím,“ řekla. „Připozdívá se a lidé začnou odcházet. A musím vám najít nějaké místo, kde byste dnes v noci zůstal.“

„Říkal jsem vám, že dnes v noci mám kde spát.“

„Ve Wesově domě,“ doplnila Toby, „ovšem nemyslím, že by to byl dobrý nápad.“ Odvrátila se, ale pak na něho znovu pohlédla. „Jaký kov vaše země těží a ta moje ho potřebuje?“

„Vanadium,“ prozradil. „Přidává se do oceli, takže je pak silnější, mimo jiné. Kdo se na svatbě bavil o vanadiu?“

„Vlastně to byla Victoria. Zřejmě si myslí, že když budete muset strávit noc ve Wesově domě, bude to tak strašné, že vaše země přestane ten kov exportovat do mé vlasti.“

Graydon chtěl říct, že je to absurdní, ale pak se zarazil. „Kde Victoria navrhla, že bych měl přespat?“

„Nic nenavrhla, Jared však říkal, že bych vás měla uložit na rozkládacím gauči v mém obývacím v patře.“

Roky praxe v ukrývání emocí Graydona právě teď zachránily od vyhrknutí, že Jared se právě stal jeho novým oblíbeným příbuzným. Ačkoliv hrdinně tvrdil, že chce zůstat na Nantucketu, z případné osamělosti moc nadšený nebyl. Nic neřekl, jen čekal na Tobyino rozhodnutí.

„Bude tam Lexie, takže jedna noc snad bude v pořádku. Zítra vám najdu něco jiného.“

„Děkuju za vaši velkorysost,“ řekl a krátce se jí uklonil.

„Tyhle lanconské způsoby se mi docela líbí,“ uznala Toby.

Nabídl jí rámě. „Mohu vás doprovodit zpět?“

„Jen když slíbíte, že medvědy grizzly, které potkáme, zaženete svým mečem z vanadiem zesílené oceli.“

Graydon se usmál. „Slibuji na svou čest prince království.“

Se smíchem vykročili zpátky ke stanu. Když se rozloučili, Graydon zůstal venku a zavolal svému bratrovi. „Chci všechno oblečení, které sis přivezl. Zjisti, kde bydlí Toby – někde na Kingsley Lane – a odnes všechno nahoru do obývacího pokoje.“

„To byla rychlá práce,“ poznamenal Rory. „Doufám, že chápeš, že pokud tomuhle děvčeti ublížíš, bude na tebe naštvaná spousta lidí. Montgomeryové, Taggertové, Kingsleyové, všichni. Proč si na ten týden místo toho nevyrazíš do Vegas? Mohl bys –“

„Letadlo zpátky do Maine pro tebe bude připravené v šest zítra ráno. A nezapomeň, že čím méně Lancoňanů o téhle výměně ví, tím líp. Myslíš, že to zvládneš?“

„Jasně,“ přikývl Rory. „Otázka je, jestli to zvládneš ty.“

„O mě se neboj.“ Odmlčel se. „Děkuju. Tohle pro mě hodně znamená. A Rory?“

„Ano?“

„Díky za to, co jsi o mně řekl Toby, ať už to bylo cokoliv.“

„Pověděl jsem jí jenom pravdu.“ Rory zaváhal. „Mám otázku, na kterou potřebuju znát odpověď, než se do toho všeho pustím.“ Nadechl se. „Jste s Dannou milenci?“

Graydon byl rád, že bratr nevidí jeho úsměv na tváři. Musel se snažit, aby zněl dotčeně. „U Náose! Dávej si pozor na jazyk. Nikdy jsem se jí ani nedotkl.“

„Jo?“ hlesl Rory. „Chci říct, že je to dobře, ale myslel jsem si, že vy dva jste... Každopádně jsem to potřeboval vědět.“

„Chovej se k ní formálně,“ nařídil Graydon. „Pravda je, že ji vídám jen zřídka, a rozhodně ne v soukromí. Možná bys o mně mohl utrousit něco pěkného, jako v případě Toby.“

„Možná,“ odpověděl Rory.

Graydon cítil bratrův úšklebek, i když jen telefonovali. „Kdybys s něčím potřeboval pomoci, dej mi vědět. A Lorcan tam bude s tebou.“

„Jasně,“ řekl Rory a pak bratři chvíli drželi telefony mlčky.

Nikdy předtím se na tak dlouho nevyměnili. Neprobírali následky, kdyby to jejich rodiče zjistili nebo kdyby Lancoňané objevili, co bratři provádějí.

Mohlo by to mít i zákonné dopady. Minimálně by se lanconský trůn pěkně znemožnil.

„Hodně štěstí,“ popřál bratrovi Graydon.

„Tobě taky,“ řekl Rory. „A o Dannu se dobře postarám. Nic nepozná.“

„Díky,“ pravil Graydon. Když hovor ukončili, zůstal stát na místě. Dobře věděl, že je bratr do Danny zamilovaný. To, jak se na ni díval, to, jak byl zamlklý, když byla Danna poblíž, nebylo možné přehlédnout. Graydon by milerád ustoupil a nechal ji Rorymu, jenže to udělat nemohl.

Ačkoliv mluvil o dovolené, ve skutečnosti Graydon potřeboval čas na rozmyšlenou. Země, nebo bratr? To bylo jeho dilema. Kdyby se s Dannou neoženil, způsobil by tím obrovský rozruch. Přenechat ji mladšímu bratrovi by vyvolalo hněv a spoustu záští.

Pravda byla, že neviděl žádné řešení, které by nezahrnovalo jeho abdikaci – a ani to by nic nevyřešilo. Na trůn by místo něho usedl Rory a bratr by kralování nesnášel.

To nejlepší, co mohl teď udělat, bylo věnovat bratrovi týden s Dannou. Možná se během té doby něco stane nebo Graydon najde nějaké řešení.

S tou dívkou Toby měl kliku. Její schopnost rozeznat je ho fascinovala. Šlo o fyzickou stránku? Někakou řeč těla, kterou muži nedokázali rozlišit?

Bez ohledu na její schopnosti to byla velice šlechetná mladá žena a on si hluboce cenil její pomoci. Už se rozhodl, že udělá všechno na světě, aby s ní mohl zůstat a nemusel se odstěhovat do nějakého hotelu.

Klid a ticho, aby mohl rozmýšlet o svých problémech, to byl jeho cíl. Toby se smála jeho vtipům a užívala si jeho společnost. A mohlo by být fajn stát se součástí jejího života na tu krátkou chvíli, co bude na tomhle pěkném ostrůvku.

Alespoň si to tak říkal. Ve skutečnosti ho ta mladá žena mátlá. Stále nechápal, proč se kvůli ní pustil do svého bratra. Netušil, proč ho tak rozčílilo, když mu došlo, že ho Rory poslal pryč, aby mohl vyzkoušet, zda ho ta dívka doopravdy pozná. Možná to byl nějaký genetický návrat do dob, kdy se lanconští muži oblékali do medvědích kůží a nosili meče a bojovali o ženy.

Při tom pomyšlení se usmál. Zbožňoval, když se Toby smála historkám o jeho předcích. Vlastně ho bavilo, když se smála, stávalo se to jednou z jeho oblíbených věcí.

Schoval telefon do kapsy a vykročil ke stanu. Lidé už odcházeli a viděl, že Toby přechází od jedné osoby k druhé a ujišťuje se, že se dobře bavili. Brali si krabičky s jídlem a koláčky a smáli se na ni.

Měl pocit, že jestli někdo nezakročí a fyzicky ji neodvede, zůstane tu celou noc. Dokázal si ji představit ve tři hodiny ráno, jak tu uklízí.

Možná že v příštím týdnu, až nebude mít na krku zemi a armádu a charitativní práci, mohl by se postarat o jednu přepracovanou mladou dámu.

S úsměvem vstoupil do stanu.

Graydon musel Toby ze svatby prakticky odtáhnout. Když všichni odešli, začala sbírat odpadky, skládat prázdné židle a uklízet květinovou výzdobu ze stolů. Zítra si je vyzvedne místní charita. Ale Graydon ji chytil za ruku a odvedl ji pryč. „Musíte si trochu odpočinout,“ řekl. „Moje teta a Ken nás svezou do vašeho domu.“

„Vždyť ale musím –“

„To můžete udělat zítra, pomohu vám,“ namítl.

Představa, jak korunní princ uklízí odpadky, ji téměř rozesmála, ale připadalo jí neslušné něco takového říkat. Navíc, když teď byla kapela pryč a hosté odcházeli, Toby cítila únavu, které se celý večer bránila. Celé dny fungovala jen díky adrenalinu. Dnes v noci by se ani nenajedla, nebýt Graydona.

„Dobře,“ svolila. „Můžeme jít.“

Mávl ke vstupu do stanu, kde na ně čekali Jilly a Ken. Jilly přelétla pohledem z Graydona na Toby a znovu zpět, ale nic neřekla.

Jakmile Ken nastartoval, Toby vzadu ve velkém SUV usnula a hlavou se opřela o Graydonovo rameno. Když jí položil ruku na tvář, aby nespadla, přitulila se k němu ještě blíž.

Jilly se otočila na předním sedadle a zadívala se na Toby, pak na Graydona. Nedokázala se přestat mračit.

„Věř mi,“ řekl Graydon tiše. „Neublížím jí.“

Jilly se obrátila a Ken jí stiskl ruku. O pár minut později zastavili před malým domkem.

„Jsme tu,“ oznámila Jilly a ohlédla se na ně. „Možná by Ken měl –“

„Ach! Nejspíš jsem usnula,“ vydechla Toby, když se v autě rozsvítilo. Posadila se zpříma.

„Jsi vyčerpaná,“ ozval se Ken, vystoupil a otevřel Toby dveře. Vzal ji za ruce. „Nemůžu ti za dnešek dostatečně poděkovat. Odvedla jsi úžasnou práci. Všechno bylo dokonalé.“

„Victoria chce, abych naplánovala její svatbu,“ vyhrkla Toby.

„Opravdu?“ opáčil Ken a věděl, že se ho Toby snaží varovat. Muži občas reagovali zvláště, když se jejich bývalé ženy chtěly znovu provdat. „To jí přeju,“ řekl, „a ty si povedeš skvěle.“ Sklonil se, políbil ji na tvář a zašeptal: „Připravíš i svatbu mně a Jilly? Zůstane to tajemství? Aspoň než se jí zeptám.“

Toby přikývla.

Ken se vrátil do auta, Toby zamávala Jilly a pak odjeli. Otočila se na Graydona. Byla tma, jen na verandě svítilo světlo. „Nevadilo by, kdybychom šli zadem? Přední schodiště vede kolem Lexiiny ložnice a nechci ji probudit.“

„Ved'te mě,“ řekl Graydon.

Přešli na druhou stranu, mezi domem a živým plotem bylo jen pár metrů. Úzká kamenná cestička se vinula mezi keříky a květinami a několika menšími sklánějícími se stromy. Na konci se otevírala vyhlídka na stíny čehosi, co vypadalo jako několik vyvýšených záhonků plných květin, skleník a vysoký železný altánek. Všechno bylo mírně osvětlené, se zlatavými ostrůvky, díky nimž zahrada působila jako z pohádky.

„To je krása,“ vydechl Graydon. „To jste navrhla vy?“

„Bože, ne! To Jared. Lexie a já jsme ho musely upomínat celé měsíce, ale nakonec se podařilo.“

„Už chápu, proč je tak slavný.“

Toby otevřela zadní dveře domu a vešla dovnitř. Rozsvítila světlo, takže před sebou uviděl velice příjemný – a starý – pokoj. Strop byl nízko. Stačilo pár centimetrů a hlavou by narazil na stropní trámy. Mezi nimi byla bílá sádra. Ve zdi byly zabudované skřínky, které vypadaly původně. „Začátek osmnáctého století?“ zeptal se.

„Ano,“ potvrdila Toby, potěšená jeho znalostmi. „Jared dům koupil po své první zakázce architekta a o víkendech ho opravil. Věří, že ‚kuchat se mají ryby, ne domy‘.“

„Co to znamená?“

„Nantucketský historický výbor se usilovně snaží zachovat venkovní vzezření starobylých domů v původním stavu, ale vnitřek můžete doslova vyrvat a nahradit ho, čímkoliv chcete, i když to znamená nerez ocel a plexisklo.“

„Vy máte zřejmě staré věci ráda?“

„Ano,“ potvrdila Toby, „mám.“ Vykročila po schodech s Graydonem za sebou.

„Moje oblíbená část domu byla postavena ve třináctém století,“ prozradila. „Dokonce jsem z té doby našla pár kousků nábytku. Má na sobě spoustu zářezů od meče.“

„To vanadium je rozhodně užitečné.“

„To je, nebo byli mí předchůdci špatní střelci. ‚Brocane! Tref svého kamaráda Lancoňana, ne ten stůl.‘“

Toby se rozesmála. Na vrcholku schodiště ukázala na dveře a zašeptala: „Tady spí Lexie.“

Graydon přikývl. Zašli za roh a uviděli hromadu zavazadel, která tu nechal Rory.

„Můj ty bože,“ vydechla Toby tiše, když pohlédla na tu kupu. Zabírala půlku zdi u schodiště. Ležely tu dva kožené kufry dost velké na to, aby se v nich dal převážet celý člověk, pak několik plátěných pytlů, menších aktovek, tři široká zavazadla s oblečením a věci na dně, které neviděla.

„Můj bratr necestuje nalehko,“ konstatoval Graydon.

„A co vy? Jak obvykle cestujete?“

„S půlkou armády,“ ušklíbl se.

Zadívala se na něho. „Jak se vám podařilo utéct?“

„Lži a úskokem. Právě teď se můj personál kromě hlavního bodyguarda domnívá, že ležím v posteli s vysoce nakažlivým virem. Potvrdil mi to jeden z mých bratranců Montgomeryů, který je lékař. Jestli mě odhalí, nebude to nic příjemného.“

„Riskoval jste to všechno, jen abyste přišel na svatbu?“

„Spíš jsem chtěl na pár dní uniknout neustálému dohledu.“ Usmál se, v očích se mu usadil vzdálený výraz. „Ale když si představím celý týden! To je víc, než jsem považoval za možné, a všechno díky vaší výjimečné šlechetnosti. Budu vám nadosmrti vděčný.“

Toby se cítila ze vší té chvály v rozpacích.

„Nikdy se vám nebudu moct plně odvděčit,“ dodal tiše a tak tlumeně, že šlo spíš o pocit než o zvuk.

Toby si uvědomila, že je to velice trapný okamžik. Atraktivní muž, tlumené světlo... „Pozvěte mě na svou svatbu,“ navrhla.

„Bylo by mi ctí. Do přední řady?“

„Skvělé,“ přikývla. Připomínka toho, kdo je, vyčistila vzduch. Pomohl jí sundat potah z velkého starého gauče a rozložit ho. Jednou se zarazili, když hlasitě zavrzal, ale za Lexiiny dveřmi bylo ticho, a tak pokračovali. Poblékli čisté prostěradlo a Toby vyndala ze skříně několik přikrývek.

„Omlouvám se, ale musíme se podělit o koupelnu,“ řekla. „Lexie má svoji, moje se otevírá do tohoto pokoje.“

„Strávil jsem tři roky v Královské hlídce a dělil jsem se o koupelnu se stovkami mužů.“

„Doufám, že tak hrozná nejsem,“ prohlásila Toby.

Graydonův instinkt velel říct něco svůdného, lichotivého, ale ovládl se. Nechtěl všechno zničit dřív, než to začalo. Dal slib bratrovi a tetě Jilly a hodlal ho dodržet.

„Dobře,“ ozvala se, když byla postel připravená. „Půjdu první.“ Kývla ke koupelně.

„Samozřejmě,“ odpověděl zdvořile.

Toby si dala sprchu, spláchla tužidlo, kterým jí kadeřnice upravila vlasy na svatbu, a odstranila vrstvy make-upu z tváře. Trvalo jí to déle, než chtěla, ale cítila se příjemně. Usušila se, pak si na obličej nanesla spoustu hydratačního krému a oblékla si vypranou noční košili.

Nebyla si jistá, co má dělat dál. Jaký je vhodný způsob oznámit princovi, že je volná koupelna? Řekla si, že se chová směšně. Princ nebo ne, stále to byla lidská bytost. Pootevřela dveře do obýváku a rozhlédla se.

Seděl ve starém křesle na čtení v rohu místnosti. Lampička byla rozsvícená a v klíně držel knihu. Byla to jedna z úžasných publikací Nata Philbricka o Nantucketu.

Toby nic neříkala, jen se na Graydona dívala. I když byl sám, seděl vzpřímeně, a ačkoliv si sundal sako, košili měl zapnutou skoro až k límečku.

Na první pohled vypadal velice vážně, ovšem cosi na něm jí umožňovalo představit si ho s drsnou kožešinou přehozenou přes ramena a svírajícího těžký meč. Možná to bylo tím, co jí řekl jeho bratr o tom, že Graydon by pro svou zemi udělal cokoli. Pokud to cokoli znamenalo máchání mečem, pak by neváhal.

Vzhlédl k ní, jako by věděl, že ho pozoruje, a usmál se.

„Koupelna je vaše,“ oznámila Toby a vešla do své ložnice, než mohl zahlédnout její rudou tvář. Musí se cítit strašně, když na něj lidé pořád zírají, pomyslela si.

Zalezla do postele a okamžitě usnula.

Navzdory Lexiinu vzrušení, že stráví zbytek léta na jihu Francie, spala poslední noc jako zabitá. Možná to způsobilo všechno to šampaňské a to, jak po návratu domů běhala po schodech snad stokrát nahoru a dolů, zatímco balila. Ať už za to mohlo cokoliv, když padla do postele, byla úplně mimo. Matně si vzpomínala, že slyšela Toby v obývacíku a vrzání starého gauče, když ho někdo rozkládal. Zdálo se, že tu někdo zůstane přes noc. Lexie o tom víc nepřemýšlela a spala dál.

Ráno vstala z postele a vešla do koupelny. Ještě se tak úplně nerozvedlo, s šéfem se měla na letišti setkat v sedm. Poletí jeho soukromým tryskáčem – pro ni to bude poprvé.

V létě vypadalo maličké nantucketské letiště jako parkoviště pro soukromé tryskáče.

U plotu jich stálo tolik, že vypadaly úplně obyčejně, jako něco, co má každá rodina. Ty větší byly zaparkované dál na rozjezdové dráze. Existovalo jisté rčení o dvou ostrovech nedaleko Cape Codu: milionáři jezdí na Martha's Vineyard a miliardáři na Nantucket. Její šéf, Roger Plymouth, spadal do té druhé kategorie.

Horní patro malého domku, který si pronajímaly od bratrance Jareda, mělo mít tři ložnice a dvě koupelny, ale Toby a Lexie prošmejdily půdu, až našly nábytek potřebný k proměně prostřední ložnice v obývací pokoj a kancelář. Tu a tam u nich někdo přespal na starém rozkládacím gauči.

V Tobyině koupelně zaslechla téct vodu a byla ráda, že je její kamarádka vzhůru, protože se s ní chtěla rozloučit. Cítila se špatně, že nechává Toby na starosti celou zahradu, ale včera v noci ji Jared ujistil, že najde někoho na výpomoc.

Zatímco si Lexie dávala na kartáček pastu, uvažovala, jak jí bude v létě Nantucket chybět. Světlo, solí prosycený vzduch, západy slunce, kletby turistů, kteří se nikdy nedívali, kam šlapou – to všechno bude postrádat.

A nejvíc ze všeho bude postrádat Toby. Právě teď Lexie toužila zjistit všechno o soukromé večeři na svatbě. Svíčky a šampaňské a nantucketské mušle. To málo, co Lexie viděla, vypadalo úžasně. Uvažovala, jestli Toby –

V tu chvíli shodila skleničku z umyvadla. Dopadla na kachličky a rozbila se, úlomky skla se jí rozlétly kolem nohou. „Zatraceně!“ vyjekla hlasitě.

„Nehýbej se,“ ozval se mužský hlas, a když vzhledla, nabídl se jí výjimečný pohled. Muž, s nímž Toby včera v noci večeřela, stál ve dveřích do její koupelny – a na sobě měl jen malý bílý ručník uvázaný kolem levého boku. Na té straně byl celý nahý, od hlavy až k patě.

„Omlouvám se za své nedostatečné oblečení,“ prohlásil, „ale jestli se pohneš, pořežeš si nohy.“

Lexie by se nedokázala pohnout, ani kdyby se dozvěděla, že je v domě bomba. Protože muž, pro něhož pracovala, byl považován za „pohledného“ a často pobíhal polooblečený, myslela by si, že s ní skoro nahý chlap nemůže nic udělat. Ale tenhle měl tělo jako olympijský sportovec, svalnaté a bez jediného gramu tuku. A působil tak trochu jinak, jako by mohl každou chvíli udělat něco neočekávaného. Přehodit si ženu přes rameno a unést ji?

Lexie tam stála jako přimrazená, s kartáčkem v ruce, a zírala na něho, zatímco sbíral úlomky skla. Otevřená strana ručníku odhalovala dlouhý kus medově zbarvené kůže. To oblečení jí připomínalo bederní roušky indiánů.

Vzhlédl k ní zpoza hustých tmavých řas a kývl ke krabici s ubrousky vedle ní. Několik jich vytáhla a podala mu je.

„Tak, to by mělo stačit,“ zamumlal a pomalu se narovnal. Před Lexie se objevila nahá hrud' jen pár centimetrů od její tváře. Žebra by se dala spočítat, prsní svaly jako ocel a trocha chloupků v linii, jež mizela pod ručníkem.

Stála tam a zírala.

Úlomky skla hodil do koše, pak se otočil a usmál se na ni. „Mám ti připravit snídani, než půjdeš?“

Lexie dokázala jenom přikývnout, takže odešel z místnosti, dlouhýma nohama dělal podobně dlouhé kroky.

Chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala. Ne každý den v životě rozbijete sklenici a téměř nahý muž oplývající mytologickou krásou se zjeví odnikud a zachrání vás.

Otočila se a uviděla se v zrcadle, pastu kolem pusy, vlasy v naprostém zmatku, na sobě staré tričko, které ukradla Jaredovi. Přesto se na ni díval, jako by byla princezna v saténové róbě.

„Toby,“ řekla do zrcadla, „v tomhle ses tedy vážně překonala.“

„Dobré ráno,“ prohlásila Lexie, když vešla do kuchyně. Stál u sporáku se třemi pánvemi, na každé se něco smažilo a vůně byla božská.

„*Tavar nuway*,“ řekl. „To je ‚dobré ráno‘ v lanconštině.“

„To vím,“ zavtipkovala, když vešla do místnosti. Uvědomovala si, že tento muž bude jednoho dne králem. A ještě víc jí před očima vyvstával obraz, jak je nahý jen v drobounkém ručníku.

Graydon se smál. „Tak trochu o tom pochybuju. Jen málo lidí dokáže najít mou zemi na mapě, ale já to chápu. Jsme zahrabaní v horách a zastínění silnými mocnostmi.“ Pohlédl na sporák. „Nevěděl jsem, co máš ráda, a tak jsem připravil vajíčka, slaninu a koláčky.“

„Mám ráda všechno, co nemusím uvařit,“ prohlásila Lexie. Stále na něho zírala. Na sobě měl tmavě modré kalhoty, které vypadaly, jako by pocházely z luxusního obchodu v Londýně, a světle hnědou košili s iniciálami na manžetách: RM. „Kde ses naučil vařit?“

Naložil na talíř obrovskou hromadu jídla a mávl po kuchyni. Vzadu u domu byla malá zasklená veranda. Byl to hezký pokojík – nebo by byl, kdyby ho s Toby nepoužívaly jako skladiště. Ale tenhle muž vyklidil jeden růžek, sundal ze stolu tašky a krabice a prostřel ho porcelánem, který měly v horních skříňkách.

„Kdy jsi to všechno stihl?“ zeptala se udiveně.

„Moc toho nenaspím, takže jsem vstal brzy. Tohle je pěkný pokoj.“

„To je,“ souhlasila Lexie. „Ale Toby a já máme dvě práce, takže tu občas něco jen tak pohodíme.“

„Jaké druhé práce máte?“

„Tohle,“ kývla k oknu na skleník a vyvýšené záhony. Pohlédla na jediný talíř, který položil na stůl. „Ty jíst nebudeš? Nebo možná chceš počkat na Toby.“

„Rád se k tobě přidám,“ prohlásil a odešel do kuchyně pro talíř. Pak se posadil proti ní.

„Omlouvám se za dnešní ráno. Zaslechl jsem rozbíjející se sklo a tvůj výkřik. Obával jsem se, že ses mohla pořezat.“

„Ne, v ohrožení byly jenom moje nohy. Díky za záchranu.“

„Bylo mi potěšením,“ řekl.

„Myslím, že potěšení bylo na mé straně,“ prohlásila s nadzdvíženým obočím.

Pohlédl na ni přes stůl s tak vřelým výrazem, až měla Lexie chuť začít se ovívat. Ovládla se však. Místo toho se zamračila. „Nevím, co máš s Toby za lubem, ale varuju tě: není ten typ, co by se dával dohromady s někým jen tak pro zábavu.“

Graydonův výraz se okamžitě změnil. Najednou vypadal tak vzdáleně, tak rezervovaně, že Lexie

začala pochybovat o tom, co před chvílí viděla. „Slečna Wyndamová je jen kamarádka a tak to také zůstane. Budu tu jen krátce, pak se musím vrátit do své země k povinnostem. Nikdy bych nebyl tak hrubý, abych způsobil problémy mladé ženě, která mi tak pomohla.“

Zatímco Lexie kousala, uvažovala o tom, co jí tak formálně oznámil. „Ubliž Toby a já to povím novinářům.“

„To je fěr,“ uznal a proběhlo mezi nimi vzájemné porozumění. „Dáš si ještě vajíčka?“

„Ne, díky. Všechno je to výborné. Kde ses naučil vařit?“

„V lanconské Královské hlídce. To je naše armáda, námořní i vzdušné síly – ne že bychom měli moc lodí nebo letadel. Sloužil jsem tam tři roky a mí loajální poddaní se domnívali, že bude ohromně vtipné, když mi dají ty nejpodřadnější práce a ten nejtvrďší trénink.“

„Aby zjistili, co vydržíš?“

„Přesně. Jeden z úkolů, který mi byl přidělen, bylo vařit pro stovku nebo víc vojáků. Byla to pro mě výzva dokázat, že to zvládnou, takže jsem se učil rychle – a zjistil jsem, že mě vaření docela baví. Když jsem se vrátil domů, potuloval jsem se po kuchyních a neustále se na něco vyptával. Umím docela dobře kuře s nádivkou.“

Zakousla se do koláčku. Byl výborný a tak neobvyklý, jako by tam byl přidán nějaký alkohol. „Skoro lituju, že odjíždím – z více než jednoho důvodu.“ Zdvořile se pousmál jejímu flirtovnému tónu. Nemusel jí říkat, že mezi nimi nikdy nic nebude. Nikdy se na ni nebude dívat jako na Toby ve stanu včera v noci. V tu chvíli se ozvalo zaklepání na hlavní dveře. „To je auto pro mě.“

„Zavazadla máš nahoře?“

„Ano,“ potvrdila. „Mohl bys říct řidiči, aby chvíli počkal? Chci se rozloučit s Toby.“ Když vstala, následoval ji. Vykročil k hlavním dveřím a Lexie vyběhla po schodech.

Na okamžik se zarazila a zabodla pohled do velehory zavazadel u zdi. Vypadalo to, jako by měl princ v plánu zůstat celé měsíce, ne jen týden.

V Tobyině ložnici byla tma a Toby byla schovaná pod přikrývkou. „Hej!“ zvolala Lexie a posadila se na okraj postele. Toby se obrátila a otevřela oči. „Odjíždím a chtěla jsem se rozloučit.“

Toby se podepřela polštářem a promnula si rozespalé oči. „Už? Ještě jsem si ani nezvykla na představu, že budeš pryč.“

„Já vím,“ přikývla Lexie, „a cítím se kvůli tomu provinile. Možná bych měla zůstat a –“

„Zmeškat životní příležitost, abys mi pomáhala zalévat kytky? Jasně. To dává dokonalý smysl. A Nelson bude štěstím bez sebe.“

Lexie se rozesmála. „Budeš mi strašně chybět!“

Chvíli se objímaly a pak se Lexie odtáhla. „Co budeš dělat s tím svým princem?“

„Nemám tušení,“ povzdechla si Toby. „Jako bych měla hlídat devadesátikilové nemluvně.“

„Nemluvně není a neřekla bych, že si neumí poradit.“

„Víš, jak to myslím.“

„Toby, tenhle chlapík je velice galantní a navíc neuvěřitelně sexy. Roger je pěkný, ale není to takový fešák.“

„O čem to mluvíš? Fešák? Graydon? Kde jsi to, pro všechno na světě, vzala? Je to milý mladík, který zasvětil život své zemi. Pravda je, že je mi ho tak trochu líto.“

„Nemyslím, že by potřeboval něčí lítost. Víím, že sis slíbila počkat do svatby, než skočíš s někým do postele, ale takové věci se stávají.“

„Stále to cítím stejně,“ prohlásila Toby. „Je to moje vlastní rozhodnutí.“

„Fajn, muži však mívají ve zvyku měnit ženino rozhodnutí. Rozbité sklo a ručníky, které sotva zakrývají tělo – a ‚sotva‘ je tu klíčové slovo – můžou ženskou přinutit, aby porušila jakékoliv sliby.“

„Co se mezi vámi stalo, že říkáš takové věci?“

„Nic. Vážně. Jen že když jde o muže, jsi hrozně naivní.“

„Nejsem tak mladá ani naivní, jak si myslíš.“

„Toby, říkám, že by ses s ním měla pobavit. Možná si i užít. Podle mě je v pohodě zapomenout na svůj dobrovolný slib a strávit s ním každou minutu v posteli. Mám pocit, že by se ti to mohlo líbit. Ale v žádném případě se do něj nezamiluj.“

„Samozřejmě že ne. Nemáme žádnou budoucnost. A nehodlám jít s nikým do postele.“

„Kéž bych tu mohla zůstat a probrat to s tebou, jenže musím jít.“ Lexie vstala. „Každý den si budeme psát?“

„Ano,“ slíbila Toby a vstala z postele, aby kamarádku ještě jednou objala. „Teď už jdi! Musím se obléknout a nakrmit prince. Co myslíš, že jí? Jazýčky z kolibříků?“

Lexie se nezasmála. „Myslím, že budeš překvapená. Teď už zřejmě uklidil sklep i půdu.“

„Musíš mi napsat, co se mezi vámi dvěma stalo.“

„Napišu,“ slíbila Lexie a pak vyšla z pokoje. Nepřekvapilo ji, že její čtyři zavazadla zmizela. Nepochybovala, že je princ odnesl dolů. „Piš mi o všem, co se bude dít!“ zavolala Lexie.

„Budu,“ slíbila Toby přes dveře. „Každý detail.“

Graydon čekal dole na Lexie u hlavních dveří s jejím kabátem přes ruku.

„Nech mě hádat. Tašky mám v autě.“

„Přesně tak,“ potvrdil Graydon.

„Víš, myslela jsem si, že můj šéf je nechutně slušný, ale ty jsi mnohem horší. Zkus ten svůj šarm trochu utlumit, ano?“

Graydon se neusmál, ale oči mu jiskřily. „Umím hrát na loutnu.“

Lexie zasténala. „Nevím, jestli mám Toby litovat, nebo jí závidět. Jen mi slib, že až od ní budeš odcházet, bude se usmívat.“

„To slíbit můžu,“ přikývl Graydon a políbil ji bratrsky na čelo. „Postarám se o ni.“

„Toho se právě bojím,“ špitla Lexie a vykročila k čekajícímu autu.

Když Toby sešla dolů, bylo docela pozdě. Myslela si, že už dávno bude na místě, kde se včera konala svatba, protože musela na všechno dohlédnout. V kuchyni to nádherně vonělo. Roger nejspíš poslal Lexie nějaké jídlo, pomyslela si. Toby se rozhlížela po princovi, ale neviděla ho, pak však vyhlédla z okna a koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Procházel se po zahradě a prohlížel si záhonky květin.

„Nejspíš má tučet zahradníků, co pro něho pracují,“ prohlásila nahlas, pak se postavila ke sporáku a vzala si jednu z palačinek. Byly neobvyklé: malé a z ovesné mouky. Voněly po nějakém ovoci, které nepoznávala. Byly opravdu vynikající.

„Dobré ráno.“

Otočila se a uviděla ve dveřích Graydona a poprvé si všimla prosklené verandy. Byla celá vyklizená! Zůstaly tam jen stůl a židle a překvapilo ji, že u druhé zdi zahlédla vestavěné sedátko.

„Páni!“ vydechla Toby. „Lexie se asi cítila hodně provinile, když to tu uklidila, než odjela. Vypadá to skvěle, že?“

„To ano,“ potvrdil.

„Promiňte,“ řekla Toby. „Zapomněla jsem na způsoby. Dobré ráno.“ Přelétla ho pohledem a zjistila, že je oblečený jako na nějaký zahradní večírek, zatímco ona má na sobě staré bavlněné

kalhoty a ještě starší tričko. Co s ním bude dneska dělat? A protože skoro všichni, které znala, byli momentálně mimo ostrov, jak mu najde trvalejší místo, kde by mohl zůstat?

„Zkusil jste tyhle palačinky?“ zeptala se. „Jsou vážně dobré. Musím se Rogera zeptat, kde je sehnal.“

„Pár jsem si jich dal,“ odpověděl. „Půjdete dneska ráno do kapličky?“

„Musím.“

„Vypadá to, že vám někdo vyměnil auto.“ Odtáhl záclonu, aby jí ukázal Jaredův starý červený pick-up na úzké příjezdové cestě vedle domu.

„Ach ne!“ vyjekla Toby. „Vsadím se, že za to může Wes. Dneska ráno odváží lidi na letiště a na trajekt, takže potřebuje víc míst. Ví ale, že musím uklidit. Jak se tam teď dostanu?“

„Vy nemáte klíče od té dodávky?“

„Určitě tam jsou, jenže to auto má manuální převodovku a já umím řídit jenom automat. Možná by mi mohl pomoci Ken.“

„Odvezu vás tam,“ prohlásil Graydon.

„Vy? Ale říkal jste, že řídit moc neumíte.“

„Říkal jsem, že nejsem obeznámen se všemi silničními značkami, ale pár větších vozidel už jsem řídil. Navíc jsem vám slíbil, že vám pomůžu uklidit.“

Toby zaváhala. „Nejste zrovna moc vhodně oblečený na úklid odpadků.“

Graydonova tvář zvažněla. „To jsem objevil v bratrově zavazadle.“

Toby přemýšlela, že by mu našla nějaké džiny, neměla však času nazbyt. Co se týče řízení, měla na výběr buď jeho, nebo se může hodinu snažit najít někoho jiného. „Dobře,“ svolila tedy. „Řeknu vám, kudy jet.“

„To bych byl rád.“

Venku Toby zkontrolovala pick-up. Všechny zásoby byly z jejího auta vyndané a přemístěné do korby dodávky. Graydon jí otevřel dveře a ona usedla do starého vozu. Posadil se na místo řidiče, vzal klíče zpoza stínítka a nastartoval.

„Všichni, kdo tuhle dodávku kdy řídili, si stěžovali,“ oznámila Toby. „Tedy kromě Jareda, ale je to jeho auto. Lidé říkají, že dvojka jde ztuha, a myslím, že se občas zasekává spojka. A příjezdová cesta je úzká. Pokud nevycouváte rovně, mohl byste utrhnout postranní zrcátka. A není vidět do ulice, takže kdyby někdo přijížděl, musíte dávat pozor, abyste do něj nenarazil. A když už jsme u toho, ulice je taky dost úzká a je dvouproudá. Když jsem poprvé přijela na Nantucket, měla jsem potíže tu jezdit. Bála jsem se, že narazím do lidí nebo zaparkovaných aut nebo se srazím s protijedoucími auty a...“ Odmlčela se, protože přehodil paži přes opěrátko sedadla, aby vycouval, ale čekal, až domluví.

„Měl bych vědět ještě něco?“ zeptal se.

„Asi ne.“ Zatímco couval z příjezdové cesty, zadržela dech, jistá si tím, že v prostoru mezi vysokým plotem po jedné straně a domem po druhé ta zrcátka určitě přinejmenším poškrábe. Nic z toho se však nestalo.

Zastavil, aby nechal projet auto, pak bez problémů vyjel na ulici.

„Dávejte pozor,“ ozvala se. „Je léto a jsou tu tisíce turistů, kteří se kochají přírodou a nesledují cestu.“ V tu chvíli se proti nim vyřítilo velké černé SUV. Řídila ho nějaká žena s telefonem připlácnutým k uchu. Dodávky si zřejmě nevšimla. Toby zadržela dech a sevřela sedadlo jednou rukou a opěrku druhou.

Graydon se lehce přesunul vpravo, tak blízko zdi, že by se jí Toby mohla dotknout, ovšem auto

neutrpělo ani škrábnutí. Když na něho pohlédla, nezdál se nijak vyvedený z míry, jako by dvě auta míjející se jen o pár centimetrů byla každodenní jev.

Zastavil na konci ulice, rozhlédl se do obou směrů, pak zahnul vlevo na Main Street. Toby uvolnila ruce, zatímco ho pozorovala, jak plynule zařadil starou řadicí pákou z jedné rychlosti na druhou.

„Říkal jsem si, že pojedeme přes centrum a po Cliff Road,“ podotkl. „Nebo byste chtěla jet jinou cestou?“

„Ne, takhle je to fajn,“ odpověděla a pozorovala ho. „Prohlížel jste si mapu?“

„Ano, při letu sem. Podíval jsem se na ni.“ Zahnul vlevo na Centre Street. „Neměl jsem čas si ostrov prohlédnout, ale tohle je vážně krásné.“

Toby se rozhlédla po tom, co pro ni byl běžný pohled. Staré domy, dokonale udržované, luxusní obchody, ve vzduchu se vznášející historie ostrova, bylo tu všechno. Věděl, že má projet kolem dvou obchodů s cukrovinkami a u domu JC – Jareda Coffina – zahnout doleva. Pohlédla na krásnou budovu rybářského muzea. Za ním bylo moře. „Máte s řízením zkušenosti, že?“ zeptala se.

„Trochu. Většinou jsem ale jezdil na polních cestách, pěšinách a podobném terénu. Dva z lanconských kmenů mají malá městečka vysoko v horách, kam vede jen uzoučká cestička s odpočívadly po stranách. Když je chci navštívit, rád řídím, i když z toho má moje strážkyně Lorcan infarkt.“

„To chápu,“ prohlásila Toby. „Tohle umíte, ale nikdy jste nepoužil kreditní kartu?“

„Nikdy,“ usmál se. „Zajímalo by mě, jestli mi Rory nechal svoji.“

„Umíte používat počítač?“

„Moc dobře ne,“ odpověděl, ale na rtech mu pohrával drobný úsměv, který se jí zdál podezřelý.

„Znamená to, že nevíte, jak ho zapnout, nebo ve volných chvílích programujete? Nabyla jsem dojmu, že neumíte řídit, očividně vám to však jde docela dobře.“

„Zní to, jako bych vás zklamal,“ prohlásil, když zajel na příjezdovou cestu ke kapliče.

Neodpověděla mu, ale vystoupila, vyndala zezadu svou kovovou bednu s náradím a rozhlédla se. Na místě stály čtyři dodávky. Pár lidí nakládalo židle a stoly a generátory a skládalo velký stan. Toby vyrazila doprostřed dění.

Graydon se postavil před ni. „Zřejmě jsem něco udělal špatně,“ nadhodil. „Nebo jste zklamaná, že nejsem žádný pohádkový princ, který neumí běžné věci?“

Když to řekl takhle, Toby pochopila, jak směšně se chová. Ale stejně... „Jo, asi jsem,“ odpověděla. „Lidé se představ nevzdávají snadno.“

Graydon vypadal chvíli překvapeně, pak se rozesmál. „Znamená to, že se vás nemusím snažit ohromit? Komorník mého bratra sbalil jeho zavazadla a zdá se, že v tom má nějaký systém, jenže nechápu jaký. Trvalo mi půl hodiny, než jsem objevil košili a kalhoty. A čím jsem si prošel, než jsem se mohl oholit! Chvíli jsem si myslel, že budu muset strávit celý den jenom v ručníku. Když vaše spolubydlící upustila skleničku, neměl jsem si co obléknout.“

„Rozbité sklo a ručníky, které sotva zakrývají tělo,“ zacitovala. „Ted’ začínám všechno trochu víc chápat. Já –“ Odmlčela se, protože se ozvaly nějaké hlasy, a tak se otočila. Dva z dodavatelů se o něčem dohadovali.

Graydon se podíval na Toby. „S personálem to docela umím, takže bych to mohl vyřídit.“

Vzpomněla si, jak zvládl tři lidi, aby mu připravili večeři. „Jen do toho,“ vybídla ho. „Budu v kapliče.“

Graydon vykročil k mužům a Toby ho chvíli pozorovala. Bude se chovat autoritativně a začne jim

rozkazovat? Ale ne, vyslechl si problém, pak něco potichu řekl oběma mužům a oni odešli, očividně spokojení s jeho řešením.

Toby s úsměvem vykročila do kapličky. To byl ale nepořádek! Svatby se včera zúčastnilo přes dvě stě lidí a většina z nich se nacpala do malé budovy. Zdi byly tu a tam odřené, podlaha špinavá a na každém povrchu ležely pozůstatky vosku ze svíček. Nebude snadné navrátit kapličku do původního stavu jako před svatbou.

V přední části pozemku se nacházel kohoutek s vodou, takže tam bude muset dojít s kbelíky, aby se pustila do úklidu. Nejdřív se však musí postarat o ten vosk. Zatímco ho seškrabávala, snažila se vymyslet téma pro Victoriinu svatbu.

Prošla si obvyklé nápady s hortenziemi – na Nantucketu se jim skvěle dařilo – a mušličkami, ale potřebovala něco jiného, nápad, který by Victorii zaujal.

V jednu chvíli si vzpomněla na to, jak Graydon říkal, že ve skutečnosti není žádný princ z pohádky. A ta myšlenka ji dovedla ke starým příběhům. Popelka. Sněhurka. Pohádky byly teď v kurzu!

Dveře do kapličky se rozlétly a v nich stál Graydon, světlo ozařovalo jeho siluetu.

„Pohádky,“ zvolal.

Nemusel vysvětlovat, jak to myslel. Věděla to. „Právě jsem na to myslela. Znáte nějaké lanconské pověsti?“

„Žádné, které by nezahrnovaly prolévání krve a vnitřní orgány. A co něco z Victoriiných knih?“

„Jsou plné cizoložství a vražd a takových věcí. Jsou to bestsellery,“ odpověděla Toby.

„Hej, Grayi!“ zavolal nějaký muž. „Kam mám dát tohle?“

„Musím jít. Jak se jmenuje ta se střevíčkem?“

„Popelka. Ta mě napadla jako první, ale Victoria by nejspíš řekla, že je to příliš obyčejné.“

Odvrátil na okamžik pohled a pak se na ni znovu zadíval. „Jedna z dodávek uvízla v bahně, takže ji musím vytáhnout. Co nějaký středověký motiv se spoustou sametu? Mohl bych Rorymu říct, aby mi poslal loutnu. To by pomohlo vytvořit správnou atmosféru.“ S mávnutím odešel.

„V sametu by bylo v srpnu moc horko,“ zavolala za ním, ale už byl pryč. Vrátila se k seškrabování vosku. „Loutna?“ usmála se. Alespoň něco, co dělal, splňovalo její představy o princovi z pohádky.

Toby s Graydonem se společně snažili uvést celé místo zpátky do stavu, v jakém bylo před svatbou. Trvalo jí celé hodiny, než uklidila kapličku, zatímco Graydon se postaral o práci venku.

Jakmile všichni dodavatelé služeb odjeli, prošli celé místo s plastovými pytlí a uklízeli vše od nedopalků cigaret až po botu, která tam zůstala.

Když skončili, byly čtyři hodiny. K obědu si dali sendviče, které koupili, během něj se bavili jen o práci, již je třeba ještě udělat.

„Vzadu v dodávce jsem zahlédl plátěný pytel plný velkých ručníků,“ oznámil Graydon.

„To jsou osušky,“ řekla Toby. „Jared rád plave, takže je zřejmě na tu možnost připravený.“

Graydon pohlédl k oceánu, který byl jen o pár metrů dál. „Pro mě je moře vzácností, protože Lanconie se nachází ve vnitrozemí. Nechci vás zdržovat, ale nevydělil bych vás příliš, kdybych se svlékl do nejnutnějšího spodního prádla a chvíli si zaplavoval? Možná byste se ke mně mohla přidat?“ Toby si nebyla jistá, kam směřuje. Když nic neříkala, otočil se k dodávce. „Mohu vás zavést domů a vrátit se sem.“

Část jí si myslela, že se jí možná snaží dostat do kompromitující pozice a že by měla odmítnout, ovšem nedokázala se k tomu přimět. „Jsem celá ušmudlaná,“ řekla, „a ráda si zaplavu.“

Přešla k vodě, a než se mohla rozmyslet, začala se svlékat do spodního prádla. Uvažovala, že občas to vypadá, jako by po celém světě spal každý s každým. Z toho, co slyšela, rande téměř vždy skončilo v posteli. Toby chtěla v životě něco hlubšího. Chtěla prožít emocionální vztah stejně jako fyzický. Lexie tvrdila, že promrhá většinu života, ale Toby si to nemyslela.

A pravda byla, že Toby nikdy nepotkala muže, kvůli kterému by zapomněla na všechno ostatní v životě.

Bez ohledu na svá předsevzetí byla ráda, že v přítomnosti tohoto muže má na sobě krajkovou modrou podprsenku a kalhotky stejné barvy. Pospíšila si do vody. Nebyla ani moc studená, ani moc teplá – prostě dokonalá po upoceném práci, kterou odvedli.

Když se objevil Graydon, už byla po krk ve vodě. „Možná je chladnější, než by se vám líbilo,“ prohlásila.

„Vedle klimatu v mé zemi je tenhle ostrov skoro tropický.“

Zatímco šlapala vodu, nemohla si pomoci, aby ho nepozorovala při svlékání. Boty, ponožky, košile. Vytřeštila oči. Svaly na horní polovině těla prozrazovaly, že se věnuje spoustě fyzické aktivity! Když si začal rozepínat kalhoty, Toby se ponořila pod hladinu. Když vyplavala, stál na okraji a chystal se do vody. „Boxerky“ byla odpověď na otázku, kterou si pokládala.

„Úžasné,“ vydechl, jakmile se ponořil do teplé vody a začal plavat.

Toby ustoupila, aby ho mohla pozorovat. Proplouval vodou s lehkostí a elegancí sportovce. Dlouhá, pomalá tempa, která skoro ani nezčeřila vodu. Doplavoval tak daleko, až se Toby začala bát. Chtěla na něho zavolat, aby byl opatrný, ponořil se však a plaval pod vodou.

Počkala, až se zase objeví, ale nikde po něm nebyla ani památka. Žádné zavlnění vody, vůbec žádný pohyb.

Se zamračením se otočila, pátrala po něm, ovšem nikde ho neviděla. Při třetím otočení se jeho hlava objevila vedle její, tvář jen o pár centimetrů dál. „Vyděsil jste mě!“ vyjekla.

„Pardon. Trénink v armádě. Tichá podvodní špionáž. Myslím, že ji vymysleli jen pro mě. Něco

jako: „Uvidíme, jestli dokážeme vyděsit našeho budoucího krále.““

Toby se rozesmála. „Fungovalo to?“

„Ach ano. Šest měsíců jsem se třásl strachy. Pořád mám noční můry o podvodních bitvách.“

Nebyla si jistá, jestli si ji dobírá, nebo jí říká pravdu.

„A co vy?“ zeptal se.

„Žádné bitvy,“ prohlásila, položila se na záda a nechala se nadnášet, tělo na hladině. „Jen léta strávená válením se u bazénu.“

Graydon se položil na záda a zdálo se, že se snaží udržet na vodě, ale ponořil se dolů. „Není to snadné.“

„Všechno je to ve vaší hlavě,“ prozradila Toby. „Na nic nemyslete, zklidněte myšlenky.“ Ponořila se do vody a podívala se na něho.

Na okamžik v jeho očích zahlédla něco, co nedokázala rozluštit, vmžiku to však zmizelo. „To není možné,“ řekl a zkusil to znovu, ale prostřední část těla ho táhla ke dnu. „Začnu myslet na všechno, co mám udělat, a začnu vážit tunu.“

Toby mu položila ruce na kříž a nadzvedla ho. „Takhle! Teď se uvolněte. Myslete jen na to, jak je na Nantucketu krásně.“

Zavřel oči. „Radši bych si představoval mořskou pannu s dlouhým blondátým copem, která mě drží nad hladinou,“ řekl tiše.

„Myslíte, že by se Victorii líbil motiv mořských panen?“ zeptala se Toby.

Graydon otevřel oči a zjistil, že je od něj několik metrů daleko. Okamžitě se potopil – a s kašláním vyplaval. „Pustila jste mě!“ obvinil ji.

„Zaslechla jsem volání mořského muže a šla za ním. Nabídl mi perly. Nemohla jsem odolat.“ Otočila se a plavala pryč.

Graydon se potopil a chytil ji za kotník, aby ji stáhl pod hladinu.

Toby se ve vodě vždycky cítila jako doma – a na střední škole se naučila, jak utéct testosteronem nabitým chlapcům. Volnou nohu mu položila na rameno a odstrčila se, aby udělala podvodní salto. Na chvíli se vynořila, aby se nadechla, a znovu zaplula pod hladinu.

Graydon vystrčil hlavu, ale nikde ji neviděl. Najednou ho popadla za nohu a stáhla dolů. Když byli oba pod vodou, na okamžik se na ni zadíval. Na sobě měla dva malé kousíčky tenké bavlny, tělo štíhlé a krémově zbarvené, dlouhý cop přehozený přes rameno. Vypadala jako nějaké mytické mořské stvoření. Když se otočila a plavala pryč, následoval ji, držel se u ní, aby ji mohl pozorovat. Ženy z jeho země měly tmavé vlasy a oči a Tobyina blondátá barva pro něho byla exotická.

Znovu mu blesklo hlavou, jak moc rád by s ní zůstal u ní doma. Věděl, že by jen stačilo zavolat Rorymu a hned by měl kde bydlet. Jestli je Plymouth pryč, jeho dům je nejspíš prázdný. Určitě tam bude nějaká hospodyně či kuchařka, pěkné auto a možná i člun. Plymouth by mu domluvil nějaké návštěvy, takže by mohl pořádat večírky s těmi nejproslulejšími návštěvníky ostrova. S krásnými ženami, smíchem a vínem. Rozlučková party v tom nejopravdovějším smyslu slova.

Zatímco Toby sledoval, vyšla z vody na pobřeží. Mokrý spodní prádlo bylo průhledné, její pokusy stáhnout ho na místo byly k ničemu – což ho rozesmálo.

Graydon se otočil na záda, roztáhl paže a skoro se nehýbal. Splývání mu šlo vždycky dobře. Ne tak pěkně, jako když ho podporovala, ale dost na to, aby se udržel na hladině.

Cítil se s ní příjemně, užíval si její společnost. Pro ni byl dnešek obyčejný, ale pro něho vzácnost. Jakmile dokončil lanconskou univerzitu, nastoupil do armády. O tři roky později byl propuštěn

a vrátil se domů, aby zjistil, že v paláci, který vybudovali jeho předkové, mu bylo vyčleněno oddělené křídlo. Byl to šok, přejít z rušného kampusu a kasáren do apartmá, kde ho všichni oslovovali „pane“.

Starala se o něho spousta služebnictva a kalendář se schůzkami měl tak narvaný, že ho unavoval i jen pohled na něj. Nebylo to snadné, ale postupně si zvykl. Jen když domů přijel Rory nebo když byl v Maine, mohl se Graydon rozptýlit od každodenní nudy – a osamělosti, jež souvisela s jeho prací.

Dnešní den byl však skvělý – a Graydon nechtěl, aby skončil. Ještě ne. Potřeboval jen najít důvod, proč zůstat s touhle překrásnou mladou ženou. Musel zjistit, kvůli čemu by ho mohla potřebovat.

Sledoval Toby, jak se balí do ručníku a sedá si na druhý. Ještě chvíli plaval a pak vylezl ven.

„Téma mořských panen?“ nadhodil a zvedl ručník. „S perlami všude kolem?“

„To by šlo,“ ozvala se Toby. „Možná bych mohla najmout kulturisty v kostýmu, aby odnesli Victorii k oltáři.“

„Myslíte, že se to bude ženichovi líbit?“

„Dobrá poznámka.“ Podívala se na něho. „Victoriina dcera říká matčině ložnici v domě Kingsleyů smaragdové království, protože je celá zelená. Aby se hodila k Victoriiným očím. Tmavě zelená, světle zelená, zelenožlutá, šedozelená, dokonce i zelenkavě červená. Je to docela pěkné, ale trochu...“

„Přehnané?“ nadhodil. „Ovšem je to dobrý nápad. Všechno uděláme v zelené. Zajímalo by mě, jak jí ty nápady přednesete.“

„O tom jsem neuvažovala,“ prohlásila Toby. „Asi jí to prostě řeknu.“

„Na druhé straně by mohlo být fajn ukázat jí pár návrhů s barvami. Ze zkušenosti vím, že lidé reagují na vizuální prezentaci lépe než jen na slova.“

„To bych nejspíš nezvládla,“ namítla zdráhavě. „Zítra musím do práce a nevím, jestli budu mít čas.“

„Pomohu vám,“ nabídl Graydon. „Je tu na ostrově nějaký obchod s uměleckými potřebami?“

„Ano. Jeden hodně dobrý je na Amelia Drive.“

„Co kdybych tam zítra zajel, koupil nějaké věci, a až přijdete domů, pustíme se do těch návrhů spolu. A možná byste mi mohla ukázat, co je potřeba udělat s vaší zahradou, tam bych vám mohl také pomoci.“

Věděla, že po ní žádá, aby mohl zůstat v domě. Nehledat si nic nového, ale zůstat s ní. To by připustit neměla. Někdo mu jistě najde místo, kde by mohl zůstat. Ovšem ne dnes v noci. Připozdívalo se a ubytování ještě ani nezačali hledat. Takže by možná mohl zůstat ještě jednu noc a zítra se v práci poptá po něčem jiném.

„To by bylo hezké,“ řekla a vstala, velkou osušku pečlivě omotanou kolem sebe. Když se Toby vrátila k dodávce, měla trochu potíže obléknout si na mokré spodní prádlo oblečení, ale zvládla to.

„Koupel,“ zamumlala, zatímco bojovala s vlhkou gumou, která se nechtěla hnout.

Podívala se do kabelky, aby našla telefon, a zjistila, že jí Lexie poslala e-mail.

JSEM PRÁVĚ V NEW YORKU. PLYMOUTH JE PRYČ, TAKŽE JSEM U NĚHO V BYTĚ. JE HEZKÝ, DOKONCE ÚTULNÝ. KDO BY SI TO O NĚM POMYSLEL? ZÍTRA RÁNO ODLÉTÁM.

JAK TI CHUTNALA PRINCOVA SNÍDANĚ? A LÍBILO SE TI, CO PROVEDL S PROSKLENOU VERANDOU? MOHL BY BYDLET V PLYMOUTHOVĚ VELKÉM DOMĚ, KDYŽ JE PRÁZDNÝ. CHCEŠ ALE POŘÁD POSLAT SVÉHO PRINCE PRYČ? POVĚZ MI VŠECHNO! LEXIE.

Tu snídani připravil on? pomyslela si Toby. Uklidil na verandě? Začínala chápat, proč Lexie říkala, že Graydon není tak bezmocný.

Když Toby vzhlédla, uviděla ho přicházet k dodávce. Oblečení měl čisté a nezmačkané, vlasy dokonale učesané, že by klidně mohl jít na nějaký večírek.

Nastoupili do vozu, Graydon opět řídil, a vyrazili domů. „Dáte si k večeři sendviče?“ zeptala se. „To zní dobře.“

„Nebo byste chtěl něco uvařit? Nebo uklidit nějaký pokoj?“

Graydon se rozesmál. „Jak jste to zjistila?“

„Lexie vás práskla. Jestli nerad lenošíte, co budete dělat, zatímco budu celý den v práci?“

„Číst si? Najdu si nějakou pláž a budu na ní celé hodiny ležet?“

„Dneska ráno jste nevydržel v klidu ani hodinu, ale myslíte si, že celé dny zvládnete sedět s rukama v klíně?“

„Nepotřebujete ve vašem květinářství pomoci? Jsem levná pracovní síla.“

Toby zavrtěla hlavou. „Jak vydržíte celý týden?“ Na odpověď nečekala. „Možná byste měl zůstat někde, kde je nějaká zábava. Třeba na lodi.“ Dívala se z okna přímo před sebe.

„Když už mluvíme o nějakém ubytování, nechci si stěžovat, ale matrace na gauči nahoře je příjemná jako ocelové hřebíky, co se do vás zaříznu.“

„Možná proto se ten gauč povaloval na půdě Kingsleyů.“ Usmála se. „To je jako pohádka Princ na hrášku.“

Graydon se začal smát, ale pak se na sebe zadívali.

„To nemyslím,“ prohlásila Toby, protože mu četla myšlenky. „Spousta matrací? A hrášku? Na svatbu se to moc nehodí. Bude vaše svatba nějak tematicky zaměřená?“

„Nemám tušení. Nikdo se mě nebude na nic ptát. Je to státní událost, takže mi jen oznámí, kdy mám přijít a co si vzít na sebe.“

„Uniformu? Se spoustou medailí?“

„S hromadou medailí. Všechny vlevo. Čtyři týdny předtím budu muset zvedat závaží jenom pravačkou, abych byl schopný udržet rovnováhu.“

„Od vás zní všechno tak vtipně,“ podotkla Toby.

„Většině lidí to tak nepřipadá. Bratr si myslí, že jsem neschopný toho, čemu říká legrace.“

„Hmmm,“ zamumlala Toby. „Nechte mě hádat. Jeho představa legrace jsou rychlá auta, strmé hory, skoky padákem, všechno se spoře oděnými ženami po boku.“

„Myslím, že mého bratra znáte dobře.“

Toby zaváhala, než odpověděla. „Něco z toho byste na Nantucketu našel,“ řekla tiše.

„A zmeškal vymyšlení nějakého šokujícího motivu, který by potěšil náročnou Victorii? Ne, děkuju.“

Toby nedokázala potlačit uculení, které se jí rozprostřelo na tváři. Nikdy v životě nežila sama a neměla chuť zjišťovat, jaké to je. „Dobře,“ svolila. „Můžete si vzít Lexiiin pokoj.“

„To je od vás milé. Nikdy by mě nenapadlo, že –“

„Žertujete? Samozřejmě že vás napadlo, že byste zůstal v mém domě. Snažíte se o to celou dobu. Vaše narážky váží tak tunu. Velryby jsou lehčí než ony.“

Graydon se rozesmál. „Myslel jsem, že si počínám rafinovaně, ale je to pravda. Setkávám se s tolika cizími lidmi a –“

„Ušetřete mě toho divadýlka na téma ‚ubohý princ‘,“ skočila mu Toby do řeči. „Vaříte, řídíte, komandujete lidi kolem sebe, řešíte hádky. Dokonce pobíháte polonahý před mojí spolubydlící –“

„A vámi.“

„A přede mnou,“ souhlasila. „Podle mého názoru jste víc než schopný čehokoliv. Vlastně si myslím, že nejspíš řídíte celou svoji zemi sám. Tak proč chcete zůstat se mnou? A ve vlastním zájmu nemluvte o sexu.“

„Ted’ jste mě zranila.“ Graydon si přiložil ruku melodramaticky na srdce. „Nejsem můj bratr. Ale děkuju za tu poznámku o mé zemi. Budu se o to snažit.“ Zajel na příjezdovou cestu k domu, kde bydleli, a vypnul motor. Když se na ni otočil, nezahlédla ani známku pobavení. „Neznám odpověď na vaši otázku,“ řekl. „Právě ted’ nedává v mém životě nic smysl. Mám nějaké problémy, které neumím vyřešit – nebudu vás s nimi nudit – ovšem vaše společnost mě uklidňuje natolik, že věřím, že bych je mohl nakonec zdolat. Víím, že bych mohl jít někam jinam a zažít takzvané vzrušení, jenže...“ Mávl k malému domku. „Právě ted’ potřebuju tohle. Samotu na zahradě a mladou dámu, která mě rozesměje a povídá si se mnou o mořských pannách. Dává to nějaký smysl?“

„Dává,“ přikývla. „Když jsem odešla z domu svých rodičů, abych se osamostatnila, byla jsem vyděšená. Lexie si mě vzala pod svá křídla a –“ Odmlčela se. „Dobře. Budeme přátelé a můžete tu zůstat, zatímco budete na ostrově.“ Natáhla se po dveřích dodávky, ale znovu se na něho ohlédla. „Jestli si někdy budete chtít promluvit o tom, co vás trápí, umím dobře poslouchat.“ Pak vystoupila.

Sledoval ji, jak kráčí k domu. Právě ted’ ho trápil jen obraz toho, jak vypadá v mokrém spodním prádle.

Dal si na čas, než vystoupil z dodávky, pak začal zezadu vyndávat zásoby. Tobyina červená kovová bedna s náradím byla na dně. Při pohledu na ni se usmál. Jen málo žen má vlastní bednu s náradím. Všechno odnesl do malého přístřešku u skleníku.

O zahradničení nic moc nevěděl, připadalo mu však, že všechno uvnitř potřebuje zalít. Zvedl hadici stočenou na podlaze, pustil vodu a přecházel od jedné rostlinky k druhé. Byla to uklidňující práce, mohl by tu dobu využít k přemýšlení o Lanconii a Danně a Rorym a jaká bude jeho budoucnost, až se ožení a...

Na nic z toho se nedokázal soustředit. Hlavou se mu honila jen Toby v krajkovém modrém spodním prádle.

Když Toby zazvonil telefon, seděli s Graydonem u stolu a jedli omeletu, kterou připravil, a salát, jenž dala dohromady ona. Číslo volajícího oznamovalo Victorii. „Nemůže se už přece ptát, co jsme vymysleli,“ zhrozila se Toby, než hovor přijala.

Graydona tolik potěšilo slovíčko „my“, že nic neřekl.

„Drahoušku,“ zaševelila Victoria, „doufám, že víš, že si celý ostrov špitá o tom tajemném muži, který se k tobě nastěhoval.“

Toby s pohledem na Graydona odložila ubrousek na stůl, vstala a přešla do obývacího pokoje. Nechtěla, aby slyšel to, co jí Victoria toužila povědět. „Jsme spolubydlíci, nic víc.“

„Já to vím, ale ostatní ne. Obávám se, že tvá pověst je nenávratně zničená.“

„Dobře,“ prohlásila Toby. „Už nebudu nějaká plastová trofej, kterou chtějí kluci získat.“

Victoria se rozesmála. „To je pěkný pohled na věc. Každopádně, drahoušku, se tě musím na něco zeptat. Včera jsem strávila několik hodin s Jilly a zjistila o tom tvém princovi spoustu věcí. Jeho země je pro tu naši velice důležitá, protože mají ten kov, který tak zoufale potřebujeme. Myslím, že bys s ním měla zůstat, zatímco tu bude.“

„Jak bych mohla? Mám přece práci.“

„Já mám na ostrově spoustu přátel a jsem si jistá, že najdu někoho, kdo by za tebe dočasně zaskočil v květinářství. Tedy jestli souhlasíš?“

Toby přistoupila ke dveřím a zadívala se na Graydona, který seděl u stolu. Přestal jíst a čekal na ni, až se vrátí.

„Toby, drahoušku, zvládneš trochu volna, abys ho mohla strávit se svým princem? Abys mu ukázala Nantucket a takové ty věci?“

„Ano,“ souhlasila Toby. „Zvládnou.“

„To jsem ráda,“ vydechla Victoria. „A jak jsi pokročila se svatebními plány?“

„Až budeme mít víc nápadů, chceme připravit prezentaci. Za pár dnů to možná dáme dohromady a –“

„Úžasné! Uvidíme se zítra ve dvě. Už musím běžet. Dej za mě pusu svému princí.“ A zavěsila.

Toby chvíli stála ve dveřích a mlčela.

„Špatné zprávy?“ zeptal se Graydon, zvedl se od stolu a přistoupil k ní, ale neodpověděla. „Pojďte a dojezte jídlo, než vám vystydne.“ Vzal ji za paži a vedl ji zpátky ke stolu. Když se oba usadili, řekl: „Povězte mi, co vám Victoria říkala.“

Toby zvedla ubrousek. „Tvrdila, že najde někoho za mě do květinářství, abych si mohla vzít volno, zatímco jste tady.“

Graydon nedokázal potlačit smích. „Ten nápad se mi moc líbí. Zítra bychom si možná mohli prohlédnout tenhle krásný ostrůvek.“

„Ne. Victoria sem přijde ve dvě, aby se podívala na to, co jsme vymysleli na její svatbu.

Mimochodem, omlouvám se, že jsem přijala hovor při večeři. Teď když mám – podle Victorie – pomoci našim zemím, aby spolu vycházely, myslím, že bych si měla dávat pozor na své způsoby.“

„Nechte mě hádat. Máte za úkol zachránit vanadium?“

Toby přikývla.

„Začínám si myslet, že Victoria je jako divoký mustang. Jde si, kam se jí zamane.“

„Spíš se chová jako celé stádo a jezdci mají meče.“

„Mám ji kvůli vám vyzvat na souboj?“

Toby na něho přimhouřila oči. „Měl byste! Budete mi muset pomoci s nápady. Dnes v noci, až se vypořádáme s tou velehorou vašich zavazadel, se pustíme do témat svatby.“

Když sklidili ze stolu, společnými silami, vyšli nahoru, aby vybalili Roryho zavazadla. Graydon nikdy v životě nebalil ani nevybaloval kufr a neměl chuť se to učit. Když se zeptal Toby na umělecké potřeby, pověděla mu, ať se podívá do stolu, kde objevil starý skicář a tužky.

Lexiina ložnice byla velká a v rohu stála pohovka pro dvě osoby a konferenční stůl. Graydon se tam posadil a začal rychle kreslit všechny nápady, které měli, zatímco se Toby postarala o zavazadla. Vymysleli tolik konceptů, kolik jen šlo, některé byly přitažené za vlasy. Rozesmál ji, když zpodobnil lanconského válečníka s medvědí kůží a oštěpem.

„Tohle Victorii neukazujte, protože by se do toho zamilovala,“ vyprskla Toby. „Snažila by se doktora Huntleyho přemluvit, aby si to oblékl. K čemu je, pro všechno na světě, tohle?“

Graydon pohlédl na tlustou uniformu, kterou držela před sebou. „Kopiníci. Rory k nim občas jezdívá na kontrolu.“

„Proč by si to bral na dovolenou do Států?“

„Kdyby došlo k nějaké katastrofě, musel by –“

Toby zvedla ruku. „Už nechci nic slyšet. Myslím, že takovéhle věci schovám někam dozadu. Dopředu půjdou džíny a normální košile. Musíme vám sehnat nějaká trička s nápisem *Nantucket*.“ Zvedla hlavu. „Možná bychom mohli vymyslet nějaké lanconské téma, které by nebylo tak staré. Něco moderního. Co nosí lidé ve vaší zemi dnes?“

„Džíny a trička s nápisem *Nantucket* nebo místy, která navštívili.“

„To je špatné,“ zavrtěla Toby hlavou. Na dně hromady našla aktovku s počítačem, iPadem a čtečkou, stejně jako několik zařízení Bluetooth. A úplně nakonec, v malé krabičce, koženou peněženku.

Když ji Toby vyndala, chtěla něco říct, ale Graydon se skláněl nad skicářem. Otevřela peněženku, aby zjistila, jestli je uvnitř kreditní karta. Byla, spolu s asi třemi tisíci v amerických stodolarovkách. Zaujala ji však otřepaná stará fotografie krásné mladé ženy. Měla dlouhé tmavé vlasy a smyslné oči, jako by právě vstala z postele – nebo se do ní chystala.

Podle stavu snímku to vypadalo, jako by ho Rory nosil celé roky. Takže Graydonův bratr je zamilovaný, pomyslela si a uvažovala, jak to jde dohromady s jeho hrátkami na playboye.

Pohlédla na Graydona, chtěla něco říct, ale na taková odhalení bylo příliš brzy. Až se poznají trochu lépe, zeptá se na milostný život jeho bratra.

„Chyťte!“ zvolala a hodila mu peněženku.

Zachytil ji levou rukou, otevřel a vytáhl kartu. „Je to k něčemu?“ Byla to platinová karta společnosti American Express.

„Neomezený úvěr,“ prohlásila Toby. „Mohli bychom koupit rollse.“ Čekala, že se zasměje, ale nic.

„Chtěla byste ho?“ zeptal se vážně.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Táta mi chtěl k posledním narozeninám koupit drahé auto, ale požádala jsem ho o ledničku pro květiny.“

„Viděl jsem ji ve skleníku.“

Toby zpanikařeně vytřeštila oči. „Zapomněla jsem zalít kytky.“ Překročila tři zavazadla a vyrazila ke dveřím.

„Já to udělal,“ zavolal za ní Graydon. „Když jsem ukládal nářadí, všiml jsem si, že ty rostliny vypadají trochu suše, a tak jsem je zalil. Nevadí to?“

Úlevně se usmála. „Naopak.“ Zdálo se, že nebude takové břemeno, jak se obávala. Vrátila se k vybalování, potřeby na holení uložila do koupelny. Nepoužíval elektrický strojek, ale starodávnou štětku, malou tubičku mýdla a břitvu.

Než všechno uspořádala, Graydon už měl skoro dvacet nákresů různých nápadů. S úlevným povzdechem, že má hotovo, se Toby sesula na gauč vedle něho a pustila se do procházení obrázků. Byly tu historické motivy, od středověku až po čtyřicátá léta dvacátého století, a místa od stodol s bendži po falešná sídla ve stylu *Velký Gatsby*. Nakreslil také čtyři pohádky, jedna z nich byla lanconská s vílami a skřítky. (Část s vnitřnostmi z příběhu vynechali.)

„Ty kresby jsou dobré. Co jste studoval?“ zeptala se Toby, zatímco kontrolovala vzkazy na mobilu. Victoria jí poslala zprávu o tom, že našla záskok za Toby a že začne zítra.

„Všechno,“ odpověděl. Díval se na ni, její pokožka byla teplá a růžová, vlasy spletené do dlouhého copu. Seděla k němu z profilu, stěží dokázal odtrhnout oči od jejích rtů.

Odvrátil pohled, když se k němu otočila. „Všechno možné,“ zopakoval. „Studoval jsem kousek od všeho, ale nic do hloubky. Od dětství jsem měl učitele kreslení, stejně jako lektory hudby a tance, ježdění na koni a šermu. A co vy? Co jste vystudovala?“

„Hlavně historii umění. Moje matka chtěla, abych se učila ‚lovení manžela‘, ovšem takový kurz nenašla, ačkoliv se fakt snažila.“

„Zní to jako něco, co byste se doopravdy potřebovala naučit. Povězte mi, kolik nabídek k sňatku jste už odmítla?“

Rozesmála se. „Tři, ale matce to neříkejte.“ Zadívala se na něho. „Jak jste věděl, že mě někdo o ruku požádal?“

„Existují ženy, s nimiž trávíte čas, a ženy, které si vezmete. Vy jste to druhé.“

„A to jste poznal jak?“

„Nemůžu vám prozradit univerzální mužská tajemství, ne?“

Toby s úsměvem vstala. „V tom případě půjdu spát. Zítra musím...“ Usmála se. „Zítra nemusím nic, že?“

„Musíme sehnat vodovky, abych mohl dokončit ten nápad se zelenou.“

„To bude snadné a potom bychom mohli na pláž. A tentokrát můžete pracovat, zatímco já se budu poflakovat.“ Kývla k prázdným kufrům.

„Jsem princ,“ prohlásil povýšeně. „Já si zavazadla nevybaluju.“

„Bože, vy –!“ Toby k němu vykročila, ale zarazila se. „Měla bych vás varovat, že jsem vám pod matraci schovala hrášek.“

„Ach, má bolavá záda!“

Rozesmáli se a na okamžik nevěděli, co mají dělat. Jak si popřejí dobrou noc?

Graydon ten problém vyřešil tím, že vstal, vzal její ruku do své a políbil ji na hřbet. „Dobrou noc, má lady,“ prohlásil tiše.

Toby se na něho chvíli dívala, v jemném světle pokoje, se zvukem mlhové sirény přicházejícím z otevřeného okna, a téměř k němu vykročila. Ovládla se však. „Toaletní potřeby jsem vám dala do Lexiiny koupelny a povlečení je čisté a... Uvidíme se ráno.“

„Bude mi potěšením,“ řekl.

Toby odešla do své ložnice a zavřela dveře, cítila se však příliš roztěkaně na spánek. Nebyla si

jistá, ale uvažovala, že možná začíná cítit to, čemu se holky ve škole častokrát hihňaly. Graydon nebyl jako ostatní muži, které kdy potkala. Nesnažil se jí potajmu dotknout, dostat se k ní. Nevrhoval na ni dlouhé pohledy, po nichž doufal, že se mu vrhne do náruče.

Pravda byla, že ji zřejmě považoval za, no, kamarádku, nebo možná příbuznou.

A to je dobře, pomyslela si Toby, zatímco si oblékala pyžamo. Brzy bude zasnoubený, takže by se na jiné ženy nesměl ani podívat. Na druhé straně by bylo hezké si myslet, že po ní, no, aspoň trošičku touží.

Graydon byl ve sprše. Hlavou se opíral o zeď a voda dopadající na něj byla ledově studená – ale ne dost, aby uhasila žár, který se v něm vznášel.

„Irial, Zerna, Poilen, Vatel, Fearen, Ulten,“ odříkával jména šesti kmenů Lanconie. Byl to trik, který používal jako chlapec. Když mu matka – otec nikdy – za něco nadávala kvůli nějakému nedůležitému přestupku, rozptyloval se tímto opakováním.

Právě teď to však nepomáhalo. Dokázal jen myslet na to, jak blízko Toby je. Jen pár metrů od něj. Oddělovala je jen jediná zeď. Představoval si, jak prorazí tu stěnu mečem, aby se k ní dostal.

„Příliš lanconské,“ zamumlal, vyšel ze sprchy a chvíli tam stál. Otevřel okno a chladný noční vzduch působil na jeho mokré nahé kůži divy.

Připomněl si, že je ze čtvrtiny Američan. „A musím být politicky korektní,“ řekl nahlas. Američtí muži neprorážejí stěny, nesekají meči do postelí a rozhodně nestrhávají ženám oblečení z těla.

Osušil se a zalezl do postele, ovšem spánek k němu ještě dlouho nepřicházel.

Ráno se Toby tiše oblékla a po špičkách sešla po schodech. Říkala si, že připraví kukuřičné muffiny, než Graydon vstane. Když však vešla do kuchyně, uviděla ho sedět u kulatého stolu na nově uklizené verandě, před sebou otevřený notebook. „Dobré ráno,“ prohlásila.

Zvedl oči a usmál se, jako by byla osoba, kterou chtěl vidět ze všeho nejvíce. „Dobré ráno. Chtěl jsem se podívat na internet, jestli už můj bratr přivedl mou zemi ke kolapsu.“

„A?“ zeptala se Toby, když vyndala ze spíže krabici s kukuřičnou moukou.

„Zatím ne. Zítra ho čeká oslava na otevření továrny, takže se pak podívám, jestli nepodpálil stužku a nelíbal se s třemi pěknými děvčaty, zatímco hořela.“

Toby si znovu nebyla jistá, jestli žertuje, nebo to myslí vážně. „Napadlo vás něco nového k té svatbě?“

„Piráti? Američtí gangsteři?“

„To by šlo. Družičky by na sobě mohly mít šaty s perličkami. Victorii by se to líbilo.“

„A co vy? Pokud se budete vdávat, jaký motiv chcete?“

„Žádný,“ odpověděla. „Chci jen krásné bílé šaty s hromadou krajek a všechny své nejlepší přítelkyně v odstínech modré. Všude by byly bílé a modré kyticky. Světle modré ubrusy a bílé nádobí a dort s polevou ve tvaru chrp spadajících po stranách.“

Náhle se zarazila, v rozpacích, že zašla do takových detailů. „Promiňte. V květinářství jsou svatby na denním pořádku, takže jsem o té své trochu přemýšlela.“ Pokrčila rameny.

Graydon vstal a postavil se za ni. „Myslím, že představa o vaší svatbě je krásnější než všechny ty nápady, které jsme vymysleli.“

„Díky,“ zamumlala, stále v rozpacích. Když se nepohnul, zvedla k němu oči. Na zlomek vteřiny zahlédla v jeho očích výraz, který ji přiměl, aby k němu vykročila.

Když se Graydon otočil a ustoupil, Toby se zamračila. Dobře, takže se o ni tímhle způsobem nezajímá. Fajn. Neznamená to, že miluje tu ženu, kterou si má vzít? A není to tak správně?

Obrátila se ke sporáku.

Po snídani koupili vodovky, pak odjeli k molu a prošli se až k vodě. Nejdřív vymýšleli další motivy na svatbu, ale pak si začali povídat o svých životech – alespoň Toby vyprávěla o tom svém. Graydon jí kladl otázky ohledně dětství, školy, přátel, ohledně toho, co má ráda a co nemá.

Na všechno odpovídala, ale byla opatrná, aby neodhalila nic opravdu osobního. Když přišlo na její matku, pověděla mu, jak efektivně vede domácnost, ovšem Toby vynechala, jak ji matčina neustálá kritika zraňuje.

Jestli však Toby skrývala pravdu o svém životě, věděla, že Graydon je mnohem horší. Tvrdil, že má nějaké problémy, které musí vyřešit. Ale bez ohledu na to, jak se ho vyptávala, ani nenaznačil, co to vlastně je.

Po obědě v Brant Point zajeli zpátky do domu. Zatímco Graydon dokončoval návrhy vodovkami, Toby si dala sprchu a před Victoriiným příjezdem se převlékla.

Když Graydon uviděl Toby scházet ze schodů, na vteřinu se ten pohled v jeho očích objevil znovu. Dala si s převlékáním na čas a oblékla si blůzku, která se jí hodila k očím. Graydonovi se to zřejmě líbilo, ovšem v dalším okamžiku mu oči ztvrdly a nasadil si znovu cosi, co začínala považovat za „princovský výraz“.

Poznal, že je nervózní. „Určitě se jí bude líbit tolik nápadů, že zítra budete objednávat květiny.“

Toby si povzdechla. „Doufám jen, že se jí bude zamlouvat aspoň jeden.“ Kresby byly rozložené po jídelním stole, dvacet šest návrhů, některé jednoduché, jiné složitější. Graydon pár z nich vybarvil. Na základě toho, co mu Toby prozradila, vykoupil všechny zelené v obchodě a později je smíchal, takže měl ještě víc odstínů.

Když Toby uslyšela klepání na dveře, nadechla se. Šokovalo ji, jak zoufale se cítí.

„Budu tu s vámi,“ slíbil Graydon a okamžik ji podržel za ruku, pak ji pustil a šel otevřít dveře.

Za nimi stála Victoria, slunce se jí třpytilo v kaštanových vlasech, úchvatně tvarovanou postavu měla schovanou v zelené hedvábné blůzce a dokonale šitých tmavých kalhotách. „Princ Graydon!“ zvolala, když prošla kolem něho do domu. „Ráda vás znovu vidím. Toby, drahoušku, mám pocit, že jsi nikdy nevypadala lépe.“

„Taky tě ráda vidím,“ prohlásila Toby a políbila Victorii na tvář.

„Nepotřebujete něco? Mohu sem poslat svého drahého Caleba, protože o tomhle ostrově ví úplně všechno. Nebo byste chtěli být vy dva radši sami? Tak kde je ta vaše úchvatná prezentace?“

Graydon stál za Victorií a pohlédl přes ni na Toby s nadzdvíženým obočím. Nebyl zvyklý, že kolem něho lidé prolétli, aniž by byli představeni. Jeho přehnaný výraz Toby rozesmával, ale snažila se ovládnout.

Když Victoria nahlédla do jídelny a uviděla na stole nákresy, okamžitě se k nim vrhla. S Toby na jedné straně a Graydonem na druhé pomalu přecházela kolem stolu a prohlížela si je. „Piráti, jak nápadité! A pohádky. Spousta. Zelená. Tu mám moc ráda. Bendža, harfy, housle, spousta hudby.“

Na konci stolu se zastavila a pohlédla do netrpělivých tváří Graydona a Toby. „Ne, mí drazí, to ne. I když jsou dost zajímavé, není to nic, co by mě zaujalo. Budete muset vymyslet něco jiného. Teď musím běžet.“

Políbila Toby na tvář, pak se otočila a líbla na tvář i Graydona. „Vítejte v rodině. Toby, drahoušku, dej mi vědět, až mi budete moct přednést opravdové nápady. Vyprovodím se sama. Sbohem.“ A prolétla hlavními dveřmi.

Toby se zhroutila na gauč a Graydon se sesul vedle ní.

„Jednou se přese mě přehnal hurikán, který měl menší sílu,“ hlesl Graydon.

„Řekl jste vůbec něco, když tu byla?“

„Ne. A když si pomyslím, že lidé čekají fronty na to, aby mi mohli být představeni.“

„Victoria ne.“ Toby se na něho zadívala. „Tak jaké jsou naše opravdové nápady?“

„To netuším,“ povzdechl si Graydon, vstal a podal jí ruku. „Právě teď se my dva jdeme projít do města. Prohlédneme si Nantucket. Možná je to naše poslední šance, než se Victoria rozhodne, že musíme zasvětit své životy její svatbě s tím jejím milovaným Calebem, mužem, který ví všechno.“

Toby se smíchem uchopila jeho ruku a nechala ho, aby jí pomohl na nohy. „Děkuju,“ řekla a myslela to vážně. „Nechci ji zklamat.“

Graydon zvedl Tobyinu ruku a políbil ji na hřbet. „Nezklamete. Slibuju. Máte v Americe zmrzlinu?“

„Američani zmrzlinu vynalezli,“ prohlásila s vážnou tváří.

„Vlastně to nikdo moc neví, ale první ji vyrobil Rowan Veliký. Pronásledoval v lese divokého kance a potřeboval se zchladit. A tak vymyslel zmrzlinu.“

„To je naprostý nesmysl,“ namítla Toby. „To Martha Washingtonová nechala zmrznout mléko u dveří.“

Se smíchem se přátelsky přeli celou cestu po ulici.

Už jenom jeden den, pomyslela si Toby a pohlédla na Graydona. Seděli u malého stolku na verandě a prohlíželi si návrhy Victoriiny svatby. Za jeden den se bude muset vrátit do Lanconie a ona už ho nejspíš nikdy neuvidí. Kromě svatby, blesklo jí hlavou a znovu si představila, jak sedí v přední řadě a sleduje, jak si bere někoho jiného.

Ne že by do sebe byli s Graydonem zamilovaní, připomněla si, ale za šest dnů se z nich stali přátelé. Za celou dobu se od sebe neodloučili. Prozkoumávali Nantucket, procházeli se po krásném Siasconsetu, navštěvovali obchůdky.

Graydon byl skvělý společník. Vždycky byl veselý a usměvavý a věděl, jak si s lidmi povídat. Problém měli jenom jednou. Nějaká žena ho poznala jako korunního prince Lanconie a začala to vykřikovat na všechny strany. Toby ztuhla na místě, neschopná slova. Byli v obchodě u přístavu a všichni se zarazili a zírali na ně. Ale Graydon ne. Otočil se na ženu a uculil se – a ukázal zdánlivě chybějící přední zub. „Zlato,“ řekl silným jižanským přízvukem, „ona si myslí, že jsem nějaký princátka. To ty mi neříkáš.“

Toby trvalo jen vteřinu, než se chytila, ale pak hned prohlásila stejným tónem. „Ty, a princátka! Haha. Ale třeba tvůj bratránek Walter, ten by být mohl.“

„Vždycky ten Walter!“ vyštěkl Graydon rozezleně. „Nezačínej s tím zase.“ Toby rozhodila rukama a zamířila ke dveřím, Graydon ji následoval.

Došli až k fontáně na Main Street, pak se zastavili a začali se smát. „Tvůj zub!“ prohlásila Toby a Graydon zvedl balíček brusinek v čokoládě, které předtím koupili.

„Myslíš, že mi to uvěřila?“ zeptal se Graydon.

„Ani na vteřinu, ale její manžel měl určitě podezření, že se zbláznila, takže jí možná vymluví, co si myslí, že viděla.“

„Taky bych řekl,“ přikývl.

Takový byl celý ten týden, uvažovala, nádherné zážitky, smích. Shodli se téměř na všem. Ale Toby chyběly dvě věci. Graydon na sebe nikdy ani omylem neprozradil nic soukromého. Pověděl jí, kam chodil do školy, jaké má přátele, ale nikdy se jí doopravdy nesvěřil. Pokud se ho zeptala na osobní pocity, odvrátil se, odmávl je vtipem nebo nějakou pochybnou poznámkou, jež nic neprozrazovala.

Toby si opakovala, že to musí dělat. Je to princ a existují novináři a musí být opatrný. Nemohl riskovat tím, že by své opravdové pocity týkající se čehokoliv svěřil nějaké cizince.

Jenže Toby nechtěla, aby ji považoval za nějakou cizinku. Chtěla... Nebyla si jistá, jak to doplnit. Jistě věděla jen to, že pokud on je princ, na ni zbývá jen stav poddanství.

Druhá chybějící věc bylo to, co k němu cítila po fyzické stránce. Vzpomínala si na poslední telefonát s Lexie.

„No?“ zeptala se Lexie jako obvykle neomaleně. „Skočila jsi s ním už do postele?“

„Ne, a ani mě o to nepožádal,“ odpověděla Toby, snažila se udržet lehký tón, ovšem neuspěla. „Tímhle způsobem se o mě nezajímá.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Lexie. „Proč by se tolik snažil s tebou zůstat, kdyby tě netoužil dostat do postele?“

„Kvůli přátelství,“ vysvětlila Toby. „Jsme skvělí přátelé. A navíc, brzy se zasnoubí. Vážně, Lexie, mohly bychom se bavit o něčem jiném?“

„Nezamilovala ses do něho, že ne?“

„Ne,“ ujistila ji Toby. „Je to jen kamarád, nic víc. Až odjede, zamáváme si na rozloučenou a bude to. A co ty?“

„Nudím se,“ prohlásila Lexie. „Když jsem tu holku viděla předtím, líbila se mi, ale teď je to s ní pěkná otrava. Nemůžu ji ani přinutit zajet si na výlet za někým na venkov. Tvrdí, že všechno viděla.“

„To je špatné,“ řekla Toby. „To ubohé dítě určitě vláčeli celý jeho krátký život sem a tam, zatímco ty chceš vidět svět. Jestli budeš moc osamělá, měla by ses vrátit domů.“

„Ale až po sobotě,“ dodala Lexie. „Až odjede, víš? Odvezeš ho na letiště, nebo ho vyzvedne limuzína?“

„Není typ na limuzíny,“ namítla Toby. „Občas je obtížné nezapomenout, že je to princ.“

„Zvlášť když ti celé dny pomáhá s Victoriinou svatbou.“

Toby věděla, že se ji Lexie snaží rozveselit narážkami na to, že se Graydonovi možná nelíbí žádné ženy. Viděla ho však usmívat se na pohledné číšnice, sledovala, jak vytřeštil oči na nějakou dívku v téměř neexistujících bikinách. Zdálo se, že se mu zamlouvalo každé děvče na zemi kromě ní.

Slíbily si s Lexie, že se budou o všem informovat, a zavěsily.

„Myslím, že budu muset přiznat porážku,“ řekla Toby Graydonovi. Dívali se na hromadu nákrešů a zatím nevymysleli žádné nové nápady, které by podle nich Victorii zaujaly.

Graydon se opřel o opěrátko. „Kéž bych mohl říct, že to zvládneme, ale začínám s tebou souhlasit.“

Znovu pohlédla na kresby. Napadlo je všechno od toho, že by kněz skočil padákem, až po svatbu, kterou si Toby vždycky představovala pro sebe. Celý stůl se topil pod vodovými barvami a Toby neustále malovala.

„Začínám si myslet, že ta svatba musí souviset s něčím, co je pro Victorii osobní,“ prohlásil Graydon. „A dokud ji nepoznáme víc osobně, můžeme se jen dohadovat, co by se jí zalíbilo.“

Jakmile to vyslovil, oběma to došlo. Podívali se na sebe, setkali se očima, mysli v dokonalé harmonii.

„Kde?“ zeptal se Graydon.

Věděla, co myslí. Osoba, která o Victorii věděla nejvíc na světě, byl muž, jehož si měla vzít, doktor Caleb Huntley, a Graydon se ptal, kde by ho mohli najít.

„Je to ředitel NHA, Nantucketské asociace historiků.“ Pohlédla na hodinky. „Nejspíš teď bude v práci.“ Sklopila oči ke svým džínům a tričku. „Převléknu se,“ prohlásila a zamířila ke schodům.

Graydon jí byl v patách. „Měl bych si vzít kravatu?“

„Bože, ne! Vypadal bys, jako že nejsi z ostrova. Vezmi si tu modrou džínovou košili a tmavě hnědé kalhoty.“ Vešla do své ložnice a svlékla se do spodního prádla. „A obuj si ty šněrovací boty,“ zavolala otevřenými dveřmi.

„Hnědé, nebo černé?“ zeptal se.

„Hnědé,“ odpověděla a zadívala se do skříně. Vedle Lexiiny vestavěné skříně byla asi třetinová, takže všechno oblečení měla namačkané na sebe. Kde jsou ty růžovobílé šaty?

„Jaké boty?“ zeptal se Graydon ode dveří. Na sobě měl kalhoty a rozepnutou košili, byl bos a držel dva páry bot. „Ach, promiň,“ hlesl, když ji uviděl ve spodním prádle. Otočil se, neodešel však z pokoje, jen držel ty boty za zády.

„Ty vlevo, pro tebe vpravo.“ Vytáhla šaty a přidržela si je před sebou. Graydon stál dosud v ložnici, zády k ní. „Dovolíš?“

„Ne, pokračuj a obleč se.“ Nepohnul se.

Tak to nemyslela. Vešla do koupelny, dveře nechala pootevřené.

Graydon se posadil na okraj postele a navlékl si ponožky. „Tak na co se ho zeptáme?“

„To nevím,“ zavolala Toby. „Aby nám prozradil Victoriina nejnaternější tajemství, řekla bych. Její vysněná přání.“ Přetáhla si šaty přes hlavu a zadívala se do zrcadla, aby si nanasla make-up.

„To by mělo být lehké,“ prohlásil sarkasticky. „Nemáš asi lžíci na boty, že ne?“

„Vedle stolu,“ řekla. „Možná bychom měli být nenápadnější a zeptat se nějak oklikou. Bojím se, že nebude chtít, aby na jeho svatbu dohlížela tak nezkušená osoba jako já.“

Graydon otevřel dveře do koupelny, zatímco si zapínal košili. Toby si nanášela řasenku. „Co o tomhle doktoru Huntleyem víš?“

„Nic moc. Ani jsem netušila, že to spolu Victoria a on myslí tak vážně, až do Alixiny svatby. Najednou se drželi za ruce a dívali se na sebe vykulenýma očima. Byl to pro mě šok. Mám vlasy jako vrabčí hnízdo! Budu je muset rozpustit a splést nový cop.“ Narážela na pramínky, které jí visely podél tváře.

„Počkej, já to udělám,“ řekl a vzal jí hřeben. Jemně začal pramínky dávat do pořádku.

Toby tam dokázala jen stát a sledovat ho v zrcadle. Tohle, pomyslela si, takhle jednoduché, ale neuvěřitelně intimní gesto, kdy jí nějaký muž češe vlasy, byl ten typ věcí, které si vždycky představovala pod slovem svatba. Nikdy netoužila po horečném přetahování na zadním sedadle auta, kterému se dívky vždy hihňaly. Když vyrůstala, snila právě o tom, jak jí nějaký muž bude česat vlasy. Graydon měl hlavu skloněnou, oči upíral na její vlasy a Toby si pomyslela, jak moc ráda by se otočila, objala ho a políbila.

Přinutila se odvrátit pohled. Není tvůj, opakovala si. Není. Nemůže být. Navíc za poslední týden viděla, jak ignoroval cokoli, co by mohlo vést k jakémukoliv projevu fyzické náklonnosti mezi nimi. Několikrát se k němu otočila v naději, že ji políbí, ale vždycky se odvrátil. Chlapci ji pronásledovali od doby, co jí bylo patnáct, a když se od ní najednou nějaký muž odvracel, jakmile se moc přiblížila, bolelo ji to. Vlastně to ničilo její ego.

Když znovu vzhlédla ke Graydonovi, usmívala se, odhodlaná nedat mu najevo, že by chtěla víc, než jí byl ochoten dát.

Graydon se na ni podíval do zrcadla. „Lepší?“

„Dokonalé. Děkuju,“ řekla, pak kolem něho proklouzla zpátky do ložnice. Vzala si drobný medailonek ve tvaru srdíčka z krabičky s klenoty a začala si ho nasazovat.

Graydon jí odstrčil ruce a zapnul jí ho kolem krku. „Dárek?“

„Od otce k šestnáctým narozeninám.“ Na okamžik se oba zadívali do zrcadla a Toby znovu zatoužila po tom, otočit se k němu.

Graydon jako obvykle ustoupil. „Omluv mě na okamžik. Sejdeme se dole.“ Vrátil se do vlastní ložnice, zavřel dveře a opřel se o ně. Co to, k čertu, dělá?! Když uviděl Toby ve spodním prádle, měl opustit pokoj, ale nedokázal se k tomu přimět. Celoživotní disciplína jako by vmžiku zmizela. Při pohledu na její skoro nahé tělo byl vzrušený tak, že byl v pokušení hodit ji na postel a strhat z ní zbytek oblečení. Ale co pak? Zítra by odletěl a už ji nikdy neviděl? Možná by se z románku na jednu noc vzpamatovala, jenže ve svém případě si tak jistý nebyl. Byl by odsouzen k tomu, strávit zbytek života s jinou ženou, zatímco Toby...

Zavřel oči. Musí zpátky domů. Příští týden navštíví Lanconii několik velvyslanců a Rory o nich nic netušil. Netrvalo by dlouho a záměna dvojčat by byla odhalena. Graydon už viděl ty titulky.

„Královská dvojčata obalamutila celý svět.“ Lanconie by se stala terčem mezinárodních vtipů. Vše

by bylo zaznamenáno v lanconských historických kronikách a o sto let později by se tomu děti ve školách smály. Byla by vedle Graydonovy fotografie i Tobyina? Nebo hůř, psalo by se v učebnicích, jak Graydonův úskok způsobil pád lanconského trůnu?

Věděl, že se musí vrátit domů, ovšem při představě, že zítra odjede, ho bolelo srdce. Stálo ho spoustu úsilí, aby se vzpamatoval a mohl sejít dolů.

Toby na něho čekala, v růžovobílých proužkovaných šatech a malých sandálcích vypadala rozkošně. „Můžeme se do kanceláře doktora Huntleyho projít pěšky,“ prohlásila a pak se na něho zadívala. „Jsi v pořádku? Vypadáš, že tě něco rozčílilo.“

„Ne, nic,“ odpověděl Graydon odměřeně.

Toby věděla, že se jí znovu, jako obvykle, nesvěřil. Když otevřel hlavní dveře, oba se zarazili. Ve dveřích stáli dva úchvatně vypadající lidé, muž a žena. „Vaše královská Výsosti,“ prohlásili a uklonili se Graydonovi.

Když na něho Toby pohlédla, na tváři měl výraz člověka, jehož život právě skončil.

Otevřel dveře dokořán a nechal je vejít dovnitř.

Za méně než hodinu po té nehodě v Lanconii nastoupili Lorcan a Daire na palubu soukromého tryskáče do New Yorku. Na letišti JFK byli spěšně odvedeni do malého letounu, který je přenesl na Nantucket. Daire se obával o Lorcanina zranění, ale přímo se jí na ně nezeptal. Zaprvé byla kolem nich spousta lidí a příliš mnoho tajemství, než aby mohli volně mluvit. A navíc by se Lorcan nelíbily náznaky, že by pár škrábanců snížilo její schopnosti královského bodyguarda. Princ Graydon ji potřeboval, takže prostě musela jet.

Daire nikdy neměl potíže při komunikaci s lidmi, klábosil s nimi o počasí a děkoval jim za jejich pomoc.

Co se týče Lorcan, během dlouhé cesty kolem světa většinou mlčela. Byla vysoká, s dlouhými černými vlasy svázanými do culíku, který jí sahal do půli zad. Lidé se za ní často otáčeli. Na žádné z těch pohledů však nijak nereagovala. I když to byl její první výlet mimo Lanconii, neodtrhla pohled od Dairea. Následovala ho po letištích a dělala to, co jí řekl. Zhlédl, jak sebou bolestivě trhla, a očima se jí zeptal, zda je v pořádku. Nepromluvila, jen krátce přikývla.

Daire se musel odvrátit, aby skryl hrdý úsměv. Všechno ji skvěle naučil.

Když dorazili na nantucketské letiště, počkali, až se široké dveře otevrou a jejich kufry vyjedou na plošinu. Navzdory Lorcaniným protestům se o ně Daire postaral. Přivezli vše, co bylo nutné, aby zůstali v kontaktu s Lanconií, stejně jako vybavení na trénink a osobní věci. Když měli vše, naložili zavazadla do pronajatého auta.

Teprve když nastoupili do vozu, Lorcan měla pocit, že může mluvit. „Jaká myslíš, že je?“ zeptala se, zatímco Daire vyjížděl z letiště.

Nemusela dodávat, koho myslí: ženu, která způsobila tolik potíží s princem Graydonem. „Nemá žádný typ. Kdyby šlo o Roryho, bylo by to snadné. Vysoká, blondatá, krásná a ochotná pustit se s ním do jakékoliv nebezpečné situace, do které se chce slepě vrhnout. Ale Gray...“

Daire byl královský bratranec, šestý v pořadí, který měl nárok na trůn, takže mohl prince Graydona oslovovat jeho křestním jménem. Lorcan však nepocházela z jejich třídy. Byla potomkem kmenu Zerna, v dětství osiřela a pak se o ni starali starší prarodiče, kteří byli šťastní, když ve dvanácti letech získala studijní stipendium v paláci. Od té doby ji krmila, oblékala, vzdělávala a hlavně trénovala vláda. Bojová umění, box, šerm, vojenské cvičení všeho druhu, to všechno ovládala. Když promovala mezi nejlepší pětkou ve třídě, najala ji královská rodina. Před třemi lety její rychlé uvažování a rozhodné chování zachránilo život jistého člena královské rodiny, a tak byla přidělena k princovi Graydonovi.

„Nemám tušení, jaký typ žen upřednostňuje,“ prohlásila Lorcan. V této oblasti nijak nežárlila. S princem byli přátelé a po ničem jiném netoužila. „Rozhodně to není Danna.“

Daire se rozesmál. „Kolikrát za poslední týden byla pozvána na soukromou večeři s Rorym?“

Lorcan se ušklíbala. „Kdyby spadla ze schodů s králem, zajímalo by mě, koho by se princ Rory snažil zachránit.“

Jen před pár hodinami spadl král Lanconie z vrcholku širokých mramorových schodů. Rory – o němž se lidé domnívali, že je Graydon – skočil před svého otce, aby zabránil jeho pádu. Rory přistál na levé paži a zlomil si zápěstí. Zranil by se ještě víc, ale při první známce pohybu se Lorcan vrhla před oba muže. Bez uvažování o vlastním bezpečí použila své tělo, aby zbrzdila jejich pád.

Lorcan skončila pod nimi, Rory na ní a král na vrcholu hromady. Starý pán byl zraněný nejméně – přinejmenším fyzicky. Tisk však nevěděl, a všichni v paláci se to usilovně snažili zatajit, že král spadl, protože utrpěl mrtvici.

„Rory říkal, že Graye fascinuje, protože od sebe dokáže dvojčata rozeznat,“ prohlásil Daire.

„Zajímalo by mě, jak to provedla.“ Lorcan se na něho zadívala. „O co myslíš, že jí jde?“

„Nemám tušení. Možná se do něho zamilovala na první pohled.“ Pohlédli na sebe a zamračili se.

„Podle mě se snaží otěhotnět,“ dodala Lorcan. „Propíchnuté kondomy a takové ty věci.“

Daire pokrčil rameny. „Pro členy královských rodin je ale typické, že mají nemanželské děti.

Monackému králi Albertovi to nijak neublížilo.“

„Domnívala jsem se, že náš princ je inteligentnější.“

„Intelligence s tím nemá nic společného,“ namítl Daire téměř rozezleně. „Graye čeká manželství bez lásky a práce, kterou by žádný rozumný člověk nechtěl. Doufám, že se do ní zamiloval, nebo ona do něho. To už je jedno, ale mám v plánu mu pomoci, jak jen to půjde. A jestli z toho bude nějaké dítě, tím líp!“

„Svůj úsudek si udělám, až ji uvidím,“ prohlásila Lorcan. „Myslím, že je buď z nejnižší třídy v této zemi, nebo vlastní sídlo a princ je její... její...“

„Hračkou? Na divoký, nekonečný sex? Něco, co si bude pamatovat, až bude v posteli s Ledovou královnou Dannou?“

„Třeba, doufám, že ho jen využívá,“ řekla Lorcan.

„A protože tam míříme, já doufám, že má sídlo s několika ložnicemi. Netoužím po spaní na podlaze.“

„Začínáš být změkčilý, stejně jako starý.“

„Myslíš?“ zeptal se a pohlédl na ni. S Graydonem byli stejně staří a začali spolu cvičit, když byli děti. Když byl Rory poslán do jedné z několika internátních škol, Daire byl jediný skutečný přítel, který Graydonovi zbyl. Celé roky se spolu učili, sportovali, sdíleli tajemství. Jak však vyrůstali, Graydonova matka, královna, začala chlapce rozdělovat. Graydon potřeboval speciální vzdělání, takže ho postupně začleňovali do královských povinností. Měla to být příprava na jeho budoucí roli.

Teprve po univerzitě, když oba sloužili v armádě, se opět sešli. Daire však byl jedinou osobou, kterou královna považovala za dostatečně urozenou – a vhodnou – aby prošla s Graydonem pečlivý výcvik.

Když se Lorcan stala jeho bodyguardem, snadno mezi oba zapadla a od té doby z nich byl tým. Alespoň do té chvíle, než Graydon prohlásil, že odlétá na Nantucket, aby se zúčastnil nějaké svatby. Poté se všechno změnilo.

A teď se toho změnilo ještě víc. Princ Rory měl ruku v sádře a král se skrýval v nemocnici ve Švýcarsku, zatímco Daire a Lorcan byli posláni na Nantucket s příkazy udržet muže, o němž se všichni domnívali, že je Rory, co nejdál od jeho vlastní země.

„Tady,“ ozvala se Lorcan. „Kingsley Lane. Zaboč tam.“

Toby dokázala na ty dva lidi jen zírat, když vešli do domu. Říct, že vypadali úchvatně, bylo hodně slabé slovo. Oba byli velice vysocí – on měl tak metr devadesát a ona přinejmenším metr osmdesát. Oba byli tmaví, s vlasy a očima černýma jako půlnoc, s kůží barvy medu. Muž byl asi tak v Graydonově věku, krátce po třicítce, zatímco ona byla trochu mladší, možná jako Toby. Celí byli oblečení v černé, v kombinaci kůže a bavlny, tu a tam s kousky stříbra. Jejich šaty a extrémně vzpřímené držení těla byly samy o sobě podivuhodné, ale jejich tváře byly krásné: oči mírně

zešíkmené, dlouhé, úzké nosy a plné rty. Celkově vypadali, jako by pocházeli z nějakých dávných dob.

Když vešli dovnitř, Graydon a ten muž začali mluvit jazykem, který Toby považovala za lanconštinu. Zaslechla jen útržky konverzace. Slova jako by vycházela z hloubi hrdla, byl to starý zvuk – a krásný.

Bylo však jasné, že se něco stalo, protože Graydon se s každým slovem, které ten muž pronesl, mračil víc a víc.

Toby stála stranou, čekala, až jí prozradí, co se stalo. Po chvíli natáhla ruku, aby ji položila na Graydonovu paži a zeptala se ho, co se děje, ale ta žena po ní šlehla pohledem, až ruku spustila a ustoupila. Měla dojem, že kdyby se prince odvážila dotknout, ta ženská by ji praštila.

Nakonec Graydon ty dva formálně uvítal. S mužem se objali, s rukama na loktech, hlavy skloněné k sobě. Té ženy se Graydon nedotkl, ale vřele se na sebe usmáli. Ti tři se očividně znali velice dobře.

Graydon se otočil k Toby. „Musím...“ Začal, ale zdálo se, že je tím, co vyslechl, tak přemožený, že to nedokázal dokončit.

„Kdybys mě potřeboval, budu venku,“ řekla tiše a povzbudivě se na něho usmála. Podíval se na ni s vděčností v očích.

Prošla kuchyní k zadním dveřím. Hádala, že se v Lanconii stalo něco zlého a tihle dva to přišli Graydonovi říct. Upřímně doufala, že nikdo nezemřel. V životech většiny lidí byla smrt v rodině tragédií, ale v Graydonově případě by to mohlo znamenat, že je nyní králem.

Vešla do skleníku a pustila se do každodenního zalévání. Tu a tam pohlédla k domu, nikoho však neviděla. Ať se stalo cokoliv, byla si jistá, že Graydon brzy odjede. Teď už jsou nejspíš nahoře a jeden z nich – ta žena? – balí jeho zavazadla. Usmála se, když si vzpomněla, jak jí Graydon říkal, že balit neumí. Vědí to o něm? Ta žena nevypadala jako někdo, kdo by věděl, jak správně složit svetry.

Toby zvedla listy voňavé pelargonie, aby ji zalila. Mokré listy by se mohly za sklem spálit.

Samozřejmě že se Graydon bude muset vrátit o den dřív, pomyslela si. Byl to princ a měl spoustu povinností. To, že na to v posledních několika dnech téměř zapomněla, nebylo důležité. Předtím o tom nepřemýšlela, ale teď nebude nikdo, kdo by jí s Victoriinou svatbou pomohl. Mohla by požádat... No, vlastně teď nebyl na ostrově nikdo, koho by mohla požádat o pomoc. Toby nikdy nepatřila k těm lidem, kteří měli tisíce přátel. Ne, měla jen pár blízkých kamarádů, a když byla pryč...

Přesunula šest květináčů s kaméliemi na podlahu a začala drhnout a dezinfikovat polici. Možná že by Jared nebo Lexie mohli znát někoho, koho by mohla přes léto ubytovat v domě. Ale kde najde někoho, kdo by jí pomohl vařit a připravit Victoriinu svatbu? Někoho, kdo by ji rozesmál?

Začala vracet rostlinky zpátky na poličku, když vzhledla a uviděla toho muže z Lanconie, jak kráčí ke skleníku. Opravdu byl nádherný! A při chůzi vypadal, jako by byl kdykoliv připraven pustit se do akce.

Přešla ke dveřím, utřela si ruce do velké zástěry, kterou měla na sobě, a vyšla ven.

„Jak zlé to je?“ zeptala se, pak se zarazila. „Nechtěla jsem být hrubá, ale vidím, že se něco stalo. Mám pomoci s balením?“

Ten muž se na ni díval, jako by ho něco mátl. „Jeho královská Výsost mě poslala, abych vás o všem informoval.“

Toby chvíli nevěděla, koho tím myslí. „Kdy Graydon odjede?“

„Neodjede. Musí tu setrvat déle. Rádi bychom zůstali ve vašem domě. Tedy s vaším svolením. Možná bychom s mou kolegyní mohli použít vaši druhou ložnici.“

Toby ucítila takovou úlevu, že Graydon neodchází a že tu nezůstane sama, že se usmála od ucha k uchu. „Pane –?“

„Daire,“ řekl, aniž by vysvětlil, zda jde o příjmení, nebo křestní jméno.

„Jak vhodné,“ zamumlala. „Co kdybyste se posadil sem,“ – kývla na vyvýšený záhon – „zatímco se postarám o květiny. Můžete mi přitom vyprávět, co se stalo? Ach! A budeme vám muset připravit nějaké místo dole – pokud se nechcete dělit o pokoj s Graydonem.“ Podívala se na něho. „Nebo bude... s ní?“

Daire vytřeštil překvapeně oči. „S Lorcan? Je to jeho strážkyně. Myslím, že americký výraz zní bodyguard.“

Toby zalapala po dechu. „Hrozí mu nějaké nebezpečí? Vyhrožoval Graydonovi někdo?“

„Ne,“ odpověděl Daire tlumeným hlasem.

Toby si pomyslela, že je to milý hlas, ale nebyl tak hluboký a melodický jako Graydonův.

„Žádné nebezpečí a žádná hrozba. Lorcan a já víme o výměně dvojčat, takže jsme se nabídli, že sem přijedeme a budeme hlídat muže, o kterém všichni věří, že je princ Rory. V následujících týdnech však princ Graydon bude muset dohlédnout na pár věcí.“

Toby, s rukou na kohoutku, se zarazila. „Týdnech? Proč se prostě nemůžou vyměnit zpátky?“ Zvedla ruku, než mohl Daire promluvit. „Tedy pokud se nestalo něco, co je od sebe odliší. Prosím, neříkejte, že Rory sjel schody v paláci na motorce a zlomil si nohu.“

Daire se po jejích slovech rozesmál a jeho tělo se uvolnilo. Převzal od ní hadici. „Prosím, posaďte se a já vám všechno řeknu. Ovšem nejdřív mi povězte, proč bych se měl o ložnici dělit s Grayem?“

Toby se na něho zadívala. „Neznám lanconské zvyky, ale ujist’uji vás, že se mnou v ložnici nebudete.“

Daire se znovu rozesmál, pustil vodu a začal zalévat řadu květin podél plotu.

Toby se neposadila, ale šla vedle něho a přitom vytahovala plevel ze záhonů. Daire jí vyprávěl, jak se Rory vrhl mezi padajícího krále a mramorové schody a vyšel z toho se zlomeným zápěstím. „A Lorcan má spoustu pohmožděnin,“ dodal, pak jí pověděl o jejím hrdinském činu.

Toby viděla, jak mu tvář změkla, když o té krásné mladé dívce mluvil. „Ona je vaše...?“

„Moje studentka. Cvičil jsem ji od doby, co byla ještě dítě.“

Hovořil, jako by byl nějaký stařík – což bylo daleko od pravdy. „A vám je kolik? Padesát dva, padesát tři?“

Daire vypadal chvíli šokovaně, pak mu zajiskřilo v očích. „Můj věk závisí na dni, řekl bych. Doufám, že Lorcan s tréninkem na chvíli přestane, aby si mohlo moje staré tělo odpočinout.“

Toby se na něho zadívala. Bylo snadné poznat, že pod oblečením má skvěle udržované tělo. Jako Graydon, pomyslela si. „Vidím, že jste pěkný lenoch.“

Když jí oplatil pohled, v jeho očích rozeznela žár, při kterém se Toby zadrhl dech v hrdle. Rychle vytáhla kousky plevelu a hodila je na hromadu. Graydon se na ni nikdy takhle nedíval, pomyslela si a najednou ucítila příval vzteku. Tenhle muž, kterého právě potkala, ji považuje za atraktivní, ale Graydona to nikdy ani nenapadlo! Stále se na něho nedívala. „Tak co bude dál?“

„Princ Graydon se nesmí vrátit do Lanconie, dokud se Roryho zápěstí nezahojí. Mohli bychom Grayovi obstarat sádku, ale lékaři by to poznali. A právě teď nechceme, aby někdo věděl, v jakém je král stavu nebo že bratři...“ Jako by hledal ta správná slova.

„Že si bratři zahráli šílenou, dětinskou hru s celou zemí?“ doplnila za něho Toby.

„Zdá se, že to chápete.“

„To je jen zdravý rozum,“ namítla Toby, pak zvedla hlavu. „Jestli je král indisponovaný, kdo se postará o jeho povinnosti? Omlouvám se, ale o Lanconii toho moc nevím. Má královská rodina za úkol jen stříhání stužek, nebo jde o víc?“

Daire si povzdechl. „Kdyby šlo jen o veřejná vystoupení, bylo by to snadné, ovšem každá návštěva, která je pro naši zemi důležitá, chce jednat s královskou rodinou. Chtějí domluvit smlouvu s králem nebo jeho synem, ne s výborem starých mužů a žen. Chtějí být pohoštěni a pobaveni v paláci.“

„Ach,“ hlesla Toby a posadila se na okraj jednoho z vyvýšených záhonů. „Graydon to zvládne, ale podle toho, co vím, Rory nestrávil v Lanconii dost času, aby se vyznal ve všech věcech, které musí udělat.“ Zvedla oči k Daireovi. Držel hadici a díval se na ni. Zvedla ruku, aby si zaclonila oči před sluncem za ním. „Graydon se bude muset postarat o královu práci, stejně jako o tu Roryho, že? A to všechno z druhé strany světa.“

„Zřejmě chápete náš problém.“

Musela se jeho tónu pousmát. Znělo to, jako by na ni byl docela hrdý. „Počkejte minutku! A co zasnuby? Rory se přece zasnoubit nemůže, ne? A ví ta žena o záměně?“

Daire se odvrátil, aby skryl úsměv. Lady Danna byla „tou ženou“, že? „Ne, neví. Dělá si o zranění prince Roryho velké starosti a oslovuje ho Graydone. Nemůže se zavázat špatnému muži, protože zasnoubení má stejnou váhu jako manželství. Avšak Lorcan a já jsme vše naplánovali. Propašujeme Graydona zpátky do země noc před obřadem a pak zase zpět.“

„Nepůjde však Rory navštívit svého otce do nemocnice?“

„Veřejnosti bylo oznámeno, že se král zotavuje v lázních, takže Roryho neplánovaná návštěva by jen přitáhla nechtěnou pozornost. Bude lepší, když se o králově mrtvici nikdo nedozví. Po obřadu, pokud král nebude vykazovat značné známky zotavení, rezignuje a Graydon převezme vládu.“

Toby pohlédla k domu. Což znamenalo, že by Graydon mohl být velice brzy králem, pomyslela si. „Co dělá teď?“

„Radí svému bratrovi, jak jednat s prezidentem jisté země, o níž slyšelo před šesti lety jen pár lidí. Do jedné díry tam spadla ovce, a když ji vytáhli, měla ve vlně zachycené čtyři levandulově zbarvené diamanty. Od té doby obyvatelé pustoší svou vlast, aby jich našli víc.“

„Našli nějaké?“

„Několik,“ potvrdil Daire. „Zásnubní prsten lady Danny je také z jednoho.“

„To je pěkné,“ podotkla Toby, ale v hlase se jí neozývalo žádné nadšení.

Daire ji sledoval. „Lady Danna o tomhle nic neví. Tajemství naší země jsme svěřili jen vám.“

„Nebojte se,“ prohlásila. „Nejsem práškač.“

Daire chtěl něco říct, zadní dveře domu se však otevřely a v nich se objevila úchvatná Lorcan. Zdálo se, že se nesouhlasně mračí.

„Zřejmě jsem žádán,“ konstatoval Daire a krátce se uklonil. „Bylo mi potěšením.“

„Mně taky,“ řekla Toby a oba se na sebe usmáli.

Po pár krocích do domu se otočil zpátky. „Zítra bychom si spolu mohli třeba zatrénovat.“

„Já na sport moc nejsem,“ namítla Toby.

„Naučím vás to,“ odpověděl. Oči měl neuvěřitelně tmavé.

„Ano.“ To byla jediná věc, kterou dokázala říct.

„Budete si moct vybrat zbraně.“ Otočil se a pospíšil si do domu.

„Zbraně?“ zopakovala Toby, zatímco skládala hadici, pak si pomyslela, že by se Victorii možná

lanconská svatba líbila. Třeba by mohly dvě řady těchto úchvatných lidí udělat bránu z mečů a Victoria by prošla pod nimi. Rozhodně by to nepostrádalo na dramatičnosti.

„Byl jsi venku dlouho,“ poznamenal Graydon, když Daire vešel do jídelny, z níž zřídili kancelář. Rory byl na obrazovce. „Hej, Daire!“ zavolal. „Jak se ti líbí Nantucket?“

Daire posunul obrazovku, aby na ni viděl. „Zatím jsem si ho moc neprohlédl,“ řekl v lanconštině, „ale ulice jsou čisté a široké.“

Oba se rozesmáli. Bylo by obtížné najít užší ulice než v Lanconii nebo na Nantucketu.

„A co Toby?“ zeptal se Rory.

„Je opravdu rozkošná. Myslela si, že problém jsi ty, a zeptala se, jestli jsi sjel schodiště v paláci na motorce a zlámal si nohu.“

„To bolí!“ zvolal Rory a přiložil si ruku na srdce. „Pověz jí, že jsem se zranil, když jsem si hrál na hrdinu.“

„Ha!“ odfrkl si Daire. „Lorcan ti dělala polštář. Kdyby nezareagovala tak rychle a dobře, oba byste si nejspíš zlámali vazy.“

Rory se přestal smát. „Jak je jí?“

Daire se posadil před obrazovku. „Bolí ji to víc, než dá komukoliv najevo.“

„Řekni jí, že jí děkuju a že je mi líto, že je táta tak tlustý.“

Daire se usmál. „Určitě.“

„Vím, že si Gray s tím vším dělá starosti.“ Rory ztlumil hlas. „Pověz mu, že se budu snažit, ale zítra má přijet nějaký velvyslanec z Ruska. U Náose, netuším, co s tím!“

Daire se předklonil k mikrofonu. „Ten chlap má rád vodku a velice vysoké ženy,“ prohlásil tiše, pak zvedl oči, jestli Graydon poslouchá. Promluvil hlasitěji. „Radím ti, abys poslouchal svého bratra a zařídil se podle jeho instrukcí.“

„To mám taky v plánu,“ odpověděl Rory stejně nahlas a Daire poodešel.

„Jdi do postele!“ řekl Graydon bratrovi. „Promluvíme si zase zítra.“ Vypnul obrazovku, opřel se v židli a zadíval se na Dairea. „O čem sis s Toby tak dlouho povídal?“

„Proč jsme tady, uspořádání pokojů a takové ty věci. Překvapilo mě, že máte oddělené ložnice.“

„Je panna a chci, aby to tak zůstalo.“

„Tak proč jsme, k čertu, tady?!“ zeptal se Daire, opravdu zmatený.

„Já...,“ začal Graydon, ale nedokázal vymyslet žádnou věrohodnou odpověď. „Pomáhal jsem jí s plánováním svatby.“

Daireovo pobavení prozradily jenom jeho oči. „Už jste vybrali barvy?“

„Co takhle černá a modrá, aby se hodily k tomu, co ti provedu, až tě dostanu na cvičiště?“

„Už se těším. Bude něco k jídlu? Nebo z tebe tihle Američané udělali veganteriána a teď žiješ z tofu a kapusty?“

„Říká se jim vegetariáni a Nantucketští jedí docela dobře. Dojdu pro Toby,“ řekl Graydon, ale jeho – Roryho – telefon zazvonil a číslo oznamovalo, že je to někdo z paláce. „Musím to vzít.“

„Pak mi bude potěšením dojít pro slečnu Toby,“ oznámil Daire a odešel z místnosti, než mohl Graydon protestovat.

Když Graydon domluvil, vyrazil do kuchyně a uviděl Dairea a Toby sedět bok po boku u malého stolku v místnosti, kterou vyklidil.

Stůl byl plný jídla z Lanconie, které Daire a Lorcan přivezli s sebou: pečené maso, klobásky, paštičky, bochníky celozrnného chleba, sýry, olivy, nakládaná zelenina, rozinky, oříšky, a dokonce

i lanconské pivo. Protože cestovali s diplomatickou imunitou, pronesli všechno přes celní úřady.

„Zkuste tohle,“ navrhl Daire, a protože měla Toby plné ruce, vložil jí sousto do úst.

„Výborné,“ zamumlala. „Co je to za bylinku? Nikdy jsem nic takového neochutnala.“

„Roste vysoko v našich krásných horách. Možná bych vás tam mohl jednoho dne vzít.“

„To by se mi líbilo!“

To, co Graydon při pohledu na ně ucítil, bylo totéž jako té první noci, kdy vyjel na Roryho za to, jak o Toby hovořil. Daireovi by teď však nejradši šel po krku.

Graydon k nim vykročil, ale za ním se objevila Lorcan. Pevně mu položila ruce na záda a začala mu palci masírovat zátylek. Část jejího tréninku spočívala v tom, jak se vypořádat s napětím před zápasem a se zraněními poté.

„Je to jenom Daire,“ špitla mu do ucha. „Flirtuje s každou hezkou dívkou. Nic to neznamená.“

„Toby je víc než jen hezká dívka,“ zavrčel Graydon.

„Tím jsem si jistá,“ řekla Lorcan a snažila se neznít povýšeně. Princ Graydon si možná myslí, že je nějaká Američanka výjimečná, ale vypadá to, že ona si totéž o něm nemyslí. Očividně jí nedělalo problémy přejít z jednoho muže na druhého.

Možná, pomyslela si Lorcan, by mohla tuhle flirtující ženskou přimět, aby projevila své skutečné motivy. Kdyby se tak stalo, nebude princ Graydon tak nešťastný, až se vrátí domů.

I když Lorcan neměla lady Dannu příliš v lásce, rozhodně jí dávala přednost před touto dívkou, jíž zřejmě padl do oka každý muž, který jí zkřížil cestu.

Pokud šlo o Dairea, s hlavou tak blízko k té blond ženě, že se téměř dotýkali, Lorcan tušila, že mu jde o totéž. Možná chce také princ Graydonovi ukázat, kvůli čemu tolik riskuje.

Když Toby vzhlédla a uviděla krásnou Lorcan s rukama na Graydonově krku, uvědomila si, že Lorcan pozoruje Dairea. Jak zajímavé, pomyslela si Toby. Usmála se na Graydona a ukázala na židli vedle sebe. „Musíš mít hlad jako vlk. Pojď se najíst.“

Když se posadil vedle ní, poznala mu na očích a podle mlčení, že je rozčilený. Má starosti o svého otce? uvažovala. Nebo o Roryho a co by mohl provést se zemí, když tam není nikdo, kdo by ho vedl?

„Zkus tohle,“ řekla mu Toby a položila světle žlutý sýr na žitný chléb.

„Ne!“ zvolala Lorcan na druhé straně stolu.

Bylo to první anglické slovo, které od ní Toby slyšela. „Co se děje?“

Lorcan řekla něco v lanconštině.

„Říká, že princ Graydon tenhle sýr nemá rád,“ prozradil Daire.

„Ach. Pardon.“ Toby se dívala z jedné tváře do druhé a najednou jí to došlo. Daireovo flirtování, vyptávání se na ložnice a jeho očividné překvapení, Lorcanino pohrdavé chování a nyní Graydonovo mlčení neměly s Lanconií nic společného. Všichni si na ni udělali své názory a dávali jí je najevo. Dva nově příchozí ji zřejmě považovali za nějaký druh femme fatale, která se snaží odlákat jejich milovaného prince od jeho země a povinností. Zatímco Graydon... Bylo těžké tomu uvěřit, vypadalo to však, jako by žárlil! Myslí si snad, že se chystá skočit do postele s tím pěkným Dairem?!

Toby odložila chleba a odstrčila židli. „Víte, myslím, že jsem snědla dost. Nechám vás tři o samotě, abyste mohli probrat své plány.“ Vstala a vyrazila k hlavním dveřím.

Když vyšla z domu, nevěděla, kam jde. Musela se jen dostat pryč.

Začalo pršet, byla to příjemná letní přeprška, což znamenalo, že nespádnou žádné stromy a střechy nikam neodletí. Na Nantucketu byla „bouřka“ relativní pojem.

Toby stála pár vteřin přede dveřmi, ale když za sebou uslyšela nějaký zvuk, pospíšila si na ulici.

Jakmile tam doběhla, uviděla, že dveře velkého starého domu na druhé straně ulice, které si pronajímal jeden z Graydonových příbuzných, jsou doširoka otevřené. Uvnitř nejspíš nikdo nebyl, což znamenalo, že dveře nezavřel pořádně. Vítr a déšť se jistě dostanou dovnitř. Toby navíc chtěla někam zmizet, někam, kde by mohla přemýšlet.

Kapky se do ní opřely, když se rozběhla k domu a vlétla dovnitř. Mramorová podlaha na chodbě byla mokrá. Popadla dveře a zavřela je.

Na okamžik se o ně opřela. Před ní se nacházely dveře vpravo a vlevo, s širokým schodištěm uprostřed. Rozhodla se, že půjde nahoru.

Na vrcholku schodiště byly dvojce otevřené dveře. V tu chvíli blesk ozářil ložnici vpravo, a tak do ní vešla. Pokoj byl špinavý, s pavučinami a silnou vrstvou prachu, a uprostřed stála obrovská mahagonová kostra postele. Když viděla, jak je veliká, pomyslela si, že kdyby ji chtěl někdo odnést, musel by ji rozříznout napůl. Po jedné straně pokoje byl široký krb, s dřevěným obložením s vyřezávanými girlandami růží a lístků.

Na konci místnosti byly další dvojce dveře a Toby instinktivně vešla do těch vlevo. Ocitla se v čemsi, co vypadalo jako knihovna. Byl to malý pokojík. Útulný.

U jedné zdi byl menší krb obklopený poličkami na knihy. Na ostatních zdech byly také police, všechny prázdné a zaprášené. Na čtvrté zdi bylo dvojité okno a pod ním stará pohovka s prohnutým opěradlem.

Kvůli dešti venku bylo v pokoji šero, ale Toby se tu z nějakého důvodu cítila příjemně. Když se posadila na starou pohovku, zvedl se kolem ní oblak prachu, ale to jí nevadilo.

Zaklonila hlavu, a když se kolem sebe rozhlédla, téměř si dokázala místnost představit, jak kdysi vypadala. Poličky byly plné v kůži vázaných knih, v krbu by vesele plápolal ohýnek a ona by na sobě měla dlouhé šaty z bílé bavlny. Navzdory ohni by byla v pokoji zima, a tak by si přitáhla šál těsněji k tělu. Věděla, že by byl z červeného kašmíru a někdo – kapitán Caleb? – by jí ho přivezl ze své poslední cesty do Číny. Toby se usmála jasnosti toho obrazu, zavřela oči a odplula do říše spánku.

Zdálo se jí, že se někdo dotýká její ruky, líbá ji a tiskne si ji ke své vousy zarostlé tváři. Pousmála se, protože věděla, že je to někdo, koho velice miluje.

„Toby,“ zašeptal hluboký hlas.

Otevřela oči a uviděla, že se nad ní sklání Graydon, tvář staženou obavami. Na okamžik nevěděla, co se to děje. Ten sen byl tak živý, až ji překvapilo, že na poličkách nejsou žádné knížky, v krbu neplápolá oheň a že na sobě nemá bílé šaty s krásnou rudou šálou přes ramena.

Posadila se. „Jdi pryč.“

Graydon poodstoupil a celé tělo mu ztuhlo. „Pokud si to přeješ,“ prohlásil formálně a otočil se ke dveřím, ale pak se zastavil a ohlédl se na ni. „Toby, já –“

Když k němu zvedla oči, byly v nich slzy. „Uvědomuješ si, že mě považují za nějakou ženskou nízkých mravů, která se tě snaží přimět, abys opustil svou zemi? Nebo možná za špeha, který z tebe chce vymámit důležité informace. Tak či tak jsem byla shledána vinnou!“

„Já vím,“ přiznal tiše. „Dám to do pořádku. Vezmu všechno na sebe.“

Vzhlédla k němu. „Nechápu nic, co se v mém životě právě teď děje. Od okamžiku, kdy jsem tě poznala, je všechno vzhůru nohama. Moje kamarádka Lexie najednou odjela z ostrova, já musím napláňovat obrovskou událost, a dokonce mi vzali moji práci. A pak jsi tu ty. Jako bys za tím vším byl ty.“

Graydon stál u dveří a jeho postoj jako by byl s každým proneseným slovem ztuhlejší.

„Ale proč?“ prohlásila. Po tvářích jí stékaly slzy. „Co mezi námi je? Celé dny se chováš jako ta nejlepší kámoška na světě. Procházeli jsme se a dělali všechno spolu. Zbožňovala jsem každou minutu. Ale nebylo nic...“ Nadechla se. „Mezi námi nikdy nedošlo ani k náznaku něčeho intimního. Nic fyzického, žádné sdílení tajemství. Žádná skutečná blízkost. Ačkoliv spolu bydlíme, jsme si cizí.“

Graydonova ztuhlost – jeho ochrana před světem – v tu chvíli zmizela. „To si myslíš?“ řekl a zněl šokovaně i uraženě zároveň. „To, co s tebou, jsem s nikým jiným nezažil, ani se svým bratrem.“

Vstala z gauče. Neuvědomovala si to, ale už chvíli se v ní vzmáhal vztek. „Tak mi to nepřípadá.“

Graydon se zamračil, jako by se snažil zjistit, co tenhle výbuch způsobilo. „Lorcan ti neměla říkat, že nemám ten sýr z Ultenu rád. Nic jí do toho nebylo.“

Toby sevřela ruce do pěstí. „O ten sýr nejde. Ta žena mi dávala najevo, že patříš jí.“

Graydon vypadal šokovaně. „Lorcan a já jsme nikdy –“

Toby rozhodila rukama. „Jak můžou být muži tak pitomí? Jak se dokážeš obléknout, když nemáš žádný mozek?“

Graydon vytřeštil oči.

Toby vydechla a uvolnila pěsti. „Už na tebe někdy nějaká žena křičela?“

„Ne,“ odpověděl. „A mohu říct, že mi to připadá dost matoucí. Celou dobu jsem se snažil být galantní. Párkrát jsem málem uklouzl. Když jsem tě viděl...“ Mávl rukou k její postavě. „Neměl jsem s tebou zůstat v pokoji, když jsi byla tak nedostatečně oblečená, ale nemohl jsem se přimět k odchodu.“

„Ty to prostě nechápeš, že ne?“ Utřela si slzy. Už se jí brečet nechtělo. Teď cítila jenom vztek. „Je Daire ženatý?“ zeptala se náhle.

„Ne, není.“

„Uvažovala jsem nad tím, protože mi dal najevo, že pokud chci, dal by si říct. Právě teď přemýšlím, že bych jeho nabídku přijala.“ S tím přešla ke dveřím a vyšla ze staré ložnice.

Graydon ji chytil za paži. Ve tváři měl zlostný výraz. Kdyby ho neznala, vyděsila by se. „S mým člověkem do postele nepůjdeš.“

Probodla ho pohledem. „Nevím o tom, že bych se nemohla svobodně rozhodovat.“ Vytrhla se z jeho sevření, popošla a pak se na něho znovu zadívala. „Mám ti o sobě říct pravdu?“ Nedala mu čas na odpověď. „Nejsem panna proto, že bych se šetřila pro manželství“. Tvrdila jsem to, protože je to jako ze starých dob. Pravda je, že ve mně ještě žádný muž neprobudil vášeň, o níž jsem četla. Když jsem byla na univerzitě, děvčata se vracívala s šaty oblečenými naruby a pak se tomu smála. Ale já ne! Ani jednou jsem s některým z těch kluků nebyla v pokušení. Ale když se na mě Daire podíval, nebyla jsem si tak jistá. Pak jsem si ale uvědomila, že jelikož jsi prostě jeho menší, bledší verzi, jsi to ve skutečnosti ty, koho chci, jenže –“ Rozhodila rukama. „Ach, co na tom záleží! Ne že bych tě nějak zajímala.“ Otočila se a vykročila ke schodům.

„O tohle jde?“ zeptal se Graydon za ní. „Myslíš si, že po tobě netoužím?“

Pohlédla na něho a probodla ho pohledem. „Samozřejmě že ne. Jsi zasnoubený s někým jiným. Nebo skoro. Vezmeš si nějakou vysokou ženu s černýma očima, která by nad nějakou pobledlou blondýnou jako já ohrnula nos. Vsadím se, že dokáže bojovat s kopím nebo nějakou jinou zbraní. Hej! Nantucket má soutěž ve vrhání harpunou, takže by se jí možná Lorcan a tvá milovaná Danna mohly zúčastnit. Stoprocentně vyhrajou.“

Toby seběhla schody a Graydon ji dohnal dole, chytil ji za ramena. „Nech mě jít!“

Nepustil ji však. Přiblížil svou tvář k její. „Jak to můžeš nepoznat?“ řekl, v očích skoro stejně

rozezlený výraz jako v jejích. „Jak můžeš necítit, čím každý den strávený s tebou procházím? Být u tebe tak blízko, a přesto se tě nemoct dotknout, mě ničí. V noci nemůžu spát, když je můj pokoj tak blízko tvého, sním o tom, že půjdu k tobě, vklouznu ti do postele a přitáhnu si tě do náruče.“

„Ale nikdy jsi neřekl ani neudělal nic, co by mě o tom přesvědčilo.“

„Sníl jsem o tom, jak tě líbám na krk.“ Jeho oči jako by se proměnily v černé uhly a každé jejich zablýsknutí prozrazovalo jeho touhu. Když se jí jeho konečky prstů zabořily do nadloktí, uviděla úplně jiného muže než toho, který se tak snadno smál. Tenhle muž jako by se nesmál vůbec ničemu. Vypadal jako jeden z jeho předků – lanconských válečníků.

Přitáhl si Toby k tvrdé hrudi, ne jemně, ale s nezadržitelnou silou. „Ráno se k tobě nakláním, abych si mohl přivonět k tvým vlasům. Jen jedno přivonění, víc nežádám.“

„Graydone,“ zašeptala, ovšem nenechal ji mluvit.

„Už jsem viděl ženy všech národností, velikostí i tvarů, ale po žádné jsem nikdy netoužil tak jako po tobě.“ Jeho hlas zněl spíš jako vrčení než lidský zvuk. „Chtěl jsem se tě dotýkat, hladit tě, milovat se s tebou od prvního dne.“

Toby na něho mrkala, oči vykulené. Cítila se jako nikdy předtím. Poprvé v životě zažívala to, co ostatní dívky, když vzdychaly a hihňaly se – a bylo to úžasné! Opravdu mocné. Nikdy v životě se necítila... no, tak šťastná, že je žena.

Bylo to lákavé, jako prvotní hřích, přitisknout své rty k jeho a... Pak co? Pustí se do toho na podlaze?

V duchu se triumfálně pousmála a odstrčila ho – a musela se hodně snažit. Potom se v jeho očích konečně objevil výraz, který toužila vidět. Horko z něj vyzařovalo jako požár, táhlo ji to k němu. Daire vedle něho působil jako chlapec. V tom okamžiku pochopila, jak Graydonovi předci získali království.

„Ne,“ řekla tiše. „Nepoddám se ti. Jsi skoro ženatý muž.“

Graydon se opřel o obrovský sloup. „Myslela sis, že po tobě netoužím, a já ti dokázal, že to tak není, ale teď mě odmítáš?“

„Ano, správně. Aspoň teď však vím, na čem s tebou jsem a o co tu jde. Něco ti povím, Graydone Montgomery, nehodlám se do tebe zamilovat.“ Otevřela dveře, pak se otočila a pohlédla na něho, čekala, až odejde.

Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale nemohl nic vymyslet. Spíš vypadal dost zmateně.

Toby musela vynaložit obrovskou sílu vůle, aby se ho nesnažila utěšit. Skrýval před ní své skutečné pocity od chvíle, kdy se setkali, což ji rozčílilo. A když jí je teď prozradil, zřejmě si myslel, že mu okamžitě padne do náruče.

Ne, cenila si sama sebe víc než na tohle! Graydon vrazil ruce do kapes a vyšel z domu.

Jakmile Graydon zmizel venku, Toby uklouzla na deštém zmáčené mramorové podlaze a praštila se o okraj dveří. Zachytila se, dříve než se rozplácla na zem, a okamžik tam stála a sledovala, jak Graydon kráčí po cestičce k ulici. Ještě nikdy ho neviděla, že by měl shrbená ramena, ale teď šel, jako by na nich nesl tíhu celého světa. Déšť do něj bušil, zdálo se však, že si toho nevšimá.

Pozorovala ho, dokud nepřešel ulici a nevešel do domu. Částečně doufala, že se otočí, ohlédne se a uvidí ji tam stát, ale k tomu nedošlo.

Zavřela hlavní dveře a na okamžik se o ně opřela. Chvilí potrvá, než ji přejde vztek. A potřebovala se zamyslet nad celým svým životem. Momentálně věděla jistě jen to, že kdyby měla aspoň špetku zdravého rozumu, řekla by všem těm Lancoňanům, aby odešli, a to zahrnovalo i skoro ženatého Graydona. V domě Kingsleyů teď nikdo nebyl, takže by se třeba mohli nastěhovat tam.

Potřebovala však čas, aby zjistila, co má dělat. Vchod náhle ozářil blesk a Toby pohlédla na dvoje dveře vedoucí do místností. Stejně jako nahoře věděla, co je za nimi. Za dveřmi vpravo se nacházel velký pokoj s obrovským krbem u jedné stěny. Vedlejší dveře vedly do vestavěné skříně. „Byly postavené před starými kamny,“ prohlásila nahlas a pak se zamračila. Očividně už si na Nantucketu prohlížela příliš mnoho starých domů.

Vzadu byly další dveře a těmi prošla. Za nimi uviděla malou místnost s malinkatým krbem.

Náhle se jí zatočila hlava, a když si k ní přiložila ruku, ucítila mokro. Další blesk ozářil krev na konečcích prstů. Když uklouzla, musela si rozříznout kůži na hlavě. Věděla, že by měla jít domů a ošetřit si to zranění, ale představa, že by se právě teď postavila před Graydona, se jí moc nezamlouvala. Potřebovala uvážit všechny aspekty této situace. Co se stane po tom, co si prozradili své pocity? Je jejich přátelství u konce? Měla by se v nadcházejících týdnech zařídit podle Lexiiny rady a užít si s Graydonem v posteli skvělé chvíle – i když si už teď dovedla představit bolest, kterou by cítila, až by odjížděl? A navíc, pokračovali by v tom i s flirtujícím Dairem a ušklíbající se Lorcan v přízemí?

Čím víc přemýšlela, tím víc se jí hlava točila.

Rozhlédla se po malé místnosti. Jediný nábytek představovalo tvrdé malé lůžko u zdi. „Kde je karetní stolek?“ zašeptala. A ta tvrdá pohovka, jejíž čalounění vyšila její prateta Marjorie? Měla na to dost času, protože ovdověla už ve svých čtyřiaadvaceti letech.

„Ve stejném věku jako já,“ prohlásila Toby nahlas a znovu se jí zatočila hlava. Jak si tyhle věci vymýšlí? Opravdu by si měla nechat tu ránu na hlavě prohlédnout.

Když se opřela rukou o dveře, otočila se a pohlédla na staré obložení na zdi. Neviděla je, ale věděla, že jsou tam úzké dveře. Byly schované za dřevem. Člověk se klidně mohl dívat na zed' a ani si jich nevšimnout.

Toby však nejenže věděla, že tam jsou, ale taky jak je otevřít. Mosazná záklopka byla ukrytá za kouskem dřeva, které se dalo odsunout na stranu. Za ním byla západka.

Jako by ji ten vedlejší pokojík přitahoval, ovšem zároveň bojovala proti tomu, aby se západky dotkla. Věděla, že uvnitř je něco strašného. Ne! Uvnitř se stalo něco hodně zlého.

Položila ruku na obložení a pokusila se odsunout dřevo na stranu. Po letech – vlastně staletích – bylo dřevo zpuchřelé a lak, kterým ho natřel John Kendricks, byl už pryč.

Musela zabrat oběma rukama, aby dřevo odsunula, a než se jí to podařilo, plakala – a krev z rány

na spánku jí stékala po straně tváře.

Tady jsem zemřela, pomyslela si, pak to zopakovala nahlas: „Tady jsem zemřela.“

Natáhla ruku, aby otevřela dveře, ale nedokázala se k tomu přimět. Odvrátila se. „Musím domů,“ pronesla. „Ke Garrettovi.“ Venku se zablesklo. „Ne. K Silasovi.“

Chytila se rukou za čelo a podařilo se jí doklopýtat k lůžku. Hlavou jí vířily tváře a obrazy, jež byly známé a zároveň cizí. Byla tam Victoria, usmívala se na ni, rusé vlasy vyčesané na temeni, a výstřih šatů byl tak hluboký, že se Toby téměř červenala. A Victoria byla mladá, v Tobyině věku.

„Je ti dobře?“ zeptala se Victoria. „Nebo jsi vypila moc moštu? Nebo moc dlouho tančila?“

Toby se dotkla spánku, ale už zřejmě nekrvácela.

„Co kdybys tu chvíli zůstala a odpočinula si?“ navrhla Victoria a usmívala se na Toby. „Přijď, až se trochu zotavíš.“

Toby se posadila na pohovku a rozhlédla se kolem sebe. Místnost jí připadala známá, ovšem chvíli jí trvalo, než si ji zařadila. „Jsem v domě Kingsleyů?“

„Ach bože! Vypila jsi příliš mnoho toho piva, které Kingsleyovi podávají. Nepamatuješ si, že je tohle nový dům kapitána Caleba? Ne že bych se s ním někdy setkala, ale všichni jsou zvědaví, co řekne, až se vrátí a zjistí, že jeho stavitel použil dům pro svou vlastní svatbu, dříve než v něm kapitán strávil byt' jen jedinou noc. Nezdá se však, že by se někdo zajímal o zraněnou pýchu nějakého Kingsleyho. Po tom, co jsem slyšela, by jednomu z nich nějaká žena měla říct ne, jen pro čiré potěšení.“ Victoria se naklonila k Toby. „Ale to tobě nemusím říkat, že ne? Chceš to říct rodině dnes v noci?“

Toby se začalo trochu projasňovat v hlavě, ale zmatená byla stále. Pohlédla na sebe a zjistila, že má na sobě šaty podobné těm Victoriiným. Byly celé bílé, s krátkými, nařasenými rukávky a hlubokým výstřihem – ale ukazovala jen polovinu toho, co Victoria – a dlouhou sukni, která byla kolem okraje krásně vyšívána. Jako by si matně vzpomínala, že výšivku provedla sama, což bylo absurdní, protože v životě nikdy nic neušila.

„Myslíš, že bych měla Jaredovi něco říct?“ zeptala se Toby.

„Drahoušku, na tomhle ostrově žije tucet Jaredů. O kterém to mluvíš?“

„O Jaredu Montgomerym Kingsleym sedmém,“ vyslovila Toby celé jméno svého přítele.

Victoria se usmála, vzala Toby za ruce a zvedla ji z malé pohovky. „Jediný Montgomery na tomhle ostrově jsem já a mohu tě ujistit, že tu není žádný Kingsley, ke kterému bych připojila své jméno. Je to banda arogantních, namyšlených...“ odmlčela se. „Neříkám ti nic, co bys už nevěděla.“

Victoria přelétla Toby pohledem a zdála se spokojená s tím, co viděla. „Rozmyslela jsem si to. Už se tu nebudeš skrývat. Pojď a přidej se k oslavám.“ Vzala Toby v podpaží a vyvedla ji ze dveří.

„Co slavíme?“ zeptala se Toby nejistě.

Victoria se rozesmála. „Jsi opilá! Přece Johnovu a Partheniinu svatbu, ale vím, jak se cítíš. Všechno je takové prosté, že? Až se budu vdávat já, chci mít hedvábnou róbu s modrými saténovými stužkami na rukávech. A vezmu si muže, který mě bude milovat až navěky.“

„To nechceš málo,“ prohlásila Toby.

„Říkáš to jen proto, že ty od muže žádáš pouze jediné, a to, aby zůstal naživu.“ Když Victoria otevřela dveře, před Toby vybuchlo světlo a zvuky: hudba, smích a záře čehosi, co vypadalo jako stovka svíček. Před nimi byla scéna jako z nějakého divadla. Nacházeli se v obrovském zadním salonu domu Kingsleyů, který byl plný lidí oblečených jako ve filmu Jane Austenové. Ženy měly na sobě šaty jako Toby: s vysokým pasem a dlouhými, rozevlátými sukněmi. Muži byli v sakách, která

končila u pasu, a kalhotách těsných jako legíny.

Před Victorií se zastavili tři muži, mlčky čekali, až si jich všimne. Toby to nepřekvapilo, protože Victoria byla oslnivě krásná žena a hluboký výstřih jejích šatů ponechával jen málo představitosti.

„Budeš v pořádku?“ zeptala se Victoria.

„Samozřejmě,“ odpověděla Toby, i když by ze všeho nejraději utekla a někde se schovala.

Victoria se k ní naklonila a zašeptala: „Nezapomeň, že jim to dnes v noci musíš říct.“

„Co mám komu říct?“ podivila se Toby, cítila příval paniky, že by ji Victoria opustila.

Victoria se rozesmála. „Kdybych musela říct to, co ty, taky bych se snažila zapomenout.“

Postoupila k tanečnickům. „Dej si něco k jídlu. Vyčistí ti to hlavu a dodá odvalu.“

Victoria se odvrátila a Toby zůstala stát na místě. Tohle je sen, pomyslela si. Velice živý sen způsobený příliš mnoha emocemi v posledních několika dnech.

O krok poodstoupila, schovala se za nějaké ženy, které sledovaly tanečníky. Usmály se na ni, jako by ji znaly, ale Toby si nevzpomínala, že by je někdy viděla. Ve stínu se pak cítila bezpečněji, ne tak pohlcená příliš reálným snem.

Kolem prošel nějaký pár. Muž pevně držel ženu za paži a nakláněl se k ní, jako by se bál, že by mu mohla uletět. Toby si s trnutím uvědomila, že jsou to Jilly a Ken, kteří se seznámili teprve nedávno, ale už spolu chodili.

Při pohledu na ně se Toby trochu uklidnila. Vypadalo to, že si ve snu představuje lidi, které zná. Victoria a nyní Ken s Jilly. To, že na sobě měli všichni oblečení z období regentství, dávalo smysl, protože Toby zbožňovala filmy Jane Austenové a měla všechna dévédéčka. „Zajímalo by mě, kdo mi ještě leze do snu?“ řekla nahlas.

„Říkala jsi něco, Tabby?“ zeptala se starší žena před ní, otočila se a zadívala se na ni.

Toby se usmála. „To je zkratka pro Tabithu?“ zeptala se.

Další dvě ženy se na ni se zamračením otočily. „Myslím, že bys měla vyhledat svou matku,“ řekla jedna z nich.

„To ne,“ odpověděla Toby mile. „Tohle je můj sen, takže myslím, že si takové setkání odpustím.“ Obešla ženy a vykročila ke dveřím. Musela pustit tři lidi – žádného z nich nepoznávala – než jimi mohla projít. Ocitla se v zadní chodbě domu Kingsleyů.

Dům vypadal tak nový! Všechno bylo čisté a čerstvé, jako by ho opravdu právě postavili a nestál tu přes dvě stě let. Na konci chodby přišla do předního salonku. Vždy to byl neoficiálnější pokoj v domě, kde stál ten nejlepší nábytek a kde se nacházely ty nejkrásnější věci, které kapitán Caleb přivezl ze svých cest.

Pokoj byl takový, jak ho Toby znala, ale bylo v něm mnohem víc věcí. A všechno vypadalo dokonale nové. Starý gauč, na němž s Lexie tolikrát sedávaly, tu nebyl. Na jeho místě stál dlouhý divan s vyšitou námořnickou scénou: s přístavem s lodí, dámami v náručích gentlemanů, mužů v obrovských košilích, těsných kalhotách a botách, a s dělníky nosícími obrovské balíky zboží.

V místnosti bylo pár lidí. Usmáli se a kývli na Toby.

„Tabby, nezapomeň si dát dort, než bude pryč,“ prohlásil nějaký muž, když s dámou odcházeli z místnosti.

Toby odpověděla, že nezapomene, pak se znovu rozhlédla. Na skříní v rohu ležela dlouhá úzká lakovaná krabička, poznala ji z půdy v domě Kingsleyů. Když se ji pokusila otevřít, Lexie jí prozradila: „Nemáme klíč. Ztratil se už před lety.“

„Mohla bys sehnat nějakého zámečníka,“ namítla Toby.

„Mám to na vrcholku svého seznamu věcí, které mám udělat,“ prohlásila Lexie a obě se rozesmály.

Ted' Toby viděla, že klíč od skříňky vězí v zámku. Bylo jen logické, že krabička byla v jejím snu, protože ji zaujala. Otočila klíčem a skříňku otevřela. Uvnitř, v dokonalých, saténem vyložených přihrádkách, leželo dvanáct nefritových zvířátek. Pozнала v nich symboly čínského horoskopu. „To je krásná sbírka,“ zašeptala, zavřela víčko a otočila klíčem.

„Tady jsi!“ zvolal ženský hlas tak známý, že Toby vstaly vlasy na zátylku. Tohle je můj sen, pomyslela si a pevně zavřela oči. Jdi pryč! řekla si. Okamžitě jdi pryč!

„Tabitho?“ ozvala se ta žena. „Valentina říkála, že se necítíš dobře.“

Tobyiny prsty se sevřely kolem klíče skříňky, a když se otočila, pohlédla do tváře své matce.

Ačkoliv ta tvář byla známá, rozeznala pár rozdílů. Zaprvé se na dceru nemračila, jako by Toby opět spáchala nějaký smrtelný hřích. S tímto výrazem vyrůstala, matka se na ni tak dívala po celý její život. Pokud si Toby pamatovala, nikdy matku nepotěšila ničím, co kdy udělala.

Ale tato žena v jejím snu se na Toby takhle nedívala. I když byla pravda, že v ženiných očích nebylo žádné opravdové štěstí, zračily se v nich obavy. Jako by se opravdu zajímala o to, jestli se Toby cítí, či necítí dobře.

„Matko?“ zašeptala Toby.

Pousmála se. „Tváříš se, jako bys mě nikdy dřív neviděla.“

„Vlastně si tím vůbec nejsem jistá,“ hlesla Toby.

Žena se rozesmála – ten zvuk Toby snad nikdy neslyšela. Matka byla velice vážná osoba. Starala se o domácnost, pomáhala manželovi se vším, co potřeboval, a navíc hledala dceři manžela. Všechny tyto činnosti ji cele zaměstnávaly.

„Pojď, drahoušku, a dej si něco k jídlu.“

Když vzala dceru v podpaží, Toby vytřeštila šokovaně oči. Obvykle jí matka náklonnost neprojevovala. Toby si nedokázala pomoci a do očí jí vstoupily slzy.

„Valentina měla pravdu. Jsi dnes v noci nějak mimo. Pojď. Silas za chvíli dorazí. Musel ještě odvézt rakev. Lidé umírají v těch nejnevhodnějších chvílích, že?“

Tomuto necitlivému prohlášení se Toby zasmála. Tohle byla matka tak, jak ji znala. „Valentina je ta rusovlasá žena?“

„To přece víš.“

„Ano, samozřejmě že vím,“ řekla Toby a vzpomněla si, že kdysi dávno byli kapitán Caleb a Valentina milenci.

Když vykročily ke dveřím, vešla do místnosti další žena. „Lavinie, Tabby,“ pozdravila a obě na ni pokývly.

Mimo tento živý sen, ve skutečném světě, se její matka jmenovala Lavidia. „Lavidia, Lavinia, Toby, Tabby,“ řekla nahlas.

„Už ten mošt nesmíš pít, drahoušku,“ prohlásila Lavinia a poplácala dceru po ruce.

Přešly chodbu do jídelny, kde stál dlouhý stůl plný jídla. Kolem popocházelo několik lidí, drželo krásné talíře, které Toby viděla vystavené v nantucketském rybářském muzeu.

„Přivezl je kapitán Caleb z Číny?“ zeptala se Toby.

„Pomáhala jsi je vybalit.“ Matka si prohlížela jídlo a nakládala ho na talíř.

Teprve když se Toby natáhla pro talíř, uvědomila si, že stále drží ten klíč od skříňky v ruce. Sen logicky počítal se ztraceným klíčem. Možná kdyby ten klíč vrátila zpátky do krabičky, byl by tam, až by se probudila. Usmála se té představě, zvedla talíř a vzala si kousek ryby s houbami. „Jak se má

kapitán Caleb?“

Pro Toby to byla nevinná otázka, ale její matka se na ni otočila s rozezlenou tváří, již Toby vídávala celý svůj život. „Na námořní kapitány zapomeň!“ sykla hlasem, který jako by patřil spíš hadovi než člověku.

Toby o krok ustoupila. „Nic jsem tou otázkou nemyslela. Není tohle jeho dům?“

Lavinia se zřejmě musela několikrát nadechnout, aby dokázala promluvit. „Samozřejmě že je, ale nenech se obalamutit tím bohatstvím. Víš stejně dobře jako ostatní, jaké to je, provdat se za námořníka.“

„Asi ano,“ hlesla Toby a zvedla malou mističku, která vypadala plná pudinku. „Takže Silas s mořem nemá nic společného?“

Lavinia pohlédla přes stůl na dceru. „Co to s tebou dneska v noci je? Zdá se, že nejsi ve své kůži.“

„Jen se snažím přehodnotit svůj život, nic víc. Chci zjistit, co si myslíš o Silasovi a o mně. Jsme do sebe opravdu zamilovaní?“

„No tak, Tabitho! Pokládáš mi tak trapné otázky! Předpokládám, že jste, když ses mu zaslíbila.“

„Jsme tedy zasnoubení?“

Lavinia na dceru dlouho přísně hleděla. „Nemyslíš znovu... na něho, že ne?“

„Ne, samozřejmě že ne!“ zvolala Toby. „Ani mě to nenapadlo.“ Ať je to kdokoliv. Mám to ale úžasné sny, pomyslela si. Neměla jsem tušení, že mám takovou představivost. Vypadalo to, že byla – jako Tabitha – zamilovaná do jednoho muže, ale zasnoubená s jiným – jehož možná milovala, a možná taky ne.

Rozhodně to předčilo její současný život! „Jaký je rok?“ zeptala se.

„Tabitho, začínáš mě děsit.“

„To jsem nechtěla. Jen se chci ujistit, že dělám správnou věc, když jsem si vybrala Silase před... ním.“

Lavinia přimhouřila oči. „O to si starosti dělat nemusíš, protože budeš provdaná dříve, než se jeho loď vrátí. On a ten jeho bratr ti nebudou moct poplést hlavu těmi svými pohledy a blábolením.“

„A kdo je jeho bratr?“

Naklonila se k dceři. „Zapamatuj si má slova, Tabitho Weberová, nepotrvá dlouho a kapitán Caleb bude mrtvý. Chová se příliš lehkomyšlně, má přílišné sebevědomí. Jeho posádka vypráví o rizicích, která na moři podstupuje. Jednoho dne ho to zničí – a až se tak stane, vezme mladého Garretta s sebou.“

Toby nadzvedla obočí, protože ji tento romantický příběh zaujal. Matka si toho všimla.

„Ať tě ani nenapadne, že bys byla s ním!“ odfrkla si Lavinia a v hlase se jí ozvalo zoufalství.

„Jsme dům plný vdov po námořnících a potřebujeme to, co nám Silas nabízí.“ Lavinia odložila plný talíř na konec stolu. „Ach, co jsi mi to provedla! Srdce mi bije jako splašené. Musím si lehnout.“

Když Lavinia procházela kolem dcery, Toby prohlásila: „Omlouvám se. Nechtěla jsem –“ Ale matka už byla pryč. Toby pohlédla na ostatní lidi v místnosti, kteří na ni zírali s nesouhlasnými výrazy ve tvářích. Nepochybovala o tom, že znají celý příběh, který matku tak rozčílil.

Toby odložila talíř s jídlem. „Radši na ni dohlédnu.“ Ženy se na ni dívaly, jako by chtěly říct, že by rozhodně měla, a Toby vyšla z místnosti.

Ucítila bodnutí viny za to, že se nesnaží matku najít a uklidnit ji, ale co by měla říct? Slíbit jí, že se Tabitha provdá za Silase, a ne za nějakého darebáka z lodi? Protože však matka zřejmě naplánovala svatbu předtím, než se ten námořník vrátí, nebylo třeba slibovat něco, o čem vůbec nic netušila.

Toby se místo toho vrátila do zadní části domu, kde se tančilo, byla zvědavá, kdy se asi probudí. Z celého srdce doufala, že neutrpěla otřes mozku, když uklouzla po té mokré podlaze. Tenhle sen byl tak dlouhý, až si začínala myslet, že je v kómatu.

Ne že by něco z tohohle bylo reálné, pomyslela si Toby, zatímco si prohlížela tanečníky. Rozeznala pár lidí, které potkávala na ostrově, ale neznala jejich jména. Jestli byl tohle její vlastní sen, tvořený její představivostí, proč tu není Jared? Victoria/Valentina o něm nikdy neslyšela, ale to nedávalo smysl.

Když se tanečníci rozdělili, Toby zahlédla u okenního sedátka na jedné straně pokoje stočenou malou holčičku. Skláněla se nad tabulkou s kreslicím papírem a něco na ní jí připadalo povědomé.

Toby obešla tanečníky a posadila se k dítěti. „Co to kreslíš?“

„Okna,“ odpověděla.

Toby se usmála, protože věděla, kdo to dítě je. V současné době se dívenka jmenovala Alix Madsenová a byla architektkou až do morku kostí.

„Nech mě hádat,“ ozvala se Toby. „Tvůj otec je Ken. Myslím, že tady si říká John Kendricks a dneska se oženil s Parthenií, která je Jilly.“

Děvče na Toby pohlédlo, jako by se ji snažilo pochopit. „Moje sestra je Ivy a naše matka zemřela.“

„To je mi líto,“ řekla Toby tiše. „Líbí se ti tvoje nová maminka?“

„Přinutila tátu, aby mi dal dřevěné kostky, se kterými můžu stavět.“

„To byla vysoká cena!“ konstatovala Toby a chvíli pozorovala tanečníky. „Myslíš, že se kapitán Caleb bude zlobit kvůli domu, až se vrátí?“

Dívka se skláněla nad kresbou. „Už je tady. Viděla jsem ho. Vyšel nahoru po zadních schodech.“

„Ach bože,“ hlesla Toby. „Vrátí se domů po dlouhé plavbě a jeho dům je plný lidí. Není divu, že se schovává. Vzpomínám si, že mi Alix vyprávěla něco o tom, jak se kapitán Caleb a Valentina setkali na půdě. Možná bych mohla všemu napomoci a navrhnout jí, aby si tam na chvíli odpočinula.“ Podívala se na dítě. „Určitě znám tvoje jméno, ale jaké je?“

„Alisa, ale všichni mi říkají Ali.“

„Výborně,“ přikývla Toby. „Asi netušíš, kdo je Silas a proč se má matka tolik bojí námořníků, že ne?“

„Bydlíte s vdovami po námořnících. Tvoje matka a sestra a ženy, které si vzaly tvoje tři bratry, žijí s vámi. Všichni ti muži se potopili na lodích. Můj otec říká, že by bez vás všechny umřely hladu, kdybyste se o ně nestaraly, protože je to jen banda hloupých slepic.“

Toby by se rozesmála, kdyby kolem Tabby nebylo tolik smrti. „Myslím, že to začínám chápat. Silas zřejmě pracuje tady na ostrově.“

„Patří mu obrovský obchod. Větší už je jenom obchod pana Obeda Kingsleyho.“

Toby tu informaci zpracovávala – informaci, kterou si vymyslela, připomněla si. Všechno bylo založené na kouscích a úlomcích historie, o níž cosi zaslechla v posledních týdnech z několika zdrojů.

Naklonila se k Ali. „Asi neznáš toho druhého muže, kterého mám ráda, že ne?“

„O tom vědí všichni. Je to bratr kapitána Caleba Garrett a chce si tě vzít, ale tvoje matka s tím nesouhlasí. Musíš zůstat doma a dávat pozor, aby ty dívky pracovaly.“

„To mi nepřipadá moc spravedlivé,“ podotkla Toby a najednou ji přepadl směšný pocit, že je možná doopravdy Tabithou a její moderní život je jen fantazií, kterou si vytvořila, aby unikla „těm dívkám“.

„Ali, chci, abys mi slíbila, že budeš dál kreslit domy. Řekni otci, aby tě naučil všechno

o stavitelství, a jednoho dne budeš navrhovat domy, ve kterých budou lidé s radostí žít celá staletí. Slibuješ?“

„Ano,“ špitlo děvčátko, vypadalo však zmateně. Stejně jako Alix v jednadvacátém století si nedokázala představit, že by budovy nenavrhovala.

Když Toby vstala, zaslechla tlumené zařinčení a došlo jí, že upustila klíč od té lakované skříňky za sedátko. Snažila se ho nahmatat, ale nenašla ho.

„Otec tenhle dům ještě nedokončil,“ prozradila Ali.

Toby jí pověděla, že ten klíč je od krabičky v předním salonku, a požádala dítě, aby otci vyřídilo, že ho má najít. Ali přikývla.

„Asi se vrátím tam, kde bydlím. Jak se jmenuje ten dům a kde je?“

„Na konci, u Main Street. Říká se mu UŽ NIKDY NA MOŘE. Pojmenovaly ho vdovy.“

„Děkuju ti,“ usmála se Toby a vyšla z místnosti. Jak smutné jméno, pomyslela si. Už své muže nikdy neviděla, a tak chtěly takové, kteří nikdy neodpluli na moře. Tušila, že dům je právě ten, v němž usnula, a uvažovala, jestli sny jako ty její způsobily, že byl přejmenovaný na BEZ HRANIC.

Zatímco Toby procházela mezi lidmi a mířila k hlavním dveřím, potkala Valentinu a navrhla jí, aby si na okamžik odpočinula na půdě a užila si chvilku klidu. Jako vždy se kolem ní točilo několik mladíků. Valentina prohlásila, že to zní jako skvělý nápad.

Čistý, chladivý, solí prosycený vzduch venku byl příjemný a Toby se zhluboka nadechla. V křoví zahlédla nějaký pohyb a usmála se. Vypadalo to, že tam dochází k nějakému milostnému dostaveníčku.

Vyšla z domu Kingsleyů a vydala se vlevo. V moderní době stály mezi tímto sídlem a domem, který si koupila rodina Montgomeryů-Taggertů, další tři stavby. Teď tu byla ale jenom země a na druhé straně ulice taky prázdná. Nantucketští byli dobří v přesunování domů z jednoho místa na druhé, takže sem možná později nějaké přibudou. Nebo možná malá Ali vyroste a navrhne domy, které budou postaveny na volných pozemcích. Tahle představa se jí líbila nejvíc.

Úzká cesta byla plná koní a povozů a lidí, všichni mířili k rozzářenému domu Kingsleyů.

Když došla na konec, k domku, kde se praštila do hlavy, zarazila se s rukou na brance. Naproti přes ulici byl mnohem menší domek, v němž bydlela s Graydonem – a nyní i s Lancaňany. Otočila se a prohlédla si ho. Byla v něm tma, žádné známky života. Uvažovala, kdo v něm asi bydlí nyní.

Otevřela branku a prošla podél zdi velkého domu. Asi by neměla jen tak rozrazit hlavní dveře.

U domu rostl obrovský strom. V jejím století tu nestál. Větve spadaly k zemi, a tak k němu vykročila.

„Věděl jsem, že za mnou přijdeš,“ ozval se hlas, který velice dobře znala. Zněl jako Graydonův, a také to byl jeho hlas, ačkoliv působil trochu jinak.

Než mohla promluvit, silná paže ji chytila kolem pasu a přitáhla k sobě. Tobyin instinkt jí velel odtáhnout se, ale noc, vzduch, hvězdy a blízkost tohoto známého muže jí bránily v pohybu.

Nemohla si pomoci – nebo nechtěla – a zvedla k němu tvář a on ji políbil, rty přitiskl na její.

Už se v životě s několika chlapci líbala, ale jak řekla Graydonovi, nikdy při tom nic moc necítila. S ním to tak nebylo. Jeho tělo přitisknuté k jejímu, jeho rty na jejích... Jako by se jejich duše propojily. V tom okamžiku byla někým jiným, možná Tabby, a věděla, že tohoto muže velice, velice miluje.

„Chyběl jsem ti?“ zašeptal. Vyndal jí z vlasů sponky a nechal kadeře spadnout přes ramena. „Vzpomínala jsi na mě?“

„Myslela jsem, že už mě nechceš,“ špitla a nebyla si jistá, jestli mluví o svém vlastním životě,

nebo o Tabithině.

„To si myslíš vždycky,“ zasmál se.

Poznala, že si ji dobírá. Položila mu ruku na tvář. „Právě dneska jsem řekla, že jsem tě nikdy nemilovala.“

„Jak bys mohla, když já tě mám tak rád?“ Políbil ji do dlaně. „Za koho se tě matka snaží provdat tentokrát?“

„Za někoho jménem Silas.“

Graydon se usmál a začal ji líbat po tváři. „Teď jsem tady a ty si vezmeš jenom mě.“

„Ale co ty vdovy?“

Odtáhl se od ní, aby se na ni vážně zadíval. „Navštívil jsem země, kde měli muži spoustu manželek.“ Povzdechl si. „Takže splním svou povinnost a pojmu je za své ženy všechny. Kromě tvé matky. Ta je pro každého muže příliš velké sousto!“

„Ty!“ rozesmála se Toby a znovu ho pohladila po tváři. Cítila strniště vousů a věděla, že je tím mužem z jejího prvního snu. „Přivezl jsi mi rudou kašmírovou šálu?“

„Přivezl, ale jak jsi to věděla?“

„Zdálo se mi o ní. Byla jsem v tom malém pokojíku nahoře, v knihovně, a zdálo se mi, že mám na sobě tu šálu. A ty jsi mě líbal do dlaně.“

„Rád bych tě líbal úplně všude. Pojd', zůstaň se mnou celou noc a zítra se vezmeme.“

„Na to nemám právo,“ odpověděla Toby. „Tohle není mé tělo ani má budoucnost.“

Graydon se odtáhl, aby na ni viděl. „Copak tě tvá matka natolik ovládla, že už ti nepatří ani tvoje tělo?“

„Chtěla jsem říct, že patří Tabithě.“

Nepřestal ji držet, jen se usmál. „Jestli nejsi Tabitha, kdo tedy jsi?“

„Toby. Alespoň je to přezdívka, kterou mi dal otec. Mé skutečné jméno je Carpathia.“

„To se mi líbí. Bylo by to pěkné jméno pro loď,“ podotkl. „A miluju tě, ať už se jmenuješ jakkoliv. Provádáš se dnes za mě? Postavím nám dům tady, na rodinné ulici, a budu tě milovat navždy.“

„Pokud se z tebe nemá stát král,“ namítla Toby.

„Nerozumím ti. Když jsem odplouval, slíbili jsme si, že se vezmeme bez ohledu na námitky ostatních. Všechny tvé dopisy to tvrdily. Vím, že o mně tvoje matka pochybuje, ale budu ti dobrým manželem.“

„Vzdáš se kvůli Tabithě moře?“

Graydon se rozesmál. „Já jsem moře a moře je já. Mám ho v krvi, koluje v žilách celé mé rodiny.“

„Jako Lanconia v Graydonově,“ dodala Toby.

„O tom místě jsem slyšel. Je divoké a plné mužů s oštěpy. Říká se, že v Lanconii bojují dokonce i ženy. Není to zrovna místo, které bych toužil navštívit. A kdo je ten Graydon?“

„Jak se jmenuješ?“

Se smíchem ji zvedl a zatočil s ní. „Chyběla jsi mi každou minutu, co jsem byl pryč. Koupil jsem ti tolik dáreků, že se mi bratr Caleb vysmíval. Tvrdí, že by mu láska k ženě vzala mužnou sílu, a slibuje, že to nikdy nedopustí.“

„Neboj se, Valentina už ho srovná do latě.“

„A kdo to je?“

„Ona – Vlastně bych byla radši, kdyby ses s ní nesetkal. Je příliš krásná, než aby jí odolal jakýkoliv muž.“

„O tom pochybuju. Viděl jsem pár čínských žen, které mi vyrazily dech. Mají drobné nožky a –“

„Byla bych raději, kdybys mi o nich nevyprávěl.“

Přitiskl si ji k sobě. „Nikdo mě nerozesměje jako ty. Vezmi si mě hned. Okamžitě. Přivezl jsem ti levandulový diamant.“

Odstrčila ho, aby na něho viděla. „Ale ten máš dát Danně.“

„Nikoho takového neznám. Mám ho od jednoho obchodníka. Říká, že něčí ovce spadla do jámy a –“

„A když ji vytáhli, měla ve vlně zachycené levandulové diamanty,“ doplnila Toby. „Jak to víš?“

„Toby! Toby! Vzbud' se,“ zaslechla, pak se k muži otočila a řekla: „Myslím, že musím jít. Nevím, jestli se ještě někdy vrátím. Polib mě.“

„Rád,“ zabručel.

Jeho rty se však nikdy nedotkly jejích, protože se probudila a ocitla se v domě, který si koupili Graydonovi příbuzní z Maine.

Když se Toby probudila, čekala, že nad sebou uvidí Graydona tvářícího se tak nešťastně, jako když odcházel z domu. K jejímu překvapení bylo ráno a v pokoji byla sama.

Ale někdo tam předtím musel být. Hlavou spočívala na čistě povlečeném polštáři, což bylo na otlučeném starém lehátku dobře, a přes sebe měla přehozenou přikrývku.

Posadila se a na zemi uviděla košík. Uvnitř byla lahev vody, plněný sendvič a trochu ovoce. Vedle leželo její pracovní oblečení a boty. A také obálka ze silného papíru, který zřejmě dosud používaly královské rodiny.

Toby se zakousla do sendviče. Lanconský, pomyslela si, když poznala bylinku, kterou ochutnala předchozího dne. V obálce byl vzkaz od Graydona. Jeho rukopis – který viděla na kresbách – byl starobylý, s *r* zahnutým jinak, než bylo v Americe zvykem.

Vrať se domů a rozhodni o našem osudu.

Jsme ti vydáni na milost i nemilost.

Tvůj nejponíženejší služebník, Graydon Montgomery

Ta zpráva ji rozesmála a nejvíc se jí líbilo, že se nechoval protivně kvůli tomu, co mu včera řekla. Protivy vždycky nesnášela! Nafoukle seděli a chtěli, aby z nich lidé tahali, co vlastně udělali špatně. Pak člověk musel prosit, vysvětlovat a plazit se, aby dosáhl odpuštění za něco, co prostě špatně pochopili. Ne, děkuju pěkně!

Vyšla nahoru do obrovské koupelny a byla ráda, že voda v domě teče. Vlasy se jí uvolnily z copu, ale pak si vzpomněla, že to byl Graydon – ne, Garrett – kdo jí je rozpustil. Usmála se při vzpomínce na sen a znovu se učesala. O deset minut později byla oblečená v pracovních šatech. Na zadní straně dveří bylo zrcadlo, a tak se zkontrolovala. I když byla pravda, že nebyla sportovkyně a nikdy nechodila do žádného klubu, její práce zahrnovala spoustu zvedání těžkých balíků s hlínou a terakotových květináčů. Celkově vzato byla ráda, že vypadá v těsném oblečení dobře.

Když se vrátila zpátky do obývacího pokoje pro košík, všimla si obložené zdi, o níž věděla, že ukrývá dveře. Domnívala by se, že za denního světla v ní nebude skrytá místnost vzbuzovat žádné obavy, ale nebyla to pravda. Ve skutečnosti část v ní cítila, že kdyby ty dveře otevřela a vešla dovnitř, už by se ven živá nedostala.

Toby popadla košík, vyběhla z velkého domu a pospíšila si přes ulici. Byla zvědavá, jak bude Graydon reagovat po tom, co mu tak vyčínila. Možná neměla být tak tvrdá. Mohla použít jiná slova. Vlastně si s ním měla sednout a dospěle mu vysvětlit, v čem spočívá problém.

Doufala, že není z jejich hádky příliš zničený.

Když dorazila k hlavním dveřím, chtěla je otevřít, ale vzadu zaslechla nějaký zvuk a zahrnula na cestičku. Cestou zvuk sílil, vypadalo to, jako by ocel narážela na ocel.

Vyběhla několik schodů a zarazila se.

Graydon a Daire na sobě měli oba volné bílé kalhoty zastrčené do černých bot sahajících jim do půli lýtek – a horní část těla nahou. Bojovali mezi sebou s čímsi, co vypadalo jako těžké středověké meče.

Toby stála pod stromem a pozorovala je. Daire byl trochu vyšší, o několik kil těžší a jeho kůže byla o několik odstínů tmavší než Graydonova. Byl opravdu krásný, ale byl to Graydon, od koho

nedokázala odtrhnout oči. Při plavání toho na sobě taky moc neměl, ale to byli většinou pod vodou.

Ranní sluneční paprsky se odrážely od jeho nahého zpoceného těla. Tmavé vlasy a oči jako by zářily. Na sobě neměl ani gram přebytečného tuku, jen silné svaly a na hrudi drobné chloupky. Kalhoty mu visely tak nízko, že odhalovaly věčko svalů vedoucích dolů.

Způsob, jakým se pohyboval, jí bral dech. S Dairem kolem sebe kroužili, a když Daire máchl mečem, jako by chtěl Graydona přeríznout v půli, Toby o krok přistoupila, chtěla ten boj zastavit. Graydon ovšem vyskočil a skončil o metr dál, Daireův meč ho minul o pár centimetrů.

Graydon řekl se smíchem něco v lanconštině. Daire odpověděl zřejmě nějakou hrozbou a divokým máchnutím meče. Graydon znovu s lehkostí uskočil.

I když ten souboj vypadal úchvatně a bylo vidět, že jsou oba velice zruční, Toby by byla nejradši, kdyby přestali. Kdyby Daire Graydona zasáhl, mohl by ho ošklivě zranit.

Byla to Lorcan, která Toby zahlédla. Vysoká žena právě vyšla z domu. Na sobě měla stejné bílé kalhoty a černé boty jako muži, ale velké poprsí měla schované v těsném černém tílku. V ruce držela meč jako ti dva.

Když se Toby otočila na Lorcan, žena se ušklíbla. Jen bůh ví, co si myslela, když Toby byla celou noc pryč. Že byla na nějakém večírku? A strávila noc s tuctem mužů?

Lorcan mlčky přistoupila k Toby, krásnou tvář bez jakéhokoliv výrazu.

„Podívejte,“ ozvala se Toby, „nechci žádné problémy. Vy a já –“ Zarazila se, protože Lorcan před ní padla na koleno. Pohybem, který jako by si Lorcan už tisíckrát nacvičovala, natáhla paže, ruce sevřené do pěstí, dlaněmi dolů. Přes napřažené paže měla široký meč a hlavu nakloněnou dopředu tak daleko, že byl vidět její krk.

Toby se překvapeně zadívala přes zahradu na Graydona. Zahlédl ji právě ve chvíli, kdy mu Daireův meč letěl přímo na břicho. Když Graydon neuskočil z cesty, Toby vyjekla, pěst si přiložila k ústům.

Ale Daire zastavil meč tak, aby Graydona nezasáhl.

„Svatý Juro!“ vykřikl Daire, pak řekl něco v lanconštině, o čem Toby nepochybovala, že je řada nadávek.

Ale Graydon urážky ignoroval, jen tam stál a díval se na Toby.

Začala něco říkat, ovšem Daire vyrazil a přidal se k Lorcan. Oba zaujali stejné pozice, klečeli na koleně, paže natažené, hlavy skloněné, meče přes ruce. Toby měla dojem, že se Lorcan od chvíle, kdy poklekla, nepohnula ani o milimetr.

Graydon přistoupil k Toby. „Nabízejí ti své meče, abys je mohla použít, pokud jim chceš setnout hlavy.“

Pohlédla na něho, jestli žertuje, ale Graydonova tvář byla absolutně vážná. „Urazili tě a špatně odhadli,“ vysvětlil.

„A protože se přátelím s jejich králem, zaslouží si nejvyšší trest.“ Graydon v odpověď krátce souhlasně přikývl.

Toby by jim nejradši okamžitě řekla, aby vstali, ale tím by je možná mohla urazit. Sklopila oči. „Jsem ohromena obrovskou loajalitou vůči vašemu budoucímu králi a vaší zemi,“ prohlásila. „Ale měli byste pochopit, že ne všechny ženy z tohoto světa se ho snaží získat. Bylo mi ho jen líto, že nemá kde zůstat a... no, nejsem si jistá, jak se zběhl zbytek, ujišťuji vás ovšem, že nemám v úmyslu vaši zemi rozzlobit. To je vše. Už můžete vstát.“

Ani se však nepohnuli.

Toby se přes ně zadívala na Graydona. „Musíš říct, že jim odpouštíš.“

„Jsi to ty, komu bych měla odpustit,“ namítla. „Neměl bys tedy být na kolenou s nimi?“

Graydonovy oči prozrazovaly, že potlačuje úsměv. „Králové se vzdávají jen ve válce.“

Toby pohlédla na dvě klečící postavy a pomyslela si, že už je musí bolet kolena. „Odpouštím vám.

Vstaňte! Prosím.“

Daire a Lorcan zvedli hlavy. Lorcan se tvářila vážně, ale Daireovy oči se smály. Oba povstali.

„Pojď,“ vyzval Graydon Toby. „Dám ti šanci setnout mi hlavu.“

„To je ta nejlepší nabídka za celý tenhle rok.“

„Mám před sebou týdny, než budu muset odejít, takže mám naději na lepší zítřky.“ Snažila se nesmát, ale moc se jí to nedařilo.

„Uvidíme, co dovedeš,“ prohlásil Graydon.

Vzala meč, který jí podával, ale skoro pak málem upadla. „Kolik ta věc váží?“

„Asi patnáct kilo,“ prozradil Graydon a namířil na ni svůj meč.

„Za svého zástupce si vybírám Dairea,“ prohlásila.

Graydon se předklonil a začal kolem ní kroužit. „Pleteš si Anglii s Lanconií. V mé zemi bojuje každý sám za sebe.“

Toby zvedla těžký meč a zabodla ho do jednoho ze záhonků. „Napadl mě plán svatby a už vím přesně, co Victoria chce.“ Vykročila k domu, ale Graydon ji chytil kolem pasu, hrud' jí přitiskl k zadům. Rty jí přiložil k uchu.

„Chceš, abych se ti vzdal? Chceš poníženou omluvu?“ zeptal se.

Věděla, že by ho měla odstrčit, ale na jeho zpoceně nahé hrudi na jejích zádech bylo cosi primitivního, instinktivního, že se ani nepohnula. „Radši bych znala pravdu. Poslal jsi Lexie pryč?“

„To byl čistě nápad Roryho.“ V hlase se mu ozývala hrdost. „Neviděl jsem důvod jeho plán zamítnout.“

„Zařídil jsi, abych naplánovala Victoriinu svatbu a byla uvolněna ze své práce?“

„Ne. Za tím je jen Victoria. Jsem jejím dlužníkem. Jsem rád, že nejsi celý den pryč. Není možné, že by sis vzala volno na celé léto?“

„Proč se mě ptáš? Ty a tvůj bratr a Victoria zřejmě řídíte můj život.“ Otočila se, aby na něho pohlédla. „Neuvěřitelné, že jsem si začínala myslet, jaký jsi milý, jemný muž. Zdál ses tak mírný, až jsem začínala uvažovat o tom, jestli zvládneš být králem.“

S úsměvem jí přiložil tvář ke krku, přitiskl k ní rty, ale nepolíbil ji, jen jimi přejížděl po její kůži. „Králem se muž rodí.“

„Nebo žena.“

„V mé zemi se žena může stát královnou jen tehdy, když se provdá za krále.“

„Jak středověké. Pověz mi, platíte ženám poloviční mzdu oproti mužům?“

„Naše ženy nemají žádnou práci mimo domov. To je zakázané.“

Toby ho probodla pohledem. „Děláš si ze mě legraci?“

„Viděla jsi Lorcan. Co myslíš, že by řekla, kdyby jí nějaký muž nařídil, že musí zůstat doma?“

„Jeho hlava by se brzy kutálela po podlaze?“

„Přesně.“

„Arogantní, namyšlený Kingsley,“ řekla. „Přesně to o vás Valentina říkala.“

„A kdo to je?“ zeptal se Graydon, ještě víc ji k sobě přitiskl a zabořil jí tvář do krku. Cítila proti sobě jeho vzrušení.

„Dávej si pozor, nebo se ztrapníš před svými společníky.“

„Ukázat, že jsem muž s mužskými touhami, je čest.“

Rychlým pohybem se obrátila a Graydon jí položil ruce volně kolem boků.

„Postavila jsi mě před výzvou a já ji přijímám,“ prohlásil.

Toby si uvědomila, že byla chyba se obracet. Graydon s rozepnutou košilí stojící za ní v koupelně nebyl nic moc, ale bez košile, když se téměř dotýkala jeho nahé kůže, to bylo hodně zlé. Nechtěla mu to však dát najevo. Tuhle svůdnou hru mohli hrát dva.

„Včera v noci jsem měla velice živý sen a ty jsi byl v něm.“ Když se sklonil, jako by ji chtěl políbit na krk, odtáhla hlavu. „Líbal jsi mě a prosil, abych se za tebe provdala, ale já řekla ne. Měla jsem si vzít Silase, muže, kterému patří nějaký velký obchod.“

„Pověz mi jeho jméno a já ho rozsekám na kousíčky.“

„Ne, tenhle sen byl z civilizované doby, kdy byl dům Kingsleyů postaven. Vlastně jsem viděla spoustu lidí, které znám.“

„Líbí se mi, co máš na sobě.“ Rukama jí přešel po nahých pažích, prohmatával je, jako by zkoušel svaly. „Máš sílu.“

Rychle poodstoupila a vymanila se z jeho objetí. „Podobáš se svému bratrovi víc, než si myslíš.“

„Pro celý svět jsme totožní.“

„Ha!“ odfrkla si Toby. „Je pohlednější než ty.“

„Ne tak malý a bledý jako já?“ Jeho oči si ji dobíraly, když zvedl jasně žlutý dlouhý úzký proužek látky. Vzal ji za ruku a začal jí látku pevně ovinovat okolo.

„K čemu to je?“

Graydon kývl k Daireovi, který stál nedaleko s červenými koženými boxovacími rukavicemi.

„Hodlám přijmout tvou výzvu tím, že ti dovolím, abys mě praštila.“

„To zní dobře, ale jaká je to pro tebe výzva? Ne. Počkej! Nejde o to, jak jsem řekla, že se do tebe nezamiluju, že ne?“

Graydon už měl jednu ruku hotovou. Obvaz byl pevný a nedovoloval jí ohnout zápěstí. „To druhé se mi líbí víc.“

Toby zpočátku nevěděla, co myslí. „Chceš říct, že jsem nikdy nechtěla... Však víš.“

„Jo, tohle.“ Obě ruce měla ovázané a Graydon si je prohlížel, obracel je nahoru a dolů. Předklonil se k ní a zašeptal: „Mám tvé svolení, abych tě mohl svést?“ S tím poodstoupil a kývl na Dairea, který přišel s boxovacími rukavicemi a začal je Toby nasazovat.

Pohlédla přes Dairea na Graydona, který vklouzl rukama do nějakých obrovských kožených vycpávek. „Co budeš dělat?“ zeptala se. „Rozházíš mi po posteli růžové okvětní lístky? Projedeš se se mnou o půlnoci na černém koni? Nebo mi možná budeš psát květnaté milostné dopisy?“

Když měla Toby rukavice na rukách, Daire poodešel.

„Všechno už na tebe někdo vyzkoušel?“ chtěl vědět Graydon, když se před ni postavil.

„To a mnohem víc. Začalo to, když mi bylo šestnáct, a neskončilo, dokud jsem se nenastěhovala k Lexie, s Jaredem za rohem.“

„Udeř do těchto vycpávek levou rukou,“ nařídil jí. „Udělej to rychle a stejně rychle ruku stáhni. Dobře,“ řekl, když ho poslechla. „Teď napříč pravačkou.“

Po druhém úderu sundal vycpávky, obešel ji a přitiskl své tělo k jejímu. Rukou jí přešel po paži. „Když praštíš pravačkou, otoč ruku takhle. Rychle ji stáhni. Nenechávej paži nataženou, aby tvé tělo nezůstalo nechráněné.“

Znovu si nasadil vycpávky a postavil se před ni. „Zpátky a dopředu. Desetkrát.“

Pro Toby to bylo neobvyklé cvičení, ale už ho začínala chápat.

„Je tak energické pronásledování mladé dívky v Americe obvyklé?“ zeptal se, když kolo skončilo.

„Ne!“ odpověděla Toby, pak tvrdě praštila pravačkou do jeho ruky s vycpávkou.

Neviděla pohled, který Graydon vrhl po Daireovi. Měla pěknou sílu!

„Můj otec je bohatý a matka ochotná ke spolupráci,“ prohlásila Toby, když se zastavila, aby popadla dech. Boxování byl náročný sport, který zaměstnal celé tělo i mysl.

Graydon přešel za ni a znovu jí položil ruce na paže. Tentokrát jí ukázal, jak použít levý hák. Poodstoupil. „Úder levačkou, pravačkou napříč, hák levačkou. Chápeš?“

„Můžu to zkusit,“ prohlásila Toby a zopakovala tu kombinaci desetkrát.

„Nepotřebuju peníze tvého otce, ani souhlas tvé matky,“ poznamenal Graydon, když skončila a začala si rozvazovat rukavice.

„To je dobře,“ odpověděla Toby. „Kdyby se o tobě matka dozvěděla, ječela by na mě, ať uteču. Nejsi tak úplně vhodný pro svatbu.“

Škádlivý výraz zmizel Graydonovi z očí a vážně se na ni zadíval. „Nevěřím, že jsem kdy slyšel o matce ze současné doby, která se tak usilovně snaží dostat dceru do vhodného manželství.“

Toby začala odmotávat látku z rukou. „Kdybych věřila snu ze včerejší noci, má důvod být tak konkrétní v tom, za koho se provdám. Ztratila manžela, tři syny a zetě na moři a já – chci říct Tabby – jsem si užívala v zahradě s mužem, který tvrdil, že má moře v krvi. Vsadím se, že se za něho Tabby provdala, on umřel na lodi a v tom starém domě zůstala třet další vdova. Ať už se provdala za kohokoliv, jsem si docela jistá, že Tabby zemřela v té místnosti vedle velkého obývacího pokoje. I teď mi z toho místa naskakuje husí kůže!“

Když vzhlédla, tři Lancašské na ni mlčky zírali s vytřeštěnými očima. „Omlouvám se,“ špitla. „Nechtěla jsem blábolit. Všechno je to tím snem, nic víc. Byl opravdu reálný, až jsem měla pocit, že jsem tam byla. Proč se na mě tak díváte?“

Graydon se na ni usmál. „Jsme velice pověřiví, nic víc. Dáme si něco k jídlu? Co kdybychom zašli do restaurace? Po všech těch řečech o moři bych si dal nějakou rybu. Nevadilo by ti to, Carpathio?“

Toby ho probodla pohledem. „Jak víš, že je to moje jméno?“

„Řekla jsi mi ho.“

„Ne, neřekla,“ hlesla, „ale pověděla jsem ho Garrettovi a on mi tak včera v noci říkal.“

Graydon se mračil. „To je ten muž z tvého snu, který vypadá jako já? Ten, se kterým ses líbala?“

„Ano,“ potvrdila. „Sny během dne obvykle vyblednou, ovšem tenhle je stále jasný. Jako bych s tím měla něco udělat, jenže nevím co.“

„Co kdybychom zašli na oběd a ty nám povíš o svém snu, popíšeš z něj každou minutu? Tihle dva milují duchařské příběhy, je to tak?“

Lorcan a Daire poslušně přikývli, ale nic neřekli.

„Kdo říkal něco o duchách?“ zeptala se Toby.

„Nikdo, jen hádám. Jaký máš oblíbený alkoholický nápoj?“

„Moc nepiju, ale tu a tam si dám ráda ledovou margaritu. A musím si promluvit se svou šéfovou o tom, kdy bych se měla vrátit do práce.“

„Všechno stihneme,“ řekl Graydon a pak se na ni zadíval.

Chvilí jí trvalo, než pochopila, co chce: odpověď na její otázku. Když se odvrátila, aby neviděl

její úsměv, špitla: „Můžeš to zkusit.“ Pak vešla do domu.

Graydon odnesl Toby nahoru po schodech do postele, ale už bylo pozdě a ona za sebou měla dlouhý den. Po obědě si zašli na pláž zaplavat. Zahráli si nějakou divokou lanconskou míčovou hru, kterou všichni skvěle ovládali, zatímco Toby se musela snažit, aby s nimi udržela krok. Poté se prošli po městě a Toby dělala průvodce.

V pět jí Graydon začal nalévat drinky a vyptávat se jí na ten její sen. Všichni čtyři povečeřeli, pak se Toby s Graydonem prošli po pobřeží a nakonec si dali šampaňské.

Když Graydon uviděl, jak se Toby klíží oči, věděl, že je na čase jít domů. Už v autě usnula.

Graydon ji položil na postel a obrátil se k odchodu, ale ve dveřích se zarazil. Do takové situace se ještě nikdy nedostal. Opilé ženy byly Roryho parketa a Graydon vždycky jenom dohlédl, aby se těch mladých žen někdo ujal a odvezl je v bezpečí domů.

Když však pohlédl na Toby stočenou na posteli, stále oblečenou a v botách, nechtěl, aby se jí dotýkal někdo jiný.

„Tak pojď“, řekl tiše u postele, zvedl jí nohy a sundal boty.

Usmála se, napůl ve spánku, a na okamžik k němu zvedla oči. „Můj vlastní princ.“

„Začínám si myslet, že by to mohla být pravda“, řekl. Uvažoval, jak by ji mohl svléknout a zároveň si zachovat zdravý rozum. „Když ti přinesu pyžamo, oblékneš si ho?“

„Jistě“, potvrdila a začala si rozepínat blůzku.

Graydon zdráhavě přešel k prádelníku, prohrabal zásuvky a vytáhl dlouhou bílou noční košili z jemné bavlny lemovanou krajkou. „Je to v pořádku?“

Toby ležela na posteli se sundanou blůzkou, na sobě jen jednu ze svých krajkových podprsenek. Kalhoty měla rozepnuté a tvrdě spala.

Graydona okamžitě napadlo, že by měl odejít z pokoje, ale nedokázal se k tomu přimět. Místo toho ji zvedl do sedu, přetáhl jí košili přes hlavu, znovu ji uložil a pak z ní pod košilí stáhl kalhoty. Přehodil přes ni velkou přikrývku a poodstoupil, aby se na ni zadíval.

Měla jeho život v hrsti, pomyslel si. Stěžovala si, že převzal její život, ale to nebylo nic v porovnání s tím, co prováděla ona jemu. Od okamžiku, kdy ji poprvé uviděl, nebyl toutéž osobou. Jako by všechno, co pro něho bylo důležité, náhle zmizelo.

Jeho země a všechno, co znamenala, jako by bylo odsunuto do pozadí. Nikdy v životě by nevěřil, že je schopný hodit povinnosti za hlavu, aby mohl strávit týden se ženou, kterou sotva znal. Kdyby šlo o týden divokého sexu před svatbou, ještě by to pochopil. Ale on strávil celý týden s Toby plánováním svatby jiné ženy. Netušil, že je něčeho takového vůbec schopný.

Ovšem jak si to užíval! Co mu to řekla? Že je její „nejlepší kámoškou“. Ta představa ho rozesmála. V noci, sám v posteli, se rozhodně necítil jako nějaká ženská.

Toužil uvěřit, že na konci týdne dokáže říct Toby sbohem a vrátit se do skutečného života. Pozval by ji na svatbu s Dannou, a možná by se na ni dokonce usmál, až by stál před oltářem a čekal na svoji nevěstu.

Nijak však cestu domů neplánoval, a když se objevili Daire a Lorcan a Graydon získal výmluvu, aby nemusel odjíždět, okamžitě po ní skočil.

Ted' už měl být v Lanconii. I kdyby si měl nasadit falešnou sádku, až by se objevil na veřejnosti, měl to udělat. Jejich rodinný lékař by ho kryl. Rory by mohl utéct tam, kam obvykle utíkal, když se

chtěl ztratit, a Graydon by převzal svoje povinnosti.

Ovšem neudělal to. Místo toho byl stále na tomhle ostrově, s touto mladou ženou, a dole spali jeho dva důvěryhodní přátelé, kteří se snažili pochopit, proč Graydon nedělá to, co by měl.

Neměl pro ně žádné vysvětlení, protože sám sebe nechápal.

„Neodcházej,“ špitla Toby.

„Potřebuješ se vyspat.“

„Proč ses tolik zajímal o můj sen?“ zeptala se.

„V tom domě straší.“ Stál nad ní a shlížel na ni. Vlasy se jí uvolnily a rozprostřely se kolem ní.

Do pokoje prosvítalo měsíční světlo a Graydon viděl její modré oči. Zlaté vlasy a bílá noční košile – nikdy neviděl nic svůdnějšího. Už nemohl z pokoje odejít o nic víc, než se mohl teleportovat zpátky do Lanconie.

I když si opakoval, že by neměl, natáhl se vedle Toby na postel a přitáhl si ji do náruče, hlavu jí položil na svou hrud'. Když k němu zvedla pohled, jako by ho chtěla políbit, přitiskl si ji zpátky.

„Proč mi nechceš dát pusu?“ zašeptala.

„Bojím se toho, co by se stalo,“ odpověděl.

„Bojíš se, že se do tebe zamiluju tak, že mi zlomíš srdce, až odejdeš?“

„Ne,“ řekl. „Bojím se, že zlomené bude moje srdce.“

„Ale dneska jsi říkal, že mě chceš svést. Nezdá se, že bys v tom nějak pokročil.“

„Jsi tu, v mé náruči, tmu protíná měsíční svit. Nemí to úspěch? Nebo bys chtěla, abych vyjel schody na koni?“

Toby se k němu přitulila. „Tohle se mi líbí víc. Moc mě přitahuješ. Víš to?“

„Ano,“ řekl.

Přejela mu rukou po hrudi, konečky prstů se dotkla pod košilí jeho horké kůže. Přehodila nohu přes jeho. „Ted' jsem tady.“

Shodil její nohu a políbil ji na konečky prstů. „Je to neuvěřitelně lákavé, ale vypila jsi spoustu alkoholu. Ráno bys toho mohla litovat. V mé zemi bereme ztrátu panenství velice vážně.“

„V mé zemi se to stává na zadním sedadle auta.“

„Ale ne s tebou,“ namítl. „Ty jsi jiná.“

Uvolnila se. „Proč jsi neodešel?“

„Nevím. Jako by mě něco nutilo tu zůstat. Jako bych tu měl něco udělat.“

„Vhodnější chvíle než ted' už nebude,“ pronesla dvojsmyslně a přejela mu nohou přes jeho.

Graydon se rozesmál. „Jsi šťastně opilý, vid'?“

„Jsem šťastná od chvíle, co ses objevil v mém životě.“

„Kromě chvíle, kdy jsi na mě křičela.“

„Zranila jsem tvé city?“

„Ne,“ řekl. „Bylo to úžasné. Báł jsem se být sám sebou, báł jsem se, že jsi příliš křehká, jemné stvoření, které bych mohl snadno zlomit v půli.“

„Ha!“ vyjekla Toby. „Matka mě zocelila natolik, že nic, co mi kdo řekne, se nedostane přes moji hroší kůži.“

„Alespoň že tvoje matka nenosí korunu a neovládá armádu.“

Toby se nadechla. Nikdy dřív neřekl nic tak osobního. „Má na tebe vysoké požadavky?“

„Víc, než jí můžu dát,“ přiznal Graydon.

Toby si propletla prsty s jeho. „V tom jsme si podobní.“

„Myslím, že jsme si podobní v mnoha věcech,“ poznamenal tiše.

Když k němu Toby zvedla tvář, nedokázal odolat. Přitiskl své rty k jejím, chtěl ji jemně políbit, ale při prvním doteku polibek prohloubil. Chytil ji za hlavu, zabořil prsty do jejích vlasů.

Líbal ji na rty, na oči, na tváře, pak znovu na rty. Jazykem přešel koutek jejích úst, svůdné ochutnání, po kterém chtěla ještě víc.

Toby ho objala kolem hrudi a přitiskla se k němu.

Jako by se v ní probudila nějaká vzpomínka. Tohle není poprvé, pomyslela si. Tenhle muž, jeho dech, jeho tvář, jeho tělo jsou jí tak známé. Znala ho. Věděla, jak se obává, aby dostal všem svým povinnostem, které byly naloženy na jeho ramena. Báł se o ni a její rodinu, jestli ho miluje tak jako on ji. Kdyby se jí něco stalo, věděla, že by jeho duše odešla s její. „Tabby, neopouštěj mě,“ jako by slyšela ve své hlavě. Nebo to říkal Graydon?

Odtáhla se, aby se na něho na chvíli zadívala, a měla pocit, že v jeho očích uviděla slzy, ale určitě to byl jen trik měsíčního světla.

Překulil se na záda a přitiskl si její hlavu na hrud'. „Spi, má milovaná,“ zašeptal.

„Neopouštěj mě,“ špitla a přivinula se k němu.

„Nejsem si jistý, že můžu,“ řekl.

Usnuli společně, v náručí jeden druhému.

Ráno se k Toby vrátil sen.

„Nemůžu si tě vzít! Copak to nechápeš? Závisí na mně příliš mnoho lidí. Silas nás může podporovat. Má –“

„Vypálím ten jeho obchod dřív, než si ho vezmeš!“

Tabby se nadechla. Domy na Nantucketu stály blízko u sebe a skoro všechny byly ze dřeva. Požár by byl nebezpečnou hrozbou. „To neuděláš,“ zašeptala.

„Jak si můžeš něco takového myslet?“ Garrett ji popadl za nadloktí. „Tabby, musíš si mě vzít. Miluju tě víc než svůj život.“

„Víc než moře?“

Když od ní odstoupil, tvář měl plnou zoufalství. „Musím si nějak vydělávat, a moře je všechno, co znám. Chceš, abych si otevřel obchod jako ten pupkatý Silas Osborne? To po mně chceš? Sebrat mi mou sílu? Uřízneš mi ty části mého těla, které ze mě dělají muže?“

„Nevím,“ hlesla Tabby. „Nevím, co mám dělat.“

Toby probudilo vyzvánění telefonu. Pár vteřin nevěděla, kde je a co se děje. Je snad s Garrettem, na sobě dlouhé hnědé šaty, nebo je na Nantucketu ve své noční košili?

Pohlédla na druhou stranu postele a uviděla důlek, kde spal Graydon – nebo to bylo součástí jejího snu? Když se posadila, zabořila ji hlava, v ústech měla sucho a žaludek se jí kroutil.

Telefon přestal vyzvánět, a tak si natáhla džíny a tričko, ale když odcházela z koupelny, zazvonil znovu. Byl to Graydonův telefon a na displeji byla fotografie koruny. Nejspíš Rory, napadlo ji.

„Haló?“ Její hlas zněl chraplavě.

Nějaká žena na ni vychrlila nesrozumitelná slova a Toby poznala lanconštinu. „Promiňte,“ řekla a rukou se chytila za bolavou hlavu. „Právě teď tu není.“

Ženin hlas přešel z pronikavého tónu na milý, z lanconštiny na angličtinu. „Ach, můj bože, mluvíte, jako byste měla za sebou těžkou noc s mým synem.“

Toby cítila, jak jí z tváře mizí barva. Mluvila s Graydonovou matkou – královnou. Byla ráda, že neřekla Graydonovo jméno a neprozradila celou záměnu.

„Ano, madam,“ řekla. „Chci říct, ne, madam. On...“ Nedokázala vymyslet, co říct.

„No, drahoušku,“ prohlásila královna, „možná byste mohla najít mého syna a předat mu ten telefon. Pochybuji, že od vás bude někde daleko.“

„Samozřejmě,“ hlesla Toby. Ačkoliv ji to bolelo, rozběhla se s telefonem pevně sevřeným v ruku. Když zaslechla sprchu, přešla do Lexiiny, nyní Graydonovy ložnice. Dveře do koupelny byly otevřené, a tak do nich nakoukla. Stál za zamlženým závěsem, pára se valila vzhůru.

Toby ho chtěla oslovit, ale nemohla. Graydon měl být Rory. „Tvoje matka je na telefonu,“ oznámila tak nahlas, jak mohla, aniž by ji slyšeli až v Lanconii.

Graydon okamžitě zavřel vodu a vystrčil hlavu a ruku zpoza závěsu. Toby mu začala podávat telefon, ale zavrtěla hlavou. Byl příliš mokrá. Zapnula reproduktor a zvedla mobil k němu.

„Ahoj, matko,“ prohlásil Graydon formálně, jako by měl na sobě smoking a byl na oficiální recepci.

Žena s milým hlasem, která mluvila s Toby, byla pryč. „Rodericku,“ prohlásila v angličtině, hlas ostrý jako šlehnutí biče. „Musím ti říct něco důležitého a chci, abys mě aspoň jednou v životě poslouchal.“

„Ano, madam, budu.“

„Předpokládám, že už ses dozvěděl o hrdinském činu svého bratra, když zachránil otce.“ Graydon kývl k ručníku visícímu na háčku. Toby se po něm natáhla jednou rukou, telefon svírala v druhé. Vzal si ručník, ovázal ho kolem pasu a vystoupil z vany a zpoza sprchového závěsu.

„Ano, madam, slyšel a mohu říct, že –“

„Ne, nemůžeš nic říct,“ vyštěkla jeho matka. „Jen poslouvej. Nechci, aby ses vracel do téhle země a zaměstnával bratra ještě víc. Už tak toho má dost i bez tebe, abys ho tu pokoušel a opíjel.“

A s blížícím se zasnoubením nepotřebuje, abys mu dohazoval ty svoje připitomělé přítelkyně. Tvůj otec se musí zotavit, a čím méně stresu na něj klademe, tím rychleji se tak stane. Vyjádřila jsem se jasně?“

„Ano, madam, vyjádřila.“

Toby viděla šok na Graydonově tváři. Když jí začal brát telefon, popadla padající ručník a uvázala

mu ho kolem pasu.

Telefon byl stále napojený na reproduktor a Graydon si ho držel daleko od hlavy, jako by ho nemohl snést.

„Prosím tě,“ prohlásila jeho matka, „abys sem nejezdil. Graydon bere své budoucí povinnosti velice vážně, zatímco ty jenom pohrdáš tím, co jsme.“ Podrážděně si odfrkla. „Ty a já už jsme to řešili mnohokrát. Mám tvé slovo, že zůstaneš tam, kde jsi, a nebudeš otce a bratra stresovat?“

„Ano,“ slíbil Graydon, hlas tvrdý a chladný. „Mohu tě ujistit, že se do bratrových závazků plést nebudu.“

Matku jeho tón nezastrašil. „A co se týče té americké coury, která zvedla telefon, zbav se jí. Jestli média zjistí, že je tvůj otec nemocný, upře se na nás spousta negativní pozornosti i bez toho, že by ses někde poflakoval s jednou z těch prodejných holek. A Danna nemusí být uražena tím, že by se musela setkat s osobou, kterou jsi sbalil tentokrát. Rozumíme si?“

„Dokonale,“ prohlásil Graydon a bez jakéhokoliv dalšího slova zavěsil.

Dlouho stál bez pohnutí. Toby ho jemně vystrčila ze dveří do ložnice, k malé pohovce u krbu. Přes opěrátko ležela stará přikrývka, kterou mu přehodila přes nahá ramena, jež byla stále mokrá.

„To je poprvé, co jsi něco takového slyšel?“ zeptala se ho, když se posadila vedle něho a vzala ho za ruku.

„Ano. Rory mi nikdy neprozradil, že s ním naše matka mluví tímto způsobem. Není divu, že je doma tak zřídkka.“ Otočil se k ní. „To, co říkala o tobě... Nemůžu se dostatečně omluvit.“

Toby zvedla ruku. „Moje matka mi říká totéž. Nikdy jsem nesplnila její požadavky ohledně toho, jaká mám být a co mám dělat.“ Nedodala už, že v tomhle případě je to jeho bratr, který byl zklamáním.

„Graydone?“ ozval se z obývacího pokoje Daireův hlas. „Rory žádá, abys mu zavolal.“

„Jsme tady,“ zavolala Toby.

Když je Daire, s Lorcan za sebou, uviděl sedět tak blízko u sebe na pohovce, Graydon přitom na sobě skoro nic neměl, oba se odvrátili. „Omlouvám se.“

„Graydon si právě vyslechl, jak se jeho matka baví s jeho bratrem,“ prozradila Toby.

Graydon se na ni zadíval, jako by zradila jeho důvěru, ale Daire pokrčil rameny, jako by říkal, že už to slyšel mnohokrát.

„Copak to vědí všichni?“ podivil se Graydon.

„Úzký kroužek lidí ano,“ odpověděl Daire a Lorcan přikývla.

„Ale nikdo, dokonce ani Rory, mi to neprozradil.“ Graydon se na ně podíval. „Chránili jste mě před pravdou?“

„Ano,“ potvrdil Daire a přešel ke skříni, aby Graydonovi vyndal nějaké oblečení.

„Vezměte tu džínovou košili,“ zavolala Toby. „A džíny. Bude chtít dnes zůstat doma a promluvit si s Rorem o odstranění škod.“

„A tenisky,“ dodala Lorcan ze dveří. Přistoupila k velkému prádelníku. „Ponožky?“ zeptala se a podívala se na Toby.

„Ty navrchu vlevo. Bílé.“

Graydon se začínal vzpamatovávat. „Myslím, že se dokážu obléknout sám,“ namítl.

S krátkým kývnutím Daire a Lorcan položili oblečení na postel a odešli. „Nechám tě chvíli samotného,“ řekla Toby a chystala se k odchodu, ovšem Graydon ji zastavil.

„Ne. Prosím, zůstaň,“ požádal ji, a když vstal, přikrývka spadla. „Tedy pokud nechceš jít.“

Chvíli se dívala, jak tam stojí pouze v ručníku, a vybavila si jeho náruč včera v noci. Byla to pravda nebo jen sen? Přistoupila k němu, ruku nataženou, jako by se ho chtěla dotknout, ale on se otočil a okamžik pominul.

Graydon vyndal ze zásuvky spodní prádlo a Toby odvrátila pohled, zatímco se oblékal. Když měl na sobě džíny, i když nezapnuté, obrátila se zpět. „Co s tím budeš dělat?“

„Nevím. Nelíbí se mi, že by někdo s mým bratrem takhle mluvil.“ Mračil se. Toby se posadila na okraj postele a sledovala ho, jak se doobléká. Rázoval po místnosti, jako by mašíroval do bitvy, ale mlčel.

„Dokáže vás vaše matka rozeznat?“

„Jako důkaz, že je to pravá láska? Ne tak úplně,“ prohlásil s úšklebkem ve tváři. Graydonovi trvalo skoro minutu, než si uvědomil, co právě plácl. Zarazil se, košile zůstala rozepnutá, a podíval se na Toby.

Pouze bledost její pokožky prozrazovala, že ho slyšela. Opřela se o lokty a vzhlédla ke stropu. „Aha. Poznala jsem, že nejsi tvůj bratr, takže ses – budoucí král – rozhodl zůstat a zjistit, jestli bych mohla být tvoje pravá láska. Jako v pohádce. Jenom v tomhle příběhu princ uteče a ožení se s princeznou, ne s ženskou, která má kocovinu.“

Graydon se vypjal v ramenou, tělo mu ztuhlo, tvář naprosto bez výrazu.

Toby, stále na posteli, ho probodla pohledem. „Jestli se teď proměníš v prince a vyřadíš mě ze hry, ukážu vám všem dveře.“

Graydon vytřeštil oči, pak sebou plácl na postel vedle ní. „Ach, k čertu! Jako princ se rozhodně necítím. Moje matka právě rozcupovala mého bratra a moje děvče na kousky. Chtěl bych jí říct, co si může se svými názory udělat, ale je to královna. To by nešlo.“

Toby se natáhla na záda vedle něho, nedotkla se ho však. „Co ty povídačky o pravé lásce?“

Graydon se rozesmál. „Jak americké. ‚Povídačky.‘ Je to jenom směšná rodinná legenda – až na to, že to bývá pravda. Teta Cale velmi ráda vypráví, jak ji její manžel, strýček Kane, nesnášel od první chvíle, kdy se setkali. Ale dokázala ho rozpoznat od strýčka Mikea, takže si byli souzeni.“

„Zajímavé,“ zamumlala Toby, pak se překulila na bok, aby na něho viděla. Košili měl stále rozepnutou. Zbožňovala pohled na jeho nahou, svalnatou hrud'. Všechny ty souboje s Dairem se rozhodně vyplatily! „Takže jsi zařídil večeri ve stanu, abys zjistil, jaká tvá pravá láska ve skutečnosti je?“

„Mhmm,“ zabručel Graydon. „Víceméně.“

„A proto se na tebe Rory tak zlobil? Řekl jsi, že jste se kvůli mně pohádali. Počkej chvíli! Vsadím se, že jsi mi ani nechtěl říct, co vlastně děláš.“

Graydon, s očima zabořenýma do stropu, se snažil nasmát. „Mé, ehm, povolání, občas lidi ohromí.“

Toby sebou praštila zpátky zády na postel. „Není to spíš tvoje ego, co je odrovná?“

Graydon se přesunul na bok, tváří k ní. „Jen jsem se ti chtěl představit jako muž a nic víc.“ Zvedl pramínek jejích vlasů a omotal si ho kolem prstu.

„Ty a to tvoje představení ‚já ubohý princ‘,“ odfrkla si Toby. „Myslel sis, že se mi podlomí kolena při pouhé zmínce o tobě a paláci?“

„Některým dívkám ano,“ prohlásil a vrátil se na záda – ale její vlasy nepustil.

„Au!“ Toby se k němu otočila. Graydon si ji jediným pohybem zvedl na sebe. „Pokračuješ v tom svém svádění?“

„Ano. Líbí se ti to?“ Rukama se jí zabořil do vlasů.

„Docela jo,“ odpověděla tiše.

„Víš, jak jsi nádherná? Tvoje kůže je jako smetana, bere mi dech. Tvoje oči mají barvu horského potůčku, řasy jsou jako motýlí křídla a rty jako ty nejzralejší třešně.“

Položila své rty skoro na jeho, a když je rozevřel, aby ji políbil, odkulila se z něho a posadila se. „Podle tvé řeči jsem něco mezi lesem a farmářským dvorem.“

Začala vstávat, ovšem Graydon jí chytil vlasy a začal si je obtáčet kolem zápěstí. Pak ji přitáhl k sobě. Přitiskl ji na postel a sedl si na ni.

„A co tohle? Kdybys byla dcerou krále, zabil bych kohokoliv, abych tě získal.“

„To je lepší,“ hlesla. „Ale nějak moc toho namluvíš.“

Graydon ji rychlým pohybem objal, vytáhl ji na sebe a políbil.

Intenzita toho, co se mezi nimi rozhořelo, oba překvapila. Byly to jiskry, spojující se, vířící – opětovné shledání.

Odtrhli se od sebe a zírali si do očí, pak se na sebe znovu vrhli se silou, jež je málem zničila. Graydon pootevřel ústa a překulil se na ni, přikryl ji svým tělem.

Toby zareagovala starodávným způsobem, objala ho nohama kolem pasu, prsty mu zabořila do zad a přitáhla si ho ještě blíže.

Byl to Graydon, kdo se odtáhl. Odtrhl od ní ústa a přitiskl jí tvář ke krku. „Nemůžu. Nemůžeme. Až odejdu...“ Větu nedokončil.

Toby bušilo srdce. Nikdy nebyla žádnému muži tak blízko. Cítila se trochu trapně, položila nohy na postel. „Chápu,“ hlesla. „Nesmíme riskovat, že by pravá láska vystrčila hlavu a...“

Sesunul se z ní, zůstal však blízko, rukou ji hladil po tváři. „Co kdybychom dneska prozkoumali ten starý dům? Teta Cale musí dokončit knížku, než se ho ujme, a tak chtěla, abych prohlédl střechu a takové ty věci. Možná když budu s tebou, neusneš tam a nebude se ti zdát o líbání s jiným mužem.“

Toby nedokázala přestat myslet na jeho blízkost, ale jeho to zřejmě netrápilo. Stává se to lidem, že se z milování po čase stane nuda? Něco, co můžete snadno zapnout a vypnout?

„Jistě,“ zabručela a snažila se upokojit své poblázněné srdce. „Ale nejdříve musím nakreslit Victoriinu svatbu podle toho, co jsem viděla v tom snu. Ach! Málem jsem zapomněla. Dneska ráno jsem měla další.“

Graydon vstal z postele, vzal ji za ruku a vytáhl ji. „Musím se oholit. Zůstaň tady a vyprávěj mi o tom snu. Líbal jsem tě a žádal tě o ruku?“

„Tentokrát ses na mě tak zlobil, že jsi vyhrožoval, že podpálíš celé město.“

„Takže tenhle sen byl zřejmě o Silasovi,“ vyhrkl.

„Co myslíš, že znamená ‚pupkatý‘?“

„Jestli jsem to řekl a bylo to o tom druhém chlapovi, asi to není dobré.“

„Myslíš?“ odpověděla a následovala ho do koupelny.

Všichni čtyři pracovali v jídelně. Toby a Graydon zabrali konce stolů, notebooky otevřené před sebou, zatímco Lorcan a Daire seděli uprostřed. Graydon musel Roryho provést setkáním s velvyslancem z Litvy. Graydon hrál s tím mužem golf a znal se s jeho rodinou, takže Rory musel vědět všechno, co věděl jeho bratr. Místo aby si fakta zapamatoval, Daire a Graydon přišli s nápadem sluchátka v Roryho sádře. Graydon tedy mohl slyšet všechno, co bylo řečeno, a rychle vyťukat odpověď. Konverzace se trochu zadrhávala, ale Rory uměl skvěle odvést řeč, než odpověděl.

Toby pátrala po tom, co viděla ve svých snech. Možná kdyby ukázala Victorii pár kreseb nebo fotek šatů z té doby, zaujaly by ji, což by znamenalo, že by Toby pokročila s plánováním svatby. Jídlo, květiny, všechno zabere spoustu času, takže potřebovala co nejrychleji začít. Když se to, co viděla na fotkách, tolik podobalo jejímu snu, musela si neustále opakovat, že nebyl skutečný.

Graydon byl právě u kuchyňských dveří, s telefonem u ucha. „Kolik těch snů už jsi měla?“

„Tři,“ odpověděla. „To je nějaký lanconský zvyk, protože Američané si snů moc nevšímají.“

„Minulý rok jsem –“ Graydon se zarazil, protože mu Rory něco říkal. „Pověz jí to,“ řekl Daireovi, pak vešel do kuchyně a do prosklené verandy, aby měl soukromí.

„Minulý rok Jeho královská Výsost –,“ začal Daire.

„Myslíte Graydona?“

Daire se usmál. „Ano, samozřejmě. Grayův otec – král – poslal svého syna do hor, do jedné odlehle malé vesničky. Jeden z Utlenů zřejmě usoudil, že jedna žena ve vesnici je čarodějnice. Chtěli ji ukamenovat.“

„Copak jim umíraly kozy nebo takové ty věci?“ podivila se Toby.

„Ne. Byla to velice pěkná mladá žena a muži ji považovali za neodolatelnou. Když jsme to vyšetřili, zjistili jsme, že problém je v tom, že nikdy neřekla ne.“

„To jsou kouzla!“ usmála se Toby. „Co Graydon udělal?“

„Koupil jí jednosměrnou letenku do Los Angeles a seznámil ji s jistým filmovým producentem. Zatím to byla ta pěkná dívka, kterou zabili už ve čtyřech hororových filmech.“

Toby se rozesmála. „*Farma Cold Comfort* ožívá,“ konstatovala a pustila se znovu do práce.

Lorcan neměla naneštěstí do čeho píchnout. Toby se s ní zatím moc nebavila. Pokročily natolik, že se obě snažily pomáhat Graydonovi, ale nic víc.

Toby si na počítači prohlédla několik kostýmů z doby regentství a objevila krásné ukázky v různých muzeích. Vytiskla je a pak je rozložila po stole, aby si je prohlédla.

Graydon stále telefonoval a Daire zíral do počítače, takže je Toby posunula k Lorcan. „Co myslíte?“

„Je to pěkné,“ potvrdila Lorcan.

Toby její zdrženlivost zklamala. Kamarádky z nich zřejmě nikdy nebudou. Přitáhla si fotky zpátky.

„Jsou hezcí, když je člověk vidí osobně,“ poznamenala Lorcan.

„Ach? Viděla jste je v muzeích v Lanconii?“

„Ne, na...“ Podívala se na Dairea.

„Na půdě,“ dodal, aniž by vzlédl. „Rodina nikdy nic nevyhodí. Prostě přistaví další část paláce, aby měli kde uložit starou veteš.“

Toby se zadívala na Lorcan. „Kéž bychom si mohli půjčit takové šaty a ukázat je Victorii. Možná

by si vzpomněla,“ rozesmála se. „Samozřejmě že si nemůže vzpomenout na můj sen, ale vypadala v těch šatech tak nádherně. Má do nich co dát.“ Pohlédla na Lorcan. „Vy byste v nich byla kočka. Jemný bílý mušelín s rudou stužkou přímo tady.“ Položila si ruce na horní část žeber.

Daire si odfrkl. „Lorcan v kůži i spí.“

Toby zahlédla, jak přes Lorcaniny oči přelétl při té poznámce stín, ale nic neřekla. Lancoňané byli mistři ve skrývání emocí, pomyslela si.

„Možná byste si jedny z těch šatů mohla obléknout vy,“ navrhla Lorcan zdvořile.

Toby vstala a přešla za Lorcaninu židli. Po souhlasném kývnutí Toby zvedla Lorcanin dlouhý culík na temeno hlavy a prohlížela si ho. „Ano, krásné. Víte, ve vysokých podpatcích byste byla možná vyšší než Daire.“

To Lorcan rozesmálo, byl to první úsměv, který věnovala Toby, zatímco Daire zavrtěl hlavou a naťukal něco do počítače.

„Myslíte, že bychom to mohli zkusit? Chci říct, souhlasil by Graydon?“ zeptala se Toby obou.

„A i kdyby ano, bylo by možné půjčit si oblečení a dostat ho sem co nejdřív?“

„Jistě,“ potvrdil Daire, „ale Graydovi se nebude líbit, když mu budeme říkat, co má dělat.“

„Zvlášť pokud jde o vás,“ dodala Lorcan. „A pokud si princ Graydon bude myslet, že to navrhl Daire, řekne ne.“

Toby se chtěla zeptat, co to znamená, ale v tu chvíli se Graydon objevil ve dveřích. „Pojď se podívat na tyhle obrázky,“ požádala ho tedy Toby.

Zvedl jeden ze snímků, který znázorňoval dámu v dlouhých bílých šatech, které byly nízko střižené a přiléhaly jí k nohám. „To se mi líbí,“ prohlásil.

Daire zvedl oči od počítače. „Píše se tu, že v té době byl problém s ‚mušelínovou nemocí‘. Ženy zřejmě nosily šaty z tak tenké látky, že se často k smrti nachladily.“ Chvíli nad tím uvažoval. „Myslím, že to možná za to stálo.“

„Chceš se kvůli Victorii takhle obléknout?“ zeptal se Graydon.

„Bože, ne! To bych nedokázala,“ namítla Toby a zadívala se na něho. „Počkej chvíli! Tohle byla doba Jane Austenové. Ne že bychom s tím mohli uspět, ale to by znamenalo, že ty... bubny prosím... bys mohl být pan Darcy.“

„Myslíš toho ješitného chlapa, kterého všichni považovali za snoba?“

„Mluvíš o tom nejromantičtějším muži, který se kdy ocitl na stránkách knih, takže trochu respektu. Jestli si mám obléknout šaty natolik tenké, že bych mohla chytit zápal plic, ty si vezmeš krátké kalhoty.“ Podala mu obrázek muže v hnědých kalhotách, které vypadaly jako druhá kůže, a těsném černém saku s vysokým límečkem.

„Tvrdíš, že jestli si obléknu ty legíny, ty si vezmeš tyhle šaty?“

„Jasně. Proč ne? Ale kde seženeme nějaké kostýmy z osmnáctého století?“ Nevinně na něho zamrkala.

„Prohrabeme skříně mých předků,“ konstatoval Graydon. „Požádám Roryho a – Ne. Zavolám dědečkovi a ten sem všechno dostane tak rychle, jak lítá tryskáč.“

Toby sklonila hlavu nad obrázkem, aby skryla úsměv. Oblečení na fotkách byla zosobněná romantika. „Znamená to, že bych mohla mít na sobě šaty, které kdysi nosila nějaká královna?“

„Ano,“ přikývl Graydon. „Princ tě neohromí, ale královna ano?“

„Mně to dává smysl,“ ozvala se Lorcan a všichni se rozesmáli. Poprvé si Toby s Lorcan vyměnily přátelské pohledy.

„Kdy si tedy to směšné oblečení oblékneme? A zajímalo by mě, jaké se tehdy podávalo jídlo.“ V tu chvíli zazvonil Graydonův telefon. „Musím to vzít,“ prohlásil unaveně a vyšel z pokoje.

„To je skvělý nápad,“ konstatovala Toby. „Uspořádáme večírek z období regentství v kostýmech. Co kdybyste se k nám vy dva přidali?“ Usmála se Daireově zděšenému výrazu a Lorcanině překvapení.

„Ne,“ oznámil Daire tichým hlasem a Toby poznala, že je to konečné prohlášení. Zadívala se na Lorcan. „Roryho iPad je ve spodní pravé zásuvce v Grayově ložnici.“ Lorcan už byla na schodech, dřív než Toby domluvila.

Bylo pět odpoledne lanconského času, když Graydon stiskl tlačítko, aby zavolal na dědečkovu soukromé číslo.

„Graydone? Jsi to ty?“ Navzdory jeho pokročilému věku byly hlas a elán J. T. Montgomeryho silné – ani nedal vnukovi čas na odpověď. „Chci vědět, proč, k čertu, Rory předstírá, že je ty, a plní tvoje povinnosti. Tvoje babička je bez sebe starostí, že se ukrýváš v nějaké nemocnici jako tvůj otec a vaše matka nám to nechce říct.“

„Dědo, jsem v pořádku a matka o tom nic neví. Jenom jsem si chtěl dát na týden volno, nic víc, ale pak si Rory zlomil zápěstí a... No, to se stává. Navíc jsem potkal děvče, které –“

„Říkal jsem Arie, že to bude ten problém,“ podotkl J. T.

„Tak to není. Jen u ní teď bydlím a –“

„Jak to myslíš, že ‚tak to není‘? Je pěkná?“

Graydonův hlas znězněl. „Je nádherná. Má dlouhé blond vlasy – přirozené – a –“

„Existuje jenom jeden způsob, jak si chlap může být jistý ženinou přirozenou barvou vlasů,“ skočil mu J. T. opět do řeči. Graydon se rozesmál. Dědečka jeho věk nepřipravil o lásku k životu!

„Ta mladá dáma a já jsme po svatbě celý den uklízeli a pak si šli zaplavat ve spodním prádle. Pro mou představitivost toho moc nezbylo. Toby a já jsme jen –“

„No, jestli mi řekneš, že jste vy dva jenom přátelé, tak se tě zřeknu. Opravdová otázka zní: Vaří se ti z ní krev v žilách?“

„Ach, ano!“ odpověděl Graydon a najednou mu došlo, že chce někomu říct pravdu. „Někdy se cítím jako jeden z mých předků válečníků a chci si ji přehodit přes rameno a utéct s ní. To, že se jí nemůžu dotknout, že se na ni můžu jenom dívat, mě přivádí k šílenství. Dědo? Rozezná mě od Roryho.“

J. T. chvíli mlčel. Pocházel z jiné generace než jeho vnuk a silně věřil ve staré rodinné legendy. „Jsi si jistý?“

„Ano. Když jsem tvrdil, že jsem Rory, naštvála se, protože jsem lhal. Pak se Rory oblékl jako já a začal s tou svojí ubohou imitací mě a... Každopádně okamžitě poznala, kdo je.“

„Je mi to líto,“ řekl J. T. skoro šeptem. Oba věděli, co za tím je. Když byl mladým americkým vojákem, J. T. téměř zničil sám sebe bojem proti staletým tradicím v lanconské královské rodině. Dokázal toho hodně, ale nezměnil systém toho, s kým se jeho vnuk ožení. To, že Graydon našel ženu, která by pro něho mohla znamenat víc než jen osobu sedící vedle něho na trůně, J. T. hluboce, hluboce mrzelo. „Jak ti můžu pomoci?“

„Chtěl bych, abys mi poslal nějaké oblečení ze začátku devatenáctého století.“ J. T. se rozesmál.

„A to jsem si myslel, že budeš chtít, abych se kvůli tobě vypořádal s tvou matkou.“

„Jak bych mohl, dědo? Mám tě rád a chci, abys žil.“

J. T. se rozesmál. „Jestli si tvá matka uvědomí, co se děje mezi tebou a tvým bratrem, nepřežije

nikdo. Budeš zpátky na... však víš?“ Nemohl se přimět, aby vyslovil „oslavu zasnoubení“.

„Ano,“ potvrdil Graydon. „Mám v plánu vrátit se dávno předtím. Ale co to oblečení? Můžeš mi ho poslat?“

„Jistě. Povím babičce, aby řekla jedné z těch dívek, které komanduje, aby něco našla.“

„Výborně! Později ti pošlu podrobnosti o velikostech a podobně, ale obecně bych potřeboval něco, co ohromí Victorii Madsenovou.“

„Tu spisovatelku? Aria miluje její knížky, a když jí povím, pro koho to je, obrátí vzhůru nohama celý palác.“

„Jen aby se o tom nedozvěděla matka a nepojala nějaké podezření,“ varoval ho Graydon. Chtěl si s dědečkem promluvit o tom, jak matka jednala s Rorym, ovšem ne po telefonu. Udělá to osobně.

„Neboj. Je zaměstnaná jinak. Zřejmě jsi Roryho instruoval, protože si s těmi dvěma velvyslanci vede dobře.“

„Každou hodinu s ním telefonuju a skypuju.“

„Jo, no, nedovol, aby tě povinnosti okrádaly o čas s tvou dívkou. Pošli mi její fotku, ano? A Grayi? Taky tě mám rád.“

„Děkuju,“ řekl. „Bez tebe bych to nezvládl.“ Rozloučili se a zavěsili.

Teprve po třetí hodině, v Lanconii po desáté, se Graydon zbavil telefonu. Vypnul ho, hodil Daireovi a řekl Toby: „Pojďme!“ Společně vyšli z domu. Jakmile byli venku, pověděl jí o telefonátu dědečkovi. „Takže si budeš moct obléknout krásné šaty a Victoria bude se svatbou určitě souhlasit.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Vykročila před ním a ohlédla se. „Škoda že Daire si žádný kostým obléknout nechce. Byl by úžasný!“

„Ne tak bledý a malý jako já?“

Sluníčko měl v zádech a vypadalo to, jako by ho obklopovala svatozář. Ať už to bylo tím světlem, nebo tím, že se znali lépe a lépe, měla pocit, že pohlednějšího muže ještě nikdy neviděla. Otočila se, bála se, aby si nepřečetl její myšlenky ve tváři. Není můj, připomněla si.

Když došli k hlavním dveřím starého domu, který koupili jeho příbuzní, Graydon vytáhl z kapsy klíč velký jako jeho ruka.

„Kde jsi ho vzal?“ podivila se Toby.

„Teta Cale mi ho poslala. Zajímalo by mě, jak ses bez něho dostala do domu.“

„Hlavní dveře byly otevřené.“

„Jako by tě zvaly, abys vešla?“ dobíral si ji.

„Ne,“ namítla Toby, „jako by je otevřel vítr. Nesmíš zapomínat, jak staré ty domy jsou. Okna a dveře a podlahy v nich skřípou.“

„Moje ložnice byla vybudovaná v roce 1528 a je to jeden z novějších pokojů.“

„Otázka ale zní, jestli v ní straší, nebo ne.“

„Každou noc tam řinčí meče,“ prozradil Graydon, když zavřel dveře a podal jí klíč. Na vrcholku byli dva delfini.

Zvedla ho. „Dáváš mi ho, abych mohla utéct, kdyby tvé svádění bylo příliš vášnivé?“

„Abys zamkla dveře a nikdo sem nemohl vejít a rušit nás. Kde bychom měli začít?“

„Samozřejmě v ložnicích,“ prohlásila a vsunula velký klíč do zámku. Se smíchem vyšli po schodech.

Ve starém domě byl dostatek světla i přes špinavá okna, na zdech ani na podlaze nebyly žádné známky vlhkosti.

Hlavní schodiště vedlo do dvou ložnic s obrovskými krby a přilehlými koupelnami. „Tenhle je můj oblíbený,“ řekla Toby a zavedla ho do pokoje, kde měla první sen. Navzdory špíně bylo snadné poznat, že byl kdysi nádherný.

Graydon se posadil na zaprášenou malou pohovku. „Taky se mi líbí. Rád bych ty poličky naplnil knihami.“

Usedla vedle něho. „A o čem by byly?“

„Myslím, že sem bych dal sbírku knížek o Nantucketu. Rád bych se o tomhle ostrově dozvěděl víc. Co ty? Co bys chtěla ty?“

„Romány, které bych ráda četla znovu a znovu, knížky o zahradničení a souhlasím s tebou, že i historické knihy. Já bych se chtěla dozvědět víc o tomhle domě.“

„Pověděla jsi Daireovi všechny detaily ze svých snů?“

„Ano,“ odpověděla vážně, „a zvlášť ho zajímaly ty části o líbání.“

Po Graydonově tváři přešel záblesk vzteku, než mu došlo, že si ho dobírá. „Ty d'áblice!“ zamumlal a vrhl se po ní, ale Toby vyskočila a utekla.

Proběhla postranními dveřmi, kterých si Graydon nevšiml, na chodbě se dala doprava a pak zaslechl její kroky na něčem, co znělo jako schody – ale žádné neviděl. Otevřel dveře do dvou koupelen a ložnic, než objevil úzké schodiště mezi zdmi. Byla tam taková tma, že si sotva viděl na nohy, a přál si, aby si s sebou přinesl baterku.

Na vrcholku schodiště byly pevné dveře, a když je otevřel, uviděl velkou, prázdnou půdu. Široká, tlustá, hrubě opracovaná prkna na podlaze dokazovala stáří domu. Strmá střecha vytvářela na stropě ostrou špičku. Toby stála na konci, před oknem.

„Jako bych tuhle místnost znala. Věšelo se tu mokré prádlo.“

Když Graydon pohlédl, kam ukázala, uviděl v trámech obrovské železné háčky. Dokonalé pro šňůru na prádlo.

„A tamhle se sušily bylinky. Bylo jich potřeba hodně, pro svíčky.“ Malé dírky prozrazovaly, kde se dříve nacházely menší háčky.

„My... Chci říct, že oni prodávali svíčky. V tamtom rohu si hrávaly děti. Malý Thomas brečel, protože hračka, kterou mu vyrobil otec, propadla mezi prkny a my jsme ji nemohli najít.“ Toby rozhodila rukama. „Tohle je zvláštní. Proč si to neustále vymýšlím? Možná bych o tom měla říct Victorii, aby to mohla použít ve svých knížkách.“

„Nebo bys je mohla napsat sama.“

„To v žádném případě!“ zhrozila se Toby. „Povolání spisovatelky je pro mě příliš osamělé.“

„Co bys tedy chtěla?“ zeptal se s vážným výrazem.

„Jsem Američanka. Chci všechno. Manžela, děti, pěkný dům, práci, díky které budu mít pocit, že pomáhám lidem. Vrátime se dolů?“

„Jdi první.“ Následoval ji po schodech a tiše podotkl: „Já bych to od života chtěl také.“

Půl hodiny prohlíželi každou ze čtyř ložnic a tři koupelny, kontrolovali poškození vodou nebo plísní, ale nic nenašli.

Toby rozsvítila a zkusila otočit kohoutky, ovšem nic se nestalo. „Tu noc, co jsem tu spala, to šlo. Copak někdo vypnul elektřinu a vodu?“

„Nevím o tom,“ odpověděl Graydon, zatímco scházeli dolů. Neprozradil jí, že nejzvědavější je na místnost, o níž mu prozradila, že ji děsí.

Sešli hlavní široké schodiště a začali procházet místnost za místností. Nikdy si nevšiml, jak se

v tomto domě vyzná. V den, kdy se pohádali – no, Graydon toho vlastně moc neřekl – měl pocit, že si to tady moc neprohlédla.

„Jídelna. Nevypadala by úžasně s pultuctem orientálních koberečků? Všechny naskládané jeden přes druhý. Přivezené ze vzdálených míst a oslnivě nové. Uprostřed místnosti by stála jídelní souprava královny Anny s rudým polstrováním přivezená z Londýna.“

Vedle byla místnost, kterou nazvala „schodišťový pokoj“. „Rodina ho používala. Děti byly mimo hlavní schodiště, což znamenalo, že žádný dospělý nezakopne o jejich hračky, boty a odhozené oblečení.“

„A malý Thomas ztratil hračku?“

Toby se rozesmála. „Byl pěkné kvítko. Ztrácel všechno a všude.“ Prošla dveřmi do úzkého pokoje plného skříněk, s malou toaletou u zdi. „Tohle tu samozřejmě nebylo,“ prohlásila a ukázala na moderní zařízení.

„K čemu se ten pokoj používal?“

„K míchání,“ odpověděla rychle. „Čehokoliv, co se dalo prodat. Svíčky, krémy na obličej, nápoje – a mýdlo. Pak se ale objevila Valentina a její transparentní mýdlo na sebe strhlo veškerou pozornost.“

Graydon ji následoval a poslouchal. Vešla do pokoje, který nazvala zadním salonkem, do ložnice a nakonec do kuchyně. „Tohle všechno je nové,“ konstatovala.

Protože kuchyně vypadala, že na ni od padesátých let nikdo nesáhl, nedávalo to smysl.

Graydon opět nenašel žádné známky průsaku vody v domě. Možná byl celé roky neobydlený, ale někdo se o něj dobře staral. Vrátili se do přední části, do velkého salonu. Krb s vyřezávaným lemováním byl krásný. Vzadu byl obývací, kde Graydon našel spát Toby. Nechtěl ji rušit, a tak se vrátil do domu pro jídlo, přikrývku a polštář. A neprozradil jí, že spal na provizorním lůžku přede dveřmi. Nehodlal dovolit, aby strávila celou noc sama v obrovském, prázdném domě. Druhý den ráno se probudila v lepší náladě, přesně jak doufal.

„A to je všechno,“ konstatovala Toby. „Je tu ještě sklep, ale není moc velký a používá se jen jako skladiště. Jestli si ho chceš prohlédnout, můžeme.“ Vykročila ke dveřím.

„Počkej,“ zarazil ji. „Kde je ten pokoj, kterého se bojíš?“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ prohlásila Toby a vykročila rychleji.

Graydon se postavil před ni a položil jí ruce na ramena. „To je v pořádku. Jsem tady a ty jsi v bezpečí.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ zopakovala, hlasitěji a silněji. Vykroutila se mu. „Myslím, že se vrátím domů. Uvidíme se později.“

Vyrazila z domu tak rychle, až Graydonovi připomněla postavičku z kreslených filmů utíkající tak rychle, že ani není vidět. Nevěděl, jestli má jít za ní, nebo zůstat v domě a zjistit, co ji tak rozrušilo.

Najít skrytou místnost mu netrvalo dlouho. V paláci byly místnosti a skříně a schodiště ukryté všude, takže věděl, co má hledat. Najít způsob, jak otevřít dveře tak chytře skryté v obložení, zabralo delší dobu. Strkání, tlačení, zvedání. Zkusil všechno, aby je otevřel.

Pak uviděl malý pokojík s oknem ve vzdálené stěně. Vpravo stála stará skříň, vypadala, že je původní. Vedle byla kostra čehosi, co připomínalo lehátko.

Uvažoval, k čemu se ta místnost používala původně. Možná tu ukládali dříví pro tolik obrovských krbů v domě. Ale ne, dřevo by měli někde venku. V pokoji však neviděl nic, co by mohlo v někom vzbuzovat takový strach.

Jak tam tak stál, připadalo mu, jako by se na něho snesl smutek. Musel odejít a přesvědčit se, jestli je Toby v pořádku, ovšem nedokázal se pohnout. Pomalu začínal cítit, že jeho život končí, že všechno, co si kdy myslel a cítil, všechno, co kdy chtěl dokázat, všechno, čeho kdy dosáhl, nic neznamenalo.

Místnost jako by naplnilo tlumené světlo a slyšel plakat nějakou ženu, pak dvě ženy a pak víc. Jako by byl celý pokoj plný žen utápějících se v žalu.

Když Graydon ucítil na hrudi divný tlak a nemohl dýchat, otočil se a odešel z místnosti. Praštil starými dveřmi a pak je zavřel na západku. Na okamžik se o ně opřel, srdce mu bušilo. Malý pokojík, v němž před chvílí byl, se starým lůžkem a krbem na druhé zdi, se zdál docela normální. Přesto zrovna cítil neuvěřitelný smutek, jaký v životě ještě nepoznal.

Když se odtrhl od toho panelu, rozhodl se zavolat tetě Cale a zjistit, co ví o historii tohoto domu. Jak ji znal, dopodrobna propátrala každý rok jeho existence. A Graydon chtěl zjistit všechno.

Pomalu se vrátil do Tobyina malého domečku. Hlavní dveře byly otevřené, na okamžik se zastavil ve vchodu. Potřeboval trochu času, aby se vzpamatoval po pobytu v té místnosti ve starém domě.

„Musíte mi pomoci s těmi plány na večírek,“ zaslechl říkat Toby.

„Já ale netuším, co s tím,“ namítla Lorcan zmateně.

„Ukážu vám to,“ slíbila Toby.

Graydon se usmál, protože tušil, že Lorcan není zvyklá na nějaké ženské přátelské tlachání.

Moc dobře si na Lorcan vzpomínal, když jí bylo dvanáct a právě se kvalifikovala do vládního programu. Byla to vysoká, vyhublá dívka v příliš krátkém oblečení, její prarodiče si však nové nemohli dovolit. Jejich tváře vyjadřovaly lásku a naději v lepší budoucnost jejich jediného vnoučete.

Graydon se zúčastnil uvítací ceremonie, pak se jako obvykle potuloval pár dní kolem, aby si studenty prohlédl. Udivovalo ho, že nešlo předvídat, kdo uspěje a kdo ne. S Dairem už dávno zjistili, že víc než na svalech a tréninku záleží na srdci, jestli se člověk stane šampionem.

Po tři dny studenti zápasili, bojovali gumovými meči, trénovali v posilovně a navštěvovali několik akademických přednášek. Během těch dnů dostali jen málo instrukcí a několik pravidel. Podstatou bylo zjistit, čeho je každý student schopen, bez zasahování.

První den Graydona odvolala jeho matka, aby použil svůj šarm na pár žen, které jim dělaly nové polstrování do jejich soukromé kapličky. Nebylo pro něho snadné pronášet prázdné lichotivé fráze, když se mu mysl toulala úplně někde jinde.

Té noci, u piva, Daire řekl: „Už mám svého šampiona.“

„Kterého?“

„To ti nepovím. Přijď a uvidíme, jestli to uhodneš.“

„Je to to velké děcko, co pořád bručí,“ řekl Graydon. „Bojím se ho dokonce i já.“

Daire se usmál. „Můžeš tu zítra zůstat, nebo ti matka naplánovala aranžování kytěk?“

„Zasmál bych se, kdyby to nebyla pravda. Je to ten mladík s hustým obočím?“

Daire neodpověděl a Graydon druhý den zjistil proč. Během pár hodin zjistil, že budoucím vítězem je pro Dairea ta vysoká dívka s dlouhými černými vlasy. Byla rychlá, mrštná a chytrá. Jako by věděla, co bude její protivník dělat, ještě dříve než on.

Na konci třetího dne se každý student snažil Lorcan zasáhnout, ale nikomu z nich se to nepodařilo. Jeden z chlapců byl tak frustrovaný Lorcaninými úhybnými manévry, že se na ni rozběhl ve snaze přišpendlit ji ke zdi. Na okamžik vytřeštila oči při pohledu na devadesát kilo svalů, které se na ni řítily.

Graydon vykročil, chtěl chlapce zastavit, než do ní vrazí, ale Daire ho chytil za paži. Zlomek

vteřiny předtím, než ten kluk narazil do Lorcan, padla k zemi a sbalila se do klubíčka, hlavu dole, ruce na kolenou.

Chlapec vrazil do tvrdé zdi.

Daire se na Graydona zadíval, aby se držel dál. Jako učitel chtěl Daire zjistit reakci nových studentů na to, co Lorcan provedla. Kdo se naštve a zařve: „Faul!“

Byl to největší z mladíků, ten, o němž Graydon říkal, že se ho bojí, kdo se rozesmál první. Daire pozoroval studenta, který vrazil do zdi. Jak zareaguje na to, že ho Lorcan zesměšnila? Z nosu mu tekla krev, rozřízl si čelo a rukou se držel za hrud'. S omámeným výrazem sklopil oči k Lorcan, stále schoulené mezi jeho nohama.

Natáhl se a zvedl ji – a Daire k nim vykročil, aby ji ochránil. Tentokrát ho zarazil Graydon.

Chlapec byl skoro dvakrát tak velký než Lorcan, držel ji za ramena a zíral na ni. „Jako bych bojoval se svojí kočkou,“ zamumlal nakonec a všichni se rozesmáli ještě víc.

Velký chlapec vzal Lorcan za vyhublá ramínka a vedl ji k ostatním mladým mužům. Dívek, které se zúčastnily tréninkového programu, si mladíci nevšímali.

Od té doby se stala Lorcan součástí skupiny chlapců – a musela trénovat dvakrát tak tvrději, aby získala svaly a sílu, kterou oni tak snadno oplývali. Byla však mrštná tak, jak oni být nemohli. Dobírali si ji kvůli tomu, ovšem také jí záviděli.

„Daire?“ zaslechl Graydon Toby. „Jak to jde s menu? A kdy ta večeře proběhne? Jak dlouho potrvá, než sem to oblečení přivezou? Potřebuju vymyslet pozvánku na svatbu Victorie a doktora Huntleyho, takže musím znát plán. A Jilly a Ken by měli přijít taky, ačkoliv se Victoria a Ken občas špičkují.“

V místnosti nastalo ticho.

„Neznám odpověď na žádnou z těchto otázek,“ oznámil Daire.

„Co to znamená špičkovat?“ zeptala se Lorcan.

„Něco jako kulometná palba. Ne! Ne doopravdy. Victoria a Ken bývali manželé. Promiňte. Zapomínám, že vy dva tu nikoho neznáte. Uvidíme, jestli dáme dohromady nějaký plán a rozvrh.“

„Kde je Graydon?“ zeptal se Daire a v hlase jako by se mu ozval strach.

„Jen běžte,“ řekla Toby. „Najděte ho. Nechala jsem ho naproti přes ulici v tom starém domě. Co kdybyste si vy dva kluci vyšli třeba na pivo? Lorcan a já to všechno zvládneme. Když Graydonův dědeček ví o záměně dvojčat, myslíte, že bych mu mohla poslat míry?“

„To bude určitě rád,“ prohlásil Daire a rychle zamířil ke dveřím.

Graydon na něho čekal venku. „Vypadáš, jako bys právě unikl osudu horšímu než smrt.“

„Nemáš ani tušení,“ hlesl Daire.

„Podíváme se, co se dá na Nantucketu dělat po večerech? Tedy pokud nechceš pomoci s plánováním svatby. Varuju tě, jestli jim pomůžeš, budou tě mít za ‚kámošku‘. A jestli ne –“

„Nech mě hádat. Jsem necita,“ prohlásil Daire a pak si povzdechl. „Chybí mi doby, kdy chlap prostě a jednoduše přišel na vlastní svatbu a bylo.“ V hlase se mu ozývala taková touha, že se oba rozesmáli.

„Na pivo!“ zvolal Graydon.

„Ano! Jdeme na pivo.“

Té noci, zatímco byl Graydon pryč, Toby udělala to, po čem toužila už celé dny. Podívala se na oficiální webové stránky Lanconie. Jak asi Danna s modrou krví vypadá? Když se před ní objevila fotografie a Toby zjistila, že je to žena ze snímku, který Rory nosí v peněžence, zaklapla notebook.

„Ach, můj bože,“ zašeptala. Graydon se měl oženit s ženou, kterou miloval jeho bratr?
O tomhle se Toby rozhodně přemýšlet nechtělo.

Graydon s Dairem seděli v restauraci Bratrstvo, kde spořádali obrovské množství plodů moře a teď popíjeli čtvrté pivo. Celou dobu se bavili o Lanconii.

Daire Graydonovi vyprávěl o svých nových studentech. „Samozřejmě že ve skupince není žádná Lorcan,“ prohlásil.

„Žádná hvězda, která by zářila jasněji než ostatní?“ zeptal se Graydon. Zíral na sklenici, v očích vzdálený výraz.

„Chybí ti domov?“ zeptal se Daire.

„Ani trochu!“ vyjekl Graydon. „Tenhle ostrov se mi moc líbí. Kdybych tu mohl zůstat déle, poznal bych se s místními lidmi. Rád bych zapracoval na plachtění a prý jsou tu dobří učitelé. A zdá se, že se sem přestěhuje část mé americké rodiny.“

„Nemůžeš s ní zůstat,“ podotkl Daire tiše.

„Já vím. Nikdy jsem se, ani jako dítě, nevyhýbal svým povinnostem. Země měla vždycky přednost.“

Daire nehodlal dopustit, aby se jeho kamarád utápěl v sebelítosti. Změnil tedy téma. „Co tě na tom starém domě a snech té dívky tak zajímá?“

Graydon byl rád, že může přemýšlet nad něčím jiným. „Ten dům by se měl zavřít navždycky. Jsou tam věci, které by tam být neměly.“ Na okamžik se odmlčel, pak Daireovi vyprávěl, co cítil v tom malém pokoji, ten smutek a žal, které ho zaplavily.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptal se Daire.

„Když jsem z toho domu vyšel, říkal jsem si, že zjistím, co se tam stalo, ale teď si nejsem jistý, že to chci. Zbývá mi tu tak málo času, že si ho chci užít. Toby zřejmě lapila Lorcan, aby jí pomohla s návrhem svatby, takže bychom si možná mohli ty a já zítra ráno zatrénovat.“

„Mezi Roryho horečnými telefonáty?“

Graydon si dal s odpovědí na čas. „Nevím, jak to provedu, ale matka musí přestat jednat s Rorym takovým způsobem. Hodně toho pro mě a Lanconii obětoval.“

Daire věděl, že Graydon naráží na Dannu. Znal oba bratry natolik dobře, aby věděl, kdo koho miluje. „Jak chceš tohle americké děvče opustit, až přijde čas?“

Když Graydon vzhlédl k Daireovi, zračilo se mu to, co cítil a co bude cítit, v očích.

Daire se opřel o opěrátko. „Ani za nic bych nechtěl být na tvém místě. Možná bys mohl –“

„Neříkej to,“ hlesl Graydon. „Kdybych měl aspoň špetku zdravého rozumu, odjel bych už před několika dny, ale nemůžu. Musím zůstat na tomhle ostrově, stejně jako musím dýchat.“ Odmlčel se. „Vypadneme odsud a opijeme se. Máš nějaké peníze?“

„Ani cent,“ odpověděl Daire.

„Mám Roryho kreditku. Toby mi ukázala, jak ji použít, ale nejsem si jistý, že si to pamatuju.“

„Usměj se na číšnici, ať ti to předvede,“ navrhl Daire, „pak se pojd'me tak opít, že zapomeneme na všechny ženské po celém světě.“

„Tolik alkoholu na zemi není,“ povzdechl si Graydon.

Toby probudila nějaká rána a hlasité klení. Nebo spíš výkřiky v lanconštině, které zněly hodně jako nadávky. Když se podívala na hodiny, zjistila, že je po třetí ráno. Zdálo se, že se Graydon a Daire

konečně vrátili domů. Celý večer si o ně dělala starosti, ale pohled, který na ni Lorcan vrhla, přiměl Toby nechat si svoje obavy pro sebe.

„Je s Dairem,“ namítla Lorcan tónem, který prozrazoval, že dalších otázek není třeba.

Lorcanina slova však Toby nezabránila, aby neustále nepokukovala po hodinách a dveřích. Snažila se soustředit na svatební plány, které přednese Victorii, ale myšlenky jí stále odbíhaly. „Jen doufám, že se jí to bude líbit,“ zamumlala.

„Daire má rád všechno historické,“ ozvala se Lorcan.

„Nemyslela jsem –,“ začala Toby, ale zarazila se. „Opravdu? Vím toho o vás dvou tak málo. Máte přítele nebo přítelkyni?“

„Daire žije v kasárnách se svými studenty, ale občas jezdí do domu svých rodičů na...“ Nedokázala si vybavit to slovo.

„Na víkend?“

„Ano,“ přikývla Lorcan. „Jestli má nějaké ženy, je diskrétní, ačkoliv se z něj ženám podlamují kolena.“

Toby zaujal její tón. „Co dalšího má Daire rád kromě historie?“

Lorcan mluvila plných patnáct minut. Za celou dobu, co byla na Nantucketu, tolik slov neřekla. Zřejmě si ani nevšimla, že čtvrtina z nich byla v lanconštině. Prostě mluvila. Prozradila Toby, na co se Daire rád dívá v televizi – na americké a anglické seriály jako *Spartakus* a *Hra o trůny* – co rád čte – biografie – jaké filmy má rád – cokoliv se složitou zápletkou, jež – podle Lorcaniných slov – zaujme jeho úžasný mozek. Vyprávěla o jídle, které má rád a které nerad. Zdálo se, že jeho oblíbenou zeleninou je chřest.

Toby se chtěla zeptat: „A jak dlouho jste do něho zamilovaná?“, ale raději mlčela. Sklopila pohled do svého zápisníku, aby skryla úsměv. Jak zajímavé, pomyslela si.

Kolem desáté vzdala čekání na to, až se muži vrátí, a šla do postele. Moc toho však nenaspala. Nedokázala se zbavit obav. Kdyby se stalo něco zlého, jak by někdo věděl, že jí má zavolat? Možná ale viděl Graydona někdo ze svatby a ví, že je to Kingsley. Ale co kdyby ho nikdo nepoznal?

Praštila sebou na postel, tu a tam si zdřímla, ovšem vždycky se zase probudila. Když zaslechla Graydona a Dairea na schodech, jak narážejí do nábytku a klejí v lanconštině, úlevně vydechla.

Ležela tam a poslouchala jejich pokusy být potichu, pak Daire konečně sešel dolů a rozhostilo se ticho. Toby si říkala, že by měla spát, chtěla si být však jistá, že je Graydon v pořádku.

Na sobě měla růžové pyžamo a napadlo ji, že by si oblékla župan, ale nezdržovala se. Bosky přeběhla do Graydonovy ložnice. Dveře byly otevřené, a tak vešla po špičkách dovnitř. Ležel tváří dolů na posteli, přikrývka odkopnutá, s kouskem přehozeným přes spodní polovinu těla. Od pasu nahoru byl nahý, pravá paže mu visela z postele, konečky prstů se dotýkal podlahy.

S úsměvem se přes něho natáhla a přehodila mu přikrývku přes horní část těla. Bylo příliš chladno.

Když zvedl ruku a chytil ji za stehno, zalapala překvapeně po dechu. Rychlým pohybem ji zvedl z podlahy, takže přistála na něm, pak ji hbitě překulil, ležela tedy vedle něho.

„Teď jsi moje,“ prohlásil a začal ji líbat na krk.

„Smrdíš jako pivovar.“ Zatlačila mu do hrudi.

„Daire mě opil.“

„Držel ti pistoli u hlavy, že? Nalil ti litry piva do pusy?“

„Přesně,“ zamumlal Graydon. „Myslíš, že bych mu měl nechat setnout hlavu? Co to máš na sobě?“

„Pyžamo, a přestaň ho rozepínat.“ Zatlačila mu do ramen, aby se na něho podívala. Oči měl tak

tmavé, že vypadaly skoro černé. „Nechci, aby mě o panenství připravil nějaký opilý princ.“

„Dobře,“ řekl a zhroutil se jí tváří do ramene. „Prostě budeme jen ležet a ráno se postaráme o panenky.“

Toby se rozesmála. Věděla, že by ho měla nechat spát, ale v tomhle podroušeném stavu by jí možná odpověděl na pár otázek. „Miluješ Dannu?“

„Lanconie je jejímu otci vděčná za obchod a pracovní místa a stipendia a... všechno,“ zamumlal Graydon ospale. Ležel na břiše a rukou objímal Toby tak pevně, že by se nejspíš nedokázala pohnout, ani kdyby chtěla.

„A ty jsi odměna? Jako v pohádce? Když člověk udělá nějaký dobrý skutek, král ho odmění rukou prince, který se ožení s jeho dcerou?“

„Přesně tak.“

Jeho dech ji hladil na tváři. „Co ti říká slovo ‚barbarský‘?“

„Je krásné,“ zamumlal, „ale bylo mi to jedno, dokud jsem nepřijel na Nantucket. Danna je krásná.“

„Ach?“ vydechla Toby. „Má blondáté vlasy, které se ti zřejmě tolik líbí? Nemůžeš od nich odtrhnout ruce, že?“

Graydon ji znovu začal líbat na krk. „Přirozená blondýna. Říkal jsem to dědečkovi.“

Odtáhla se od něho. „Cože jsi udělal?“

Graydon se jen usmál, oči zavřené.

„Není divu, že se mnou tvůj dědeček v e-mailech tak flirtuje!“ zvolala Toby. „Myslela jsem si, že je to roztomilé, ovšem teď jsem v rozpacích. Co ještě o mně lidem říkáš? Nebavil ses o mně se svou matkou, že ne?“

„Ne,“ řekl Graydon a otočil se na záda.

Když jeho veselost vmžiku zmizela, Toby si přála, aby se o královně nezmiňovala. Přesunula se mu k boku a položila mu hlavu na rameno. „Nechtěla jsem ti připomínat něco ošklivého. Věděl jsi, že je Lorcan zamilovaná do Dairea?“

„Daire je urozeného původu,“ odpověděl Graydon nepřítomně. Zíral do stropu.

Když víc neříkal, přesunula se na něj. „Mysli na pěkné věci.“ Políbila ho na krk.

„Jako jsou tvé sny o jiných mužích? Nebo fakt, že se tě nemůžu dotknout?“

„V těch snech jsi to ty,“ namítla a přitulila se mu ke krku. „Ne že bych ti byla nevěrná. Navíc jsi to ty, kdo si bude brát někoho jiného.“

„Ale já musím! Dannin otec vyhrožoval, že přesune veškeré své podniky a charitativní organizace pryč ze země, jestli z jeho dcery nebude královna.“

„Zeptal se někdo Danny, co chce ona?“

Přidržel ji za ramena, aby na ni pohlédl. „Samozřejmě že ne, ale jaká žena by se za mě nechtěla provdat?!“

Toby se z něho se smíchem odkulila, následoval ji a přikryl ji svým tělem. Nadzvedl se na jedné paži a zadíval se jí do tváře. V místnosti bylo docela světlo, protože závěsy nebyly zatažené. „V tom tvém snu,“ prohlásil, „sis vzala někoho jiného a v tomhle si musím vzít někoho jiného já. Zdá se, že nás neustále oddělují nějaké povinnosti. Ty s těmi svými vdovami po námořnících, které potřebovaly podporovat, a já se svou zemí, o kterou se musím starat. Myslíš, že budeme někdy spolu?“

Líbila se jí jeho narážka, že by s ní chtěl být, i když to nebylo možné.

„Něco ti povím, až budu mít příště jeden ze svých snů o cestování v čase, měl bys být se mnou. Můžeš si vzít Garrettovo tělo a já budu Tabby.“

Začal se smát. „Protože se to všechno odehrálo před více než dvěma sty lety, miloval bych se s tebou a k čertu s následky. Nechali bychom je, aby se vypořádali s tím, co by se stalo.“ Přejel jí rukou po těle, pomalu se dotýkal křivky jejího pasu a boku. Pak jí zajel pod vršek pyžama a vzal do dlaně její ňadro.

Toby se ostře nadechla. Žádný muž se jí nikdy nedotýkal na tak intimním místě.

„Má drahá Carpathio, nemáš tušení, jak moc po tobě toužím. Dotýkat se tě, objímat tě, být u tebe, nic víc nechci. Líbat tě na krk, na rty, na oči, na ouška. Přejíždět ústy po každém centimetru tvého těla je všechno, na co dovedu myslet. Ale nemůžu,“ hlesl a vrátil se na záda.

Toby zůstala, kde byla, pohled upírala do stropu. Takže tohle je ono, pomyslela si. Tohle dívky cítí, když je líbá nějaký muž. „Nechtěla jsem, ale nemohla jsem si pomoct,“ říkávaly. „Prostě se to stalo. Nemohla jsem to nijak zastavit.“ Toby jimi vždycky pohrdala, když to poslouchala, protože žádný muž ji nikdy ani zdaleka nepřiměl, aby na všechno zapomněla.

Tenhle ovšem ano.

Otočila se k němu. „Graydone,“ zašeptala.

„Vrať se do své postele,“ prohlásil pevným hlasem. „Vypil jsem toho příliš, takže neručím za své činy.“

Když začala protestovat, řekl: „Prosím,“ způsobem, až to vypadalo, že má bolesti. Pomalu vstala z postele a vrátila se do své. Chvíli jí trvalo, než konečně usnula.

Druhý den vstal Graydon až někdy v jedenáct. Snažil se předstírat, že ho nic nebolí, ale když mu Toby podala dvě tablety a sklenici vody, vzal si je. „Udělal jsem ze sebe včera v noci hlupáka?“

„Slíbil jsi mi nehynoucí lásku, pak jsme prožili tři hodiny úžasného sexu a teď jsem nejspíš těhotná.“

Ani se při pití vody nezastavil. „Pokud to nebylo nic důležitého,“ prohlásil s jiskřícíma očima. Odešel k počítači a pustil se do práce s Rorym na nadcházejícím setkání. Protože mělo probíhat v ruštině – kterou Rory nemluvil, ale Graydon ano – mohly nastat mírné problémy.

Dovnitř vešel Daire, zaslechl rozhovor mezi nimi a teď se na Toby díval vážnými očima.

„To byl vtip,“ prohlásila Toby. „Jsem stále panna a vaší drahé zemičce nehrozí žádné nebezpečí.“ S tím vyšla z místnosti.

Zdálo se však, že dvě noci skoro strávené bok po boku věci mezi ní a Graydonem změnily. Cítili se vedle sebe mnohem volněji.

Příštích několik dnů měli všichni plné ruce práce. Nejdříve pozvali Victorii a doktora Huntleyho a taky Jilly s Kenem na večeři v sobotu večer, aby jim prezentovali svůj návrh. Tak pozdní termín jim nechával méně času na přípravu svatby, ale Jilly už rozeslala oznámení o datu svatby. Navíc Toby a Graydon si byli jistí, že se Victoria do jejich nápadu zamiluje, takže toho už spoustu naplánovali předem. Místo – Alixina kaplička – bylo k dispozici a Daireova láska k historii jim pomohla s jídlem, květinami a hudbou. Dokonce i pozvánky byly inspirované minulostí. Rozhodli se neprozradit svým hostům na večeři svůj plán, že se bude konat v kostýmech nebo že budou servírovat jídlo, které patřilo do období regentství.

Jilly se u nich zastavila, aby potvrdila, že přijdou. Uviděla dům bzučící aktivitou. Graydonovy neustálé telefonáty a videokonverzace s bratrem ovládly jejich životy.

„Právě teď je Graydon princ a král, a dokonce i královna,“ prozradila Toby Jilly. „Jen to všechno provádí přes Roryho.“

„A Graydon to zvládá odsud?“ zeptala se Jilly.

„Ano. Samozřejmě mu pomáháme, ale zvládá to dobře.“ Toby pověděla Graydonově tetě o nápadu vložit do Roryho sádky sluchátko a posílat textovky. Jindy Graydon zavolal ruskému obchodníkovi a navrhl mu, aby v soukromí hovořili anglicky, až se spolu setkají osobně. „Ruština je jedním z šesti jazyků, kterými Graydon mluví,“ prozradila Toby.

„Netušila jsem, že je tak šikovný.“

„Graydon zvládne skoro všechno,“ prohlásila Toby beze známky humoru.

„Opravdu?“ podivila se Jilly a snažila se nesmát.

Když se otevřely zadní dveře a dovnitř vešel Graydon, Toby vyskočila, aby se s ním setkala v kuchyni. Byl venku s Dairem, oba na sebe útočili těžkými meči.

„Je tu tvoje teta,“ slyšela Jilly říkat Toby, „a ty jsi celý upocený.“

„Odkdypak se ti to nelíbí?“ Tobyino chichotání bylo slyšet přes celou chodbu. Když se Toby vrátila do obývacího pokoje, jedna strana její tváře byla mokrá a rudá, jako by byla poškrábaná od vousů. Jilly vstala. „Uvidíme se v sobotu v sedm,“ oznámila a odešla. Mračila se. Zdálo se, že tady někdo bude mít brzy zlomené srdce.

Během týdne se naskytla spousta příležitostí, kdy mohla dát Toby Lorcan s Dairem dohromady. Netušila, že to, co dělá, způsobí její první opravdovou hádku s Graydonem.

Protože jí Lorcan prozradila, že má Daire rád historii, Toby brzy zjistila, že stačí udělat nepořádek v plánech a Daire se okamžitě všeho ujme. Navrhla na večeři menu, které vypadalo jako nějaká směsice z New Age. Tvrdila, že se jí zvlášť líbí její nápad použít citronovou trávu.

Daire jí oznámil, že je idiot, a pak se omluvil. Toby, s předstíraným hněvem, mu řekla, že jestli se mu její nápady nelíbí, může si menu vymyslet sám. Odkráčela ze dveří a bouchla jimi jen tak silně, aby nepopraskaly staré skleněné panely.

Graydon se ladně pohyboval po zahradě, zatímco bodal těžkým mečem do vzduchu. „O co jde?“ zeptal se.

„O nic zajímavého. Jdu zalít kytky ve skleníku.“

„Už jsem to udělal. Zavaž si ruce a můžeš se trochu procvičit a říct mi, co jsi provedla Daireovi.“

Při boxování nemluvili, zvlášť při tom, co Graydon prováděl. Ukázal jí, jak odrazit velký chránič, kterým jí mířil na tvář. Když zapomněla, klepl ji do hlavy. „Prašti mě znovu a budeš litovat,“ vyjekla.

„To je slib?“

Snažila se ho zasáhnout, ale snadno se vyhnul každé její ráně. Po hodině ji vzal kolem ramen, přitáhl si ji zády k hrudi a políbil ji na krk.

„O co ti s Dairem jde?“ zeptal se, když ji pustil, a začal jí stahovat rukavice a rozvazovat ruce.

„Naplánuje jídlo na večeři.“

„A co bude dělat Lorcan?“

„To netuším,“ prohlásila Toby nevinně, ale když na ni Graydon dál zíral, vzdala se. „Jak dlouho je Lorcan do Dairea zamilovaná?“

„My tři jsme tým a vycházíme spolu dobře. Nejsou ‚zamilování‘,“ namítl Graydon povýšeně.

Překvapeně se na něho zadívala. „Můžeš mi upřímně říct, že sis mezi nimi nikdy ničeho nevšiml? Je do něho zamilovaná. Proč se tak mračíš?“

„Daire je můj bratranec. Jeho otec je vévoda a jeden z jeho předků byl král.“

„Jsem si jistá, že by Lorcan dokázala přehlédnout pár jeho chyb.“ Toby si dělala americkou legraci z rovnoprávnosti – ale Graydon se dál mračil. „Aha,“ řekla Toby. „Králové se nesnižují k tomu, aby se ženili s neurozenými. Pověz mi, máte s námi vůbec nějaké pletky?“

Chtěla odejít, chytil ji však za ruku.

„Toby, vím, že ti to nedává smysl, ale takhle to v mé zemi chodí už celá staletí.“

Vytrhla se mu. „Zřejmě jsi mě nepochopil. Nic nekritizuju, ani nesoudím. Nic mi do toho není, jestli vy Lancoňané chcete trávit životy s lidmi, které nemilujete. Vsadím se, že Daireova skvělá rodina už mu někoho vybrala.“

Podle jeho výrazu poznala, že má pravdu. „Všem vám přeju krásnou prosluněnou budoucnost.“

I kdyby na sobě měla dlouhé šaty s metry sukní, nemohla by kolem něho proplout povýšeněji. Než došla do domu, byla tak vzteky bez sebe, že sotva vnímala, kam jde. Bylo hezké myslet na něho jako na romantického, dokonce tragického prince, který je nucen oženit se se ženou, kterou nemiluje. Bylo od něho šlechetné, že se obětuje pro svou zemi. Avšak poslouchat Graydonův názor, že kvůli nějakému původu se Daire nemůže oženit s Lorcan, bylo odporné.

Vyšla nahoru, zabouchla za sebou dveře, osprchovala se a převlékla. Když byla připravená, sešla dolů, na Dairea a Lorcan u jídelního stolu se sotva podívala, popadla kabelku a vyšla z hlavních dveří. Zaslechla, jak Graydon dvakrát volá její jméno, ale neodpověděla.

Rychle došla do města a uvědomila si, jak je to dlouho, co byla pryč z domu. Od chvíle, co se setkala s Graydonem Montgomerym, jako by se zmocnil jejího života.

Možná bych měla náš dům přejmenovat na U MONTGOMERYŮ, pomyslela si.

V posledních dvou týdnech zanedbávala skutečný život – ten, do něhož se vrátí, až se Jeho královská Výsost ožení s „urozenou“ – a krásnou – ženou, kterou nemiluje.

Toby přešla na konec mola Straight Wharf a rozhlédla se po vodě. Právě teď si z celého srdce přála, aby si o všem mohla s někým promluvit. Zavolala Lexie do Francie. „Chybíš mi,“ řekla, jakmile Lexie telefon zvedla.

„Co se stalo?“ podivila se Lexie.

„Nic,“ zalhala Toby. „Co u tebe?“

Když Lexie začala vyprávět, vychrlila ze sebe všechno bez jediného nadechnutí. Její šéf, Roger Plymouth, dorazil před několika dny. Zranil se při automobilové nehodě a měl zlomenou levou ruku. „Nemůže řídit,“ prohlásila Lexie, jako by to byla ta největší tragédie na zemi. „Přivezl si s sebou ošetřovatelku, ale –“

„Ošetřovatelku? Je hodně zraněný?“ zeptala se Toby.

„Ne, jenže Roger nic sám nezvládne. Zdá se, že ta ošetřovatelka zná jeho sestru, a neustále si něco špitají a hihňají se – samozřejmě ve francouzštině. Ani jsem netušila, že se to děcko umí smát. Se mnou jenom neustále vzdychá. Vůbec není jako ta dívka, kterou jsem potkala minulý rok. Veškerý čas trávím s Rogerem.“

„Ach,“ vydechla Toby a všimla si, že mu Lexie říká Roger, a ne Plymouth. „To musí být nepříjemné. Dělá vůbec něco?“

„Vlastně ano. Nevěděla jsem to, ale funguje v několika filantropických výborech. Otevírá kemp pro děti a využívá peněz a sportu –“ Lexie se zarazila. „Nechci tě nudit.“

Toby byla právě teď na Graydona tak naštvaná, že chtěla raději poslouchat Lexie. „Začínáš ho mít ráda, že?“

„Možná. Chce se projet po zemi. Navštívit pár míst, kde by mohl stát ten kemp. Měl v plánu jet se svým kamarádem z univerzity, ale ten chlapík z toho na poslední chvíli vycouval. Roger nemůže řídit auto s manuální převodovkou jenom jednou rukou, a tak mě požádal, abych jela s ním.“

„Ty to s manuálem neumíš,“ namítla Toby.

„Naučí mě to. Buď tak, nebo tu zůstanu s jeho sestrou. Jestli nepojedu s Rogerem, obávám se, že mě jeho sestřička degraduje na služebnou. Navíc bych mu mohla pomoci s tím kempem. Roger v organizování moc nevyniká.“

„Jdi do toho,“ prohlásila Toby. „Skoč po každé šanci, která se ti nabídne, a buď za ni ráda.“

Lexie chvíli nic neříkala. „Zníš strašně. Co se stalo?“

„Asi jsem si sundala své růžové brýle, nic víc.“

„Chceš mi o tom říct?“

Toby uvažovala, že se pokusí vysvětlit ideologii jiné země, ale netušila, kde by měla začít. „Ještě ne,“ odpověděla.

„Nespáchala jsi ten nejhorší hřích a nezamilovala ses do něho, že ne?“ zhrozila se Lexie.

„Ani zdaleka ne. Vlastně uvažuji, že v sobotu po večeři bych je mohla vykopnout z domu.“

„Jaké večeři?“ zeptala se Lexie.

Toby byla ráda za téma, o kterém by mohla mluvit volně, a vrhla se do popisu plánů na historickou svatbu. Neprozradila však Lexie sen o setkáních s Victorií/Valentinou. Po telefonu se to vysvětlit nedalo. Místo toho Toby řekla, že ji k tomu nápadu inspirovaly Victoriiny historické romány.

„Vždycky jsem věděla, že jsi geniální,“ vydechla Lexie, „a myslím, že Victoria bude ten nápad zbožňovat. Obstaral ti doktor Huntley kostýmy, které si oblékneš?“

Toby jí pověděla o tom, že Graydon požádal své prarodiče, aby prohrabali skříně v paláci.

„Zdá se, že ti docela pomáhá. Už jsi s ním skočila do postele?“

„Ano a ne,“ přiznala Toby. „Líbili jsme se, povalovali se po posteli, ale žádný sex.“

„To zní jak na střední škole.“

„No jo, vid’? A co ty?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jde o práci. Musím běžet,“ prohlásila Lexie. „Toby, dej mi vědět, kdyby se něco, však víš, stalo.“

„To platí i pro tebe a Rogera.“

„Nic nebude. On a já —“ Odmlčela se, protože se Toby rozesmála, a když se k ní Lexie přidala, Toby věděla, že je kamarádka v pokušení.

Se smíchem se rozloučily a zavěsily.

Toby telefon odložila a uvědomila si, že se cítí mnohem lépe. Zašla do květinářství, kde pracovala, a promluvila si se svým šéfem. Možná by se mohla příští týden vrátit do práce. Už nebude ztrácet čas s Lancoňany a snažit se pochopit jejich způsoby.

Její šéf ji nepotřeboval. Mladá žena, kterou Victoria našla na Tobyino místo, si vedla výjimečně skvěle. Neprozradil jí, že mu Victoria slíbila, že si u něho objedná všechny květiny na svatbu, pokud Toby nevezme zpátky až do září.

„Promiň,“ řekl a myslel to upřímně. Všichni měli Toby rádi a v práci byla skvělá.

Toby strávila chvíli se svými kolegy, objala se s nimi a povídali si o práci, kterou dělají, a pak se šla projít po Jetties Beach. Právě tam se však procházeli s Graydonem, takže na ni zaútočila spousta vzpomínek.

Na oběd si zašla k Arnovi, pak zaskočila na nákup do Zero Main. Noěl a její zaměstnanci vždycky Toby rozveselili.

V pět vykročila k domovu. Dospěla k určitým rozhodnutím a hodlala se jich držet. Zaprvé si přestane utahovat z Graydonovy země. Neměla co strkat nos do toho, co dělají. Byla Američanka a měla jiné názory, ovšem to neznamenal, že jsou nejlepší. Byl to Graydonův život, a jestli si chtěl

vzít ženu, kterou nemiloval, měl na to právo.

Toby věděla, že především musí chránit sama sebe. Před Lexie se smála, ale podle toho, jak se Toby chovala, už se do Graydona skoro zamilovala. A co pak? Políbí ho na rozloučenou, zatímco on si vezme někoho jiného? Ne, tohle nedopustí.

Než došla domů, usmívala se.

„Kde jsi byla?“ zeptal se Graydon, jakmile vešla dovnitř. Vlasy měl rozcuchané a oči zarudlé. Čelo mu brázdila hluboká vráska.

Odložila nákupní tašky na podlahu a kabelku na stolek na chodbě. „Jak to šlo s tím ruským obchodníkem?“

Graydon k ní přistoupil, náruč rozevřenou, jako by ji chtěl obejmout. Toby však poodstoupila, ztuhla a na tváři se jí usadil výraz, o kterém Lexie tvrdila, že znamená „nedotýkat se“.

Graydon spustil paže. „Omlouvám se za to, co jsem řekl.“ Jeho hlas byl tak tichý, že ho slyšela jen ona. „My Lancoňané jsme příliš konzervativní. A –“

„To je v pořádku,“ přerušila ho. „Jiné země, jiné zvyky. Nemám právo kritizovat tebe nebo tvoji zemi.“

Usmál se na ni. „Dáme si pusy a usmíříme se?“

„Ne,“ řekla pevně, pak vzala nákupní tašky a vyšla nahoru.

Bylo brzké sobotní ráno, den, kdy se konala večere, a Graydon vyhlížel z okna v patře, zatímco Toby zalévala zahradu. Bylo chladno a mlhavo, dokonalé nantucketské počasí, a on by byl rád s ní, ale věděl, že se věci mezi nimi změnily. Od chvíle, kdy Toby vysvětlil, proč si Daire nemůže vzít někoho jako Lorcan, jako by mu přibouchla dveře před nosem.

Jako by opustila jejich malý soukromý svět a vrátila se do života na Nantucketu. Dvakrát si zašla na oběd s kamarádkami. Jednou ráno v šest ji zahlédl venku stříhat květiny na svatbu. Graydon se jí zeptal, jestli potřebuje pomoc, ale Toby ho zdvořile odmítla. Žádné dobírání či smích, jen extrémní zdvořilost – a to ho ničilo. Každá věta, kterou mu adresovala, byla zdvořilá. Usmívala se na něho, povídala si s ním, a všechno to bylo nekonečně zdvořilé.

„Nevím, co jsi jí provedl,“ řekl mu Daire po několika dnech, „ale na tvém místě bych se bál zavřít oči.“

Pravda byla, že Graydon neměl tušení, co provedl, že se změnila... no, z rozesmáté osoby na někoho, kdo se tvářil, jako by se teprve ráno seznámili.

Dvakrát se s ní pokusil promluvit. Pokaždé použil svůj nejtrpělivější – a nejvíc okouzlující – hlas, aby jí vysvětlil rozdíly mezi její zemí a tou jeho. Vyprávěl jí, jak je jeho vlast stará a že je založená na staletích tradic. Usmíval se, když jí vykládal, že její země je mladá a že nemůže chápat zvyky, které se zachovávají už stovky let.

Zdálo se, že ho poslouchá – dokud se nenatáhl, aby ji vzal za ruku.

Toby se odvrátila a vstala. „Zní to úžasně. Možná Lanconii jednoho dne navštívím. Právě teď mám ale rande.“ Chladně se na něho usmála a odešla.

Graydon by se za ní nejraději rozběhl a zeptal se jí, kdo to „rande“ je. Nějaký muž? Tohle bylo poprvé, co mu skutečně došlo, že je na Nantucketu jen obyčejným člověkem. Neměl žádná princovská práva a nikdo se na něho nedíval, jako by toužil zasvětit celý život jeho potěše.

Třetího dne Tobyiny nikdy nekončící zdvořilosti začal Graydon sledovat Dairea a Lorcan. Jeho původním cílem bylo dokázat, že se Toby plete. Možná je pravda, že je Lorcan do Dairea „zamilovaná“. Přece jen už byl mnoho let jejím učitelem. Ale Daire cvičil spoustu lidí a nikdy

nenaznačil, že by k někomu z nich cítil něco osobního. Alespoň ne Graydonovi.

Začal je sledovat, jak spolu trénují. Lorcaniny pohmožděniny po pádu se hojily, ovšem Daire se o ni stále bál.

Když s nimi Graydon cvičil, nezdálo se, že by mezi Dairem a Lorcan něco bylo. Teprve když byl v domě a pozoroval je z horního okna, začal vidět to, co Toby.

Daire mnohokrát položil ruce přes Lorcan, aby jí ukázal nějaký pohyb, o kterém Graydon nepochyboval, že ho dívka zná. Dvakrát zahlédl Dairea, jak zavřel na okamžik oči, když Lorcanino tělo přejelo přes jeho.

Té noci, kdy osaměli, se Graydon zeptal Dairea na ženu, s níž se měl oženit. „Jak je Astrii?“

Daire se chvíli tvářil úplně zmateně. „Asi dobře.“

„Nejsi s ní v kontaktu?“

„Má rodina ano. To stačí.“

„A kdy bude svatba?“ zeptal se Graydon.

„Proč všechny tyhle otázky?“

„Jen jsem zvědavý, nic víc,“ odpověděl Graydon a pak se odvrátil. Při jídle si všiml, jak Lorcan a Daire přesunovali pokrmy jeden k druhému. Bylo to nenápadné, něco, čeho si nikdy dřív nevšiml, ale bylo to tu. Jednou ráno vzhlédl a zjistil, že se na něj Toby dívá, jako by chtěla říct: „Já ti to říkala.“ Bylo to nejosobnější chování, jaké u ní za celý týden viděl.

Když dorazily historické kostýmy z Lanconie, Graydon si byl jistý, že Tobyin chlad roztaje. Jeho prarodiče jí poslali šaty, které byly opravdu nádherné.

Toby je opatrně zvedla. „Měly by být v muzeu.“

„Ne, měla by je nosit krásná žena,“ prohlásil Graydon hlasem, kvůli kterému se na něho v minulosti zadívalo mnoho žen zasněnými očima.

Jenže Toby ho ignorovala.

„Toby, já –,“ začal Graydon, když k ní vykročil.

V tu chvíli jí však zazvonil telefon. „To je Jared,“ prozradila a vyšla ven, aby hovor přijala. Za pár minut se s úsměvem vrátila. „Dal mi práci! Mám navrhnout celou zahradu pro dům jeho bratránka. Alix má vymyslet rekonstrukci a...“ Nadechla se. „Musím si jít všechno přeměřit. Lorcan? Chtěla byste mi podržet metr?“

„Já bych rád –,“ ozval se Graydon, ale rozezvonil se mu telefon a byl to Rory s další naléhavou situací. Jejich otec se zotavoval a chtěl s ním mluvit.

„Ted’ budu opravdu muset být tebou,“ prohlásil Rory, paniku v hlase. „Možná bys měl kvůli tomuhle přijet domů.“

Graydon se zadíval na Toby a Lorcan, jak si spolu povídají, obě s očima rozzářenými, a uvažoval, že jestli ted’ odjede, Toby už by ho nemusela pustit zpátky do domu. „To nemůžu,“ řekl Graydon v lanconštině. „Mám tu nějakou práci.“

„Myslíš, že sex s nějakou americkou dívkou je důležitější než tvůj král?“ vyštěkl Rory.

„Ani jsem se jí nedotkl a nesnaž se mě zastrašit. Tohle zvládneš! Pomůžu ti.“

Rory se zdál být v šoku z toho, co bratr řekl. „Za celé ty týdny jsi to děvče nedostal? Co se děje?“

Graydon se pousmál. „Zdá se, že pro Toby nejsem princem díky původu. Čeká, že si to postavení zasloužím.“

Rory se rozesmál tak, že Graydon obrátil oči v sloup a skoro bratrovi telefon položil.

Chvilí předtím, než měl Rory odejít za svým otcem – a zkusit ho ošálit, že je někým, kým není –

Graydon požádal bratra o laskavost.

„Kromě toho, že jsem ty?“ vyštěkl Rory.

V minulosti Graydon vyčítal Rorymu, že nechce trávit čas s jejich rodiči. Ale od chvíle, kdy Graydon slyšel, jak matka s Rorem jedná, to chápal mnohem lépe.

„Ano,“ potvrdil Graydon. „Chci tě požádat o něco dalšího. Chci jistý dokument, který by napsal a podepsal náš otec.“

„Nežádáš moc, že ne?“

„Žádám od tebe hodně,“ uznal Graydon, myšlenkami u Danny. Noc předtím sledoval na YouTube video Roryho a Danny, jak odcházejí z nějakého večírku a vypadají jako dva dokonale šťastní lidé. Graydon začínal uvažovat o tom, co se stane, když bratrovi něco takového zničí. „Myslím, že na povrch vyplaval Američan ve mně,“ řekl.

„Co to znamená?“ zeptal se Rory.

„To ještě nevím. Napíšu ti, co potřebuju, a ty to můžeš připravit a nechat otce podepsat.“

„Matka mi udělá ze života peklo.“

„Ne, neudělá!“ zvolal Graydon příkře. „Jestli ti něco řekne, nepoddávej se tomu. Postav se jí. Ani nemrkni. Otec tě podpoří.“

Rory se nadechl. „Dobře. Pošli mi, co potřebuješ, a já se pokusím – Ne! Udělám to.“

„Dobře,“ usmál se Graydon a zavěsil.

Ve zbývajících dnech před večerí strávily Lorcan a Toby spoustu času plánováním zahrady pro Jaredova bratrance. Vydaly se na jednu z mnoha prohlídek domů a zahrad na Nantucketu a vrátily se s fotografiemi a návrhy.

„Nikdy jsem neviděl, že by se Lorcan v přítomnosti jiné ženy chovala tak uvolněně,“ poznamenal Daire, zatímco sledoval dvě ženy sklánějící se nad knihami a papíry. „Celý život strávila s muži a ženy na ni vždycky žárlily.“

Toby vzala Lorcan na nákupy a vybavila ji nantucketskou bílou bavlnou. Pryč byla Lorcanina černá kůže a vlna a těžké boty. Graydona a Dairea pobavilo, že zatímco Lorcan si vylepšovala angličtinu, Toby se zrovna tolik naučila lanconštinu. Povídaly si směsicí obou jazyků. Když Toby řekla: „U Jury, myslím, že tahle zahrada bude nádherná!“ Daire i Graydon skrývali úsměvy.

Graydon na tom přátelství litoval jediné věci, a to že Lorcan převzala trénink Toby. Ve srovnání s Lorcan Toby bojová umění moc neovládala, ale pak Toby předvedla Lorcan jógu. Oba muži stáli jako přilepení u oken, když obě ženy venku cvičily.

Jednou zavolal Rory uprostřed hodiny. Mluvil horečným hlasem, jako by vyvstala další krize.

„Rory,“ řekl Graydon klidně, „víš, co znamená ‚poloha střecha‘?“

„Jeden z přírodních divů světa. Ale to je jenom můj názor,“ odpověděl.

„To právě Toby a Lorcan teď dělají.“

„Moje problémy počkají,“ konstatoval Rory a zavěsil.

Dneska se však měla konat večere a Graydon doufal, že v noci by se mohl s Toby usmířit.

Když Toby otevřela dveře ložnice, měla na sobě župan, vlasy jí spadaly na záda a její krásná tvář byla bez make-upu. „Potřebuju pomoc!“ řekla Jilly. „Nedokážu ty šaty dát dohromady a korzet je monštrózní – i když je tak malý. A moje vlasy! Ani jsem na ně nepomyslela! Měla jsem si je nechat udělat a –“

„Bude to v pořádku,“ ozvala se Jilly. „S vlasy své dcery to umím docela dobře, takže ti pomůžu s tvými. Vlastně jsem s sebou přinesla pár věcí.“ Měla s sebou plátěnou tašku, která vypadala docela plná.

Toby se po Jillyiných uklidňujících slovech uvolnila. Přesně takovou vždycky chtěla matku, tak si představovala, že by sdílely různé okamžiky. Bylo jí skoro dvacet, než si uvědomila, že to se nikdy nestane.

Ráno, když se Jilly zastavila, aby se zeptala, jestli nepotřebují nějakou pomoc s večerí, Toby prozradila, že budou prezentovat nápad na svatbu v kostýmech. Dokonce Jilly ukázala šaty, které si měla obléknout. Toby opatrně otevřela krabici a odhalila světle zelený papír. Uvnitř byly šaty z bílého hedvábí, živůtek pokrytý čímsi, co vypadalo jako ruční výšivka propletených kyticí a vinné révy, všechno bílé. V další krabici bylo nezbytné spodní prádlo pod šaty.

Když Jilly šaty zvedla, ze všeho nejdříve si všimla, že jsou skoro průhledné. „Ach, můj bože,“ vyhrkla Jilly. „Nechal ti je přivést Graydon?“

„Ano,“ potvrdila Toby stroze, pak odvrátila pohled.

Dneska tedy Graydona nijak zvlášť neopěvuje, pomyslela si Jilly. „Co si pod to chceš obléct?“

„Rudé flanelové spodní prádlo?“ navrhla Toby a obě se rozesmály.

„V domě to báječně voní,“ poznamenala Jilly. „Kdo vaří?“

„Většinou muži,“ odpověděla Toby. „Lorcan a já jsme jen krájely. Snažila jsem se ji přemluvit, aby s Dairem zůstali, ale nechtějí.“

Nyní v ložnici se Toby posadila na pohovku, zatímco jí Jilly upravovala vlasy. Zvedla její husté blondáté kudrny nahoru a přidržela je na místě snad tisícem sponek. Po obou stranách Tobyiny tváře spadaly úzké pramínky. Poté Jilly nanesla líčení jen tak, aby vynikla Tobyina čistá pokožka.

Když byly vlasy i make-up hotové, zavázaly korzet. Obepnul Tobyina žebra a vyzvedl spodní část prsou, ale vršek zůstal napůl odhalený.

„Myslím, že poslali špatné spodní prádlo,“ zhrozila se Toby, když se snažila vytáhnout korzet nahoru, aby zakryl víc, ale ani se nepohnul.

„Tohle oblečení dokazuje, že každá generace má ráda sex,“ konstatovala Jilly. V krabicích nebylo nic, co by se obléklo pod spodničku, vůbec žádné spodní prádlo. Toby se domnívala, že došlo k chybě, ale rychlý průzkum internetu odhalil, že to omyl nebyl.

„Existuje historická správnost a taky zdravý rozum,“ prohlásila Toby a natáhla si moderní bavlněné kalhotky.

Jilly zvedla téměř průhlednou spodničku, aby si ji Toby oblékla, pak jí podala bílé hedvábné punčošky s podvazky. Nakonec pomohla Toby přetáhnout přes hlavu šaty. Sedly dokonale, měly vysoký pás přímo pod nadry a krásné našasené rukávky odhalující Tobyiny štíhlé paže. Sukně se sotva dotýkala podlahy, s vyšíváním táhnoucím je dolů natolik, že se držely Toby u těla, když se pohybovala.

Když se Toby zadívala do starobylého obrovského zrcadla, pomyslela si, že se proměnila v úplně jinou osobu. Pravda byla, že vypadala jako Tabby z jejího snu. Ale tyto šaty kdysi nosila královna a byly krásnější a bohatší než cokoli, co kdy viděla. Několikrát za oblečení zatahala, aby se víc zakryla, ovšem pak toho nechala. Otočila se k Jilly.

„Vypadáš překrásně,“ vydechla Jilly. „Vážně, Toby, jako z pohádky.“ Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Můžu dovnitř?“ zeptal se Ken.

Jilly otevřela dveře a mávla rukou dozadu. „Podívej se na to, co jsme provedly.“

„Toby!“ vyjekl Ken. „Vypadáš úchvatně.“

„Děkuju,“ špitla. „Doufejme, že bude Victoria souhlasit.“

„Podle toho, co vím,“ prohlásil Ken o své bývalé manželce, „se bude Victorii líbit, když si bude moct obléknout šaty s takovým výstřihem –“ Nejasně si zamával v oblasti prsou. „Při pohledu na tebe jsem málem zapomněl. Poslal mě za tebou Graydon. Tohle je od jeho babičky.“

Toby vzala balíček, který jí podával. Byl zabalený v krásné růžové hedvábné látce a ovázaný krémově zbarvenou stužkou. Když ho otevřela, zalapala po dechu, protože uvnitř byly náušnice a náhrdelník z drobných perliček. Na dně leželo několik malých perel a zlaté sponky.

„Ty jsou do vlasů,“ vysvětlila Jilly a začala je vkládat do účesu, který vytvořila.

Ken vyndal z kapsy malý foťák a začal fotit. „Dvě krásná děvčata,“ poznamenal.

Zvuk hlasů dole je přiměl podívat se jeden na druhého. Dorazili Victoria a doktor Huntley.

„Ken a já půjdeme dolů první,“ řekla Jilly Toby. „Gray nás žádal, aby tě mohl doprovodit. Tvrdil, že ti chce něco ukázat. Připravíme pití a pustíme hudbu, takže přijď, až budeš připravená.“

Oba odešli z pokoje a sešli dolů.

Chvíli před příchodem hostů si Graydon oblékl to, čemu Toby říkala „šaty pana Darcyho“. Když se posadil na gauč ve směšných trepkách, které dorazily s ostatním, našel vzkaz a malý balíček od babičky Arie.

Můj drahý Grayi,

oblečení, jež jsem Ti poslala, nosila rozmarná sestra mé babičky a její čeledín – o němž všichni věděli, že je její oblíbený milenec. Avšak její urozený manžel byl takový hlupák! Tyto klenoty nosila jako doplněk k šatům.

Můj drahý vnuku, vím, co tě čeká v budoucnosti a jak zoufale potřebuješ čas na rozmyšlenou. Prosím, buď ujištěn, že ať už uděláš cokoli, ať už se rozhodneš jakkoliv, Tvůj dědeček a já Tě budeme podporovat a milovat.

S láskou Aria

Po tom vzkazu mu prarodiče chyběli ještě víc. Než si mohl rozmyslet, co dělá, zavolal bratrovi.

Ozval se ospalý, nabručený Rory. „Víš, kolik tu je?“ zeptal se lanconsky.

„Asi půl druhé ráno,“ řekl Graydon. „Odkdy chodíš do postele před úsvitem?“

„Od chvíle, co žiju tvůj život. Věděl jsi, že plánujím i to, kdy můžu jít na záchod?“

„Disciplína ve všem,“ konstatoval Graydon.

„Nevoláš, aby sis vyslechl moje nářky. Co se děje? Kromě toho, že ses oblékl jako postavička z knížky Jane Austenové.“

„Říkal jsem si, jestli o tom víš.“

„Samozřejmě že ano,“ odpověděl Rory. „Prarodiče chtěli vědět všechno o tvé přítelkyni.“

„Co jsi jim řekl?“

Rory chvíli mlčel. Věděl, že telefonát není jen společenského charakteru. „Co tě trápí?“

„Mám ji rád,“ prohlásil Graydon. „Nikdy jsem nic takového necítil. Ale právě teď se na mě zlobí.“

Rory slyšel touhu v bratrově hlase, ale nehodlal ho nijak litovat. „Jestli se chceš vrátit domů, dej mi vědět.“

Tentokrát zaslechl v bratrových slovech skryté emoce Graydon. „A odvést tě od Danny? Příliš si cením svého života. Promluvíme si později.“ S tím zavěsil.

V Lanconii se Rory zhroutil zpátky do polštářů. Takže bratr věděl, co cítí k Danně. Jak dlouho už to Graydon tuší? Co ho prozradilo?

Rory vstal z postele, přešel k oknu a roztáhl tlusté brokátové závěsy, aby se podíval na trávník dole. Šokovalo ho, že uviděl Dannu na jednom z těch svých valachů, mířila ke stájím.

Rory věděl, že by neměl chodit ven, ale už když ho to napadlo, natahoval si džíny. Popadl košili a natáhl si ji, zatímco bosky sbíhal staré kamenné schody. Neměl by to dělat. Věděl to. Měsíční svit a Danna nebyly věci, které by měly být pohromadě. Měla se provdat za jeho bratra, ne za něho. On byl jen NMB, neužitečný mladší brácha, a nikdy jí nebude moct dát to, co si zaslouží.

Tyto myšlenky mu však nezabránily v tom, aby přeběhl trávník ke stájím.

Když Toby otevřela dveře mezi ložnicí a obývacím pokojem, Graydon tam stál a čekal na ni – a ona zadržela při pohledu na něj dech. Jestli byl někdy někdo stvořen pro oblečení z období regentství, byl to on. Kalhoty, sako, všechno mu padlo tak dokonale, že vypadal jako cestovatel v čase. V tom okamžiku si nedokázala vzpomenout, proč se na něho vůbec zlobila.

Pokud šlo o Graydona, zíral na ni způsobem, při kterém se jí krev nahrnula do tváří. Sjel ji odshora dolů, pomalu, pátravě, a když se jejich oči setkaly, z těch jeho sálal žár.

Když se na ni nějaký muž takhle díval, Toby se obvykle otočila a utekla. Pokud to bylo možné, odmítala se s ním znovu setkat. Ale dnes v noci přikročila ke Graydonovi – a on jí otevřel svou náruč.

Netušila, co by se stalo, kdyby se zdola najednou neozvala ohlušující hudba. Byl to waltz, který Graydon našel na internetu. Při tom řevu sebou oba škubli a vytrhli se z transu.

Graydon ustoupil a natáhl k ní ruku. Když ji přijala, začal ji vést v tanci. Už tančila s Rorem a užívala si to, tohle však bylo něco jiného. Graydon byl silný, ale uhlazený. Držel ji pevně, ovšem ne intimně. Společně pluli tak dokonale, jako by byli jediná osoba.

Za pár minut někdo ztlumil přehrávač, ale Graydon stále slyšel hudbu jasně. Vedl Toby po celém obývacím, vířili kolem nábytku, blízko, ale nedotkli se ho.

Její šaty byly určené k tanci. Tenká, kvalitní látka jí nebránila v pohybu a přiléhala jí k nohám způsobem, až měla pocit, jako by nic nevážila, jako by byla oblečená v něčem, co utkaly drobné ruce.

V jednu chvíli jí Graydon položil dlaně kolem pasu, zvedl ji a otočil ji ve vzduchu na druhou stranu. Tobyn smích přehlušil i hudbu.

Když melodie ustala, přitáhl si ji k sobě, s její tváří na hrudi, až cítila jeho bušící srdce. Nebyla si jistá, ale měla pocit, že ji políbil na temeno hlavy.

Na okamžik se s Graydonem nehýbali, jen tam stáli ve vzájemném objetí.

Jako první se odtáhl Graydon a podržel si ji na délku paží. „Jsi krásnější, než jsem si tě představoval. Takhle by ses měla oblékat každý den.“ Sklopil oči na odhalený vršek.

Toby se usmála. „Uklízet dům, plít v zahradě, to všechno v šatech, kterým chybí horní polovina,“

prohlásila a poodstoupila od něho. „Ale ty... Konečně vypadáš jako princ.“

„Neřekl bych, že jsem se tak v poslední době choval.“

Odtáhla se od něho. Jeho slova porušila kouzlo a Toby si vybavila jejich hádku. „Myslím, že bychom měli jít dolů.“

„Chci ti něco ukázat.“ Podal jí stočený pergamen převázaný modrou stužkou.

Rozbalila ho. Byl to krásný dokument, vyvedený v čemsi, co vypadalo jako kaligrafie, ale byl celý v lanconštině. Na spodní části byla vosková pečeť a rozmáchlý, černý podpis. „Co to je?“

„V podstatě je to Daireova svoboda. Může se oženit, s kým chce, a přesto zdědí titul a pozemky své rodiny. Daireův otec je popudlivý stařík a bez hrozeb od krále by svého syna vydědil, kdyby se oženil s někým nevhodným. Všechno by připadlo Daireovu bratranci, který má odpornou povahu. Daire nechtěl být tím, kdo by zničil svou starou a významnou rodinu.“

„Přiměl jsi svého otce, aby to podepsal?“

„Ano, přes Roryho,“ potvrdil Graydon. „Udělal bych to před lety, ale neměl jsem tušení, že se Daireovi nelíbí výběr nevěsty jeho rodiny. Nikdy si mi nestěžoval.“

„A Lorcan se mnou nemluvila o svých pocitech k Daireovi, ačkoliv jsem se to z ní snažila dostat.“ Vzhledla k němu.

„Omlouvám se,“ řekl. „Těch posledních pár dnů bylo...“

Přiložila mu konečky prstů ke rtům. „Dnes v noci jsme Tabitha a Garrett a nemusíme se zabývat rozdíly v našich zemích.“

„To se mi líbí,“ prohlásil a nabídl jí rámě, aby ji odvedl. „A zítřek ať jde k čertu.“

Když sešli schodiště, všichni se najednou zarazili a zírali – Victoria zareagovala nejsilněji. Dívala se na Toby, jako by nikdy v životě něco takového neviděla. Její výraz připomínal šok, ovšem taky tam bylo... poznání? Toby nad tím uvažovala.

Zbylí tři hosté poodstoupili a nechali Victorii, aby si užívala pohledu na dva mladé lidi u schodů. Opravdu tvořili krásný pár! Graydonovo černé sako podtrhovalo jeho široká ramena a úzký pás. Kalhoty mu obepínaly stehna, svalnatá po letech strávených v sedle divokých koní.

Toby vypadala úchvatně. Bílé, jako pavučina jemné šaty jí padly dokonale. Hluboký výstřih, způsob, jak jí látka splývala kolem boků, náznak průhlednosti, všechno vypadalo, jako by bylo vytvořeno přímo pro ni.

Všichni stáli jako solné sloupy, uchvácení, zatímco čekali, co řekne Victoria. Po dlouhé chvíli se otočila ke Calebovi. „Tohle si vezmu na naši svatbu,“ řekla tiše. Victoriiny oči byly plné lásky, až měli všichni pocit, že sledují něco velice soukromého.

Caleb se pousmál, pak se uklonil – jako muž z dob Jane Austenové. Victoria na oplátku vystříhla dokonalé pukrle.

Po tom krátkém vyrušení si všichni začali povídat, hlavně o tom, jak skvěle Toby a Graydon vypadají. Victoria vzala Toby za paži a odvedla ji do rohu obývacího pokoje.

„Věděla jsem, že vymyslíš něco úžasného. Ale, drahoušku,“ zaševelila Victoria a ztlumila hlas, „příště vynech ty kalhotky. Ukaž, co máš, dokud to máš.“ Zvedla oči. „Calebe, nejdražší, už nám došlo šampaňské?“

Čtyři starší dospělí se shromáždili kolem kabinetu, který to odpoledne Ken zabral jako bar.

„Poděkovala ti Victoria za všechnu tu práci?“ zeptal se Graydon za Toby.

„Ano. Tak nějak. A řekla mi, že bych měla nosit méně spodního prádla.“

„Victoria je velice moudrá žena.“

„To se nestane,“ prohlásila Toby a přidala se k ostatním.

Večeře slavila obrovský úspěch. Jak bylo v osmnáctém století zvykem, všechny pokrmy byly vyskládané na stole, s dezerty po stranách. Jakmile byla hotová polévka – hrachovka s okurkami a mátou – Ken odnesl polévkovou mísu. Naložili si masové kuličky s ančovičkami a kajenským pepřem, mořský jazyk na víně s houbami, vermutem ochucené mušle, ústřice na pirožkách s krémem a divoké kachny s nádivkou, jež byly jemné a křupavé. Vše doplňovalo několik druhů zeleniny, všechny s vlastní omáčkou.

Všichni se vyhladověle pustili do jídla, znovu a znovu plnili své talíře.

„To je tedy jídlo!“ zvolal Caleb, pak se pustil do hanobení pizzy, burgerů, a dokonce i sendvičů.

Toby čekala, že budou všichni protestovat, ale místo toho s ním souhlasili. Vlastně se zdálo, že se ti čtyři shodnou ve všem. Žádné posměšné poznámky ze strany bývalých manželů Victorie a Kena, žádné neshody. Všichni se bavili o tom, co dělali během posledních týdnů, ale byl to doktor Huntley, kdo se stal středem pozornosti. Bavitel je příběhem o tom, jak se kapitán Caleb a Valentina setkali v roce 1806. Kapitán se vrátil z lukrativní plavby do Číny dřív a zjistil, že jeho nový dům použil stavitel pro vlastní svatbu. „Kapitán byl tak rozzlobený, že si vzal bečku rumu a vyšel na půdu, aby... meditoval.“

„To zní, jako by se chtěl opít a utápět se ve špatné náladě,“ ozval se Ken.

„Záleží na tom, jak se na to díváte,“ odpověděl doktor Huntley, ale usmíval se. „Kapitán tam byl jen chvíli, když krásná“ – podíval se na Victorii – „Valentina přišla nahoru. Měla na sobě šaty, které...“ Mávl rukama, aby naznačil hluboký výstřih. „Protože kapitán navštívil místa, jež nebyla tak prudérní jako Amerika, myslel si, že to není slušná žena – což bylo celkem pochopitelné. On... No, on...“

„Vyjel po ní?“ zeptala se Jilly.

„Řekl bych, že trochu vášnivěji. A ona svolila.“

„Opravdu?“ Victoria, která ten příběh nikdy neslyšela, podotkla: „Jenom tak, řekla ano?“

„Alespoň to si kapitán myslel,“ dodal doktor Huntley s pousmáním. „Ovšem nebylo tomu tak. Byla však natolik přesvědčivá, že přiměla kapitána sundat si všechno oblečení.“

„Ach bože!“ vyjekla Jilly.

„Co udělala pak?“ zeptala se Victoria a předklonila se, oči rozzážené.

„Valentina Montgomeryová vzala kapitánovo oblečení, vyběhla z místnosti a zamkla za sebou dveře. Svatba dole byla tak hlasitá, že se kapitán dostal ven až druhý den ráno. Do té doby téměř umrzl.“ Rozhlédl se po tvářích u stolu s výrazem, jako by očekával soucit. Místo toho všichni vybuchli smíchy.

Když Toby dokázala chytit dech, řekla: „A od té doby byli do sebe šíleně zamilovaní.“

Doktor Huntley vzal Victorii za ruku a políbil ji. „Ano, zamilovaní.“ Zvedl sklenku v přípitku. „Na dobré jídlo, na přátele a na život. Ale ze všeho nejvíc na lásku, která přetrvá navždy.“

Napili se a pak Ken navrhl: „Dáme si dezert?“

Jilly připravila konvice čaje a všichni si nandali na talíře citronový cheesecake, melasové sušenky zvané Joe Froggers, kousky ovocného dortu a mističky vanilkového krému s brandy. Poté si dali sýr, rozinky a oříšky následované dalším čajem a sklenkami portského.

Po večeři trval Caleb na tanci. Přešli tedy do tlumeně ozářeného obývacího pokoje. Všechna elektrická světla byla vypnutá, zůstaly jen svíčky. Caleb přitáhl Victorii do náruče a vedl ji v tanci, který musel být několik set let starý. Ostatní stáli a sledovali jejich dokonalé představení. „Teď jste na řadě vy,“

řekl ostatním, když hudba ustala.

Vytáhl z kapsy balíček s tabákem do fajfky, pak strčil do rohu starého krbu a otevřela se dvířka – což všechny překvapilo. Uvnitř byly tři fajfky, které vypadaly velice staře.

„Jak jste věděl, že je tam nějaký otvor?“ podivila se Toby.

„Syn kapitána Caleba, první Jared, nechtěl prožít život na moři, a tak zůstal doma a stavěl domy, které jeho žena navrhovala. Naneštěstí se jejich práce ztratila v dějinách.“ Zněl téměř hořce.

Byl to zajímavý kousek historie, ovšem nikdo na Calebovu poznámku nereagoval. „Ale jak jste to –,“ začala Toby, ale Caleb ji přerušil.

„Myslím, že byste si měli s princem zatančit,“ navrhl a naznačil, že nemá v úmyslu na její otázku odpovídat. Vzal si jednu z fajfek, nacpal ji a posadil se na pohovku vedle Victorie, zatímco Jilly a Ken si zabrali křesla vedle sebe. Hudba začala hrát a hosté s radostí sledovali Toby a Graydona, jak kloužou po místnosti ve svých krásných šatech.

Už bylo pozdě, když se Toby a Graydon konečně posadili. Podívala se na doktora Huntleyho. „Nevíte náhodou, jestli lidé jménem Tabitha Weberová a Garrett Kingsley doopravdy existovali, že ne? Nejsem si jistá rokem, podle oblečení šlo o začátek devatenáctého století.“

Caleb si dal s odpovědí na čas. „Opravdu žili a jejich příběh je čirá tragédie.“ Když vzhlédl k Toby, jeho oči působily velice staře – a odrážel se v nich žal. „Garrett byl mladším bratrem kapitána Caleba.“

Toby pohlédla na Graydona. „Kapitán byl Jaredův předek. A nejspíš i tvůj příbuzný.“

„Přes Valentinu Montgomeryovou,“ dodala Jilly. Byla rodinnou historičkou a začínala pracovat na spojení s nantucketskými Kingsleyi. „Kapitán se s Valentinou nikdy neoženil, ačkoliv zplodili dítě.“

Doktor Huntley sebou trhl, vypadal, jako by ho někdo udeřil. „Hloupý, pitomý chlap,“ zamumlal, pak pohlédla na Toby. „Ale myslím, že jste se chtěla dozvědět něco o Tabby a Garrettovi. Mohu se zeptat, odkud o nich víte?“

„Já, ehm...“ Pohlédla na Graydona a ten povzbudivě kývl. „Několikrát se mi o nich zdálo.“

Caleb se zadíval na svou fajfku. „V domě zvaném BEZ HRANIC? Věděla jste, že se mu říkalo –“

„UŽ NIKDY NA MOŘE,“ doplnila Toby.

Caleb vytřeštil oči. „Ano, máte pravdu. O tom moc lidí neví.“

„Chtěla bych se zeptat, jestli si vzala muže, kterého milovala,“ vyzvídala Toby a pohlédla na Graydona.

Caleb se nadechl. „Na Partheniině svatbě došlo k obrovskému skandálu,“ začal. „Víte, Tabby byla spatřena pod stromem s Garrettem Kingsleym a oba byli napůl svlečení.“

„Ach,“ hlesla Toby a tvář jí začala rudnout. Byl to jen sen, ale s Garrettem se líbala. Poddala se jeho žádosti a vrhla se s ním do trávy?

Caleb, sedící přímo proti ní, Toby pozorně sledoval. „Ten incident byl pro Tabithu netypický. Tak by se zachovala spíše moderní žena.“

„Myslím, že bys nám měl vyprávět celý příběh,“ vybídl ho Ken. „Byli ti dva mladí milenci přinuceni k sňatku?“

„Ne, nevzali se. Alespoň ne jeden druhého,“ odpověděl Caleb. „Víte, Tabby měla matku, vedle které působili žraloci jako milá stvoření. Ale v té rodině přišli všichni o muže na moři. Nechtěla, aby se Tabby provdala za nějakého Kingsleyho, protože se říkalo, že mají moře v krvi.“

„Přinutila Tabby, aby si vzala Silase Osborna, že?“ vyhrkla Toby.

„Ano,“ potvrdil Caleb. „Té noci, na Partheniině svatbě, přinutila dceru, aby si vzala toho –“

„Pupkatého chlapíka,“ doplnila Toby tiše a bylo jí smutno.

„Jsem zmatený,“ ozval se Ken. „Kdo byl ten Osborne?“

„Nikdo!“ vykřikl Caleb a v hlase se mu ozval vztek. „Tabbyina matka svou dceru prodala. Lavinia Weberová dlužila tomu zbabělci peníze a ten ohavný bastard jí slíbil, že jí ten dluh odpustí a bude podporovat všechny ty vdovy – ale jen když se za něho krásná Tabitha provdá. A tak se i stalo. Její matka ji vytrhla z Garrettovy náruče a té noci ji provdala za Osborna. Partheniina oslava svatby se změnila ze štěstí na slzy. Kdyby tam byl v tu chvíli kapitán, zarazil by to, ale byl zamčený na půdě. Ten pitomec!“

Síla hněvu doktora Huntleyho byla tak silná, že všichni na okamžik ztichli.

„Byl na Tabithu její manžel hodný?“ zašeptala Toby.

„Nebyl,“ odpověděl Caleb už klidnějším hlasem. „Osborne nechal opravit střechu toho domu, ale pak se na všechno vykašlal. Řekl Lavinii, že ho Tabby nesnáší, takže dohoda neplatí. Laviniiiny výkřiky vzteku bylo slyšet až do Sciasconsetu. Tvrdila, že ho nemá rád nikdo, takže se to nepočítá. Ale její slova neměla žádný účinek, protože Osborne už nedal té rodině jediný cent.“

„Co udělala Tabby?“ zeptala se Toby.

„Pracovala a všechny podporovala. Řídila Osborneův obchod a nikdy za to, co dělala, neobdržela jediné slovo chvály či díků. Zemřela, když jí bylo krátce po třicítce, bez dětí. Všichni tvrdili, že se utrápila k smrti, protože nikdy nepřestala milovat Garretta.“

„A co se stalo s ním?“ zeptal se Graydon.

Doktor Huntley se zhluboka nadechl, než odpověděl. „O tři roky později se Garrett utopil se svým bratrem Calebem na lodi, kterou kapitán tak tvrdohlavě vedl do bouře. Snažil se dostat zpátky domů k Valentíně.“ Natáhl se a vzal Victorii za ruku.

Všichni znovu umlkli.

„Jak jsme dospěli k tomuhle depresivnímu příběhu?“ podivila se Victoria. „Všechno se to stalo tak dávno. Chtěla bych se dozvědět o těch Tobyiných snech. Mohla bych je nějak použít do knížky?“

Victoriina slova ukončila smutek, který se na skupinku snesl. Graydon vstal a otevřel další lahev portského, zatímco Toby se pustila do vyprávění. Při řeči Caleb pokyvoval hlavou. Když Toby prohlásila, že poslala Valentinu na půdu, zvolal: „Takže za to můžete vy! Pokračujte. Nechtěl jsem vás přerušovat.“

Když Toby řekla, že Ken a Jilly vypadali stejně jako John Kendricks a Parthenia, oba se na sebe usmáli. „Věděl jsem, že jsme určeni jeden pro druhého,“ řekl Ken.

„Ha!“ odfrkla si Victoria. „Nebýt mě, nikdy byste se nedali dohromady.“ Zadívala se na Toby. „Bylo to skutečné? Opravdu jsi tu dobu navštívila?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Toby. „Celé se mi to zdálo. Každé léto svého života jsem strávila na Nantucketu, takže jsem nejspíš četla deník Tabithy nebo Parthenie nebo někoho. A vybavila jsem si to ve spánku.“

Všichni se tázavě zadívali na doktora Huntleyho. Jako ředitel historické asociace na ostrově by o tom věděl. „Je pravda, že se útržky toho příběhu dochovaly v dopisech a denících, které máme.“

„Vidíte?“ řekla Toby. „A proto doktor Huntley ví, co se stalo. Je to tak?“

Na tu otázku neodpověděl. „Změnila jste něco, zatímco jste měla ty sny?“

„Ne, nic,“ odpověděla Toby, ale pak jí hlava vylétla vzhůru. „Vlastně ano. Ztratila jsem klíč od jedné skříňky. Ta je stále v domě Kingsleyů, bez klíče, ale když jsem si tu krabičku prohlížela,

obsahovala –“

„Figurky horoskopu z jadeitu,“ doplnil doktor Huntley. „Kapitán Caleb je přivezl z Číny jako dárek pro ženu, kterou miloval. Klíč se ztratil na Partheniině svatbě a kapitán si vždycky myslel, že ho ukradl jeden z těch spratků od Starbucků.“

„Jak to můžeš vědět?“ podivil se Ken.

„Neříkala jsem vám, že můj Caleb ví o tomhle ostrově všechno?“ ozvala se Victoria hlasem plným hrlosti.

„V mém snu,“ zdůraznila Toby, „jsem ten klíč upustila za nedokončené okenní sedátko v domě Kingsleyů.“

„Půjdem se po něm podívat?“ zeptal se Caleb, jako by to byla ta nejobyčejnější věc na světě. Nikdo neváhal.

Trvalo jim jen pár minut dojít do domu Kingsleyů, ale když se tam dostali, Caleb odmítl vejít dovnitř.

„Počkám na vás tady,“ oznámil a postavil se na malou přední verandu.

„Ale drahousku,“ začala Victoria, ovšem dokonce i ona viděla, že s ním nic nepohne.

Jilly položila ruku na Calebovu paži, v tváři soucitný výraz. „Jestli se bojíte duchů, dokážu je vycítit. Varuju vás, jestli –“

„Vycítit?“ řekl Caleb. „Dokážete je vidět. Ta ubohá stvoření se před vámi musí ukrývat. Duchů se nebojím. Jen jsem z toho domu už viděl dost. Jděte a najděte ten klíč, pak se vraťte sem.“

Všichni, dokonce i Victoria, se vzdali a vešli dovnitř. Ken rozsvítil v předním salonku a Toby ukázala na polstrované sedátko u okna.

„Seděla jsem tady s Alisou, nebo Ali, jak si říkala, a sledovala ji, jak kreslí obrázky oken.“

Ken odtáhl polstrování a podíval se, jak je sedátko vyrobené. „Vím, jak to udělali. Všiml jsem si ho už dřív, je to docela důmyslné.“ Podíval se škádlivě na Toby. „Ale možná je to ode mě domýšlivé tvrzení vzhledem k tomu, že jsem ho vyrobil v jiném životě.“

Toby věděla, že si z ní tropí legraci, bylo jí to však jedno. Část jí si skoro přála, aby ten klíč našli.

Ken vyndal ze skříně Jaredovu velkou bednu s nářadím a sundal zadní desku sedátka. Pak se natáhl na podlahu, aby odstranil i vnitřní část. Když to bylo hotové, musel se horní částí těla vsunout do otvoru, aby to tam prohledal s baterkou a dlouhým šroubovákem.

Nikdo neřekl ani slovo, zatímco poslouchali škrábání a sledovali pohybující se paprsek světla. Když se Ken vysoukal zpátky, posadil se a zvedl k nim oči. Dal si na čas, než rozevřel ruku a odhalil malý mosazný klíček.

„To je on!“ zvolala Toby a popadla ho.

Jedna věc byla smát se hledání klíče, který se ztratil před staletími, ale úplně jiná byla vidět ho ve skutečném životě.

Ken, Jilly a Victoria zírali na Toby s otevřenými pusami.

Graydon přistoupil k Toby, ochrannitelsky jí položil ruku na ramena a navrhl: „Podíváme se na tu krabičku plnou jadeitu?“

Ken se vzpamatoval první. „Ehm, ach... Tuší někdo, kde je?“

Když nikdo nepromluvil, Toby řekla: „Viděla jsem ji na půdě, ale nevzpomínám si přesně kde. Možná bych měla zavolat Lexie a zeptat se jí.“

Victoria se vzpamatovala z šoku. „Zjistím to.“ Přešla k hlavním dveřím a řekla Calebovi, že Ken ten klíč našel.

„Myslel jsem si to,“ přikývl. „Třetí řada zprava, v půlce uličky, uvnitř červené lakované krabice. Když jsem tancoval s Alix, praskly mi žárovky, takže si vezměte baterku.“

„Předpokládám, že hovoříš o půdě,“ zamrkala na něho Victoria.

„Ano. Až tu krabičku najdete, přineste ji ven, ať se můžu taky podívat.“

Pět dospělých vyběhlo staré schodiště na půdu a hon za pokladem mohl začít. Chvíli jim to trvalo, ale opravdu objevili krabici na místě, které jim Caleb prozradil. Měli totiž potíže shodnout se na tom, co znamená v „půlce uličky“, a lakovaná skříňka byla tak stará, že červená barva vypadala jako černá.

„Jak Caleb ví, kde to je?“ podivil se Ken. „Je v jiné krabici.“

„Opravdu o tomhle ostrově ví všechno,“ konstatovala Victoria, ale tentokrát to neznělo, jako by se vychloubala. Spíš jako by jí to trochu nahánělo hrůzu.

„Stará duše, nové tělo,“ zamumlala Jilly a všichni byli rádi, že mohou své myšlenky obrátit k někomu jinému než k Toby. „Vezmeme tu skříňku dolů a zkusíme ten klíč?“

S Calebem se setkali venku, pak přešli dozadu za dům do domku pro hosty, kde bydleli Ken a Jilly, a položili starou krabičku na kuchyňskou desku.

„Tohle místo se opravdu změnilo,“ poznamenal Caleb a rozhlédl se kolem. „Dřív jsme tady chovali krávu.“

Nikdo tu poznámku nekomentoval. Pod kouzlem pozdní noci a díky vínu a portskému, které vypili, to podivné prohlášení nikdo nezpochybňoval. Toby předala klíč Calebovi. „Myslím, že byste to měl udělat vy.“

Navzdory faktu, že byla skříňka zamčená přes dvě stě let, klíč se v zámku hladce otočil. Caleb ji neotevřel, ale zvedl a podal Victorii. „Ten dar byl pro tebe.“

Victoria otevřela skříňku a odhalila jadeitové figurky zpodobňující čínský horoskop. Každá z nich byla z jadeitu různé barvy: tmavě zelená, bílá, dokonce i levandulová. Všechny byly dokonale a složitě vyřezávané.

„Já jsem zajíc,“ hlesla Victoria a zvedla tu figurku. „Rodina a ambice.“ Všichni začali odříkávat roky, kdy se narodili. Jen Caleb mlčel. Když se na něho tázavě zadívali, řekl: „Co je rok 1776?“

Rozhostilo se ticho, ale pak Victoria zvolala: „Ohňostroj!“ a všichni se rozesmáli – a jejich smích prolomil napětí. Nikdo to neřekl, ale ta otázka visela nade všemi: Opravdu Toby cestovala v čase? Dokázal ten klíč, že byly její sny skutečné?

Victoria, Ken a Jilly se otočili na mladý pár v nádherných šatech z osmnáctého století. Nebylo těžké si je představit, že právě vystoupili z minulosti.

Jako první přerušil ticho Graydon. „V tom domě je jeden pokoj,“ prohlásil tiše, „kde jsem cítil strašné zoufalství, dokonce tragédii.“

Nemluvili o tom, ale Toby věděla, jaký pokoj má na mysli. „Dveře jsou ukryté za obložením.“

Všichni se podívali na Caleba, čekali na jeho odpověď. Nikdo nepochyboval, že ji zná. „Porodní pokoj?“ zeptal se. „Tehdy se rodilo hodně dětí a ženy se vždy shromáždily, když ten čas nastal. Spousta domů má porodní místnosti. Bylo v nich hodně smutku, ale také radosti. Valentina v tom pokoji porodila prvního Jareda Montgomeryho Kingsleyho. Byl to velký, zdravý chlapec.“ Zněl pyšně.

„Který vyrostl a oženil se s malou Ali,“ dodala Victoria. „Toby, protože je knížka, na které pracuju, založená na Valentinině deníku, ráda bych si s tebou o ní promluvila. Neuvědomila jsem si, že byla Ali starší než Jared.“

Nikdo si nevšiml, že Toby a Graydon nic neříkají a jen se mračí. Zatímco ostatní diskutovali o Valentíně a jejím životě, Toby se otočila ke Graydonovi. „Neřekl jsi mi, co jsi v tom pokoji viděl. Já jsem dovnitř vejít nedokázala. Také jsem z něj cítila vycházet hluboký smutek – žal. Měla jsem pocit, že jsem tam – tedy Tabby – zemřela.“

Graydon ji vzal za ruku a políbil ji na hřbet. Nehodlal jí říct, že cítil přesně totéž. „Ale slyšela jsi doktora Huntleyho. Tabby neměla žádné děti, takže v té místnosti nejspíš nezemřela.“

Toby se ušklíbla. „Ne, jen si přála opustit tento svět, protože byla tak nešťastná. Ubohá, ubohá dívka. Kdybych věděla, co se jí stalo, pokusila bych se ji v tom snu zachránit.“

„Jak? Tím, že by se provdala za Garretta?“ Usmíval se, jako by to byl skvělý nápad.

„Pak by odjel na moře se svým starším bratrem a zabil se? V domě by zůstala další vdova a nejspíš ještě víc dětí, o které by se musely starat. A jako Garrettova manželka by Tabby neměla obchod Silase Osborna, aby je živil a šatil.“

„Tvrdíš, že se Tabby měla provdat za toho odporného mužička?“ V Graydonově hlase se ozýval vztek. „Zabil ji tím, že nedodržel svou část dohody a nepodporoval je.“

„Skutečný problém byl v tom, že jestli ho Tabby nedokázala vystát, byla hloupá, že mu to dala najevo. Možná kdyby k němu byla milejší, nebylo by to pro ni a její rodinu tak zlé.“

„To je jedna z nejpitomějších věcí, jaké jsem kdy slyšel! Garrett by se o ni postaral jak fyzicky, tak finančně. Byl to Kingsley. Měl peníze! Nikdo z nich by nehladoval.“

„Ne, ale zemřela by na zlomené srdce!“ opáčila Toby.

„Což se stejně stalo!“ odpověděl Graydon tímtež rozezleným tónem.

Najednou si uvědomili ticho v místnosti. Toby a Graydon se k sobě nakláněli, skoro se dotýkali nosy, a rozčileně se dohadovali. Když si všimli pohledů ostatních, narovnali se, skoro do pozoru.

„Tabby se měla své matce postavit,“ konstatoval Graydon prkenně, s pohledem upřeným na Caleba. „Mám pravdu?“

Caleb byl jediný, kdo se tvářil pobaveně. Ostatní třestili oči na vášnivou hádku kvůli něčemu, co se stalo tak dávno. „Ano a ne,“ odpověděl. „Ano, Tabby měla Lavinii říct, co si s tím odporným obchodníčkem může udělat, ale ne, neměla si brát Garretta takového, jaký byl.“

„Co to znamená?“ podivil se Graydon útočným hlasem.

„Můj mladší bratříček – pardon, myslím bratr kapitána Caleba – byl špatný námořník.“

„Cože?!“ zvolal Graydon uraženě. Nadechl se, pak se posadil na barovou stoličku. „Omlouvám se. Zdá se, že se mě to dotýká více, než by mělo. Tvrdil jste, že všichni Kingsleyové měli moře v krvi.“

„Měli,“ potvrdil Caleb, „ovšem to se může projevat spoustou způsobů. Mladý Garrett se měl přestat snažit vést několik špinavých námořníků na lodi a zůstat doma, aby spravoval impérium Kingsleyů. Garrett byl jako vy: byl předurčen k tomu, řídit něco většího než jedinou loď.“

„Jako celou zemi?“ nadhodila Jilly.

„Máme parlament,“ zamumlal si Graydon pod vousy, když se však zadíval do Calebových očí, věděl, jak to ten muž myslel. Měl svou zemi rád, rád po ní cestoval, poznával lidi. Rád jim pomáhal ve větším měřítku, než by bylo možné na jedné lodi.

Ticho přerušila Toby. „Ale když jsem – jako Tabby – požádala Garretta, aby zůstal doma a neodplouval, rozzlobil se.“

„Protože kapitán několikrát vyjádřil stejné přání na své poslední plavbě. A ten chlapec se domníval, že by rodinu zničil, kdyby se každých pár let nevydal na cestu. Myslím, že kdyby se oženil s Tabby, možná by to použil jako výmluvu, aby už nikdy nemusel ostrov opustit.“

„Ovšem její matka...“ začala Toby.

„Byla vyděšená,“ dokončil za ni Caleb. „Lavinia byla k smrti vyděšená z budoucnosti. Sledovat, jak její vnoučata hladoví, bylo něco, co nedokázala snést – a oprávněně. Pokud by měla pro to, aby je nakrmila, obětovat jednu dceru, udělala by to. Čirou náhodou vím, že se Silasu Osborneovi nabídla dřív, ale chtěl jenom krásnou Tabby.“

„Co se s nimi stalo po Tabbyině smrti?“ zeptala se Jilly.

„Osborne během let zlenivěl. Jeho žena se o všechno starala, a tak zapomněl, co je to práce. Garrett ve své poslední vůli všechno odkázal Tabby a po její smrti všechno přešlo na její matku. Lavinia koupila Osborneův obchod a přiměla své snachy, aby jí pomáhaly. Dožila se osmdesátky a zemřela jako poměrně bohatá, avšak zoufalá stará žena. Myslím, že se z Tabbyiny smrti nikdy nevzpamatovala.“

„Škoda že člověk nemůže změnit minulost,“ povzdechla si Victoria. „Není to jako moje knížky, u nichž mě nakladatel přinutí přepsat kapitulu a změnit, co lidé řekli a udělali.“

Toby zírala na skříňku na lince a ostatní se dívali na ni. Jestli se opravdu vrátila v čase – což bylo samozřejmě nemožné – pak taková možnost existovala. Podívala se na Caleba. „Tabby byla přistižena v kompromitující situaci s Garrettem a její matka jí nedala čas na rozmyšlenou, ale přinutila ji k manželství s Osbornem. Co kdybych měla další sen, co bych mohla udělat, abych to změnila?“

„Dokončit ten čin,“ odpověděl Caleb. „Garrett a Tabby byli přistiženi, jak se líbají. Kdyby je viděli... no, mnohem dál, celý ostrov by čekal, že se vezmou. Navíc si myslím, že by se Osborne odmítl s Tabby po něčem takovém oženit.“

Toby se nedívala přímo na Graydona, ale o krůček k němu přistoupila. Chvíli nikdo nic neříkal.

„Nevím, jak vy,“ ozval se Ken, „ale já už měl být dávno v posteli.“ Protože se všichni nacházeli v jeho domě, zadíval se na ně s výrazem, že už je na čase odejít.

Popřáli si dobrou noc, Victoria zvedla skříňku s jadeitovými postavičkami a Caleb ji vzal za paži a odvedl ji k hlavním dveřím. Toby a Graydon šli za nimi. Když se ocitli venku, všichni čtyři vykročili na konec ulice.

Caleb se zadíval na dům BEZ HRANIC. „S tím domem je spojená dlouhá historie. Člověk, který ho postavil –“ Rozesmál se. „Myslím, že na jednu noc už jsem toho navykládal až až. Toby, drahoušku,“ řekl s vážnou tváří, „myslím, že by ses od toho domu měla držet dál. Vzpomínky člověku zůstávají hodně dlouho. Možná si je neuvědomujeme, ale jsou tu, pohřbené hluboko v nás. Možná ti připadá smutné, že Tabby zemřela tak mladá, stalo se to však před dávnou dobou. Navrhují, abyste vy dva mysleli na současnost, na dnešek, ne na minulost.“

Graydon zvedl Tobyinu paži a provlékl si ji se svojí. „Přesně moje řeč,“ prohlásil. „Ten pokoj... Pořád mi z něho běhá mráz po zádech, když na něj pomyslím.“ Podíval se na Toby. „Budeme se od něho držet dál? Domluveno?“

„Ano,“ potvrdila. „Ať se o něj postarají tví příbuzní.“

Popřáli si dobrou noc a rozešli se. Když Toby a Graydon vyšli nahoru, zastavili se na okamžik v obývací místnosti a jen se na sebe dívali. Hádky kvůli Daireovi byla vyřešená, ovšem Toby se nechtěla vrátit k lehkosti, kterou sdíleli předtím. Připomněla si, že Graydon bude muset odejít. To se nezměnilo.

Oba by se cítili v rozpacích, kdyby v tu chvíli nezazvonil Graydonův mobil. Celý večer ho nechal nahoře, ale teď ho zvedl.

„Rory?“ zeptala se.

„Kdo jiný?“ opáčil Graydon se zaťatými zuby. S touhou v očích se na ni zadíval. „Nechal spoustu

vzkazů, takže to radši vezmu.“

„Samozřejmě,“ přikývla Toby. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ řekl a stiskl tlačítko na telefonu. „Ještě bych ti chtěl říct –“ Zarazil se. „Rory, uklidni se. Už jsem tu.“ S posledním lítostivým pohledem na Toby Graydon přešel do své ložnice a zavřel dveře.

Ve vlastním pokoji se Toby opřela na okamžik o dveře. Nechtěla si ty šaty sundat. Bude je muset poslat zpátky do Lanconie a už je nikdy neuvidí. Možná by si je však mohla vzít na Victoriinu historickou svatbu. Ale ne, Graydon už bude v té době pryč a nebylo by správné si ty šaty nechat, když tu nebude.

Její pozornost upoutalo světlo procházející oknem. Před odchodem nezatáhla závěsy, a tak bylo docela ostré. Když se zadívala z okna, uviděla, že vychází z domu naproti přes ulici. Zakázaný dům. Nejenže tam někdo nechal rozsvíceno, ale hlavní dveře byly doširoka otevřené. Nepršelo, ale mohlo by, a pokud ano, podlaha a obložení budou zničené.

Tiše otevřela dveře a vešla do obýváku. Měla by o těch dveřích říct Graydonovi. Ten dům přece jen patřil jeho rodině, slyšela však, že stále telefonuje, a mluvil celkem hlasitě a rychle. Rory měl očividně zase potíže. Zdálo se, že je to pro něj typické.

Toby sešla po špičkách po schodech, pohlédla na zavřené dveře dole a uvažovala, jestli jsou Daire a Lorcan doma, ale nepodívala se. Prostě přejde ulici, zavře dveře, světla uvnitř si nebude všímat a vrátí se, než Graydon domluví.

Když se však dostala ke dveřím, byly zaseknuté, proto je nemohla zavřít. Když vešla dovnitř, aby za ně zatáhla, zaslechla nahoře hlasy. Vypadalo to, že někdo – nejspíš děti – vlezl do domu. Natáhla se pro telefon, aby zavolala policii, ale neměla ho s sebou. Otočila se a začala odcházet, jenže dveře se jí zabouchly před nosem.

Naproti přes ulici Graydon zatahoval rolety, zatímco telefonoval s bratrem. V Lanconii bylo brzo ráno. „Rory, jsem unavený. Chci jít spát. Tohle zvládneš sám. Jen si trochu věř a můžeš –“ Když Graydon vyštěkl tu nejsprostší nadávku v rodném jazyce, zůstal v šoku dokonce i jeho bratr. „Toby právě vešla do toho domu a zabouchla za sebou dveře. Musím jít.“ V běhu ukončil hovor a telefon hodil na gauč.

Když Graydon doběhl k domu, dveře byly otevřené. Povzdechl si. Samozřejmě že jsou otevřené, lákají ho dovnitř. Kdyby tam nebyla Toby, odešel by a už se neotočil. Musel uvažovat, jestli teta Cale ví, co koupila. Byla to však spisovatelka a stejně hrozná jako Victoria. Teta Cale by nejspíš byla nadšená z vyprávění o všem, co ten dům lidem prováděl.

Když Graydon vešel dovnitř, postavil se a čekal. Věděl, co přijde. Až když se mu dveře zavřely za zády, zavolal Tobyino jméno. Nepřišla žádná odpověď, ale ani to nečekal.

Nahoře rychle prošel pokoje. Čtyři ložnice, tři koupelny a malá knihovna. Toby nebyla nikde k nalezení.

Sešel dolů a opět prohlédl všechny místnosti. Báł se, že Toby bude v porodním pokoji. Představivost mu předkládala obrazy toho, že se jí ten dům nějak zmocnil a –

Přejel si rukou po tváři. Už by se neměl dívat na žádné hororové filmy!

Prošel jídelnou na hlavní chodbu. Jakmile vkročil do salonku, zaslechl hudbu a smích a uviděl světlo pode dveřmi malého obýváku.

Přešel větší místnost třemi kroky a rozrazil dveře.

To, co uviděl, bylo obrovské překvapení, a přesto ho to vůbec nepřekvapilo. U krbu stály dvě ženy v šatech, jako byly ty, které měla Toby stále na sobě. Místnost byla vymalovaná žlutě, s jasně červenou pohovkou a několika křesly s vyšívaným polstrováním.

Graydon stál venku a nahlížel do místnosti. Nebyl si jistý, jestli má vejít do pokoje, který měl velice flexibilní přístup k času.

„Je tu Toby?“ zeptal se, ale nikdo se na něho nepodíval. „Je tu Tabby?“ zeptal se hlasitěji, ovšem opět nikdo nereagoval. Očividně ho ty ženy neslyšely.

Zdráhavě položil nohu do dveří – a uviděl, jak se trepky, které byly poslané s kostýmem, mění v boty. Ach, to už je lepší, pomyslel si. Když zvedl oči, měl pocit, že zahlédl u schodiště Toby.

Bez váhání vešel do malého obýváku.

„Garrette!“ zvolala jedna z žen. „Vrátil ses.“ Byla to pěkná mladá dívka a usmívala se způsobem, jako by byli přátelé. „Nečekali jsme, že tvoje loď připluje dřív než za pár týdnů.“

Druhá žena byla starší a mračila se na Graydona. „Už jste viděl paní Weberovou?“

Graydon byl rád za lekce diplomacie, protože by nejradši vyhrkl, že kdyby tu ženskou viděl, nejspíš by ji uškrtil. Místo toho se usmál. „Ne, neviděl jsem ji. Je tu Tabby?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla starší žena.

Mladší k němu přistoupila. „Právě jsem ji viděla s dcerou Johna Kendrickse.“

„U okenního sedátka,“ dodal a uvědomil si, že je teď v domě Kingsleyů a vypadá to, že se koná svatba Johna a Parthenie – což ho rozesmálo. Znamenalo to, že Tabby ještě nebyla obětována tomu obchodníkovi ve snaze zaplatit účty.

Když zamířil ke dveřím vedoucím do velkého salonu, mladá žena ho zastavila. „Garrette,“ řekla tiše, aby ji slyšel jen on, „myslím, že bys měl vědět, co se tu dělo, zatímco jsi byl pryč. Paní Weberová domluvila, aby si Tabby vzala –“

„Tu malou užovku, Silase Osborna? To vím. Přišel jsem ji zachránit.“

„Jaké štěstí pro ni,“ řekla. „Drž se.“

„Děkuju,“ pravil Graydon a otočil se. Velký salon v domě Kingsleyů byl plný lidí, kteří tančili

a smáli se, a Graydon v hnědých kalhotách a krátkém saku tam zapadl. Spousta z nich ho zdravila jménem Garrett, většina byla překvapená, že je tu mnohem dřív, než se čekalo.

„Kde je váš bratr?“ ptali se.

Graydon se kryl tím, že říká: „Který?“ Předpokládal, že myslí kapitána Caleba, ale jistý si nebyl. Pohlédl přes hlavy tanečníků, jestli nenajde Valentinu/Victorii, doufal, že mu poví, kde je Toby. Nikde ji však neviděl.

Ve vzdáleném rohu bylo to malé děvčátko Ali s blokem. Sedělo na polstrovaném okenním sedátku, které jen před hodinou Ken rozebral. Graydon rychle přešel přes pokoj. Neměl čas na představování. Navíc předpokládal, že se Garrett a to dítě znají. „Byla tu s tebou nějaká žena?“

„Tabby,“ řeklo děvčátko. „Její matka se na ni zlobí. Nechce, aby se za tebe Tabby provdala.“

„Já vím,“ přikývl Graydon, „ale v tomhle životě si mě vzít může. Víš, kde je?“

„Myslím, že odešla domů,“ prozradila Alix, věděl, že myslí dům BEZ HRANIC. Graydon vykročil k odchodu, pak se však ještě otočil. „Ali, chtěl bych tě požádat o laskavost.“

Byla docela malá a pochyboval, že si bude pamatovat, co se jí chystá říct, ale mohl to zkusit. „Až ti bude triadvacet, chci, aby sis nechala namalovat portrét a dala ho zarámovat. Ať ho tvůj otec vyrobí s tajnou přihrádkou. Chci, abys popsala a nakreslila obrázky domů, které se svým manželem vytvoříte, a všechno ukryla do toho rámu. Chtěl bych, aby lidé v budoucnu věděli, kdo jste a co jste dokázali. Myslíš, že si to zapamatuješ?“

„Ano,“ přikývla Ali tak jako děti, když jim něco nesmyslného dává dokonalý smysl. „Koho si vezmu?“

„Valentinina velkého, zdravého chlapce,“ odpověděl a vyrazil ke dveřím.

Když mu někdo podal pivo, vzal si ho a šel dál. Začínalo mu docházet, že právě teď není žádný princ. Neležela mu na ramenou tíha celé země. To, koho si vezme, kde bude žít, co řekne, nebude posuzováno, zpochybňováno, kritizováno. Žádné slovní škobrtnutí nebude v zítřejších lanconských novinách. Když ho někdo uvidí s pěknou dívkou, nebude to komentováno na internetu s poznámkou: „Je tohle budoucí královna Lanconie?“

A když už mluvíme o pěkných dívkách, zahlédl kroužek mužů kolem dvou nejkrásnějších žen, jaké kdy viděl. V moderním světě byl zvyklý vídat ženy, které si celé hodiny malovaly tváře, ale tyto dívky byly nedotčené make-upem a vypadaly úchvatně, skoro příliš dokonale, než aby byly skutečné. Když se na ně díval, sotva schopen mrknutí, jedna z nich se na něho usmála, což ho natolik uchvátilo, že málem vrazil do dveří.

Nějaký muž nedaleko se rozesmál.

„Kdo to je?“ zeptal se Graydon a dál na ně zíral.

„Bellovy sestry a moc se k nim nepřibližuj, nebo po tobě jejich otec půjde harpunou.“

„Někdo by je měl namalovat.“

„Garrette!“

Graydon se zdráhavě otočil a uviděl svého bratra. Nevypadal úplně jako Graydon, ale dost na to, aby si toho lidé všimli. „Rory,“ zašeptal.

„Rory?“ ozval se se smíchem, zatímco Graydona po chlapsku objal. „Tuhle přezdívku jsem neslyšel už roky.“ Otočil se k ženě vedle sebe. „Když jsem se narodil, bratránek Caleb prohlásil, že ‚rachotím jako vítr‘, a to jméno už mi zůstalo. Tedy než jsem vyrostl.“

Graydon si ženy po bratrově boku nejdřív nevšiml, ale když se na ni zadíval, vytřeštil oči. Pokud se nepletl, byla to Danna – a těhotná. Rád by si s bratrem promluvil, ale mnohem víc chtěl za Tabby.

„Musím –“

„Já vím. Všichni to víme,“ smál se Rory. „Vrátíš se z moře a chceš jen Tabby. Slyšel jsi, co má Lavinia Weberová za lubem?“

„Dopodrobna,“ prohodil Graydon přes rameno, když prakticky vyběhl k hlavním dveřím. Překonat vzdálenost z domu Kingsleyů do BEZ HRANIC mu zabralo asi minutu a půl. Jestli se nepletl, Toby se ho tam snaží najít.

Stála pod obrovským stromem vedle domu, bílé hedvábí šatů se třpytilo v měsíčním svitu.

Zastavil se a pozoroval ji, zatímco se snažil všechno pochopit. Bylo možné, že je to všechno jenom sen. Celé dny nemluvili o ničem jiném než o minulosti. O jídle, oblečení, zvycích. Navíc neustále přemýšleli o Tobyných snech. A dnes v noci, po vyprávění doktora Huntleyho o Lavinii a její nešťastné dceři, není divu, že se mu zdá totéž.

To si neustále opakoval. Právě teď však dokázal myslet jen na to, že není budoucí král, a s tím přišla obrovská svoboda.

Když vykročil, cítil se vyšší, lehčí, jako by z něj spadlo obrovské břemeno. Zastavil se pár metrů za Toby a čekal, až se otočí a uvidí ho. Když se tak stalo, zadívala se na něho, jako by se měla rozbrečet.

Graydon nic neřekl, jen rozevřel náruč a ona do ní vběhla. Držel ji pevně, tvář zabořenou do jejích vlasů.

„Tabbyina matka chce –“

„Já vím,“ zašeptal Graydon. „Postarám se o to.“ Začal ji líbat na krk.

Toby ho odstrčila. „Ne! Nevíš, co se stane. Přinutí Tabby, aby si vzala Silase Osborna a on se k ní bude chovat strašně.“

Když mluvila o Tabby jako o jiné osobě, Graydon si uvědomil, že ho považuje za Garretta, a musel se pousmát. Zdálo se, že už navždycky za sebou bude mít nějakého dvojníka. Samozřejmě by jí měl říct, kdo je, ale neudělal to. „Co bychom měli dělat?“ zeptal se, tvář vážnou, jak jen to šlo.

„Caleb říkal, že –“

„Můj bratr Caleb? Byl na lodi se mnou. Kdy jsi s ním mluvila?“ Jeho hlas zněl, jako by žárlil.

„Za mnoho let,“ odpověděla Toby a mávla rukou. „Na tom nezáleží. Musí nás najít v... v jisté fázi svlékání, aby Tabby nenutili do svatby s Osbornem.“

Graydon vytřeštil šokovaně oči. „Chceš, abych tě svlékl? Tady? Ted?“

„Vím, že to není moc vhodné, ale –“ Zarazila se a na okamžik se na něho v měsíčním světle zadívala. „Pravda je, že zatímco jsi byl pryč, Tabby – chci říct já – jsem se zamilovala do někoho jiného. Je mi to líto, ale nemohla jsem si pomoci. Prosím, pomoz mi, jako vzpomínku na to, co mezi námi kdysi bylo.“

Graydon na ni zíral. Tuhle část příběhu neslyšel. Možná to byl důvod, proč jí Garrett Kingsley dovolil, aby se za Osborna provdala. Pak ale zahlédl jiskření v Tobyných očích.

„Ty darebnice!“ zvolal a přitáhl si ji do náruče. „Hledal jsem tě po všech čertech.“

Odtáhla se od něho. „Proto je z tebe cítit pivo?“

Rozesmál se. „Zajímalo by mě, jestli je jídlo tak dobré jako pivo. Možná bychom mohli –“

„Myslíš, že jsme byli posláni zpátky v čase, abychom ochutnali jídlo?!“

Její tón ho z klidu nevyvedl. „Uvědomuješ si, že na tomhle místě a v tomhle čase nejsem princ?“

Byla zmatená. „Jaký to má význam?“

„Velký,“ řekl. „Můžu si dělat, co chci.“ Zvedl její ruku a začal ji líbat, postupoval po paži.

„Graydone,“ hlesla potichu. „Myslím, že bychom neměli...“ Zavřela oči, když se jeho rty dotkly vnitřku loktu. Kůže tam byla zvlášť citlivá.

„Věříš mi?“ zeptal se.

„Nevím. Asi ano. Nedokážu přemýšlet, když děláš tohle.“ Musela vynaložit značné množství vůle, aby se z jeho sevření vytrhla. „Tohle je Tabbyin život, ne náš, a musíme vyřešit její problém. Doktor Huntley říkal, že Tabby a Garrett musí být přistiženi, aby byli donuceni k sňatku.“

„Nazí pod jilmem? Něco takového?“

„To je trochu vulgární, ale ano, přesně to asi musíme udělat.“

„Ne,“ namítl Graydon. „My –“ Zarazil se, protože zaslechli křupání šterku a nějaké rozezlené hlasy. Blížili se sem nějací lidé.

„Graydone! Musíme něco hned udělat. Tabby si nemůže toho odporného mužika vzít. Jinak –“

Vzal ji za ramena, přiblížil k ní tvář. „Věř mi. Část mého vzdělání spočívá v řešení problémů. Nezapomeň, jak Caleb říkal, že jsem byl stvořen k vedení celých království.“

„Tak to zrovna neříkal. Myslel, že bys měl vést rodinu Kingsleyů. To není zrovna totéž jako celá země. Je to jen jedna malá –“

„Zůstaň za mnou a buď zticha!“ nařídil Graydon a zatáhl ji za sebe.

„Ach. Regentský macho,“ vyjekla. Graydon k ní stál zády a díval se na blížící se dav. Tušila, že kdyby se pohnula, znovu by ji zatlačil za sebe. „Na druhé straně myslím, že bychom si o tom měli promluvit a rozhodnout –“

„Chceš si mě vzít, nebo ne?“ zeptal se Graydon potichu. Toby byla příliš ohromená, než aby odpověděla.

„Buď já, nebo Osborne,“ prohlásil. „Tak který?“

„Ehm...“ hlesla Toby.

„Neběží v čele té lynčující skupinky tvá matka?“

Toby mu nakoukla přes rameno. Lavinia Weberová k ní byla relativně milá, když se setkaly poprvé, ale žena přibíhající k nim byla jako matka, s níž Toby vyrůstala. Vždycky byla naštvaná a její vztek byl obvykle namířený na její jediné dítě. Bez ohledu na to, jak se Toby snažila, nemohla svou matku nikdy potěšit. A ta žena se k nim právě blížila.

„Vezmu si tě,“ slíbila Toby a schovala se za Graydona ještě víc.

Lavinia se zastavila před Graydonem a natáhla se po dceřině paži, ale on jí to nedovolil. Za ní postával pultucet lidí, všichni je sledovali s neskryvaným zájmem.

„Teď chápu, proč byla vynalezena televize,“ zamumlal Graydon potichu a Toby se skoro zahihňala.

„Má dcera je zasnoubená a bude si brát jiného muže,“ vyštěkla Lavinia zpoza zaťatých zubů.

„Tabitho! Odstup od něho.“

Po celoživotním výcviku chtěla Toby poslechnout, ale Graydonova paže jí nedovolila se pohnout.

„Žádám vás o svolení oženit se s vaší dcerou,“ oznámil.

„Zamítnuto!“ vyjekla Lavinia. „Tabitho! Pojd’!“

Toby vykročila.

„Vzdám se moře,“ oznámil Graydon svým nejvážnějším, nejautoritativnějším princovským tónem. Reakcí davu byl nevěřící smích. Na to tedy zvyklý nebyl!

„Připadám vám jako pitomec?“ opáčila Lavinia s narůstajícím vztekem. „Jste Kingsley. Váš bratr Caleb s radostí prohlašuje, že ‚žena se dá nahradit, ale oceán je jenom jeden‘. Nedovolím, aby se z mé dcery stala do roka vdova. Tabitho! Okamžitě pojd’ ke mně!“

Toby vzhlédla ke Graydonovi a klid na jeho tváři ji přiměl zůstat.

„Obávám se, že zeměpisné znalosti mého bratra jsou trochu mimo,“ prohlásil. „Existuje sedm oceánů, ale jenom jedna Tabitha.“

Z davu se ozval další výbuch, ovšem tentokrát na Garrettově straně. „Nevěřím vám,“ oznámila Lavinia a probodla dceru pohledem.

Přízeň davu podporovala Graydonovo sebevědomí. Promluvil hlasitěji, aby ho slyšeli i noví diváci, kteří se k nim rychle blížili. „Sežeňte právníka, který sepíše smlouvu, a já ji podepíšu. Hned, dnes v noci,“ prohlásil.

Lavinia si odfrkla. „Vzdáte se moře?“

„Ať už jsem Kingsley, nebo ne, jsem bídny námořník,“ prozradil Graydon. Očekával, že dav bude nesouhlasit, místo toho však lidé pochvalně přikyvovali.

„Dobře že je Lanconie ve vnitrozemí,“ poznamenala Toby a přistoupila tak blízko, aby ho vzala za ruku.

„Dobrý, nebo špatný námořník,“ pokračoval Graydon, „věřím, že má rodina je známá svou čestností. Naše slovo je pro nás zákonem.“

Lidé na souhlas přikyvovali, pak znovu pohlédli na Lavinii. Loď byla teď v přístavu.

„Kingsley, který by nevyplul na moře?“ V Laviniině hlase se ozývalo pohrdání. „To není možné.“

Graydon poznal, že mu to s tou ženou moc nejde, a tak se rozhodl zariskovat. Jestli byl Osborne špatný člověk v budoucnu, určitě o tom existoval důkaz i v přítomnosti. „Myslíte, že Silas Osborne dodrží svou část úmluvy s vámi? Je známý svou čestností?“ Tváře davu prozrazovaly, že má pravdu, a poprvé viděl, že Lavinia zaváhala.

„Co byste dělal, kdybyste zůstal na tomhle ostrově?“ zeptala se, tentokrát méně jedovatě.

„Řídil bych rodinný podnik. A kdybyste nám požehnala, abychom se s Tabby mohli dnes v noci vzít,“ – publikum zalapalo po dechu – „opravím váš dům a pomohu vám podporovat všechny vdovy a sirotky z vaší rodiny.“

Na okamžik všichni oněměli. Toby a Graydon netušili, jestli je to šokem z toho, co nabízí, nebo představou, že by nějakého muže z Nantucketu – a obzvlášť Kingsleyho – vůbec napadlo vzdát se moře.

Ticho přerušil ženský hlas. „Najdete nám manžely?“

„Jenom kdybych vás mohl poslat do Lanconie,“ odpověděl Graydon žertem.

„Já se sbalím do hodiny,“ opáčila ta žena a všichni se rozesmáli.

„No?“ nadhodil Graydon a zadíval se na Lavinii. „Máme dohodu?“

Toby se postavila tak blízko Graydona, jako by byli jedna bytost.

„Pane Farley!“ zavolala Lavinia přes rameno a dopředu postoupil malý mužík s brýlemi na nose. „Vezměte si tužku a papír a sepište nám smlouvu.“

„Na právnícké záležitosti jsem toho vypil příliš. Musím –,“ začal, ale stačil jeden pohled do rozzuřené tváře té ženy a vzdal se. Prošel davem a mumlal si: „Až se tohle kapitán Caleb dozví, bude ze mě mrtvý muž.“

„Co myslíš, že dělají?“ zeptala se Toby. Stála u dveří a poslouchala. Netiskla se k nim sice uchem, ale i tak byla blízko. Zezdola však slyšela jen smích a hudbu. Po Graydonově prohlášení, že podepíše smlouvu a dnes v noci se ožení s Tabithou, byli napůl odvráceni do domu Kingsleyů a zamčení v pokoji, který se jednoho dne stane Victoriinou ložnicí. Byl větší než v jednadvacátém století, protože tam ještě nebyla koupelna. Velký krb vypadal používaně, ovšem nyní, v létě, byl zakrytý

pěknou zástěnou. V místnosti hořely jen dvě svíčky, takže tu bylo docela šero.

Když Graydon neodpověděl, Toby se k němu otočila. Ležel natažený na posteli, ruce za hlavou, a usmíval se na spodní stranu baldachýnu. Všechny židle byly odnesené dolů pro svatební hosty, takže postel byla jediné místo, kde se dalo sedět.

„Myslím, že sprádají naši budoucnost,“ prohlásil.

Postavila se vedle něho. „Jak můžeš být v takové situaci tak klidný?“

„Protože se mi to líbí.“

Řekl to s takovým nadšením, že se Toby rozesmála.

Posunul se na posteli a poklepal na místo vedle sebe.

Zaváhala, ale pak vyšla malé dřevěné schůdky a natáhla se vedle něho. Taky se podívala vzhůru.

„Nebojíš se, že děláme chybu?“

„Nemůže to být horší než to, co se doopravdy stalo.“

„Jenže neznáme všechna fakta, ne?“ namítla. „Možná že Tabitha nakonec milovala někoho jiného. Možná si prostě Garretta vzít nechtěla.“

„Myslíš?“ zeptal se a v hlase se mu ozvalo pobavení.

Překulila se na bok, aby na něho viděla, a on jí zabořil ruku do vlasů. „Co když tu zůstaneme?“ zašeptala. „Co když nikdy neodejdeme?“

Položil jí ruku na tvář. „Bylo by to tak zlé?“ zeptal se tiše. Otočila hlavu a políbila ho do dlaně.

S úsměvem si přitiskl její hlavu na rameno a držel ji. „Kdybychom tu zůstali, budu se snažit spravovat rodinný podnik Kingsleyů a pošlu tvé švagrové do Lanconie, kde se stanou opečovávanými manželkami. Budu kupovat a prodávat lodě a –“

„A co my?“ chtěla vědět Toby.

„Budeme mít šest dětí. Přinejmenším tolik. Můžeš pěstovat akry květin a naplnit jimi všechny domy.“

Všechno to znělo tak úžasně, že se Toby bála pohnout, vyděšená, že všechno ve vteřině zmizí.

„Líbí se ti ta představa?“ zeptal se, zatímco ji hladil ve vlasech a přejížděl rukou po zádech.

„Nebudeme mít na vybranou,“ prohlásila, vyhýbala se odpovědi. „Jsem si jistá, že jsme tu z nějakého důvodu. Zajímalo by mě proč. Možná že Tabby a Garrett budou mít dítě, které zachrání svět. Možná se Lavinia pletla do osudu, když donutila svou dceru, aby si vzala Osbornea, a tak nás ten dům poslal zpátky, abychom to napravili.“

„To by znamenalo, že možná odejdeme ve chvíli, kdy bude jisté, že počali takové dítě. Řekneme ‚hotovo‘ a puf, zmizíme? Myslíš, že je to tak?“

Slyšela v jeho hlase zklamání, také však špetku rezignace. Vzhledla k němu. „Možná zůstaneme déle. Možná do rána po svatební noci.“

Ta představa mu vrátila úsměv na tvář. Políbil ji.

Co začalo jako nevinný polibek, se prohloubilo, a když se Graydon přesunul na ni, Toby si ho přitáhla blíž. Rozevřela ústa, zatímco ji hladil po nahém rameni a sjel na prsa.

„Ano,“ zamumlala, když se Graydonovy rty přesunuly na krk a pak níž.

Oba byli tak zabraní v tom, co dělali, že neslyšeli otevírat dveře.

„Na to budete mít čas později,“ prohlásil hlas, který Toby a Graydona přiměl zdráhavě se od sebe odvrátit. Právník, pan Farley, stál ve dveřích s papírem v ruce.

Garrettův fyzický stav mu bránil vstát. „Dejte mi minutu,“ prohlásil a posadil se čelem ke zdi.

„Radši to moc neprodlužujte,“ varoval ho pan Farley, „nebo si to Lavinia rozmyslí. Objevil se tu

Osborne a vyhrožuje jí soudem. Tvrdí, že jeho pověst je navždy zničená ‚všemohoucím Kingsleym‘. Nabízí za slečnu Tabithu peníze.“

„Postarám se o něho. Radši by –,“ začal Graydon.

„Kolik?“ zeptala se Toby.

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl Graydon a obešel postel.

„Jen chci vědět, za kolik stojím, nic víc,“ namítla.

„Kde je ten papír?“ zeptal se Graydon a právník mu ho podal.

„Opatrně, inkoust ještě neuschl.“

Graydon si ho prohlédl, ale písmo, tak dokonalé, že s vypadalo jako f, se nedalo moc přečíst.

Ve smlouvě stálo, že se ožení se slečnou Tabithou Lavinií Weberovou a bude podporovat všechny ovdovělé ženy v domácnosti plus děti. Následoval seznam jmen. Koupí Tabithě „pěkný dům“ na Nantucketu a nikdy nevypluje na moře.

Když Graydon požádal o pero a inkoust, ani nezaváhal. S brkem měl trochu potíže, ale podepsal se jako Garrett Kingsley. Podal listinu právníkovi, který vše dosvědčil, pak natáhl paži ke dveřím.

„Jste připravení?“ zeptal se pan Farley.

Toby šla první, Graydon za ní a pak právník.

„Jste si jistý, že chcete Lavinii Weberovou za svou tchyni?“ zeptal se pan Farley tiše Graydona.

„Ta ženská vám udělá ze života peklo. Nechtěl byste raději vplout do milé zuřící bouře na moři?“

„Radši chci Tabithu,“ prohlásil Graydon pevně.

„Váš bratr Caleb je jediný rozumný člověk v rodině. Nikdy by kvůli ženské hlavu neztratil.“

Když Graydon vyrazil ze dveří, posměšně si odfrkl. „Už se bratr setkal s Valentinou?“

„Bože, ne... Nemyslím si to. Dorazila poté, co odplul.“

„No,“ zamumlal Graydon. „Za měsíc mi znovu povězte, co si můj bratříček myslí o lásce.“

U paty schodiště čekal tucet lidí, aby je uvítal, a s Toby byli od sebe odděleni. Ačkoliv se svatba konala ve spěchu a svým způsobem byla vynucená, všichni věděli, že jde o spojení z pravé lásky a byli za to rádi. Nikdo nechtěl sledovat, jak si krásná Tabitha bere Silase Osborna. Celý den se všichni radovali, když se brali Parthenia a John Kendricks, a teď měli další vzrušení. Ostrov si o tom bude povídat ještě spoustu let.

Graydona obklopili lidé, které neznal, a napůl ho dostrkali, napůl odvedli po Main Street do kostela.

Všichni svatební hosté, dokonce i původní nevěsta a ženich, už tam byli – a všichni měli červené tváře z přemíry jídla a ještě více pití. Někteří z mužů se hlavami opírali o opěrátko lavic a chrápali. Když do nich nedlouhly vlastní manželky, někdo použil dlouhou svíčku, aby je probudil.

Venku už byla tma, ale dostatek svící osvětloval celý kostel a utápěl ho v jemné a krásné záři.

Graydon stál vpředu v kostele a Rory vedle něho.

„Asi bys tu měl radši Caleba, nikdo ho však nemůže najít.“

„Nejspíš je někde zamčený s bečkou rumu,“ konstatoval Graydon. Rory chápavě přikývl.

Valentina prošla uličkou se stejnou kyticí, kterou před několika hodinami držela při Partheniině svatbě.

Za ní kráčela Toby v šatech, jež měla na sobě sama královna. Graydon věděl, že v životě neviděl nic tak krásného. Vedl ji starší muž, kterého nepoznával.

Když se zastavili vpředu, Graydon k Toby přistoupil, aby ji vzal za ruku.

Slova pronesená knězem byla jiná, ale když Graydon přísahal svou lásku, péči a pozemské statky

Tabithě, myslel vážně vše, co řekl.

Toby působila zpočátku trochu váhavě, ale pak se usmála a zopakovala své sliby.

Rory jim podal prstýnky. „Klenotník už tu byl,“ vysvětlil na Graydonův tázavý pohled.

„Kéž by to byl levandulový diamant,“ zašeptal Graydon, když nasadil úzký zlatý prstýnek Toby na prst. Padl dokonale.

Sevřela kolem něho ruku. Líbil se jí takový, jaký byl.

Po obřadu vypadali všichni na ostrově šťastně – až na Lavinii, která se stále domnívala, že Garrett uteče a vrátí se na moře. Neustále mumlala: „Uvěřím tomu, až to uvidím.“

Jakmile se vrátili do domu Kingsleyů, druhý novomanželský pár byl rozdělen a musel si s každým připít. Muži provedli Toby při tanci. Dívky se shromáždily kolem Graydona a dobíraly si ho ohledně nadcházející noci.

V jednu chvíli unikl na tak dlouho, aby zašel k dlouhému stolu a vzal si džbánek domácího piva. Valentina se zastavila vedle něho.

„Jsem tak ráda, že jste Tabby zachránil,“ prohlásila. „Chtěla se obětovat, ale bylo by to špatné manželství.“

„Hodně špatné,“ potvrdil Graydon a zadíval se na ni. Byla přesně jako Victoria, jen mladší. Při pohledu na její tvář a úchvatnou postavu, kterou odhaloval hluboký výstřih šatů, chápal, jak v ní mohl kapitán Caleb nerozpoznat dámu. A jestli se nepletl v čase, byla jediným člověkem, kdo věděl, že je zamčený na půdě bez oblečení.

„Nevíte náhodou, co se stalo mému bratru Calebovi, že ne?“

Valentina odvrátila pohled. „Obávám se, že jsme si nebyli představeni.“

Graydon sledoval, jak jí rudne krk a barva se šíří dál nahoru.

„Jen jsem uvažoval, že po tak dlouhé plavbě na moři by pro něho mohlo být dobré strávit trochu času o samotě, aby si uvědomil, že už není velitelem na lodi.“

Valentina se na Graydona zadívala s vytřeštěnými očima, jako by se snažila zjistit, co ví.

Ztlumil hlas. „Ať uděláte cokoli, nepodvolujte se mu. Ukažte mu, že jste cennější než všech sedm oceánů dohromady.“

Valentina tam jen stála a zírala, neschopná slova.

Graydon odložil prázdný džbánek. „Omluvte mě, půjdu si zatančit se svou nevěstou.“ Chytil Toby za ruku a odvedl ji od toho mužika, který vypadal dost starý na to, aby byl její dědeček.

Svatební hosté se seřadili po dvou stranách v přípravě na nějaký komplikovaný tanec, který vyžadoval, aby všichni znali kroky. Když začala rychlá, energetická hudba, Toby se odtáhla, aby přešla na ženskou stranu, ale Graydon její ruku nepustil. „Musíme –,“ začala.

Přitáhl si ji však do náruče v tradiční formě waltzu – tanci, který se do Ameriky ještě několik let nedostane – a začal s ní kroužit po místnosti. Všichni se zarazili a zírali na skandální pohyby dvou lidí tak blízko u sebe. Hudebníci přestali hrát, pak se horečně snažili vymyslet melodii, která by se hodila k tomu, co tančící dělali. Ostatní hosté ustoupili, aby poskytli mladému páru prostor.

Graydon a Toby tančili stejně jako před večeří – která se teď zdála tak daleko. Jako v jiném životě, v jiném století.

Toby zavřela oči a poddala se pocitu, že ji Graydon objímá a tančí s ní.

Když hudba ustala, zdráhavě se rozdělili. Uklonil se jí a ona udělala pukrle.

Jakmile od sebe odtrhli pohledy, zjistili, jak moc hosty šokovali. Ale to netrvalo dlouho. Ačkoliv tito lidé žili na ostrově, byli velice světaznalí. Jejich domy byly plné předmětů ze vzdálených koutů,

přivezených z jejich cest.

První začala tleskat Valentina a ostatní se k ní brzy přidali.

Graydon vzal Toby za ruku a nepustil ji, zatímco ji vedl k hlavním dveřím. Už měl dost lidí a chtěl s ní být sám. Venku se zastavil, aby se nadechl. Kam teď půjdou?

„Dozvěděla jsem se, že dům UŽ NIKDY NA MOŘE vyklidili, abychom tam mohli být sami,“ prozradila Toby váhavým hlasem. „Myslíš, že bych měla téhle noci využít? Přece jen není tak úplně naše.“ Když k němu vzhlédla, měl na tváři výraz „Myslíš to vážně?“, až se rozesmála.

Cestou k domu se pevně drželi za ruce. Dveře byly otevřené, dům to měl zřejmě ve zvyku.

„Jestli půjdeme dovnitř, možná se ocitneme zase doma,“ prohlásila Toby. „Možná bychom neměli –“

Graydon ji v odpověď zvedl do náruče a přenesl ji přes práh do domu. Na chvíli se zarazil. V jednadvacátém století byl dům skoro prázdný a vypadal staře a nepoužívaně. Nyní je však obklopoval mnohem novější dům plný potřeb velké rodiny. Byla v něm tma, ale na zdech rozeznávali kytičkované tapety a nábytek a dětské dřevěné hračky na podlaze.

„Tak pojď, Rhette,“ vydechla Toby, „odnes mě do postele.“

Graydon ji se smíchem vynesl do schodů. Nahoře viděla, že pro ně byla připravena ložnice vedle knihovny. Svítily tam svíčky a všude stály květiny.

Když Toby položil, nemohla si pomoci a otevřela dveře do knihovny. Oknem procházelo tolik měsíčního svitu, aby viděla, že je místnost stejná, jak si ji představovala. Poličky byly plné v kůži vázaných svazků.

Graydon se postavil za ni. „Měli bychom všechny ty knihy schovat pod podlahu a vykopat je o dvě stě let později?“

„To by nevydržely,“ namítla. „Vlhko a prach a myši a... Ne, nic nebudeme schovávat.“ Otočila se a zvedla k němu pohled. „Nevím, jak dlouho potrvá, než tohle skončí, ale zatímco jsme tu, chci být prostě s tebou. Žádný princ a poddaná. Žádná –“

Položil jí prst na rty. „Neříkej to.“

„Víš, co myslím.“

„Ano, vím.“ Pohládl ji po spánku a pak jí urovnal vlasy. „Jsi si tím jistá?“

Objala ho kolem krku a políbila ho. „Naprosto jistá.“

Chvíli pátral v jejích očích a zdálo se, že hledá ujištění.

Jemně ji políbil na tvář, pak na krk. Rukou se dotkl ramínka jejích šatů a o pár centimetrů ho stáhl. Byl tak jemný, tak něžný.

Je to nesmírně krásné, pomyslela si Toby. Líbily se jí jeho polibky, líbilo se jí, jak se k němu tiskne, ale něco tomu chybělo. Kde byl ten muž, který se postavil Lavinii a oznámil jí, jak to bude? Kde byl muž, který s ní cvičil box? Kde byla vášeň?!

Nemusela se ptát, aby znala odpověď. Bylo to to její prokleté panenství, kterého se tak dlouho držela. Kolikrát si přála, aby o něj přišla po absolventském plese jako většina ostatních dívek. Ale její partner to očekával, takže se k tomu nedokázala přimět, a později...

Toby od něho poodstoupila. Viděla před sebou prince Graydona z Lanconie. Oči mu zářily, ovšem byl rezervovaný, držel se zpátky, nejspíš se bál, že jí ublíží. Muži občas potřebují trochu pomoci, pomyslela si.

Obrátila se k němu zády a nadzvedla vlasy. „Mohl bys mi, prosím, rozepnout šaty?“ zeptala se poněkud formálně.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl stejně vážně. Nechala krásné šaty sklouznout na podlahu.

Tento týden se poučila, že historické oblečení může být zvenčí poněkud staromódní – žádné krátké kalhoty či tílečka – ale to, co bylo pod tím, by se nestyděla obléct ani nějaká striptérka.

Otočila se k němu, aby ji viděl v korzetu, do něhož jí Jilly pomohla. Prsa měla zvednutá vysoko, růžové bradavky jí vykukovaly ven. Pás byl stažený do malého kroužku a pod ním byly spodničky z bavlny tak průhledné, že by se přes ni dalo číst. Bílé hedvábné punčošky zakrývaly nohy jen do půli stehén, přidržené podvazky s růžovými mašličkami.

Toby si užívala pohledu na to, jak princ Graydon okamžitě zmizel. Na jeho místě stál muž stravovaný chťičem. Po ní.

Nepromluvil, ale popadl ji kolem pasu a zvedl ji z podlahy s ústy přitisknutými k jejím a s pátrajícím jazykem. Jeho rty i ruce jako by byly náhle všude na jejím těle.

Toby chvíli trvalo, než zareagovala. Pocit z toho, co dělal jejímu tělu, jako by ji proměnil z člověka v planoucí pochoděň touhy.

Zatímco ji líbal, sjel rukou k jejímu stehnu. Když v jeho náruči ochabla, zvedl ji a položil na postel.

Ve vteřině se zbavil saka a pak bílé košile. Roky cvičení mu zajistily svalnatou hrud' – a na ni navazovaly ty těsné kalhoty s vysokými koženými botami.

„Teď už chápu, proč dámy z tohohle období tak často omdlévaly,“ vydechla Toby a Graydon se frajersky uchechtl.

Dalších pár vteřin si sundával boty, pak se natáhl vedle ní a pomalu ji začal svlékat, každý centimetr nově odhalené kůže pokrýval polibky. Punčošky a podvazky šly první, pak pomalu stáhl spodničky, aby odhalil moderní kalhotky. Toby blesklo hlavou, že už chápe, proč ženy pod těmi spodničkami nic nenosily. S korzetem a jeho těsnými kalhotami představovalo spodní prádlo zbytečné zdržení.

Toby přejela rukama Graydonovi po hrudi, po pažích, obdivovala tvrdost svalů, křivky jeho těla: tak mužské vedle jejího ženského. Přejela mu rukama po těle, po zádech, vnímala jeho sílu.

Cítila se odvážně, a tak položila ruku na předek kalhot a on při tom doteku zasténal. Slyšela a viděla vše, co by měla, ale realita byla tak jiná. Líbilo se jí, jak Graydon na její laskání reagoval.

„Toby,“ zašeptal, „déle už čekat nemůžu.“

Dokázala jenom přikývnout. Nehodlala mu prozradit, že se téhle neznámé zkušenosti trochu bojí.

Sundal si kalhoty a Toby byla od pasu dolů nahá. Když do ní vstoupil, vyřeštila oči překvapením. O bolesti při první noci toho slyšela tolik, ale cítila jenom potěšení.

„Bolí tě to?“ zašeptal.

„Ne,“ vydechla. „Ach, je to úžasné.“ Pomalu se v ní pohyboval. Zpočátku něžně, sledoval ji, jestli ji to nebolí. Toby však zaklonila hlavu a poddala se Graydonovým dlouhým, hlubokým, pomalým přírazům.

Postupně začalo něco v ní reagovat, a tak nadzvedla boky, aby se do ní dostal ještě hlouběji. Cítila se trapně, ale Graydonovy ruce ji chytily za zadek a držely ji, pak ji naváděly, zatímco se pohybovala s ním.

„Ach!“ vykřikla. „Ach, ano!“ Otevřela oči a zjistila, že se na ni usmívá, pak se jeho výraz proměnil, potěměl. Zabořil jí tvář do krku a za pár vteřin jeho tělo ztuhlo. Se zasténáním se na ni zhroutil.

Toby ležela blízko u Graydona, stulená v jeho náruči. Už skoro svítalo a kolem zavřených dřevěných

okenic pronikalo dovnitř modravé světýlko. Milovali se celou noc, poznávali se, hladili, objímali. Po týdnech vzájemné blízkosti, ale zakázaného doteku měli neukojitelnou touhu objímat se, cítit se, hladit se, prostě být spolu.

Během noci nastaly chvíle, kdy si chtěla Toby povídat, vyptávat se Graydona, ovšem jeho blízkost jí vymazala z hlavy všechna slova. Navíc jí Graydon ukazoval jiné věci kromě mluvení, které mohla se svými rty provádět.

Nyní, za úsvitu, se drželi jeden druhého. Otázka „Co se stane dál?“ visela mezi nimi.

Graydon vstal z postele, aby otevřel okenice. Světlo ji téměř oslepilo, a tak si položila přes oči paži. Když vykoukla, zahlédla nahého Graydona, jak roztahuje závěsy a odhaluje stejně nahou Toby.

Okamžitě ji napadlo, že by se měla zakrýt, ale neudělala to. Posadil se na okraj postele a ona tam mlčky ležela, zatímco si ji prohlížel od hlavy až k patě. Když došel k její tváři, usmál se na ni, pak ji jemně položil na břicho.

Přejel jí rukou po těle a zastavil se na levém boku. Pohladil ji po žebrech, sklonil se a přejel jí rty po straně. „Jak se stalo tohle?“ zeptal se s účastí v hlase.

„Narodila jsem se s tím,“ řekla Toby, zmatená jeho tónem. Připadá mu pár bledých mateřských znamének odporných?

„Tohle není...,“ začal, ovšem zarazil se. „Cítíš to?“

Natáhla se a přejela rukou po straně. Ucítla hluboké zářezy v kůži. Otočila se a snažila se zahlédnout, co tam je.

Graydon vstal, sundal ze zdi malé zrcadlo a podržel jí ho, aby viděla na dlouhé široké jizvy na boku. „Myslím, že jsi byla popálená, a to ošklivě.“

Toby mu podala zrcadlo a posadila se na posteli, přetáhla přes sebe přikrývku. „Nemám žádné popáleniny, jen na boku mám řadu růžových mateřských znamínek. Táta říkával, že je to mapa neobjevených ostrovů.“

Graydon se se zrcadlem v ruce posadil na okraj postele. „Jsi v Tabbyině těle,“ řekl tiše. „Včera v noci jsem cítil ty jizvy a uvažoval jsem, čím jsi musela projít. Ale nebyla jsi to ty, kdo zažil tu bolest.“

Představa, že je v těle někoho jiného, byla ještě nepochopitelnější než cestování v čase. Právě teď vypadalo, jako by byli s Graydonem v nějakém historickém penzionu s autentickou postelí – až na to, že bylo všechno nové. Ještě neuplynulo dvě stě let, a tak na sobě nábytek neměl starou patinu, která z něho dělala starožitnosti.

„A co ty?“ zeptala se Toby. „Je něco jinak?“

„Nemyslím si to.“ Oči mu začaly jiskřit. „Možná bys mě však ráda prohlédla.“

„To by bylo asi nejlepší,“ prohlásila Toby vážně.

Když se k ní naklonil, přejela mu rukou po pevném, plochem břichu, pak přes ramena a dolů po pažích. „Nemám to s čím srovnat, ale připadáš mi v pořádku.“ Položila na něho obě ruce. Bylo nádherné ho sledovat a dotýkat se ho. „Připadáš si nějak jinak?“

„Ne,“ odpověděl, oči mu potemněly vášní, když si ji přitáhl blíž. Když začalo zrcadlo padat, chytil ho a otočil na stranu, aby ho položil na noční stolek.

„Ach bože!“ vyjekla Toby, oči vytřeštěné. Ruku si přitiskla na ústa. „Tvoje záda!“

„Jsou zjizvená?“ zeptal se a otočil se.

„Žádné jizvy.“ Toby se snažila zadržet smích, ale nemohla si pomoci. Podal jí zrcadlo, a tak mu ho přidržela. Celá levá strana Graydonových zad byla pokrytá opravdu úžasným tetováním. Vypadalo

japonsky, vyvedené v živých barvách. Byl to obrázek ženy, s vlasy vyčesanými na temeni. Neobvyklé bylo to, že její vlasy byly zlatavě blond a oči modré.

Graydon se kroutil, zatímco zíral do zrcadla. „Je to to, co si myslím?“

„Nejsem si jistá, ovšem řekla bych, že jsem to já jako gejša.“

„Přesně,“ potvrdil Graydon a odložil zrcadlo. Chvíli se na sebe dívali a pak propukli v smích.

Graydon si lehl vedle Toby a přitáhl si ji do náruče. „Můžu tě ujistit, že ve skutečném životě žádné tetování nemám.“

„Ani motýlka na kotníku?“ Toby se stále smála.

„Musím říct, že tohle je úžasné, ne?“

„A ohromně lichotivé.“ Toby k němu zvedla pohled. „Jsem ráda, že jsi jim to manželství dokázal domluvit. Jakýkoliv muž, který miluje ženu tolik, jako Garrett miluje Tabby, by s ní měl strávit zbytek života.“

Najednou se cítila ospale, což dávalo smysl, protože byli vzhůru celou noc.

„Chci tu zůstat,“ zamumlal Graydon. „S tebou. Chci život, který bychom tu mohli mít.“ Položil jí ruku na tvář a zvedl ji k sobě. Oči měla zavřené. „Toby, víš, jak moc tě miluju? Máš tušení, jak moc mě zničí, když tě opustím? Nemyslím, že bych mohl –“ Odmlčel se, protože zjistil, že spí.

Chtěl ještě něco říct, ale i jeho přemohla ospalost. „Ne,“ zašeptal. „Nechci spát.“ Báł se, že až se probudí, všechno bude pryč. Jenže vzhůru zůstat nedokázal.

Usnuli, s těly propletenými.

Toby se pomalu probudila a okamžik netušila, kde je. Už byl den, ale rolety byly stažené, takže v místnosti bylo šero. Na ramínku na dveřním závěsu visely krásné šaty, které měla včera na večeři na sobě, byla ráda, že je pověsila a nenechala je někde povalovat. Na chvíli se zadívala do stropu, vzpomínala na tu večeři. Rozhodně to byl úspěch! Victoria souhlasila s jejím nápadem a...

Posadila se na posteli. Opravdu šli do domu Kingsleyů a rozebrali to okenní sedátko? Promnula si oči. Jistě se jí to jenom zdálo. Tak si vzpomínala, jak se hádala s Graydonem kvůli něčemu ohledně Tabby a Garretta, ovšem nedokázala si vzpomenout, o co šlo.

Vstala, cítila se trochu zmateně – že by toho vypila příliš? Dala si sprchu a umyla vlasy. Včera v noci v nich měla tužidlo a gel a pěnu, aby držely vyčesané, a teď se toho chtěla zbavit. Oblékla si džíny a růžovou bavlněnou košili a sešla dolů. Úklid po včerejší události jí jistě chvíli potrvá.

Dům byl však v dokonalém pořádku, bez známek nějakého večírku. Ani v něm nikdo nebyl.

Na stole v prosklené verandě stála miska s ovocem a vzkaz od Graydona. „V ledničce máš jogurt. Jsem venku. Najež se.“

Zvláštní zpráva, uvažovala Toby, když nalila na ovoce jogurt a pustila se do jídla. Kdyby si to někdo přečetl, myslel by si, že je mezi nimi mnohem víc, než bylo. Možná to však nebylo tím, co napsal, ale bylo to zprávou samotnou. Jako by si vzpomínala, jak Graydon něco píše brkem a inkoustem. Byla tam svíčka a nějaký starý dokument – až na to, že nebyl starý. Někdy muž říkal, že inkoust ještě nezaschl.

Ten obraz jí prolétl hlavou a vmžiku zmizel, ani nevěděla, odkud se vzal. Když zaslechla řinčení ocele o ocel, přistoupila k oknu a vyhlédla ven.

Daire a Graydon byli do pasu nazí, medově zbarvená kůže se jim leskla potem, protože spolu jako obvykle zápasili. Lorcan je pozorně sledovala. Toby začala zvedat ruku, aby jim zamávala, ale někdo zaklepal na hlavní dveře, a tak šla otevřít.

Za nimi stála její kamarádka Alix.

Celé tři minuty se jen objímaly a smály se a povídaly jedna přes druhou. Bylo to poprvé, co byla Alix od svatby na ostrově.

„Měla ses dobře?“ zeptala se Toby.

„Úžasně. Nemělo to chybu! Zmeškala jsem tu něco? Ozvala se ti Lexie?“ chtěla vědět Alix. „Táta říkal, že máš zajímavou návštěvu.“

„Pojď se podívat.“ Toby vzala Alix v podpaží a vedla ji kuchyní k oknům na prosklené verandě. Venku právě zápasili dva nádherní muži, silná těla oblečená jen ve volných bílých kalhotách visících tak nízko, až to vypadalo, že jim spadnou.

„Do tohohle se probouzíš každé ráno?“ zeptala se Alix. „Povídej mi o toastu s medem!“

Toby si povzdechla. „Ano. Med. Spousta medu.“

„Připomeň mi, který je ten tvůj.“

Toby se odvrátila. „Ani jeden. Daire, ten vyšší, je zamilovaný do Lorcan.“ Kývla k ženě na straně.

„Ani jsem si jí nevšimla,“ řekla Alix.

Toby se rozesmála. „Vím, jak to myslíš. Vidiš ty květinové záhonky vlevo? Odtamtud mám na ně nejlepší výhled. Zalévám květiny v tom ubohém záhonku tak dlouho, až jim hrozí podmáčení. Ale když máme s Lorcan pocit, že nás chlapi ignorují, pustíme se do jógy – se spoustou pozic

s vystrčeným zadkem.“

Alix Toby pozorovala. „Připadá mi, že sis tu založila rodinku, ale mamka říkala, že všichni brzy odjedou.“

„Ano,“ potvrdila Toby, v hlase se jí ozýval strach. „Asi za dva a půl týdne se Graydon musí vrátit do své země a oznámit zasnoubení s jinou ženou.“

Alix položila ruku na kamarádkčinu paži. „Mamka tvrdí, že se z vás s Graydonem stávají...“ Větu nedokončila, protože považovala za lepší neříkat všechno, co její matka Victoria o Graydonovi a Toby vykládala. „Zlomí jí srdce!“ prohlásila Victoria rozezleně. „Odjede na svém černém hřebci s mečem v ruce a nechá drahouska Toby, aby se uplakala. Bude mít zničený celý život.“

Protože matka měla ve zvyku občas dramaticky přehánět, Alix si moc nevšímala toho, co říkala. Ale když se teď dívala Toby do tváře, uvažovala, že možná měla pravdu.

Alix znovu vyhlédla z okna a viděla, že se muži přestali snažit zabít jeden druhého a zvedají vybavení. Brzy přijdou dovnitř.

„Co kdybychom si zašly do domu Kingsleyů a trochu si popovídaly?“ navrhla Alix. „Chci vědět všechno o tom, co se tu dělo, když jsem byla pryč. Navíc ti chci říct pár věcí.“

„Tvůj táta říkal, že jsi terorizovala celou Jaredovu kancelář.“

„To samozřejmě ne,“ namítla Alix, zatímco kráčely k hlavním dveřím. „No, možná trochu.“

Obě ženy se smály celou cestu do domu Kingsleyů a teprve později si Toby uvědomila, že nedala Graydonovi vědět, kde je. Pokrčila rameny. Ne že by mezi nimi bylo něco trvalého. Jsou jenom spolubydlíci, nic víc.

„Graydone,“ zopakovala Toby snad už potřetí, „nevím nic o historii japonského tetování. Jsem opravdu ráda, že při svém úkolu najít další zboží, které by se dalo dovážet do Ameriky, námořníci občas vydrželi tu bolest a nechali si tetování udělat. Je to opravdu velice zajímavé, ale mám trochu moc práce, než abych nad tím hloubala.“

Probodávala ho pohledem, očima mu dávala najevo, že už má jeho podivného chování v týdně od té večere dost. Když se vrátila po dnu stráveném s Alix a Jaredem a dalšími přáteli, Graydon ji uvítal, jako by byla pryč celý rok. Zvedl ji do náruče a velice intimně ji políbil.

Nepomohlo jí, že jí celý den členové rodiny Kingsleyů poučovali, jak si nesmí Graydona připustit k tělu. Jako by to už sama nevěděla, neustále jí opakovali, že brzy odjede a že už ho nejspíš nikdy neuvidí.

„Budeš zničená, až odsud zmizí,“ prozradila jí Victoria, krásnou tvář plnou obav stejně jako varování.

Jejich slova Toby připomínala, co už dávno věděla, a než se nachystala k odchodu, její odhodlání zesílilo. Ta večere ji a Graydona sblížila, věděla však, že to musí zarazit. Nepomohlo jí, že když vstoupila do domu, Graydon si ji přitáhl do náruče a políbil ji tak jako nikdy předtím. Dříve byly jeho polibky rezervované. Hezké, ovšem ne plné... no, vášně. Muž, který se s ní setkal u dveří, nevypadal jako princ Graydon, ale někdo jiný. Její milenec, blesko jí hlavou okamžitě.

Pravda byla, že kdyby tam nebyli Lorcan a Daire, všechna slova, která ten den Toby vyslechla, každé varování o hrozných následcích, kdyby se do Graydona zamilovala, by vyletěla oknem. Nepochybovala o tom, že by se poddala jeho políbkům a přišla o panenství přímo na jídelním stole.

Jenže Lorcan a Daire tam byli, oba na ně zírali s otevřenými pusami, jejich šok převážil lanconskou rezervovanost.

Daire upustil svazek knih, a tak připomněl dvěma líbajícím se lidem, s Tobyinou nohou omotanou

kolem Graydonova boku, že nejsou sami.

„Polož mě!“ sykla.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl. „Později, v soukromí, si to vynahradíme.“

Odešel příliš rychle, než aby mu odpověděla, že později si „nic nevynahradí“. Když se Toby podívala na Dairea, uviděla jeho nesouhlas.

V rozpacích vyběhla do svého pokoje. Když ji studená voda v obličeji neochladila, svlékla se a dala si ledovou sprchu. Zatímco se třásla pod vodou, začínaly se jí hlavou honit představy Graydonových rukou na jejím těle a jejích rukou na jeho. V jednu chvíli jí připadalo, že vidí jeho úsměv, zatímco jí sliboval, že s ní stráví zbytek života – a pak jí navlékl zlatý prstýnek na prst.

Zabořila tvář do dlaní a nechala ledovou vodu, aby do ní bušila. Tohle musí přestat! Nesmí to pokračovat. Musí si tyhle fantazie nějak vyhnat z hlavy. Patří jiné ženě. Ne! Jeho tělo, jeho mysl, celá jeho duše patří jiné zemi. Zbožňuje to místo tolik, že je ochotný oženit se se ženou, kterou nemiluje a kvůli které si nejspíš znepřátelí vlastního bratra. Jestli je Graydon k něčemu takovému odhodlaný, pak mu Toby pomůže tím, že už mu život nebude více komplikovat. Nebude mu odchod ztěžovat ještě víc – nebo sama sobě.

Navíc si musí chránit vlastní srdce.

Ráno byla ještě odhodlanější v tom, aby zůstali s Graydonem pouze přáteli. A to půjde jedině tak, když se ponoří do práce – a možná tak přestanou i ty podivné představy. Měla dva úkoly, a proto se do nich vrhla, usilovně se snažila zaměstnat mysl tím, co musela vykonat.

Během dalšího týdne strávila spoustu času na zahradě, již měla navrhnout pro Jaredova bratrance. Když tam však šla poprvé sama, před očima se jí míhaly obrazy zahrady za domem BEZ HRANIC. Dokázala si představit jenom část a neustále uvažovala, že tam chybí jeden velký strom. Napadlo ji, že se zeptá doktora Huntleyho, jestli o té zahradě něco neví, ale pak se rozhodla, že nad tím raději nebude moc hloubat. Ten dům nebyl její a upřímně neměla chuť tam ještě někdy chodit.

Kromě zahrady měla plné ruce práce s Victoriinou svatbou. Když už měla motiv, mohla pokročit dál. A každý den přidávala na dlouhý seznam věci, které musela zařídit.

Jednou večer byla Toby tak zabraná do návrhu toho, co by mělo být historicky správným květinovým aranžmá, když Graydon prohlásil: „Škoda že se snažíš, aby bylo všechno správné, když budou v kostýmech jenom ženich a nevěsta. Možná by se tak měli obléknout všichni.“

Toby pohlédla na seznam hostů, který jí Victoria předala. Bylo na něm pár velice slavných lidí, především spisovatelů. „Jak bychom mohli hosty přesvědčit, aby si oblékli kostýmy? Američané z toho moc nadšení nebývají.“

„Doma jsem jim to prostě nařídil,“ pravil Graydon. „Když chtěli přijít na ples v paláci, museli si obléknout to, co jsem po nich vyžadoval.“

„Ale to jsi byl princ,“ namítla a sklopila oči k notebooku. Neviděla, jak si Daire a Lorcan vyměnili úsměvy.

Graydon zvedl telefon. „Myslím, že bychom se měli zeptat americké královny, jak k tomu hosty přimět.“

„Victoria,“ hlesla Toby a Graydon přikývl, když si od něho vzala telefon a vytřukala: JAK PRIMET TVE PROSLULE HOSTY, ABY SI OBLEKLI KOSTYMY? a zprávu poslala.

Victoria odpověděla během minuty. SOUTEZ. JSOU SILENE AMBICIOZNI, TAKZE BUDOU SOUTEZIT.

„To zní dobře,“ podotkl Graydon. „Měli bychom koupit nějaké medaile?“

„A co tanec s princem?“ navrhla Toby.

Graydonovi zajiskřilo v očích. „Uvidím, jestli se Rory bude moct zúčastnit.“

Se smíchem se vrátila k plánování a znovu neviděla pohledy, které si vyměnili Daire a Lorcan.

Když lidé reagovali přesně tak, jak Victoria říkala, Toby byla zaplavena telefonáty. Všichni spisovatelé chtěli vědět, co bude mít ten druhý na sobě. Tvrdili, že se tak chtějí vyhnout shodě kostýmů. Victoria prohlašovala, že chtějí trumfnout jeden druhého. Vysvětlila Toby, že číslo dvě mezi nejlepšími autory v *New York Times* se chtěl ujistit, že je jeho kostým propracovanější než čísla jedna. „Charakteristickým znakem oblečení z doby regentství však byla jednoduchost,“ namítla Toby.

„Řekni to číslu tři na seznamu,“ poradila jí Victoria.

Se zahradou a svatbou byla Toby zaplavená prací. Lorcan jí tolik pomáhala, že se brzy stala Tobyinou neoficiální asistentkou. Toby s radostí Lorcan poslouchala, když telefonovala s Victoriinými slavnými přáteli. Lorcan byla praktická, bez slitování, a každému řekla všechno. Podporovala soutěž živými popisy všeho, od ručně přišívaných perliček na botách až po křišťálem vykládané přezky na opascích. Když hovory ukončovala, uličnický se na Toby zahihňala. Vypadalo to, že Victoriina svatba bude senzace!

Toby vše sdělovala Victorii po e-mailu, protože byla ponořená do psaní svého nejnovějšího románu – tentokrát o nešťastné Valentině Montgomeryové Kingsleyové.

„Brečí při psaní?“ zeptal se Graydon u večeře.

Toby si nejdřív myslela, že vtipkuje, ovšem myslel to vážně a taky se tak tvářil. „To nevím,“ odpověděla Toby, „ale zeptám se Alix.“

„Jak to víš?!“ zvolala Alix v telefonu. „Když jsem s mamkou naposledy třikrát mluvila, při psaní brečela. Tvrdí, že má pocit, jako by tu knížku prožívala, a trhá jí to srdce na kusy.“ Alix si podrážděně odfrkla. „Samozřejmě to její nakladatelka miluje! Říká, že když autor pláče, čtenáři pláčou a knížka láme prodejní rekordy.“

„To je trochu necitlivé,“ namítla Toby, „ale pochopitelné. Co máte s Jaredem v plánu?“

Tehdy Alix vypálila bombu v podobě zprávy, že Victoria chce, aby jí Toby navrhla svatební šaty.

„Ne,“ odpověděla Toby pevně. „To je práce nevěsty, ne moje.“

„Dobrý způsob, jak začít,“ prohlásila Alix, „vsadím se však s tebou o večeři v Languedocu, že mamka vyhraje.“

„To se pleteš,“ namítla Toby. „Při plánování svatby pro někoho jiného existují jisté limity.“ Victoria vyhrála.

Několik dní po večeři Victoria zavolala Toby a oznámila jí, že chce, aby se „postarala“ – jak tomu říkala – o její svatební šaty.

„To by sis určitě ráda zařídila sama,“ namítla Toby hlasem tak pevným, jak jen dokázala.

„To bych skutečně ráda,“ ujistila ji Victoria, „jenže Valentinin deník jsem dostala teprve nedávno a jsem měsíce pozadu s termínem. Mí čtenáři ještě nikdy nemuseli čekat takhle dlouho a navíc v téhle ekonomické situaci nemohu dost dobře přestat pracovat, že? Nechceš zklamat miliony čtenářů po celém světě, že ne?“

„Asi ne,“ hlesla Toby, „ale jak ti mám vybrat svatební šaty?“ Obočí měla tak vysoko, že jí málem zmizelo ve vlasech.

Victoria ani nezaváhala. „Pošli mi fotky vhodných šatů z té doby, já si jedny vyberu a pak mi je Martha a její úžasné dámy ušijí.“

„Martha?“ podivila se Toby. „Jako... Martha Stewartová?“

„Bože, ne! Myslela jsem skutečnou Marthu. Pullenovou, samozřejmě. Královnu švadlen. Zná všechny moje míry a zvládne cokoliv. Musím jít. Dneska mi pošli ty fotky.“ A pak zavěsila.

Toby ukončila hovor a podívala se na Lorcan, ta už však seděla u internetu. Našla webovou stránku Marthy Pullenové, popisující výrobu, historii a dokonale šité oblečení.

„Ted' jen musíme najít šaty natolik krásné, aby potěšily i Victorii,“ konstatovala Toby. O hodinu později, za využití dvou notebooků, zkopírovaly a daly dohromady soubor dvaceti dvou šatů z muzejních stránek, každé z nich byly úchvatné.

„A je to,“ konstatovala Toby a uložila fotky na flashku. Později ji předá Victorii.

„Sázím na ty zelené,“ ozval se Graydon.

„V tom případě si беру modré,“ podotkla.

„Já ty s červenými stužkami,“ přidal se Daire.

„A já ty panensky bílé,“ dodala Lorcan a všichni se na ni zadívali, než propukli v smích.

Celkově vzato by to byl příjemný víkend – nebýt dvou věcí. Toby dál probleskovaly v hlavě obrazy jí a Graydona a přitom dělali poměrně zvláštní věci.

Občas se Toby zadívala na Graydona a „viděla“ ho oblečeného jako z doby regentství. To oblečení měl na večeri a padlo mu skvěle, ale ty krátké záblesky byly jiné. Místo elegantních trepek, které měl na večeri, měl nohy schované ve vysokých kožených botách. A šaty nevypadaly jako kostým, ale spíš jako něco, na co je zvyklý. Jedné noci stál Graydon u krbu a najednou ho uviděla v košili, těsných kalhotách a těch vysokých botách. Ten pohled byl tak erotický, až se Toby zatočila hlava.

Občas uviděla před očima obrazy jídla, velké postele s růžovými okvětními lístky, řady v kůži vázaných knih a slyšela Graydonův hlas: „Měli bychom všechny ty knihy schovat pod podlahu a vykopat je o dvě stě let později?“

Jednou ráno, než se úplně probudila, se natáhla po Graydonovi a zklamalo ji, když nebyl v posteli vedle ní.

O ničem z toho Graydonovi neřekla. Ani Alix. A když telefonovala s Lexie, nezmínila se o tom ani jí. Lexie ale dokázala mluvit jenom o Rogeru Plymouthovi a o všem, co dělají na svém dlouhém výletu. „Myslela jsem si, že bude trvat na tom, abychom bydleli v pětihvězdičkových hotelích,“ vyprávěla Lexie, „a já bych tam v džínech a tričku vypadala jako ten nejhorší americký turista. Zastavujeme ale na místech, která mají jenom tři nebo čtyři pokoje a suroviny si obvykle pěstují a vaří majitelé. Je to všechno úžasné! Ale jak se máš ty? Už jsi s ním skočila do postele?“

„Ne, kvůli sexu ne,“ odpověděla Toby. „A co ty?“

Když Lexie zaváhala, Toby zalapala po dechu. „Ty jsi s ním *skočila* do postele, že jo?“

„Prostě se to stalo,“ přiznala Lexie. „Moc vína, moc měsíčního světla. Ovšem byl to jenom sex, žádná láska. A ty?“

„Řekla bych, že já mám opačný problém: láska, ale ne sex.“

„Au!“ hlesla Lexie. „Pověz mi všechno.“

„Ještě ne,“ řekla Toby, „později.“

Slíbily si, že si brzy zavolají, a zavěsily.

Kromě těch obrazů se Graydon choval velice podivně. Jednou ji pozval na procházku, pak ji odvedl do nantucketského kostela, který Toby už zdobila na několik svateb. Nejdřív si myslela, že si chce jen prohlédnout krásnou starou budovu, ale ne, chtěl, aby si představila, jak nejspíš vypadal v roce 1806.

Toby nechápala, o co mu jde. Protože měla to období použít pro svatbu, domnívala se, že to myslí takhle. „Victoria se ale chce vdávat v kapličky, kterou navrhla Alix, ne tady.“

Graydon si povzdechl, jako by ho zklamala, a pak ji vzal na oběd.

Během týdne jí pouštěl starou hudbu, uvařil pár neobvyklých jídel a tvrdil, že by se měl vzdát moře, aby se staral o rodinu Kingsleyů. Ptal se jí, kvůli čemu ženy v období regentství omdlévaly. Objednal obrovskou knihu profesionálních fotografií japonských tetování a požádal Toby, aby si je s ním prohlédla.

V sobotu už byla jeho podivným chováním tak unavená, že přemluvila Lorcan a Dairea, aby si vyjeli na plavbu kolem ostrova – věděla, že Graydon musí jednat s Lanconií a nebude moct jít s nimi. Po jejich nadšeném souhlasu ji napadlo, že jsou taky rádi, že se dostanou od Graydona co nejdál.

Odjeli brzy ráno, všichni se vyhrnuli ze dveří a nechali smutně se tvářícího prince uvnitř.

Graydon věděl, že moc tlačí na pilu, když se snaží Toby přimět, aby si vzpomněla na společně strávené chvíle. A taky mu bylo jasné, že by to neměl dělat. Lepší bylo, když si to nepamatovala. Když neprocházela tím, co on, mučením z každodenních živých a jasných vzpomínek.

Nejdřív se snažil přesvědčit sám sebe, že to byl všechno jenom sen. Výplod jeho představivosti. Toužil po Toby tak dlouho, až se mu o ní zdálo. A se vším tím plánováním historické svatby bylo pochopitelné, že mu ve snu pobíhaly dámy v poloprůsvitných šatech. Protože Toby si nic nepamatovala, musela to být jenom jeho fantazie.

Moc tomu však nevěřil. Hluboko v srdci věděl, že se to doopravdy stalo. Ale jak to dokázat?

Ten den po večeři v domě čekal, až se Toby probudí. Představoval si, jak mu vklouzne do náruče a... no, řekne mu, že ho miluje.

Zůstala však v posteli tak dlouho, že si šel Graydon ven zacvičit s Dairem, aby se zbavil přebytečné energie. Zatímco se venku potil, Toby vstala a utekla s Alix. Ne že by mu nechala nějaký vzkaz, ale teta Jilly se v domě zastavila a pověděla mu, kde Toby je.

„Všichni o ni mají starost,“ prozradila Jilly. „Myslí si, že jste si příliš blízcí a že až odjedeš, bude z toho zničená.“

Graydon otevřel ústa, aby se bránil, avšak jak by mohl? Pováží jí o tom, jak se s Toby ocitl zpátky v čase? Přizná, že to byly ty nejšťastnější hodiny v jeho životě? Že chtěl zůstat v době, kdy povolání zubaře vykonával holič? Kdy takzvaní doktoři pouštěli pacientům žilou, aby je vyléčili?

Věděl, že by se okamžitě vrátil. Bez rozmyšlení – a to přesvědčení ho děsilo. Než poznal Toby, řekl by o sobě, že je šťastný člověk. Měl všechno, co kdo mohl chtít. Ale nyní... Nyní byl čím dál nespokojenější se svým životem a budoucností, každou hodinou víc a víc.

Ten první den po společné noci netrpělivě čekal, až se Toby vrátí. Snažil se zaměstnávat Lanconií, ale moc mu to nešlo. V jedné chvíli mu Rory vynadal, tvrdil, že už si zřejmě nevzpomíná, jaké to je, pracovat čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. „Ty máš prázdniny a já makám,“ prohlásil a zavěsil.

Bratrův vztek by obvykle Graydona rozrušil. Zavolal by mu zpátky, omluvil se a plně se soustředil na potřeby své země. Tentokrát to však neudělal. Místo toho vyšel ven, aby zalil ve skleníku a květinové záhonky. Myslel jenom na Toby – kdy se vrátí a co budou dělat s tím, co se jim stalo. Na jejich společnou noc.

Celý ten den si dokola a dokola přehrával každou vteřinu. Vzpomínal na každý okamžik, na každé slovo a dotek.

Než se Toby vrátila, byl Graydon bez sebe starostí. Chtěl ji zdvořile požádat, aby s ním šla nahoru a v soukromí si promluvili.

Ale to se nestalo. Místo toho, když ji uviděl, samá zdvořilost a rezervovanost, vzdal se a popadl ji

do náruče. Zdálo se mu, že se jí nedotkl celé měsíce, a nemohl se jí nabažit. Netušil, co by dělal, kdyby Daire neupustil na tvrdou podlahu svazek knih. Rána ho překvapila natolik, že Toby pustil.

Graydon od ní poodstoupil a pohlédl z jednoho na druhého. Lorcan byla v šoku, Daire znechucený a Toby se na něho dívala, jako by ho ještě nikdy neviděla. Tehdy si uvědomil, že si nevybavuje nic z toho, co prožili.

V následujícím týdnu dělal všechno, co mohl, aby ji přiměl vzpomenout si. Prohledal internet, dokud nenašel hudbu podobnou té, kterou té noci poslouchali. Uvařil jídlo podobné tomu, co jedli, pak jí znovu vyprávěl příběh o Tabby a Silasu Osborneovi a řekl jí, jak by bylo lepší, kdyby si vzala Garretta Kingsleyho. Odříkával jí útržky dialogů. Kreslil lidi a obrazy, včetně svatebního obřadu, a pak je ukázal Toby. Dokonce ji požádal, aby se s ním prošla do stejného kostela, ale pohled na něj v ní žádné vzpomínky neprobudil. Ani návštěva domu Kingsleyů. Na překážku narazil jen jednou, a to když se ji snažil dostat do domu BEZ HRANIC. Odmítla tam vkročit.

Na tom však nezáleželo, protože si nic nepamatovala. Dívala se, poslouchala, ochutnala všechno, co jí nabídl, ovšem nic jí paměť nenastartovalo.

Na konci týdne začal Graydon uvažovat o tom, že to byl opravdu jenom sen.

O víkendu už se začínal uklidňovat a mohl s Toby žertovat o práci, kterou na ni Victoria navalila.

V sobotu odpoledne se v domě zastavil Jared, aby jim řekl, že s Alix odjíždějí, ale Graydon byl doma sám. Daire, Lorcan a Toby se plavili kolem ostrova.

Daire ještě nikdy neplul na člunu a ženy si ho dobíraly, jestli se nevynoří nějaká velryba zpoza lodě a nepřevrátí ji. „Slyšela jsem, že požírají lidi,“ nadhodila Toby s vážným výrazem. „Je to jejich pomsta za lov harpunou.“

Lorcan byla na člunu jen jednou, ale přidala se k Toby. Graydon musel zůstat doma, protože nějací američtí obchodníci si chtěli promluvit o možném otevření továrny na boty v Lanconii. Graydon s nimi provedl všechny přípravné práce a musel zůstat na příjmu kvůli jejich otázkám na Roryho ohledně vody, materiálů a pracovní síly.

Jaredovo zaklepání se ozvalo, právě když počtvrté dotelefonoval s bratrem, a byla to vítaná úleva. „Alix a já se musíme vrátit do New Yorku,“ prozradil Jared, „takže jsem se chtěl přesvědčit, že je všechno v pořádku.“ Prohlížel si Graydona od hlavy k patě, jako by se snažil zjistit, co pořád dělá na Nantucketu a jestli se záměrně snaží zlomit Toby srdce.

Graydon nabídl Jaredovi pivo, které si s sebou vzali ven. „Jak se tobě a Toby vede?“ zeptal se Jared stroze.

„Skvěle. Jsem do ní zamilovaný, ale ona si myslí, že jsem ta nejlepší kámoška, jakou kdy měla. Vyptává se mě na návrhy svatebních šatů a jestli se mi líbí spíš žluté růže nebo růžové. Políbil jsem ji, ona mi však říká, abych se ovládal.“

„Jo?“ protáhl Jared a výraz se mu trochu uvolnil.

„Až budeme odjíždět, myslím, že my tři Lancoňané budeme brečet, ale Toby bude ráda, že bude mít dům zase pro sebe.“

Jared se s úsměvem napil piva.

Graydon věděl, že mu neříká tak úplně pravdu, ovšem ani to nebyla naprostá lež. Možná jen vyslovoval to, co cítil posledních pár dnů.

„Kdy odjíždíte?“ zeptal se Jared.

Graydon sebou při bratrancově tónu trhl. Nebyl zvyklý, aby se ho lidé chtěli zbavit. „Za týden a půl,“ řekl.

Jared neřekl „dobře“, ale jeho oči ano.

Když se vrátili zpátky do domu, Graydon si najednou vzpomněl, že mluvil s malou Alix – Ali – o nákresech domů. „Je ve tvém domě portrét jedné mladé ženy, asi kolem třiaadvaceti, možná ve velkém, silném rámu?“

„Jo, to je. Je to jeden z obrazů na půdě. Můj dědeček ho chtěl pověsit v přízemí, všechny ženy však tvrdily, že ten rám je velký a ošklivý, a tak zůstal schovaný. Kde ses o něm dozvěděl?“

Graydon si rychle vymyslel lež. „Doktor Huntley tvrdil –“

„Víc mi neříkej,“ prohlásil Jared. „Jestli si ho chceš prohlédnout, Toby má klíč od domu. Klidně přijď. Ten obraz jsem neviděl od dětství. Naposledy jsem ho zahlédl opřený vzadu o zeď a před ním je nejspíš spousta věcí. Moje půda je špatně osvětlená, takže jestli si ho chceš přinést sem, jen do toho. Vlastně bych si ten obraz rád znovu prohlédl.“

„Děkuju,“ přikývl Graydon. Muži se rozloučili a Graydon sledoval Jareda, jak odchází po ulici k domu Kingsleyů.

V neděli ráno zašly ženy do kostela na bohoslužbu. Graydon se omluvil, tvrdil, že musí pracovat, a přinutil Dairea, aby zůstal s ním. Vydali se propátrat půdu Kingsleyů.

Když se Toby a Lorcan vrátily z kostela, Daire a Graydon zírali v obývacíku na obrovský, do prostěradla zabalený balík opřený o zeď.

„Co je to?“ podivila se Toby.

„Jeden z Jaredových předků,“ odpověděl Daire, pak vysvětlil, jak celé dopoledne strávili na půdě domu Kingsleyů, ozbrojení baterkami, a hledali ten portrét. „Museli jsme odsunout těžké krabice, starý nábytek, obrovskou klec pro ptáky a...“ Podíval se na Graydona.

„A cosi, co vypadalo jako košík plný scvrklých hlav,“ dodal Graydon, „radši jsme to však moc nezkoumali.“

Toby se zvědavě postavila vedle něho. „Hledali jste něco konkrétního, nebo jste se jen dívali?“

„Snažil jsem se najít portrét Alisy Kendrickové Kingsleyové a myslím, že tohle je ono.“

„Ali,“ zašeptala Toby. „Ta malá dívenka z mého snu. Ale proč si myslíš, že se nechala namalovat a že je ten obraz uložený na půdě Kingsleyů?“

„Řekl jsem jí, aby si ho nechala udělat, a protože doktor Huntley tvrdil, že nikdo neví, které domy na ostrově s manželem postavili, požádal jsem ji, aby nechala v rámu důkaz.“

Lorcan a Daire na něho zmateně zírali, ale Toby otevřela překvapeně pusu.

„Kdy jsi ji viděl?“ Tobyin hlas byl stěží šepot.

„Zdálo se mi o ní tu noc po večeři.“ Graydon mluvil, jako by na tom vůbec nezáleželo. „Podíváme se, co tam je?“ Kývl na Dairea, aby vzal jednu stranu starého zažloutlého a zaprášeného prostěradla a zvedli ho.

Vykoukl na ně portrét mladé ženy. Bylo to primitivní umění, nejspíš dílo nějakého potulného malíře, který cestoval po Americe a maloval kohokoliv, kdo si to mohl dovolit. Tabule, na níž byl portrét namalovaný, byla trochu pokroucená, ovšem nijak neubírala na kráse mladé ženě se světlými vlasy a modrozelenýma očima. Rám okolo byl však příliš silný na velikost obrázku a skoro ho zastiňoval. Vedle vyřezávaného tmavého dubu, který obraz obklopoval, bylo stěží vidět tvář mladé ženy.

„Vypadá jako vaše kamarádka,“ řekla Lorcan.

„Alix.“ Toby se podívala na Graydona. Ani slovem se jí nezmínil o snu, v němž by se s malou Ali setkal. Nepřímo to ale možná řekl. Pocházely všechny ty poznámky o tetování a kostech a historických receptech z jeho snu?

Graydon se na Toby nepodíval. Kdyby ano, určitě by se ho zeptala na ten sen. Byla v něm taky? Proč jí o něm neřekl? Zírala na něho, on se jí však do očí nepodíval.

Sledovala, jak muži obrací portrét a Graydon začal prohlížet zadní část obrovského rámu. Zvláštní, že byl vzadu vyřezávaný skoro stejně jako vpředu. Složitě listy a vinná réva s malými kvítky zakrývaly i zadní stranu. Graydon přešel rukama po krajích, jako by něco hledal.

Ať už se snažil najít cokoli, zřejmě to tam nebylo. Ale pak se od rámu odrazil paprsek světla a Toby, stojící o pár metrů dál, viděla vzorek jasněji. „Myslím, že části byly namalované barvou nebo možná přebarvené.“

Když se Graydon postavil vedle ní, uviděl, že malé kvítky mají červený odstín. Barvu nebylo možné po dvou stech letech na tmavém dřevě vidět, ale byla tam.

Graydon si klekl, vzal jeden z kvítků do konečků prstů a zakroutil jím. Pohnul se. Sice jenom

o kousek, ale pohnul. Ještě třikrát musel zakroutit, než se otevřela malá dvířka a odhalila roličku papírů. Vytáhl ji a podal Toby.

Držela ji na otevřené dlani. „Možná bychom to měli odnést doktoru Huntleymu, aby to prozkoumali archiváři.“

Graydon pocházel z mnohem starší země. Pouhých dvě stě let ho neohromilo. Vzal od ní papír a rozbalil ho. Byly tam tři listy, dva z nich zaplněné drobným písmem, očividně psané brkem. Na posledním listu byly nákresy domů.

Než si Toby prohlédla všechny papíry, Graydon vytáhl z rámu další čtyři role.

„Tohle je důkaz, že Alisa navrhla ty domy a že je první Jared postavil,“ prohlásila Toby. „Doktor Huntley bude nadšený.“

„Počkejte!“ zvolal Daire. „Tady je další.“ V horním pravém rohu byla drobná vyřezávaná kytička, která vypadala, jako by byla kdysi modrá. „Tuhle nemůžu otočit,“ prohlásil a poodstoupil.

Graydon zkusil kroutit, otáčet a tisknout drobný modrý kvítek. Už to chtěl vzdát, když se otevřela tenká dvířka. Uvnitř byl jediný kousek papíru stočený do velikosti tužky. Když ho Graydon rozevřel, z tváře mu vyprchala všechna barva a na okamžik se nedokázal pohnout.

Daire mu nahlédl přes rameno, oči vytřeštěné.

„Co to je?“ zeptala se Toby.

„To je obrázek nějaké dívky.“ Daire se díval na Graydona, zmatený jeho reakcí.

„Myslím, že je to japonské,“ ozvala se Lorcan, „až na to, že ta mladá žena je blond'atá.“ Všichni tři pohlédli na Toby.

„Co je na tom?“

Graydon podal ten papír Lorcan a pak vyšel z domu. Slyšeli, jak se za ním zavřely dveře.

Toby si vzala list papíru. Znovu se stočil, a tak se posadila na gauč, aby ho rozevřela na konferenčním stolku. Rozbalila jeden konec a nejdřív nevěděla, co to vidí. Byl to obrázek vyvedený vodovkami, krásně namalovaný, a znázorňoval nějakou japonskou gejšu, avšak její vlasy byly opravdu světlé, oči modré – a ta žena připomínala ji. Vedle obrázku bylo pár poznámek, a když rozbalila vršek, uvědomila si, že se dívá na kresbu zad nějakého muže.

„To je tetování,“ prohlásila a zvedla oči na Dairea a Lorcan. Uvažovala, jestli to má něco společného s tím, proč jí Graydon ukazoval fotky japonských tetování.

„Podívejte se na zbytek,“ nadhodil Daire a přidržel jí dlouhý, úzký papír.

Nahoře byla Graydonova tvář. Usmíval se a díval se přes rameno na umělce. Byla to Garrettova záda s barevným tetováním Toby jako blond'até gejši.

„Vzpomínám si,“ zašeptala Toby.

Nic jiného říct nedokázala. Vzpomínala si na všechno. Na každou vteřinu. Každé slovo, chuť, vůni, každou osobu a myšlenku.

„Svatba,“ hlesla, hlas plný emocí. Podívala se na Dairea a Lorcan. „Vzali jsme se. Myslím–“

Nic víc neřekla, protože měla pocit, jako by jí z těla vyprchala všechna krev.

Daire ji chytil, když omdlela a málem spadla. Zachytil ji a položil na gauč, s hlavou na polštáři. „Přived' Graydona,“ požádal Lorcan.

Bez váhání poslechla, dlouhé nohy zkracovaly vzdálenost k zadním dveřím. Když zavolala lanconsky na Graydona, aby přišel, v hlase se jí ozývala naléhavost.

Graydon byl ve skleníku, ale na Lorcanino volání se rozběhl. Prolétl kolem ní do domu a pak přes obývací, kde ležela Toby na gauči a Daire seděl vedle ní.

Když uviděl Graydona, vstal a princ zaujal jeho místo. „Zavolej na pohotovost,“ nařídil.

„Ne,“ ozvala se Toby zesláble a snažila se otevřít oči, ovšem pravda byla, že se na Graydona skoro bála podívat. Hlavu měla plnou obrazů. Její matka vyhrožující Graydonovi – Garrettovi – a to, jak se jí postavil.

A ta noc! Ruce a ústa, dotýkání, hlazení. Cítila ho v sobě! Všechno se jí to vybavilo.

Graydon jí přiložil ruku na čelo, jako by kontroloval, jestli nemá horečku. „Toby,“ zašeptal, „je to v pořádku. Nebyli jsme to my.“

Netušila, jestli jí to pomyšlení pomohlo, nebo vše zhoršilo.

Když si Graydon zvedl košili, Daire a Lorcan odešli z místnosti. Netušili, co se to děje, ale očividně to bylo soukromé.

Graydon se otočil nahými zády k Toby. „Otevři oči a podívej se na mě. Jsem Graydon, ne Garrett, a ty jsi Carpathia, ne Tabitha.“

Toby pomalu otevřela oči a uviděla Graydonova nahá záda. Nic než medově zbarvená kůže na silných svalech. Nic neobvyklého.

Váhavě natáhla ruku a dotkla se ho. Zadržel dech, ale nepohnul se. Přejela mu rukou po boku, živě si vzpomínala, že když se ho dotýkala naposledy, viděla to tetování. Také si však vybavovala, jak ho líbala na kůži a jak se otočil, přitáhl si ji do náruče a miloval se s ní.

Toby náhle vstala a objala Graydona kolem pasu, tvář proti jeho nahým zadům. „Bylo to tam úžasné. Nechtěla jsem odejít – a teď bych si přála, abych si nepamatovala, že jsem tam byla.“

Uchopil do svých její ruce, spočívající mu na břiše. Neodvažoval se obrátit, protože věděl, že by ji vzal do náruče a lehl si vedle ní na gauč. Tolik chtěl, aby si vzpomněla, co spolu prožili, ale nyní si uvědomil, že s ním sdílí i tu bolest. Bylo by lepší, kdyby si to nepamatovala.

„Snažil ses mi to připomenout, že?“

„Ano, ale neměl jsem. Toby,“ hlesl a hlas měl plný toho, co cítil a co cítit bude. „Můj život v tomhle století je jiný a já tu nemůžu zůstat.“

„Já vím.“ V očích se jí hromadily slzy, věděla, že mu zmáčí záda. „To všechno vím, ale...“ Nechtěla mu říkat, co cítí.

„Slib mi, že budeš po mém odchodu v pořádku. Slib mi, že budeš zdravá.“

„A zamiluju se do jiného muže?“

Graydonovy ruce ji na okamžik stiskly, pak se otočil a přitáhl si ji do náruče, držel ji tak pevně, že mohla sotva dýchat. „Pošlu svou Královskou hlídku, aby ho popravila.“

Pevně ho svírala, tvář přitisknutou k jeho nahé hrudi. „Pojedu do Maine a sbalím jednoho z tvých bratranců.“

Graydon se nezasmál, jen ji pohladil po vlasech. „Nebudou tě milovat tolik jako já.“ Při těch slovech se jí slzy z očí vyřinuly naplno. Nevzlykala, jen je nechala stékat po tvářích. „Nemohl bys zůstat...?“

Zbytek věty nechala nevyřčený, ale věděl, co myslí. Nemohl abdikovat a předat trůn svému bratrovi, že? Tyhle týdny dokázaly, jak špatně si Rory vede – a jak moc to nenávidí. Na rozdíl od Graydona nebyl Rory vychováván k tomu, aby přežíval den za dnem v protokolu a jednotvárnosti a v roli loutky spíš než osoby. A pak tu byla Danna a zájmy jejího otce. „Ne,“ zašeptal Graydon. „Nemůžu tu zůstat. Musím se vrátit domů. To jsem já.“

Graydon věděl, že ji nemůže dál držet. Noc, kterou strávili spolu, začínala být každou vteřinou jasnější. Právě teď potřeboval přinést do jejich života něco pěkného, něco šťastného.

Usmál se a podržel si Toby na délku paží. Oči měla plné slz, nejraději by je slíbal, ale to by jeho záměr zmařilo. „Uvědomuješ si, co jsme provedli?“

„Chceš říct, že jsem přišla o panenství, ale nejspíš jsem stále panna?“ Vytáhla z krabičky na konferenčním stolku kapesník. „Možná je to nějaká nevyléčitelná nemoc. Myslíš, že na můj problém existují nějaké prášky?“

Graydon se rozesmál, vzal její tvář do dlaní a zlíbal jí oční víčka. „Myslíš, že jsem příliš starý na to, aby se ze mě stal lékárník?“

„Nerozesmávej mě! Všechno je to hrozné. Ty a já – nemůžeme –“ Znovu se jí chtělo plakat.

„Toby, má milovaná, změnili jsme minulost. Nechápeš, že to, co jsme udělali, všechno obrátilo? Tabby si vzala muže, kterého milovala, ne nějakého obchodníčka, ale velkého, pohledného kapitána a –“

„Který byl špatný námořník,“ dodala Toby a vysmrkala se. „Co se s nimi tedy stalo?“

„Nepátral jsem v jejich minulosti, protože jsem čekal na tebe, až si na mě vzpomeneš – což už jsem nepovažoval za možné.“ Vzal ji za ruku a vytáhl ji na nohy, pak vyrazil do kuchyně. „Nechápu, jak jsi to mohla zapomenout.“ Vyndal z ledničky balíček s rybami a podal Toby mrkev.

Začínala se vzpamatovávat. Pochopila, že se jim snaží zlepšit náladu. Mohla buď brečet kvůli jejich odloučení, nebo si mohla užívat každou minutu času, který jim zbýval. „Ach, no, víš, nestalo se nic tak velkolepého, abych si to zapamatovala.“ Dobírala si ho, ovšem Graydon se neusmál.

„Je tvá matka stejná, jako byla tehdy?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ potvrdila Toby a začala čistit mrkev. „Vždycky jsem ji ve všem zklamala.“ Podívala se na něho. „Možná to všechno souvisí s tím, co se stalo tehdy v minulosti.“

Graydon vložil rybí filety do zapékací misky a okořenil je. „To mě mate. Garrett se chtěl vzdát moře a zůstat doma, aby spravoval majetek Kingsleyů. Jestli se mu dařilo, nebylo by teď něco jinak? A jestli tvé matce dokázal, že se pletla, možná bys na ni měla jiné vzpomínky.“

„Kdybych věděla, že jsou jiné,“ namítla Toby. „Ale moje matka se vždycky chovala jako blázen, neustále si dělala starosti, kdo se o mě ‚postará‘. Nikdy ji nenapadlo, že bych to mohla zvládnout sama.“

„To si myslela i Lavinia,“ poznamenal Graydon. Vrátil rybu do ledničky a začal loupat brambory.

„Proč se mračíš?“ zeptala se.

Nechtěl jí odpovídat, protože hluboko v srdci věděl, že je něco špatně. Netušil co, ale bylo to tam, nedalo mu to pokoj. „Možná to nakonec všechno byl jen sen a my si to představovali.“

Toby přemýšlela o tom, co řekl o změně minulosti. „Zítra bychom měli zajít za doktorem Huntleym a zeptat se ho na Tabby a Garretta. Jestli to, co se stalo, doopravdy něco změnilo, pak bude jeho vyprávění jiné.“ Položila očištěnou mrkev na prkýnko. „Vyprávěla jsem ti, jaký doktor Huntley byl, než Victoria souhlasila, že si ho vezme? Byl to vdovec, působil velmi smutně. A k tomu měl zlomené srdce. Vypadal spíš mrtvý než živý.“

„Ale úchvatná Victoria řekla ano a nyní je z něj chlap, který dokáže jediným pohledem ovládnout celou místnost,“ usmál se Graydon.

Jako ty, pomyslela si Toby, nahlas však nic neřekla. Stál k ní zády a Toby měla pocit, že skoro vidí přes jeho košili. Skoro rozeznávala tvář vtištěnou do jeho kůže. Kdyby se něco z toho, na co si vzpomínali, doopravdy stalo, znamenalo by to, že se milují už hodně dlouho. Celá staletí. Vybavila si, jak se poprvé setkali a jak na ni Graydon zíral. Skoro jako by ji znal. Každému se někdy stalo, že potkal někoho, u koho měl pocit, že ho zná celou věčnost, ne?

„Přestaň s tím,“ požádal ji Graydon tiše, ale neotočil se. „Jestli máme přežít těch příštích několik dnů, nemůžeš takhle uvažovat.“ Otočil se a podíval se na ni. V očích mu žhnula touha, kterou cítil.

Toby k němu vykročila, ovšem v tu chvíli se otevřely zadní dveře a dovnitř vešli Lorcan a Daire.

„Můžeme odejít, jestli chcete,“ díval se Daire z jednoho na druhého.

„Ne,“ řekl Graydon pevně a zdráhavě odtrhl od Toby pohled. „Má někdo hlad? A co kdybychom si šli později prohlédnout nějaké památky?“

Toby věděla, co naznačuje, tedy že se musejí zaměstnat a zůstat s jinými lidmi. Být sami by způsobilo příliš mnoho... komplikací. „Ano, dneska si zahrajeme na turisty a zítra zajdeme za doktorem Huntleyem.“

„Vezmeme s sebou ten obrázek...?“ Graydon se odmlčel, neřekl nahlas „mě“. Dvě stě let stará kresba by rozvířila příliš mnoho otázek.

„Asi bychom neměli,“ zavrtěla hlavou Toby a Graydon se usmál, byl rád, že se shodli.

Sídlo NHA byl překrásný starý dům na Fair Street a Toby požádala ženu na recepci, jestli mohou navštívit doktora Huntleyho. Nevzali s sebou dokumenty od Alisy Kendrickové Kingsleyové, protože nechtěli odvracet pozornost doktora Huntleyho jiným směrem. Navíc odpověď na otázku, jak je našli, by byla trochu podivná.

Doktor Caleb Huntley vyšel téměř okamžitě ven, aby je uvítal. „Toby! Graydone!“ zvolal, položil jí ruce na ramena a políbil ji na tvář. „Tak rád vás zase vidím. Pojďme do mé kanceláře.“

V nádherné kanceláři doktora Huntleyho čekala nějaká mladá žena s hromadou fotografií starých maleb. Na políčkách byla spousta knih a zajímavých artefaktů. „Omluvte mě,“ řekl a pokynul jim, aby se posadili, pak vzal od mladé ženy obrázky. „Phineas Coffin,“ řekl. „Zemřel kolem roku 1842. Oženil se s jednou Starbuckovou. Myslím, že s Elizou. Šest nezbedných spratků.“ Otočil fotografie. „Efrem Pollster. Nejhorší kapitán, jaký kdy na tomhle ostrově žil. Velela mu jeho posádka.“ Vyměnil obrázky. „*Elizabeth Mary*. Velice dobrá loď. Potopila se u pobřeží Španělska v bouři. 1851. Ne. 1852.“ Podíval se na mladou ženu. „Máte to všechno?“

„Asi ano,“ potvrdila. „Připravila jsem čtyři články pro časopis, které byste si měl přečíst, a ráno volali tři sponzoři. Chtějí mluvit přímo s vámi.“

Caleb mávl rukou. „Ozvu se jim později.“ Tím tónem jako by ji propouštěl a žena vyšla z kanceláře. Posadil se za velký stůl.

„Zdá se, že toho víte o Nantucketu neobyčejně mnoho,“ poznamenala Toby.

Caleb nesouhlasně pokrčil rameny. „Mají hromadu neidentifikovaných obrázků, a tak přidávám k tvářím jména.“ Podíval se z jednoho na druhého.

Graydon kývl na Toby, aby začala. „Vzpomínáte si na večeri v mém domě?“ zeptala se Toby.

„A vaše úžasné jídlo?“ řekl Caleb. „Byl to opravdu krásný večer. Vy, mladý muži, byste měl pracovat jako kuchař.“

Graydon se usmál. „Beru to jako kompliment, bohužel mám jiné zaměstnání.“

„Mohli bychom po něm pojmenovat nějakou ulici,“ poznamenala Toby s povzbudivým výrazem.

Caleb a Graydon se rozesmáli, pak se starší muž zadíval na Toby. „Tak s čím vám mohu pomoci?“

„Vyprávěl jste nám o Tabithě Weberové,“ začala Toby, „a my jsme nad tím přemýšleli. Vzala si Silase Osborna?“

„Ne,“ odpověděl Caleb s náznakem úsměvu. „Zajímavé, že o spojení mezi těmi dvěma víte.“

Tabbyina matka, Lavinia, ji za něho chtěla provdat. Ale Garrett tu ženskou přemluvil, nasliboval hory doly a takové ty věci. Osborne z toho nebyl moc nadšený, chvíli vyhrožoval žalobou, ale...“ Caleb

pokřčil rameny. „Prodal svůj obchod Obedu Kingsleymu a odjel z ostrova. Nikdo už o něm neslyšel.“

Toby se nepodívala na Graydona, ale věděla, že se začíná usmívat. Vypadalo to, že opravdu změnili minulost.

„Takže si Tabby vzala Garretta Kingsleyho?“ zeptal se Graydon.

„Ano,“ potvrdil Caleb, ovšem pak mu úsměv zmizel z pohledné tváře. „Garrett...“ Skoro jako by nemohl pokračovat. Nadechl se. „Vzali se, ale o devět měsíců později Tabby zemřela při porodu. Nedlouho poté Garrett odplul se svým bratrem Calebem. Lod' se potopila s celou posádkou na palubě.“ Jeho tvář náhle vypadala starší. Skoro jako by tu tragédii prožil sám na vlastní kůži.

„Ne!“ zvolala Toby. „Tak to není. Tabby a Garrett se vzali a žili šťastně až do smrti.“ Zvýšila hlas. „Nikdo nezemřel! Všichni byli šťastní!“

Graydon se natáhl a vzal ji za ruku. Síla jeho sevření byla jediným znamením toho, co cítí. „Co se stalo s Lavinií a těmi vdovami?“

„Tabbyina smrt rodinu rozdělila,“ prozradil Caleb zničeným hlasem. „Lavinia prodala dům, ale byl v tak špatném stavu, že za něj moc nedostala. Snažila se udržet rodinu pohromadě, avšak nepodařilo se jí to. Všechny vdovy sebraly své děti a opustily ostrov.“ Caleb si povzdechl. „Nemyslím, že Lavinii řekly, aby jela s nimi. Skončila sama na Sciasconsetu jako oběť alkoholu. Ubohá žena. Ztratila manžela a tři syny, všechna vnoučata i svou dceru. Nakonec přišla o rozum.“

Graydon stiskl Tobyinu ruku. Cítil, jak se začíná hroutit. „Jste si jistý, že Tabby zemřela při porodu?“

„Ach, ano. Valentina i Parthenia tam byly s ní.“ Caleb se podíval na Toby. „Byla to hrozná doba. Tabby všichni milovali.“

„Zemřela v tom domě,“ zašeptala Toby. „V porodní místnosti.“

„Ano,“ přikývl Caleb. „Garrett měl v plánu postavit jim dům na North Shore, jenže to nestihl, než Tabby...“ Odmlčel se, oči plné smutku.

Ozvalo se krátké zaklepání na dveře a ta mladá žena je otevřela. „Doktore Huntley, omlouvám se, že vás ruším, ale jste očekáván.“

Mávl rukou a ona odešla, ani se však nepohnul. Seděl za stolem a díval se na Graydona a Toby, jako by mu patřil veškerý čas na světě. Byl to však muž, který věděl, co je v životě důležité.

„A co dítě?“ zašeptala Toby.

Doktor Huntley zavrtěl hlavou. „Tabby a její syn odešli spolu.“

„Ach bože,“ vydechla Toby, napůl jako modlitbu, napůl sklíčeně.

Graydon rychle vstal a vytáhl Toby na nohy. Pevně ji vzal kolem ramen. „Ještě jedna věc,“ oslovil Caleba. „Jak to, že měla Tabby na těle jizvy?“

Caleba ta otázka zřejmě překvapila, ale ovládl se. „Když jí byly tři, škobrtla a spadla do ohně. Její otec ji vytáhl a lehl si na ni. Taky měl pár popálenin.“

„A Garrettova záda?“

Caleb se usmál. „To úžasné tetování? Všichni mu záviděli. Co se týče jeho pořízení, řekněme jen, že v dalekém přístavu se i Kingsleymu může stát, že vypije moc rumu.“

„Děkuju vám,“ řekl Graydon, vyšel s Toby z kanceláře a ven z hlavních dveří. Nepustil ji, dokud neprošli Main Street na Kingsley Lane a neocitli se v domě. Usadil ji na gauč v obývací místnosti a nalil jí dvojitého panáka whisky.

„Vypij to,“ nařídil.

„Zabili jsme je,“ zašeptala Toby.

Graydon jí přiložil sklenku ke rtům a přiměl ji, aby se trochu napila.

„Zavraždili jsme Tabby a její dítě.“ Podívala se na něho. „Garrettovo dítě. Naše dítě. Srdce mi říká, že jsme ho té noci počali. Stvořili jsme ho, pak jsme ho zabili.“ Graydon se posadil vedle ní a přitáhl si ji do náruče.

„Takhle nemůžeš uvažovat.“

„Změnili jsme minulost, ale tím jsme zavinili smrt tří lidí.“

„Stalo se to před dávnou dobou,“ zašeptal Graydon a přidržel si její hlavu na hrudi. Odtáhla se a probodla ho pohledem.

„Ted' už by byli stejně mrtví, tak co na tom záleží? To mi chceš říct?“ Mluvila útočně.

Graydon se začal bránit, ale pak mu ztwardly oči. „Přesně tak jsem to myslel.“

Věděla, že lže. Cítil se kvůli tomu stejně špatně jako ona. Znovu se přitiskla k jeho hrudi.

„Nechápu to. Když jsem poprvé vešla do toho porodního pokoje, věděla jsem, že jsem tam zemřela. Ale to se nestalo! Až po tom, co jsme všechno změnili. Jak je to možné?“

„No,“ řekl Graydon pomalu, „pravidla reinkarnace, cestování v čase a změny minulosti fungují různě. Neměli bychom se podívat do učebnic?“

Pokus o vtip ji nerozesmál, cítila se však o trochu líp. „Jak to napravíme?“

„Myslím, že bychom to měli nechat být.“

Odtáhla se a pohlédla na něho. „Musíme se vrátit do té doby.“

„A co pak?“ zeptal se rozezleně. „Od chvíle, co jsme odešli z Calebovy kanceláře, nemyslím na nic jiného. Vrátime se a dovolíme, aby byla Tabby prodána Osborneovi? To nefungovalo.“ Zabodl se do ní pohledem. „Toby, možná existují věci jako osud. Možná můžeme změnit minulost tisíckrát, a bez ohledu na to, co uděláme, budou Garrett a Tabby rozdělení, buď manželstvím s jinými, nebo smrtí.“

„Jako ted'?“ Odtáhla se od něho. „Jejich osud – náš osud – je najít jeden druhého a pak žít navždy v odloučení? Moře, porod, tvoje země, tvoje budoucí žena? Naším osudem je nikdy nebýt spolu a já bych to měla prostě a jednoduše akceptovat? Tomu mám podle tebe uvěřit?!“

Graydonovi se nelíbilo to, co říkala, ale radši ať je našťvaná a nepláče. „V mé zemi –“

Toby vstala a probodla ho pohledem. „Tvoje země všechny tyhle problémy způsobuje. Kdo dneska domlouvá manželství?“

„Většina světa,“ prohlásil klidně. „A nemají padesátiprocentní rozvodovost.“

„Protože ženy nemohou od svých manželů utéct. Jsou v pasti.“

Graydon seděl na místě, věděl, že se nezlobí na jeho zemi, dokonce ani na něho.

Jeho klid vrátil Toby zpátky do reality. Zhroutila se na pohovku vedle něho. „Nevěřím v osud. Proč bychom nemohli změnit minulost k lepšímu? Možná že Garrett a Tabby mohli zplodit dítě, které by bylo důležitější než kdokoliv z nich. Možná by vyléčilo rakovinu. Třeba změníme minulost natolik, že až se vrátíme, zjistíme, že nebyla žádná druhá světová válka.“ Očima prosila o jeho pomoc.

Zvedl její ruku a políbil ji do dlaně. Byl rád, že se jí do tváří vrátila barva. „Udělám všechno, co bude v mé moci, abychom to dokázali. Zavazuji se ti vším, co mám. Půjdeme na průzkum?“

Věděla, že myslí, že by se měli jít podívat do domu BEZ HRANIC. Možná že tam najdou odpověď. „Ano,“ odpověděla a usmála se s láskou v očích. „Pojďme.“

„Jak bys svedla nějakého muže?“ zeptala se Toby Lexie po telefonu. Lexie obvykle vévodila jejich hovorům, když jí vzrušeně vyprávěla o všem, co se svým šéfem dělají na dlouhé cestě. Ale dneska byla Lexie neobvykle tichá. Toby věděla, že by se jí měla zeptat, co se stalo, ovšem nedokázala se

k tomu přimět. V tuhle chvíli byly Tobyiny vlastní problémy naléhavější.

„To nevím,“ prohlásila Lexie. „Dýchej. Buď. Existuj. Nepřipadá mi obtížné, aby po tobě některý z nich vyjel. Nejde ti o tvého prince, že ne?“

Toby se nadechla. „Ano.“

„Ani to nezkoušej!“ vyjela Lexie. „Brzy odjede a – Počkej chvíli. Ty chceš a on říká ne?!“

„Ano. Přesně to se děje.“

„To je urážka,“ vyjekla Lexie. „Myslí si snad, že je pro tebe příliš dobrý? Je to princ a ty jsi poddaná? Takové ty věci?“

„Ne, ne, ne,“ namítla Toby. „Tak to vůbec není. Myslím, že chce, ale jsem prokletá druhým panenstvím a on mi ho nechce znovu vzít.“

„Toby,“ řekla Lexie pomalu, „tuhle poznámku mi musíš vysvětlit.“

Toby věděla, že nemůže, ačkoliv by ráda. Možná že kdyby Lexie byla tady, obklopená mystickým Nantucketem, pak by tomu, co jí musela říct, uvěřila, ale po telefonu ne. Ne někomu, kdo byl na prosluněném jihu Francie. „Na tom nezáleží,“ prohlásila nakonec. „Jen že Graydon odjede za dva dny a odmítá se mnou jít znovu do postele a já ho chci. A než budeš protestovat, dovol, abych ti připomněla, že jsi to byla ty, kdo mi řekl, abych se s ním povyrazila.“

„Jo, no, to bylo předtím, než jsem zjistila, jak závažné by to bylo povyražení.“

Toby zaslechla v kamarádčině hlase cosi jako zoufalství. „Jak se má Roger? Máte spolu pořád sex, bez závazků?“

Za jiných okolností by Lexie sex potvrdila, ale přiznala by, že se do toho přimíchaly i city. Jenže Toby zněla tak zničeně, že si to Lexie rozmyslela. „Zkusila jsi nějaké sexy prádélko?“

„Francouzské,“ potvrdila Toby. „Objednala jsem si ho na internetu.“

„Myslíš to vážně? Co alkohol?“

„Trvá na tom, že musím pít s ním, a já usnu po dvou drincích a vzbudím se ve vlastní posteli. Celá oblečená.“

„Jste spolu často?“

Z odpovědi na tu otázku se Toby zatočila hlava. Už to byl celý týden, co byli u doktora Huntleyho, a od té doby se od sebe s Graydonem ani nehnuli. Jako posedlí se snažili zjistit, co udělali špatně. Chtěli zachránit Garretta a Tabby. Graydona napadlo, že když – kdyby – se vrátili, mohli by zanechat dopis, v němž by vysvětlili, jak předejít úmrtí při porodu. Ale než mohli takový dopis napsat, potřebovali zjistit pár věcí. Objednali si knížky o historii porodnictví, několik si jich stáhli do čtečky a pátrali po internetu. Až se vrátí zpátky, chtěli znát všechny možnosti, aby mohli zabránit Tabbyině smrti za každou cenu. Došli k závěru, že kdyby zemřela na něco jednoduchého – například kvůli špinavým rukám porodní báby? – dokázali by tomu zabránit. Ovšem jestli šlo například o preeklampsii, neměli šanci.

Kromě průzkumu spali v domě BEZ HRANIC. První noc použili spacáky, které našli na půdě domu Kingsleyů. Ale Graydon tvrdil, že jeho záda už víc nevydrží, a tak koupil matrace a nechal je do domu dovézt.

Matrace. Množné číslo. Dvě, pro dva lidi.

Toby se zpočátku smála. Myslela si, že to udělal, aby Daire a Lorcan uvěřili, že nejsou milenci – což pro Tobyinu mysl byli. Ale ne, Graydon pronesl směšnou poznámku o tom, že ji o panenství nehodlá připravit podruhé.

„Tohle není Lanconie,“ namítla Toby. „Ale Amerika a jakákoliv panna starší dvaceti let se ocitne

jako rarita na obálce časopisu *People*, nebo musí k *Ellen* do její televizní show, aby svůj stav vysvětlila.“

Graydon se nevzdával. V následujícím týdnu dělala Toby všechno možné, aby ho nalákala na svou matraci, ovšem bez úspěchu.

Nakonec odpověděla na Lexiinu otázku. „Ano, jsme spolu, když nepracuje se svým bratrem. Zanedbávám Victoriinu svatbu a své přátele jsem neviděla týden, ale Graydon je úžasný. Objímá mě, když brečím, a rozveseluje mě. Dělá všechno kromě toho, že by se se mnou miloval.“

„Toby,“ vyjekla Lexie, „jak to myslíš, že tě objímá, když brečíš? Co to ten chlap s tebou provádí?!“

„Tak to není,“ namítla Toby zdráhavě. „Jen... Víš, pracujeme na jistém historickém projektu pro, ehm, pro Victoriinu svatbu z roku 1806, takže čtu spoustu věcí o lékařských praktikách v té době a, no, trochu mě to dojíhá.“

„Nepřipadá mi, že bys zanedbávala Victoriinu svatbu. Spíš že jsi jí posedlá.“

Kdybys jen věděla, pomyslela si Toby, ale nahlas nic neřekla. Během dne s Graydonem pozorovali starý dům. Když necvičil, telefonoval s Rorym, zatímco stál před oknem a díval se přes ulici.

Druhý den se Daire Graydona zeptal, co tam tak sleduje.

„Až se dveře toho starého domu samy otevřou, je to pozvánka ke vstupu, a já chci být připravený.“

To odpoledne Daire a Lorcan přešli přes ulici. Když se vrátili, hlásili, že každé okno a dveře toho starého domu jsou pevně zavřené.

Vzali za kliku hlavních dveří a Daire se je pokusil vyrazit ramenem, ale ani se nehnuły. Neexistoval způsob, jak ty dveře otevřít.

Prozradili svému budoucímu králi, co zjistili, ale to Graydonovu ostražitost neumenšilo. Ačkoliv měli své pochyby, přidali se ke sledování domu. Zatímco Graydon pomáhal Rorymu a Toby zařizovala drobnosti na Victoriinu svatbu, Daire a Lorcan stáli na stráži. Po nocích spali Toby a Graydon v domě a čekali, až je pozve zpátky do minulosti.

„Musím běžet,“ prohlásila Lexie. „Roger chce...“

„Co chce?“ zeptala se Toby.

„Nic, jen že...“ Lexie měla dojem, že by s Toby neměla mluvit o tom, co se stávalo tím nejšťastnějším obdobím v jejím životě, když byla kamarádka tak smutná. A trápilo ji, že se jí Toby nechtěla svěřit. Ona jí ale o sobě a Rogerovi také neprozradila každý detail.

„Připadá mi, že máš problémy. Je všechno v pořádku?“

„Ano. V naprostém pořádku. Roger není takový, jak jsem si myslela. Nepustí si lidi jen tak k tělu.“

„Co to znamená?“

„Povím ti to později, teď musím jít. Pošli mi e-mail, dobře?“

„Jistě,“ slíbila Toby a zavěsila.

„Selhali jsme, že?“ řekla Toby Graydonovi ze své matrace. Byli si fyzicky blízko, ale i tak daleko jako dvě země oddělené oceány. Ve starém domě byla tma a všude se ozývalo skřípání a sténání, ale už si na to zvykli. Měsíční světlo procházelo okny s roztáženými závěsy, takže viděli svoje siluety.

Graydon netušil, o jakém selhání mluví. Že byl zamilovaný do ženy, kterou si nemohl vzít? Ano, to bylo naprosté selhání. Že začal pochybovat o pravém smyslu života? Ano. Nebo že uvažoval o tom, že změnili minulost tak, že zemřeli tři nevinní lidé a ostatní měli zničené životy? To taky ano.

„Asi jo,“ odpověděl. „Toby, nikdy jsem nechtěl –“

„Prosím, neomlouvej se. Víc viny neunesu.“ Nadechla se. „Co budeš dělat po obřadu?“

Věděl, že naráží na blížící se zasnoubení. Než vymyslel nic neříkající odpověď, dodala: „A co

na to řekne Rory, když se oženíš se ženou, kterou miluje?“

Graydonovi jako by se zastavilo srdce. „Jak to víš?“

„Když jsem vybalovala jeho zavazadlo, našla jsem peněženku. Uvnitř byla Dannina fotka. Muž u sebe obvykle nenosí obrázek své budoucí švagrové.“

Když Graydon neodpověděl, Toby by s ním nejradši zatřásla. „Nevytěšňuj mě! Zbývá nám tak málo času.“ Ztlumila hlas. „Prosím.“

Pro Graydona nebylo snadné rozpovídat se o takovém tajemství. Od dětství ho učili, aby si všechno nechával pro sebe. Čirou náhodou znal pár diplomatických tajemství, která by mohla způsobit pokud ne válku, tak pár krvavých bitev.

„Upřímně, nevím, co s tím mám dělat. Viděl jsem je,“ řekl tiše. „Když jsem se vrátil v čase, než jsem objevil tebe, viděl jsem Roryho s Dannou. Nic jsem si o nich nezjišťoval a nezeptal jsem se Caleba, ovšem předpokládám, že prožili dlouhý a šťastný život.“ Usmál se v měsíčním světle. „Můj bratr měl v levém uchu náušnici. Kdyby mi doktor Huntley pověděl, že byl příležitostným pirátem, nepřekvapilo by mě to.“

„Nehodí se na roli krále,“ poznamenala Toby a oba věděli, že mluví o nekonečných potížích, které měl Rory poslední týdny. „Ale ty ano.“

Graydon se přetočil na bok k ní. „Chybí mi moje práce. Tyhle týdny mi dokázaly to, co Rory vždycky říkal, tedy že mi ta práce sedne. On považuje diplomacii a hodiny a hodiny klábosení o věcech jako obchodní úmluvy za nudu, ale já...“ Odmlčel se a otočil se na záda.

„Máš pocit, jako bys dělal něco pro svoji zemi, dokonce pro celý svět.“

„Ano,“ potvrdil a pak si dlouze povzdechl. „Miluju svoji práci, bojím se však jet domů. Jak zabráním tomu, aby mě bratr nesnášel? Jak opustím tebe?“

Toby by mu nejraději řekla, že má nějaké dokonalé řešení, ovšem žádné ji nenapadalo. Graydon odjede, ožení se s jinou ženou a nakonec se stane králem své země. Nastanou chvíle, kdy se tento okamžik, sami dva ve starém domě, stane vzdálenou – a milovanou – vzpomínkou.

Vzduch mezi nimi jako by ztěžkl pochmurnými myšlenkami a Toby chtěla odlehčit náladu. „Tvůj bratr bude nejspíš tak zničený, že se dá na pití.“

„Ne,“ odpověděl Graydon vážným tónem. „Rory ujíždí na adrenalinu. Bude závodit v autech s Rogerem Plymouthem. Bojím se spíš o tebe.“

„Budu jako ta žena ve filmu *Život je krásný*. Jestli mě nechceš, stanu se knihovnicí a přestanu si vytrhávat obočí. A nikdy se tohohle zatraceného panenství nezabavím.“

Graydon se rozesmál. „Kéž bych měl takové štěstí! Až odsud s Dairem vypadneme, vrhne se na tebe stovka mužů. Vybereš si nějakého malého, ošklivého mužíka, který tě bude zbožňovat a koupí ti dům v Connecticutu a ty budeš pěstovat akry květin. O zahradu se budeš starat s tlust'oučkým, světlavým dítětem připnutým k hrudi a dvě další za tebou budou cupitat, všechny se budou smát a zpívat si.“

Věděla, že si dělá legraci, ale ta představa byla tak dokonalá, že jí vhrkly slzy do očí. Chyběl už jen Graydon po jejím boku – nejspíš by s telefonem v ruce někomu vysvětloval, co má dělat.

„To nepomáhá, co?“

„Ne,“ potvrdila Toby, „nepomáhá. Ale my dva zřejmě nedokážeme pomoci nikomu, že?“

„Ne, nedokážeme. Kdybychom věděli přesně, co Tabby zabilo, možná bychom něco změnit mohli. Kdybychom se vrátili teď, trvalo by týdny, než bychom zapsali všechno, co jsme zjistili o nechutných metodách při porodu v minulosti. Pijavice a takové věci!“

„Když budeme psát oba, nepotrvá to tak dlouho.“

„Za předpokladu, že se s tebou budu milovat čtyřicet hodin denně, nám moc času na psaní nezbývá.“

„Graydone,“ hlesla, hlas plný slz a prosby. Přesunula se k němu.

Když před ní rozevřel náruč, Toby do ní chtěla vklouznout. Ale najednou se zarazila, rukama ji držel za ramena a ona jeho. „To je ono.“

„Toby,“ zašeptal, když ji k sobě začal přitahovat. „Už ti nedokážu odolat.“

Odtáhla se a posadila se na okraj matrace. „Pátrali jsme po porodech obecně, možná však existuje způsob, jak zjistit, co přesně způsobilo Tabbyinu smrt.“

„Nikde jsme nenašli žádnou zmínku o deníku,“ namítl Graydon. Rukama jí přejížděl po pažích.

„Doktor Huntley říkal, že Parthenia a Valentina byly u porodu a psaly si dopisy.“

Graydon se snažil ovládnout. Po celý týden ho Toby téměř přiváděla k šílenství se svými ne úplně jemnými pokusy dostat ho do postele. Od spodního prádla tak svůdného, až se mu točila hlava, po pohledy tak smyslné, že se celý zpotil. To všechno zvládl. Usilovně se však snažil vyčerpat sám sebe v neustálém, tvrdém cvičení. Na konci jednoho, které trvalo čtyři a půl hodiny, zabodl Daire meč do země a prohlásil v lanconštině: „Znič ji, ne mě!“ a odešel. Graydon, s potem valícím se po tváři, se zeptal Lorcan, co dělá. „Objednávám stany,“ prohlásila a utekla do domu. Graydon měl v sobě příliš mnoho zadržované frustrované energie, než aby s ním mohl někdo z nich držet krok.

Když se však nyní konečně podvolil, Toby mluvila o té zatracené minulosti. Nebylo snadné obrátit pozornost k tomu, o čem hovořila. „Kdyby byly obě tady, nepsaly by si dopisy,“ podařilo se mu říct.

„Tehle ostrov byl líhništěm pisatelů dopisů,“ prohlásila Toby, „takže možná něco někde objevíme.“

Jenže ne za dva dny, pomyslel si Graydon, ale nahlas nic neřekl. Úmyslně neodpověděl na Tobyinu otázku, co bude dělat po zásnubách, protože věděl, že bude nejlepší, když se na Nantucket nevrátí. Potřeboval vše urovnat s Rorym. A jak Toby navrhovala, měl by se zeptat Danny, co vlastně chce. „Teta Jilly,“ prohlásil. „Ráno ji navštívíme a zeptáme se, jestli něco neví o Garrettovi a Tabby.“

„To by nám přece řekla, když jsme se o nich zmínili na té večeři,“ namítla Toby. „Ale počkej! V té době si Tabby vzala Osbornea.“

Rozsvítila lampičku na podlaze a zvedla telefon. „Co to děláš?“

„Volám Jilly.“

„Je skoro jedenáct v noci. Může to počkat do rána.“

Stiskla tlačítko a přiložila si telefon k uchu. „Ne, nemůže. Potřebujeme každou minutu, než odjedeš.“ Podívala se na něho. „A než už tě nikdy neuvidím.“

Graydon nechtěl přiznávat to, čeho se oba báli. „Zavolej jí,“ souhlasil.

Telefon zvedl Ken, hlas ztěžklý spánkem. „Toby! Doufám, že je to důležité.“

„To je. Prosím, dej mi Jilly.“

„Omlouvám se,“ řekla Toby, když se ozvala Jilly, „ale potřebujeme jisté informace o minulosti. Vím, že se vyznáš v rodinné historii, a protože Valentina a Parthenia byly její součástí, myslela jsem si...“ Zadívala se na Graydona.

Vzal si od ní telefon. „Teto Jilly, omlouvám se, že voláme tak pozdě, ale přemýšlel jsem, jak kompletní je tvá databáze o naší rodině. Je možné, že bys mohla zjistit něco o Tabby a Garrettovi Kingsleyových?“ Poslouchal. „Ano, ano, chápu. Výborně. Ano, děkuju.“ Ukončil hovor a mlčky se díval na Toby.

„Co?!“

„Nevzpomíná si, že by něco četla konkrétně o těch jménech, ale po letech práce zaevidovala tisíce dopisů stejně jako fotek a dalších dokumentů do obrovské databáze. Označila každé jméno a místo, předmět, dům, cokoli, jen aby to pak rychle našla.“

„Nech mě hádat,“ prohlásila Toby. „Všechno je to v Maine a potrvá jí celé dny, než se tam podívá.“

Graydon ji políbil na tvář. „Ne že by na tom záleželo, ale Jilly je Taggertová a žije v Coloradu, ale ano, databáze je tam.“

Toby si povzdechla.

„Ty však moji rodinu podceňuješ. Má všechno zazálohované na flashkách a jednu sadu má s sebou. Jen je musí dostat do správného souboru a projít to a pak –“ Odmlčel se, když mu zazvonil telefon. „Uvidíme, co nám řekne.“

Toby přepnula telefon na reproduktor.

„Ano,“ ozvala se Jilly, „našla jsem o nich zmínku v dopise, který napsala Parthenia domů své matce.“ Zaváhala. „Ale obávám se, že to nejsou dobré zprávy. Ubohá Tabby. Její manžel to myslel dobře, ovšem ty dobré úmysly ji zabily.“

Graydon vzal Toby za ruku. „Co udělal?“

S Toby poslouchali strašlivý příběh, který jim Jilly vyprávěla o tom, jak doktor Hancock drahou Tabithu v podstatě zavraždil.

Zítra odjedou, pomyslela si Toby, pak zkusila tu myšlenku vytěsnit z hlavy. Jenže to nebylo možné, když s Lorcan v poslední době nedělaly nic jiného, než že připravovaly jejich odjezd. Praly oblečení, třídily, hledaly poztrácené věci, organizovaly.

U snídaně byli všichni zamlklí, beze slova přežvykovali jídlo, které muži připravili.

Toby a Daire se natáhli ve stejnou chvíli pro plátek lanconského sýru. „Vezměte si to,“ řekla Toby zdvořile.

„Ne, je to poslední kousek a já budu mít zítra další.“

S Dairem se na sebe podívali přes stůl a ta situace se stala ještě reálnější. Už nebudou všichni čtyři ve stejném malém domku. Už se nebudou smát společným vtipům. Toby už nezkříží meče s Lancoňany. S Lorcan už nebude hrát tu svoji show se sledujícími muži. Nepůjde s Lorcan na nákupy, aby jí pořídila něco bílého. Toby už nebude k ničemu lanconština, kterou se naučila.

Graydon pohlédl na nešťastné tváře ostatních, vzal od Dairea talíř a podal ho Toby. „Pošlu ti další sýr,“ prohlásil téměř hrubým hlasem.

Lorcan vrhla na svého budoucího krále vyčítavý pohled a položila ruku na Tobyinu. „Já vám pošlu tolik krajek, že z nich budou velehory. Ženy Ultenů jsou skvělé řemeslnice.“

Toby přikývla. „Já vám pošlu semínka na ta rajčata, co máte ráda, a až dorazí ty boty, co jsme objednaly, pošlu vám je taky.“ Obě ženy měly v očích slzy.

Graydon vstal tak rychle, že se za ním židle začala hroutit. Spadla by na zem, kdyby ji Daire nezachytil. „Daire a já budeme celý den venku,“ oznámil chladně, téměř bezcitně. Zadíval se na Lorcan. „Ty se připravíš...“ Graydonův hlas se téměř zlomil, ale pak se vzpamatoval. „Na zítra.“

Celou dobu se na Toby ani nepodíval, sledoval jen své Lancoňany. Ani na ni nemrkl, když odcházel z pokoje s Dairem v patách.

„Bolí ho to,“ podotkla Lorcan.

„Já vím,“ zašeptala Toby. „Sklidíme ze stolu a začneme balit?“

Trvalo celé hodiny, než dostaly všechno Roryho oblečení zpátky do tašek, které nechal Graydonovi. Balení bylo pro Toby těžké, protože každá věc v ní vzbuzovala hořkosladké vzpomínky. Tuhle košili měl Graydon na sobě, když uklízeli po Alixině svatbě. Tyhle kalhoty si oblékl, když grilovali hotdogy a Graydon si vylil na nohu hořčici. Jeho sportovní oblečení právě vyndávala ze sušičky a na okamžik zabořila tvář do jemně bílé látky.

Do Victoriiny svatby zbývaly tři týdny a Lexie se do té doby neměla vrátit, takže Toby bude v domě sama. Bála se toho. Ani nebude mít práci, do které by mohla každý den chodit. Jenže podle toho, jak se dneska cítila, nejspíš příští tři týdny probrečí.

Gratuluj! pomyslela si. Přidala se k milionům žen, které věděly, jaké to je, mít zlomené srdce. Byl to hodně ošklivý pocit. Není divu, že se ji lidé snažili tak chránit, aby se jí to nestalo!

„A já je měla poslouchat,“ zamumlala Toby, zatímco cpala Graydonovo oblečení na cvičení do plátěného pytle. Podívala se na Lorcan. „Vsadím se, že na balení věcí má vlastního komorníka.“

„To má,“ potvrdila Lorcan. „Má všechno, co budoucí král potřebuje.“

Toby se ušklíbala. „Žádný písek v botách, jako má tady. Žádné nádobí, které musí umýt, skleník, který musí zalévat, nikdo se ho neptá, jaká barva stužek by se Victorii líbila.“

„To ne,“ řekla Lorcan a vložila Graydonovy boty do ochranného sáčku. „A nikdo na něj neječí,

když se chová jako pitomec. Nikdo se mu neodvážil říct, že to, co právě řekl, bylo hloupé.“

„Bude za to rád,“ namítla Toby.

„Nikoho si nebude moct dobírat a smát se, nebude mít s kým se podělit o jídlo, nikdo nebude poslouchat jeho šeptané historky, jeho problémy se studenty nebo otcovy výhrůžky, které ho pronásledují celý život.“

Toby Lorcan pozorovala, uvědomovala si, že mluví o sobě a Daireovi. Celé ty týdny bydleli ve stejném pokoji, ale nikdy nedošlo ani k náznaku, že by se mezi nimi událo něco soukromého. Ovšem Toby se poučila, že Lancoňané nedávají své pocity jen tak najevo.

Toby ustoupila a pohlédla na obrovskou hromadu zavazadel. Byly dvě hodiny a stále je čekala spousta práce. „Pojďme,“ řekla. „Necháme to na později. Vyjdeme si do města. Dáme si oběd a pak zajdeme na nákupy. Koupíme vám tolik suvenýrů, že budou lidé považovat Lanconii za nový Nantucket.“

Lorcan se usmála. „To by se mi líbilo.“

Ženy se vrátily až kolem šesté večer. Byly obtěžkané spoustou nákupních tašek plných věcí, které pořídily. Navzdory dobrým úmyslům to však moc veselá procházka nebyla.

Lorcan pohlédla na Toby přes stůl. „Nikdy předtím jsem neměla kamarádku, N...“

„NKN: Nejlepší kámošku navždycky. Chápu. Muži vás mají rádi, takže ženy vás nesnášejí.“

„Máte pravdu,“ potvrdila Lorcan. „Ale vy jste jiná.“

Toby se tomu komplimentu usmála a chtělo se jí říct, že se v budoucnu musí sejít, ovšem k tomu zřejmě nedojde. Toby do Lanconie nemohla. Vidět Graydona s jinou ženou? Ne, to by nesnesla. A Lorcan bude mít zřejmě plné ruce práce s ochraňováním lidí a dovolenou nikdy mít nebude.

Po obědě se procházely po starých, pokroucených chodnících na Nantucketu a chovaly se jako turistky, zastavovaly se v každém obchodě a všechno si prohlížely. Zjistily, že obě milují mořské panny, a nakoupily malé krabičky, nožíky na dopisy, a dokonce i knoflíky s obrázky těchto tvorů.

Taky pořídily trička a tílka s nápisy *Nantucket*. Raději ani nekomentovaly, že všechno oblečení je velikostí pro Dairea a Graydona.

V pět se zastavily na drink a daly si tequila.

„Měly bychom si dát dvě Virgin Mary, když už jsme dvě poslední panny na zemi,“ odfrkla si Toby znechuceně a zvedla sklenky. „Na poslední našeho druhu.“

„Doufám, že jsme úplně poslední,“ prohlásila Lorcan.

Obě ženy vypadaly tak zoufale, až je to rozesmálo. Následovala konverzace o tom, jakými způsoby se obě snažily zaujmout muže, jež milovaly.

„Černá krajková podprsenka a maličké kalhotky,“ prozradila Toby.

„Já jsem to nastražila tak, aby mě uviděl vycházet ze sprchy jen s uzoučkým ručníkem kolem sebe,“ prohlásila Lorcan poměrně hrdě.

„Kéž bychom si porovnaly postřehy. A zabralo to?“

Lorcan zvedla skleničku, už jejich druhou. „Stále panna.“

„Já taky,“ konstatovala Toby smutně a obě se zhluboka napily.

Než popadly hromadu nákupních tašek a zamířily domů, cítily se mnohem lépe. Lorcan odešla do obýváku v přízemí, který sdílela s Dairem, a Toby vyšla zadní schody do soukromého pokoje, který používali s Graydonem. K jejímu šoku byla všechna zavazadla pryč.

„Odjeli,“ zašeptala, pak upustila tašky a zavolala dolů: „Muži tu nejsou!“

Lorcan brala schody po dvou. Když Toby a Lorcan odcházely, v pokoji byl nepořádek, polovina

zavazadel byla plná, polovina prázdná. Oblečení a boty se povalovaly po každém kousku nábytku.

„Myslíte, že Daire a Graydon dobalili ty věci?“ zeptala se Toby.

Lorcan se posadila na židli. „Ne. To není možné. Musel přijet někdo z Lanconie a všechno odnést. Možná komorník prince Roryho.“

Toby se posadila naproti ní. Nemusela říkat nahlas, že je opravdu po všem. Možná že dnes ráno spolu posnídali naposledy.

Lorcan vyhlédla otevřenými dveřmi do Tobyiny ložnice. „Co to je?“

Vešly do pokoje. Na Tobyině posteli ležely rozložené krásné šaty z období regentství. Vedle nich byl opřený složený list s korunkou. Ach, výborně, pomyslela si. Graydon jí nechal na rozloučenou vzkaz a jako dárek ty šaty. Byl snad pergamen lepší než samolepicí bloček?

Když Toby vzkaz nezvedla, Lorcan jí ho podala, ale Toby ho nepřijala. Lorcan nadzvedla tázavě obočí, a když Toby kývla, Lorcan začala číst. „Mé nejdražší ženě Tabby.“

Lorcan složila kartičku a podala ji Toby, která ji tiše přečetla.

Má nejdražší ženo Tabby,

prosím, přijmi mé pozvání na večeři a tanec v malém salonku v našem domově.

Tvůj manžel Garrett

„Jak vám jde zavazování korzetu?“ zeptala se Toby. „Mám rande.“ Lorcan se usmála od ucha k uchu a otevřela krabici se spodním prádlem.

Jakmile Toby uviděla malý salonek v domě BEZ HRANIC, věděla, co Graydon provedl. Tajně zařídil, aby byl malý pokojík proměněn v to, co viděli v minulosti. Všude svítily svíčky: na nástěnných svícnech, na vysokých rámech, na malých stolečcích, které stály podél zdí.

Pokoj se topil v květinách: kytice byly ve skleněných vázách, visely ze stropu a obtáčely se kolem opěrátek židlí. Byly laděné do světlých, krémových barev, které Toby milovala.

Uprostřed pokoje stál kulatý stoleček s oslnivě bílým ubrusem, ve světle svící se blýskalo křišťálové a stříbrné nádobí. Vedle byl vozík se stříbrnými klenutými poklicemi.

Vedle stolu stál Graydon v obleku z minulosti. Když se na něho zadívala, uklonil se, jednu paži před sebou, druhou na zádech. „Má paní,“ prohlásil.

„To je nádhera,“ zašeptala. „Kdy...? Jak...?“

Nabídl jí židli. „Muž nesmí prozradit svá tajemství. Připojíš se ke mně na večeři?“

Posadila se a počkala, dokud se Graydon neusadil naproti ní. „Výrazil jsi mi dech. Tohle jsem nečekala. Když jsem si všimla, že jsou zavazadla pryč, myslela jsem, že jsi odjel.“

Graydon se na ni jen usmál a sundal poklici, aby odhalil talíř s kroužkem z pečených ptáků. „Máš ráda holoubátka?“

„Zbožňuju je,“ ujistila ho Toby, zavřela oči a nadechla se. Květiny, svíčky i jídlo vytvářely božskou vůni.

Graydon otevřel lahev šampaňského a naplnil vysoké skleničky. „Na nás,“ prohlásil a pak si přiřukli.

Když se jejich pohledy střetly, mlčky se dohodli, že o zítřku mluvit nebudou. Žádná zmínka o loučení, žádná diskuze o tom, co bude Toby dělat, až tu zůstane sama. Ani nebudou mluvit o tom, co Graydona čeká. A především se nebudou bavit o Tabby a Garrettovi. Udělali všechno, co šlo, aby napravili škody, které napáchali, ovšem bez úspěchu.

Místo toho si povídali jen o pěkných věcech. Toby vyprávěla o nakupovací exkurzi s Lorcan a jak

obě milují mořské panny.

Graydon jí popsal dlouhý telefonát s rodinou v Maine. „Strýček Kit už se vrátil,“ prozradil, pak Toby bavil výstředními historkami, které si jako děti povídaly o dobrodružstvích strýčka Kita.

„Je něco z toho pravda?“

„Nemáme tušení,“ odpověděl Graydon, „ale vždycky jsme se domnívali, že Jamese Bonda natočili podle něho, což není možné, protože strýčkovi je teprve kolem šedesáti. Jako děti jsme si to však nejspíš myslely, protože vypadá jako Sean Connery.“

„Řekni mi víc. Prosím.“

Byla to úžasná večeře sestávající z holoubat, pečiva plněného rýží s lanýži, dušené mrkve a čokoládové pěny jako dezertu. Během jídla hrála v pozadí tiše hudba.

Když dojedli, Graydon vstal, odsunul Toby židli a vzal ji za ruku. „Smím prosit o tanec?“

Když se ocitla v jeho náručí – přitáhl si ji tak, aby tvář spočívala na jeho hrudi – vynořila se před ní znovu realita jeho odchodu.

„Graydone, chtěla bych ti říct –,“ zašeptala, ale přitáhl si ji blíž, a tak zmlkla. Ano, pomyslela si, lepší je nemyslet dopředu, nepamatovat si minulost. Užívej si přítomnosti. Právě teď.

Pousmála se, ucítila na tváři jeho bušící srdce. Zabořil jí bradu do vlasů, až cítila jeho dech. Ačkoliv vypadal klidně, pádící srdce ho prozrazovalo. Co ho to stálo, aby neprozradil své skutečné pocity? uvažovala. Potlačovat vztek, bolest, sexuální touhu, dokonce lásku? Tohle dělal celý život. Toby dokázala myslet jen na vlastní zoufalství, na vlastní žal z jeho odchodu, ale Graydon si měl vzít někoho, koho nemiloval.

Zvedla k němu tvář, na níž se odrážely všechny její myšlenky, a on k ní sklonil rty, aby ji políbil.

Byl to polibek, o němž věděla, že si ho bude pamatovat celý život. Obsahoval všechno, co cítili, všechnu touhu, vášeň, potřebu. Avšak také bolest z nadcházejícího odloučení.

Líbal se a slzy se mísily se šťastnými myšlenkami. Graydon jí položil ruku na zátylek a otočil ji tak, aby měl lepší přístup k jejím ústům. Jazykem se dotkl jejího, uvěznil ho, zkoumal.

Přitiskla se k němu ještě víc, až cítila jeho touhu přes tenkou látku šatů. Na nahých ramenou vnímala žár jeho těla. Stehna, svalnatá ze cvičení, tiskl k jejím.

V tu chvíli pokoj kolem nich jako by se začal točit. Stáli na místě, ale všechno kolem nich se pohybovalo. Kolem dokola, rychleji a rychleji. Lahodné vůně zesílily, hudba byla hlasitější a rychlejší, ovšem Toby zajímal jen muž, který ji líbal. Netoužila po ničem jiném, než aby se nikdy neodloučili!

„Garrette!“ ozval se tlumený hlas, který připomínal Roryho. „Nech toho! Přichází admirál.“

„Tabitho!“ vyjekl hlas, který by Toby poznala kdekoliv. Byla to její matka. Ale to nedávalo smysl, protože tohle léto byli rodiče na plavbě lodí, a ne na Nantucketu.

Graydon od ní odtrhl rty a přitiskl si Tobyinu tvář zpátky na hrud'. Stála tam, oči zavřené, jeho silné paže ji objímaly. Nechtěla vidět, co se děje. Jejich soukromá večeře byla očividně prozrazena. Srdce jí bušilo, dýchala mělce. Dokonce i v břiše cítila zvláštní pocit.

Graydon ji pustil. „Myslím, že by ses měla podívat.“

Toby nechtěla otevřít oči. Nechtěla vidět, kdo narušil jejich večeři. Jejich jídlo na rozloučenou.

Graydon ji vzal za bradu a zvedl jí tvář ke své. „Věř mi,“ zašeptal, pak poodstoupil, aby se mohla rozhlédnout kolem sebe.

Její matka je oba probodávala pohledem. Toby byla stále omámená z Graydonova polibku, hlavu i srdce plné smutku, který měl přijít, takže jí chvíli trvalo, než zaregistrovala, že mračící se žena má

na sobě jednoduché, tmavě zelené šaty se stuhou kolem zvýšeného pasu.

Toby odstoupila od Graydona a rozhlédla se kolem sebe. Byli zpátky v minulosti! Lidé stáli v kroužku okolo, některé tváře znala, jiné ne. Byl tu Rory se zlatou náušničkou, stojící vedle vysoké krásné ženy, kterou Toby viděla na fotkách. Byla to Danna. Parthenia a John Kendricks tu byli také a také krásná Valentina vedle kapitána Caleba.

„Dokázali jsme to,“ zašeptala Toby. Hlavou se jí honilo, že mají další šanci zachránit Tabby a Garretta. Odstoupila od Graydona, téměř vrazila do své matky a vrhla se jí kolem krku. „Jsem tak ráda, že tě vidím!“

Lavinia Weberová dceru rychle objala, pak ji s přísným výrazem odstrčila. „Žena ve tvém stavu by se měla ovládat.“

„V mém stavu?“ podivila se Toby, když si položila ruku na břicho. Nebylo velké, ale to, co se tam vzdouvalo, bylo velice tvrdé. Vypadalo to, že bude mít dítě. Udiveně vzhledla ke Graydonovi. S úsměvem a něžným výrazem ji vzal za ruku. „Pojďme domů.“ Ztlumil hlas. „Chtěl bych ti ukázat jisté japonské umění.“

„Zbožňuju umění na kůži!“ zvolala a snažila se udržet s ním krok. Byli v domě Kingsleyů a vypadalo to, že se tu zase koná svatba. Protože měla na prstě prsten a rostl v ní nový život, muselo uběhnout několik měsíců od první svatby, které se zúčastnili – od jejich svatby.

Když Graydon rozrazil hlavní dveře, udeřil do nich závan chladného vlhkého nantucketského podzimu. Zastavil se jen na vteřinu, než si sundal sako a přehodil ho přes ni. Vzal ji za ruku a společně vyrazili po ulici.

Když otevřel dveře do domu BEZ HRANIC, uvítal je pohled na dospívající dívenku, která se snažila zvládnout pět nezbedných dětí. Jeden chlapec, kolem sedmi let, byl zřejmě odhodlaný vytáhnout z krbu hořící polena.

„Ven!“ zařval Graydon tónem, který u něho Toby nikdy předtím neslyšela. „Vezmi ty děti a jděte na večírek. Dej jim něco k jídlu.“

„Kapitán Caleb říká, že musíme zůstat tady,“ namítlo děvčátko, v tváři téměř zděšený výraz.

„Mému bratrovi tenhle dům nepatří. Teď jdi!“ Přimhouřil oči na chlapce u krbu. „Ty budeš určitě mladý Thomas. Nech ten oheň na pokoji.“

Když dítě ke Graydonovi/Garrettovi vzhledlo, jako by odhadovalo, kolik mu toho projde. Nejspíš dospělo k nějakému rozhodnutí, protože upustilo poleno a vzdorovitě se na Garretta zadívalo. „Stejně o něj nestojím.“

Děti vyběhly otevřenými dveřmi ven, dvě menší děvčátka se chytila za ruku té starší dívky. „Děkuju,“ řekla Garrettovi.

„Tak dělej, Deborah!“ zařval mladý Thomas. „Zmizíme, než přijde kapitán a praští svého malého bratříčka pádlem po hlavě.“ Vyzývavě se na Garretta zadíval, pak se se smíchem rozběhl uličkou k domu Kingsleyů.

Graydon zabouchl hlavní dveře. „Zdá se, že jsem byl degradován na ‚malého bratříčka‘. Jestli si musel tohle prožít můj vlastní mladší bratr, pak se mu musím omluvit.“ Když se podíval na Toby, výraz v očích se mu proměnil. Z muže vyřvávajícího rozkazy se stal roztoužený manžel.

„Pane!“ vyjekla Toby a rukou se chytila za hrdlo. „Jak se odvažujete takhle se na mě dívat! Jako byste mě svlékal očima.“ Ovívá se rukou. „Myslím, že z žáru vašeho pohledu omdlím. Měla bych se okamžitě vrátit do své komnaty.“ Cudně zvedla dlouhou sukni jen o pár centimetrů a vykročila ke schodům. Když vyšla asi čtvrtinu schodiště, otočila se a zjistila, že Graydon pořád stojí dole.

„Ach bože,“ zamumlala Toby, „mám dojem, že mi spadne spodní prádlo.“ Pomalu začala vytahovat dlouhou, téměř průhlednou sukni nahoru, až odhalila štíhlou, pěkně tvarovanou nohu v bílých hedvábných punčoškách sahajících jí jen do půli stehen. Přidržovaly je pěkné modré podvazky.

Rozvázala ty podvazky, jako by měla všechen čas na světě, pak k němu vzhledla s drobným úsměvem. „Hotovo.“

Graydon zůstal na místě a jediná známka toho, že ji pozoroval, byly oči, které připomínaly požár.

V jedné vteřině jen tak stál a v druhé vybíhal schody. Když míjel Toby, jakoby náhodou ji objal kolem pasu a běžel dál. „Ach“ bylo všechno, co Toby vyhrkla, pak se ho přidržela, když ji vynášel do schodů a do ložnice. V místnosti plápolal oheň, a i když tentokrát nebyly na posteli žádné růžové okvětní lístky, věděla, že je to jejich pokoj. Byl vyzdobený věcmi, které milovala. Od polstrování přes obrázky na zdi až po malou krabičku na krásném nočním stolku, všechno bylo podle jejího vkusu. V rohu u krbu stály boty, které patřily Graydonovi. Přes opěrátko jednoho z velkých křesel byl přehozený vlněný kabát.

Toby otevřela ústa, aby řekla: „Jsem doma,“ ale v tom okamžiku ji Graydon postavil a přikryl její ústa svými. Když spolu byli poprvé, musela ho přemlouvát, aby se nechoval tak něžně. Tentokrát to nehrozilo.

Neobtěžoval se slovy či svlékáním. Přirazil ji ke zdi a zvedl jí sukni. Tehdy zjistil, že tentokrát dodržela všechny zásady této doby. Pod spodničkou neměla nic, jen horkou kůži.

Graydon si jednou rukou rozeplnul kalhoty a v další vteřině si ji na sebe posadil. Toby zalapala po dechu z toho pocitu a přitiskla se k němu, nohama ho objala kolem pasu.

Jeho přírazy byly tvrdé a rychlé a Toby je cítila v celém těle. Uvnitř ní se uvolnilo narůstající napětí. Zaklonila hlavu a Graydon zabořil tvář do měkké kůže na jejím krku. Cítila jeho strniště, tu mužskou směsici tvrdosti a jemnosti.

Pohyboval se rychleji a tvrději a Toby ho následovala. Opírala se o zeď, zatímco se ho stehny držela kolem pasu.

Když ucítila, jak jí jeho tělo ztuhlo mezi nohama, věděla, že i ona se blíží vyvrcholení. Prohnula se proti němu, pohybovala boky dopředu stejně jako on.

Vyvrcholili společně v oslnivě žhavém výbuchu vášně, se rty přitisknutými v polibku. Na okamžik o sobě nevěděla. Jako by část jí unikla z těla. Oči měla zavřené a přemýšlela, jestli, až je otevře, ocitne se zpátky ve své ložnici na Nantucketu a tohle bude jenom sen.

„Graydone!“ zašeptala, paniku v hlase.

„Jsem tady, má lásko,“ hlesl, pak ji odnesl na postel a lehl si vedle ní. Přitáhl si její hlavu na rameno, ruku jí zabořil do vlasů. Druhou jí sjel na břicho, cítil nové obrysy přes šaty. „Naše,“ řekl.

Položila ruku na jeho. „Ano, jsem si tím jistá. Ach, jak bych si přála –“

Umlčel ji polibkem, stejně však věděl, co chtěla říct, že by si přála, aby mohli zůstat, kde jsou, aby mohli být manželé a vychovávat svoje děti.

Přitulila se k němu a začala ho líbat na krku.

„Musíme se vrátit,“ řekl tiše.

„Já vím.“ Toby vzala jeho tvář do dlaní. „Jako posledně. Usnuli jsme a odešli odtud.“

„Ne, chci říct, že se musíme vrátit na tu svatbu. Existuje důvod, proč jsme sem přišli, a já chci zjistit, co to je. Jestli Garrett najal doktora Hancocka, aby pomohl jeho ženě při porodu, musel ho odněkud znát.“

Když se mu zadívala do očí, uviděla v nich hluboký vztek. „Co máš v plánu?“

„Vrazím do toho chlapa meč, rozřežu ho na kousíčky a hodím je do moře žralokům.“ Zlobil se tak, že nedokázal zůstat v klidu. Seskočil z postele a postavil se ke krbu, zády k ní.

„Graydone,“ zhrozila se Toby a nadzvedla se na loktech, „to nemůžeš! Potrestali by za to Garretta.“

Vhodil do krbu poleno. „Já vím, po ničem jiném však netoužím.“ Sklopil na ni pohled a začal si prohledávat kapsy. „Nevím –“ Odmlčel se a usmál se, když vytáhl z kapsy kousek papíru.

„Přinesl sis něco s sebou?“

„Myslel jsem – doufal –, že když vytvořím stejné prostředí, jako když jsme tu byli posledně, vrátíme se zpátky, takže jsem zaexperimentoval a naplnil si kapsy.“

„Takže jsi to všechno neudělal pro mě, ale pro Tabithu?“

Graydon se uchechtl. „Ano. Copak jsi nevěděla, jak moc ji miluju? Obzvlášť se mi líbí její striptýz.“

„Vážně? Ale já jsem slyšela, že je hluboce a vášnivě zamilovaná do Garretta, takže máš smůlu.“ Podložila si hlavu polštářem a svůdně se na něho usmála.

Graydon se tvářil, jako by se k ní chtěl přidat na posteli, ale pak pohlédl na malý stůl v rohu místnosti. „Dal jsem si do kapsy mince z jednadvacátého století, moderní lékařský deník, pár malých nástrojů a přehled dějin od roku 1806.“

Toby se zvědavě posadila. „Je tam něco?“

„Nic z toho,“ prozradil Graydon, „až na kopii Partheniina dopisu její matce.“

„Ach!“ Toby sebou hodila zpátky na postel. „Neblaze proslulý doktor Hancock. Prosím, pověz mi, že ho vážně nechceš zabít, že ne? Ani tajně?“

„Uvažoval jsem o tom, ale ne, bojím se, že by si Garrett najal jiného doktora. Musím zajistit, aby se k Tabby žádný felčar nedostal.“

„Jak to provedeš?“

Graydon zvedl brk. „Hodlám okopírovat tenhle dopis a poslat ho do oběhu. Budu tvrdit, že to napsal někdo, koho znám z Bostonu. Jeho ženu zavraždil doktor Hancock. Protože kapitán Caleb zřejmě řídí celou rodinu, přiměju ho, aby přísahal, že se mé ženy nedotkne žádný doktor.“

Vstala z postele. „Aby ten dopis vypadal věrohodně, budeš muset odstranit veškeré zmínky o ostrově. Můžu ti pomoci?“

„Ano, prosím.“

Když se postavila vedle něho, objal ji kolem pasu a přitáhl si ji k sobě, hlavu jí přitiskl k rostoucímu bříšku.

„Miluju tě,“ zašeptal. „Tady a teď, na tomhle místě, když jsem svobodný, před tebou mohu odhalit svou duši. Toby, miluju tě.“ Když k ní vzhlédl, tmavé oči se mu třpytily čímsi, co vypadalo jako slzy.

Vzala jeho hlavu do dlaní a políbila ho na čelo. „Miluju tě nyní, miluju tě poté a budu tě milovat navždy.“

Na okamžik zabořil tvář do jejího břicha, pak se náhle odvrátil a otřel si oči. Aniž by na ni pohlédl, podal jí papír, který přinesl.

Toby se třásla rukou, když ho vzala. Četla ho jenom jednou a netoužila to opakovat. Nadechla se. „Začni s ‚Drahý Garrette‘,“ řekla, pak si zdráhavě přečetla ten strašný dopis znovu.

Garrett se tolik strachoval o svou milovanou Tabby, že najal jistého doktora Hancocka, aby přijel z Bostonu. Obával se, že místní porodní bába – s dvacetiletou zkušeností – nebude vědět, co má dělat, pokud se něco pokazí. Tabbyiny porodní bolesti trvaly celé hodiny a doktor prohlásil, že

nemůže čekat celou noc, než se dítě narodí. Použil lékařské kleště, dříve než bylo její tělo připravené. Etiketa samozřejmě nedovolovala, aby se díval na to, co dělá, a tak tu ocelovou nestvůru použil naslepo. Zachytil jí část Tabbyiny dělohy, a když se dítě narodilo, vytáhl s ním část jejích vnitřností. Musel vynaložit příliš mnoho síly, protože děťátko okamžitě zemřelo, hlavičku pohmožděnou. Zatímco Tabby křičela bolestí, doktor jí pustil žilou, aby jí ulevil. Zatímco ten odporný mužík pospíchal, aby chytil poslední trajekt, prohlásil, že smrt je vůle Boží a že udělal vše, co bylo v jeho moci, aby je oba zachránil. Než Tabby omdlela, řekli jsme jí, že dítě šťastně spí. Zemřela se svým mlčenlivým děťátkem v náruči, aniž by poznala pravdu.

Nikdo neměl to srdce Garrettovi prozradit, že jeho ženu a syna zabil ten doktor. Se svou prchlivostí by ho pronásledoval. Všem ženám na tomto ostrově je osud toho ohavného felčara ukradený, ale nechceme, aby Garretta oběsili.

Toby chtěla jít s Graydonem, když šel zpátky do domu Kingsleyů, ale přepadla ji taková těhotenská únava, že sotva stála na nohou.

Usmál se na ni. „Ty a naše dítě musíte spát,“ prohlásil a odvedl ji k posteli.

„Ale já ti chci pomoci.“ Toby dokázala stěží udržet oči otevřené. „A co když se probudím doma a ty budeš pořád tady a –“

Graydon ji umlčel polibkem. „Psst. Určitě se vrátím hned po tobě.“ Pomohl jí lehnout si na postel. „Jen odpočívej.“

Zavřela oči, i když se je snažila udržet otevřené, ale jeho ruku nepouštěla. „Co budeš dělat?“ zeptala se.

„Nejdřív najdu místního hrnčíře.“

Vyděšeně zamrkala. „Slib mi, že budeš Garretta chránit.“

„Budu,“ zašeptal, pak ji znovu políbil a držel ji za ruku tak dlouho, jak jen to šlo, zatímco kráčel ke dveřím.

Toby zaslechla, jak se dveře zavřely, ale nevzhlédla. Zatímco se její tělo připravovalo ke spánku, hlavou jí vířily obrazy. Victoria ve svém zeleném hedvábném kostýmku na Alixině svatbě, Valentina ve svých šatech s hlubokým výstřihem na Partheniině svatbě. Tvář doktora Huntleyho jí vířila myslí. Co to říkal?

Toby neotevřela oči, ovšem její mysl trochu zbystřila, když si začínala vzpomínat. „Valentina i Parthenia tu byly s ní.“ To Caleb říkal.

Víčka se jí zatřepetala. „Řekni to těm ženám.“ Ta slova jí vířila hlavou... Jillyiným hlasem. „Řekni to těm ženám.“ Graydon tvrdil, že to poví hlavě rodiny, Calebovi, ale to byl muž. A kdo ví, co muži provedou? Až Tabby začnou porodní bolesti, možná bude někde rybařit a vrátí se, až bude po všem.

Když se Toby zvedla do sedu, snažila se setřást ospalost. Položila si ruce na tvrdé, kulaté břicho. „Vím, že jsi ještě malý, ale děťátko, jestli se chceš narodit, musíš nás probrat.“

Chvíli to trvalo, ale nakonec byla Toby schopná otevřít oči. Několikrát se zhluboka nadechla a začala se cítit lépe. Když přehodila nohy přes okraj postele, zalapala po dechu, protože ji dítě koplo.

Okamžik seděla na okraji postele, ruce na břicho, a usmívala se. „Jsi jako tvůj otec, vid’? Jsi připravený jít do bitvy, abys lidem pomohl. Dobře, mé drahé dítě, najdeme ty ženy.“

Sešla ze schodů do prázdného přízemí a ven hlavními dveřmi. Na obloze se zablesklo, ale ještě nepršelo. Pospíchala do domu Kingsleyů, kde stále probíhala svatební oslava. Taky musí zjistit, kdo se to vlastně bral.

První osoba, kterou uviděla, byla Valentina sedící v rohu s kapitánem Calebem. Hlavy měli u sebe a špitali si jako milenci. Toby si přála, aby věděla víc o jejich minulosti a mohla jim povědět o jejich budoucnosti. Nepotopil se kapitán s nějakou lodí? Ale to s ním byl Garrett. Jestli Garrett na moře nevyplul, možná že zůstal na souši i kapitán.

Dítě znovu koplo, jako by Toby připomínalo, aby se soustředila na jejich problém. Valentině to říct nemohla. Příliš ji zaměstnával kapitán, než aby si všímala čehokoliv jiného.

Jilly – Parthenia – seděla na okenním sedátku sama, v ruce šálek punče, a sledovala tanečníky. „Tabby,“ usmála se. „Myslela jsem, že sis šla lehnout.“

„Šla,“ potvrdila Toby, usilovně přemýšlela, jak přednést svůj problém, aniž by blábolila o cestování časem, reinkarnaci či dalších tabu. „Měla jsem hodně špatný sen. Noční můru, která byla neuvěřitelně živá.“ Toby jí pak vyprávěla všechno, co věděla o noci v té porodní místnosti. Pověděla Parthenii o tom, jak doktor tolik pospíchal, aby chytil poslední trajekt, že použil „ocelovou nestvůru“.

Protože se to všechno ubohé Tabithě Weberové Kingsleyové opravdu stalo, Toby se brzy rozplakala. Parthenia jí položila ruku kolem ramen a podala jí kapesníček, ale nijak ji nepřerušovala.

Zastavilo se u nich několik lidí, aby se zeptalo, co se stalo, ovšem Parthenia je poslala pryč. Když Toby svůj „sen“ dovyprávěla, Parthenia ji vyvedla z místnosti, kolem tanečníků a na malou verandu po straně domu. Pak vyšly do chladné tmavé noci. „Žádný doktor se tě nedotkne,“ slíbila Parthenia. „To ti přísahám.“ Vedla Toby po ulici. „Teď chci, aby sis odpočinula. Pro dítě není dobré, když jsi tak vydešená. Pokud se bojíš ty, on se bojí také.“

„Nebo ona,“ namítla Toby. Nohy měla zesláblé, to vyprávění z ní vysálo všechnu energii.

„Ne, je to chlapec. Tyhle věci poznám.“

Toby se na ni zadívala a kývla. Doktor Huntley to o Jilly říkal.

„Obvykle lidem neříkám, co vidím a cítím, ale myslím, že ty a já jsme spřízněné duše. A věřím, že tvůj sen by mohl být skutečný. Bála jsem se o tebe od chvíle, kdy ses provdala za Garretta. Myslím, že to, co jsi mi pověřila dnes v noci, jsem také viděla. Můžeš mi věřit, že se tě žádný doktor ani nedotkne. Valentina a já se o to postaráme.“

„Děkuju,“ hlesla Toby a s tím ujištěním se začala vracet ta strašná ospalost. Ztěžka se opřela o Parthenii.

Když došly na ulici, zaslechly dunění koňských kopyt na dlažebních kostkách. Ženy se zastavily a podívaly se po směru toho zvuku.

„Něco se stalo,“ řekla Parthenia.

Kůň se blížil k nim, nezdálo se však, že by chtěl zpomalit. Když už byl skoro u nich, noc prořízl blesk. Před nimi se zjevil kůň černý jako prostor kolem nich. Na něm seděl Graydon, sněhobílý nákrčník jasně viditelný nad černým sakem. Nad tím však nebylo nic. Tam, kde měla být jeho hlava, zela prázdnota.

V podpaží levé ruky byla Graydonova hlava, s tváří bez života, očima zavřenýma, vlasy pečlivě učesanými.

Toby vzhlédla ke zjevení na koni držícímu hlavu muže, jehož milovala, otočila se k Parthenii, pousmála se – a pak omdlela.

Když se Toby probudila, chvíli netušila, kde je. Obklopovalo ji takové ticho, až měla pocit, že se snad probudila ve vakuu. Jejím očím chvíli trvalo, než se vyjasnily a než si uvědomila, že je ve své posteli na Nantucketu. Mobilní telefon měla vedle postele, iPad na toaletním stolku, notebook na stole. Jednadvacáté století v plné parádě.

Pokoj se utápěl v šeru, ale zpoza rolet zahlédla prosvítat sluneční paprsky. Otočila hlavu a uviděla, že na polštáři není žádný důlek. Graydon vedle ní nespál.

Položila si ruce na břicho. Ploché a prázdné. Do očí jí okamžitě vstoupily slzy. Žádné dítě, žádný manžel, tichý dům.

„Jsi vzhůru,“ ozvala se Jilly ode dveří, tác se snídání v rukou.

Toby se zvedla a rychle setřela slzy. „Jsou pryč, že?“

„Ano,“ přikývla Jilly.

„Graydon byl s nimi? Je v pořádku? Zdravý?“

Jilly položila tác. „Zdravý – jak jen může člověk v jeho zoufalém stavu být. Proč se na něco takového ptáš?“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli měl hlavu na krku.“ Pokusila se usmát svému vtipu, ale nedokázala to.

Jilly zvedla z tácu velkou obálku. „Graydon mě požádal, abych ti předala tohle.“

Když ji Toby otevřela, vypadla z ní další obálka a malá knížečka. Jilly tiše vyšla z místnosti a Toby rozbalila menší obálku.

Má nejdražší,

nedokázal jsem tě probudit, ale můj otec zavolal své syny, aby k němu přijeli. Jsem jeho loajální poddaný a musím se vrátit.

Prosím, nezapomeň na mě. S láskou navždy,

GM

Toby upustila dopis na pokrývku. V tu chvíli ani netušila, jak se cítí. Všechno to přišlo tak náhle a bylo to příliš čerstvé, než aby něco cítila.

Zvedla malou knížečku a prohlédla si ji. Byla stará a otřepaná, obal byl potrhaný a vybledlý. Jmenovala se *Zapomenutý Nantucket*. „Příběhy, jež si lidé z Nantucketu neradi vyprávějí,“ stálo pod titulem.

Otevřela knížku na vyznačeném místě a spatřila kresbu muže v oblečení z regentské doby na obrovském černém koni. Kůň se vzpínal na zadních nohách a před ním se krčil muž ve středním věku s lékařskou brašnou, ruku přitisknutou na ústa, jak potlačoval výkřik. Byl zděšený, protože jezdec na koni neměl na ramenou žádnou hlavu. Hruzně vyhlízející hlavu měl zastrčenou v podpaží levé ruky a šíleně se usmíval.

Příběh s krvavým obrázkem byl krátký. Vyprávělo se v něm, že v osmnáctém století se místní muž oblékl jako bezhlavý jezdec a pronásledoval doktora Hancocka, který byl tak vyděšený, že utekl do přístavu a celou noc se skrýval v poloprázdném sudu s rumem. Ráno nasedl na první přívoz z ostrova a už se na Nantucket nikdy nevrátil. Autor příběhu se ptal, proč si ten jezdec vybral za svou oběť právě dobrého doktora? Byl té chladné podzimní noci na ostrově na návštěvě, jako host na svatbě, a nikdy předtím na Nantucketu nebyl. Psalo se však, že jezdec pronásledoval jen jeho,

a nikoho jiného, po půlce ostrova.

Knížka končila tvrzením, že když se autor vyptával Nantucketských – v roce 1963 – nikdo mu ten příběh nechtěl říct. Většina lidí tvrdila, že se to nikdy nestalo. „Vzhledem k tomu, že Nantucketští mají hodně, hodně dlouhou paměť, je to neobvyklé. Proč tuhle historku o Bezhlavém jezdcí tají? A proč šel ten jezdec po doktorovi z Bostonu?“ ptal se autor. „To mi nikdo neřekl.“

Toby uvažovala, jestli Graydon zůstal vzhůru celou noc a snažil se najít záznam o tom, co provedl té noci, zatímco spala. Prohledal knihovnu v domě Kingsleyů, aby tu neznámou knížku objevil? Alespoň teď věděla, proč navštívil místního hrnčíře. Hlava byla z jílu, s parukou místo vlasů. Věděla, že jí svůj plán neprozradil, protože by prohlašovala, že je příliš nebezpečný. Co kdyby na něho někdo z místních vystřelil? Ale Garrettova rodina byla součástí Nantucketu stejně jako moře – a Nantucketští se o své vlastní spoluobčany dobře starali.

Když pohlédla na obrázek, musela se usmát. Rozhodně toho doktora vyděsil, takže už se na ostrov nikdy nevrátil.

Celkově vzato se zdálo, že existoval nějaký důvod, nějaký záměr, proč se dali dohromady. Možná se měli s Graydonem vrátit do minulosti a změnit to, co se stalo Garrettovi a Tabithě.

A to by stačilo! pomyslela si Toby. Dokázat něco takového bylo víc, než většina lidí zvládla za celý život.

Zatímco se pustila do úžasné snídaně, kterou jí Jilly tak laskavě připravila, uvažovala, že ticho v domě působí děsivě. Žádné řinčení oceli, nikdo se nesmál, nikdo nemluvil lanconsky. Když dojedla, odložila táč stranou, lehla si zpátky do polštářů a vzhlédla do stropu. Věděla, že to přijde, takže by se neměla cítit tak hrozně. A neměla by se na Graydona zlobit. Bylo by lepší, kdyby zůstal a bolestně se s ní rozloučil? Kdyby se k sobě tiskli, oba v slzách? Bylo by to lepší?

Odpověď zněla, že nic na světě by jim jejich bolest neumenšilo. Provedla opravdu pitomou věc. Zamilovala se do muže, kterého nemohla mít, a tak dostala to, co si zasloužila!

Ležela v posteli a uvažovala o svých současných možnostech. Mohla by se ponořit do hluboké deprese, kdy by se celé týdny, možná měsíce ploužila po domě jako stín, nebo mohla pokračovat ve svém životě. Právě teď měla dvě práce: navrhnout zahradu pro Jaredova bratrance a připravit obrovskou svatbu pro Victorii. Bude mít spoustu věcí, kterými se zaměstná, takže nebude mít čas přemýšlet – nebo vzpomínat.

Co se týče toho, co se stane pak, jednoho dne pozná nějakého muže, zamiluje se do něho a –

A co? uvažovala. Stráví život tím, že ho bude porovnávat s Graydonem? Který smrtelník by se mu mohl vyrovnat? Graydon byl intelektuál, sportovec, gentleman ze starého světa. Mohl –

Toby pevně zavřela oči. Takové myšlenky si nemohla dovolit, za nimi už leželo jen šílenství. Od začátku věděla, co se stane. Toho prvního dne, kdy se spolu setkali, jí Graydon pověděl o blížícím se zasnoubení s urozenou Dannou. Dokonce jí detailně celý obřad popsal.

Vždycky k ní byl upřímný.

Odhodila příkrývku, vstala a rčení „Tohle je první den zbytku tvého života“ jí prolétlo hlavou. Ano, tohle byl nový začátek.

Oblékla si župan a odhodlání jí vydrželo celou cestu dolů do kuchyně. U stolu na prosklené verandě seděla Jilly, četla si román od Cale Andersonové a ani nevzhlédla.

Jako první Toby napadlo, že ten pokoj vyklidil Graydon. Z těch oken ho pozorovala, jak cvičí. U toho stolu s Graydonem, Lorcan a Dairem jedli. Téměř cítila lanconský sýr. Viděla Graydona a Dairea, jak popíjejí pivo a povídají si lanconštinou, která jí teď byla tak známá.

Tohle nepřežiju, pomyslela si. Žít sama v tomhle domě, který byl plný tolika vzpomínek, na ni bylo příliš.

Přistoupila k Jilly, která se na ni tázavě zadívala. „Tohle nezvládnou,“ zašeptala Toby. „Nezvládnou –“

Odmlčela se, protože dveřmi ze zahrady vešla Victoria – krásná jako vždy – a následovala ji vysoká šedovlasá žena, kterou Toby nikdy dřív neviděla.

„Drahoušku,“ zaševelila Victoria, položila ruce Toby na ramena a políbila ji na obě tváře. „Mysleli jsme, že budeš spát navždycky. Ubohý Graydon musel odjet. Říkali jsme, že tě probudíme, ale nedovolil nám to. Tvrdil, že toho máš hodně za sebou a musíš odpočívat. Pověz mi, zdál se ti jeden z tvých snů?“

Toby měla dojem, že je Victoria připravená vytáhnout tužku a papír, aby si celé vyprávění zapsala. Záměrně se zadívala za ni na druhou ženu.

Victoria odstoupila. „Tohle je moje kamarádka, Millie Lawsonová. Přijela na ostrov na dovolenou, ale pomůže ti s mou svatbou a tou zahradou pro Jareda.“

„Prosím, odpusťte mé přítelkyni,“ ozvala se Millie, než mohla Toby promluvit. „Všechno to na vás navalila. Pochopila jsem, že jste se nedávno rozešla se svým přítelem?“

Toby si pomyslela, že šlo o víc než jen o rozchod, ale nehodlala to vykládat nějaké cizince. „Líbí se vám Nantucket?“

„Toby, drahoušku,“ prohlásila Victoria, „také jsem Millie přesvědčila, aby se k tobě nastěhovala.“ „Cože?“ vyhrkla Toby, v tváři jasný šok.

Jilly vstoupila mezi Victorii a Toby. „Millie je organizátorka společenských akcí v důchodu a pracovala pro velké korporace, muzea, a dokonce i velvyslanectví. Plánuje zůstat na Nantucketu až do Victoriiny svatby, ale...“ Jilly se odmlčela.

„Důchod je neuvěřitelná nuda,“ konstatovala Millie, „a už jsem viděla tolik pláží a nádherných západů slunce, kolik jen dokážu snést. Když Victoria řekla, že by její svatební koordinátorka mohla potřebovat pomoc, nabídla jsem jí své služby. Pokud jde o váš dům, jsem si jistá, že nechcete, aby se k vám nastěhoval nějaký cizí člověk.“

Toby otevřela ústa, aby souhlasila, že by to nefungovalo, když koutkem oka zahlédla na zahradě nějaký pohyb. Srdce jí okamžitě vyskočilo až do krku. Byl to Graydon s Lorcan a Dairem! Ale ne, to jenom Jose Partida a jeho personál přicházeli do práce.

Tobyino srdce se jí zhroutilo k nohám, věděla, že kdyby tu zůstala sama, nejspíš by vyběhla nahoru a zůstala v posteli – a už z ní pravděpodobně nikdy nevylezla. Znovu se zadívala na tu ženu. Měla mírný anglický přízvuk a rozhodně vypadala schopně. „Ano,“ prohlásila Toby, „pomozte mi, prosím, se svatbou a mám prázdný“ – při tom slově se skoro zakuckala – „pokoj nahoře. Práce bude jednodušší, když budeme bydlet spolu.“

„To je úžasné!“ zvolala Victoria, pak otevřela dveře a zavolala: „Jose, drahoušku, potřebuju pomoc s pár zavazadly.“

Když obě ženy vyšly ven, Jilly vzala Toby kolem ramen. „Vím, že teď to tak nevypadá, ale tohle přežiješ. Čas nakonec všechno urovná.“

Toby slyšela, že Jillyin první manžel, otec jejích dvou dětí, byl strašný člověk. Jilly přežila mnohem horší věci než jen zlomené srdce.

Toby ji krátce objala, pak se odtáhla. „Victoria je občas neomalená a –“

„Panovačná,“ dodala Jilly. „Vážně jako generál.“

„To ano. Ale v tomhle případě myslím, že bude lepší, když nebudu bydlet sama.“

„To já taky,“ potvrdila Jilly.

Ozval se hluk, jak někdo vynášel zavazadla nahoru, a Victoria rozdávala mužům rozkazy. Během pár minut, podruhé to léto, bydlel v Tobyině domě někdo cizí.

Než Victoria odešla, podala Toby tlustý svazek čehosi, co vypadalo jako dopisy. „Normální pošta?“ podivila se Toby, když si je vzala.

„Co mám říct? Pozvala jsem spisovatele, živí se tím. Podívej se, co chtějí, a odpověz jim. Už ses rozhodla, jakou cenu dostanou za nejlepší kostýmy?“

„Tvoje knížky s vlastnoručním podpisem?“ navrhla Toby.

Victoria se rozesmála. „Jak směšné. Radši vymysli něco zajímavějšího, aby to jejich nakladatelé mohli dát na Wikipedii. Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala, ale budu teď psát, takže nebude snadné mě dostihnout.“ Ztlumila hlas. „Millie je ve své práci vážně dobrá, tak jí věř. A promluv si s ní.“

„Jak dlouho se znáte?“

Victoria mávla rukou. „Není to tak trochu podobné tomu, když se děvčete zeptáš na věk? Každopádně, drahoušku, hodně štěstí.“ S tím opustila dům.

Jose přišel dolů. „Ta ženská má spoustu zavazadel. Chcete, abychom uklidili ve skleníku?“

„Ne,“ řekla Toby a pomyslela si, že dříve se o to staral Graydon. „Já to udělám.“

„Musíte na vzduch,“ prohlásil Jose. „Není dobrý schovávat se furt doma.“ Věděla, že má pravdu, a tak ho následovala na zahradu.

Toby by moc ráda poznala Millie lépe, ale na druhé straně, kdyby si s ní sedla a povídala, nejspíš by se nakonec rozplakala a pak –

Nechtěla ani pomyslet, co by se stalo, kdyby ji neustále nezaměstnávala hromada práce. Když Toby sešla dolů první ráno poté, co se Millie nastěhovala, ucítila palačinky. Připomnělo jí to Graydonovy lanconské koláčky a na okamžik ji téměř přemohla touha vyběhnout zpátky nahoru. Několikrát se však zhluboka nadechla, přiměla mysl, aby se uklidnila, a vešla do kuchyně.

„Doufám, že ti nevadí, že jsem připravila snídani,“ prohlásila Millie.

„Ne, je to od tebe moc milé, ale nemusela jsi na mě čekat.“

„Ráda vařím, jenže už nemám pro koho.“

„Máš rodinu?“ zeptala se Toby.

„Dospělé děti, které už mě nepotřebují. Do čeho se dneska pustíme? Zahrada, nebo svatba?“

„Asi ti ukážu, co jsem udělala dosud. Lorcan se starala o spoustu detailů a nejsem si jistá, kde skončila.“

„Lorcan? To je dost neobvyklé jméno. Kdo to je?“

„Je to...“ Toby měla plnou hlavu informací, že nedokázala ani promluvit.

„Omlouvám se,“ ozvala se Millie. „Nechtěla jsem vytahovat špatné vzpomínky. Lorcan zřejmě měla něco společného s tím nevyhovancem, který utekl?“

Toby se nadechla, když ucítila příval vzteku. „To ne!“ podařilo se jí říct. „Graydon, neutekl“. Je to loajální, čestný muž, který dává ostatním přednost před sebou. On –“ Odmlčela se a ztěžka se posadila na židli ke stolu. „Udělal to, co musel,“ zašeptala.

Millie se posadila vedle ní a vzala ji za ruku. „Moc, moc se omlouvám za to, co jsem řekla. Neznám žádná fakta. Victoria poměrně obšírně popisovala, jak ti ten muž zlomil srdce. Myslím, že by ho nejradši hodila do vroucího oleje, ale určitě existuje i druhá strana.“

Toby zvedla oči. Millie se tvářila soucitně. Byla starší, ale měla naprosto dokonalou pokožku a Toby si uvědomila, že ve své době musela být Millie kočka. Právě teď vypadala, že se snad lítostí rozpláče. „Tak to nebylo. Victoria se plete. Stejně však potřebuju čas, abych se vzpamatovala, a nechci o tom mluvit. Radši bych pracovala a snažila se hodit minulost za hlavu.“

Millie jí s úsměvem stiskla ruku. „Chápu, ale taky bys měla vědět, že jsem tady, kdyby sis chtěla promluvit. O mužích a slzách něco vím.“

„Děkuju,“ hlesla Toby a pak si uvědomila, že se cítí lépe. „Co kdybych ti ukázala zahradu, kterou chce Jared navrhnout?“

„A Jared je...?“

„Můj domácí a kamarád,“ prozradila Toby a Millie jí podala talíř s palačinkami. „Co víš o zahradničení?“

„Růže a lilie vypadají vedle sebe docela pěkně.“

„To bude stačit,“ konstatovala Toby a pustila se do jídla.

Toby netrvalo dlouho, než jí došlo, že se Millie o svých znalostech zahradničení a všeho ostatního vyjadřuje velice skromně. Ta ženská byla studnicí informací a efektivnosti.

Po zběžném pohledu na Jaredovu zahradu Millie prohlásila: „Mělo by to být jednoduché. Klasické.“

Lehké na údržbu.“

„To si myslím taky,“ přikývla Toby a hned se pustily do diskuze, jaké rostliny kam umístit, kde budou místa k sezení, a dokonce i malý altánek vzadu. Než došly zpátky do Kingsley Lane, mohly se pustit do nákresů za pomoci měření, které provedly Toby s Lorcan.

Jared si v domě Kingsleyů zřídil dokonalé návrhářské studio a s jeho svolením začaly ženy používat jeho starožitný kreslicí stůl, aby navrhly plány zahrady. A Millie sestavila tabulku, aby mohly sledovat, co už zvládly a co bylo potřeba zařídit na Victoriinu svatbu. Po třech dnech měly za sebou spoustu práce.

Na počátku se zdál nápad, aby slavní spisovatelé přišli v kostýmech, docela dobrý, ale vedle dopisů Toby ještě nikdy v životě nedostala tolik e-mailů a textových zpráv. Některé byly tak dlouhé, že by se hodily spíš do nějaké knížky – a všechny osobnosti očekávaly, že je Toby expertkou na období regentství.

Victoria prohlásila: „Pověz jim, že nejsi žádná editorka a že si mohou vlastní výzkum provést sami.“ Pravda však byla, že Toby dokázala snadno odpovědět na všechny jejich otázky. Přece jen v tom období byla.

„Jak to, že toho o té době víš tolik?“ podivila se Millie, když kontrolovaly květiny objednané na svatbu.

„Já –,“ začala Toby, pak se však zarazila. Co by měla říct? Že cestovala zpátky v čase? „Četla jsem spoustu historických románů,“ prohlásila a sklopila pohled na objednávkové formuláře.

Během týdnů před svatbou Toby několikrát telefonovala s Lexie, ale věci se mezi nimi změnily. Toby tušila, že Lexie před ní skrývá pravdu.

„Je mi fajn,“ ujistila Toby kamarádku. „Graydon musí řídit celou zemi. Nemůže se toho jen tak vzdát a zůstat s nějakou poddanou.“

„Copak nečeš zprávy?“ zeptala se Lexie našťavaně. „Co třeba princ William? A budoucí královna Švédska si vzala svého osobního trenéra.“

„Hm, no jo,“ hlesla Toby. „Je to zakotvené v lanconské ústavě. Osobní trenéři jsou v pohodě, ale květinářky nepřicházejí v úvahu.“

„To mě má jako pobavit?“ zeptala se Lexie.

„Jak to jde s Rogerem?“

„Fajn,“ odpověděla Lexie a zopakovala Tobyinu odpověď. „Spíš se bojím o tebe.“

A tak vypadaly všechny jejich rozhovory. Toby se vyptávala na Lexie a Lexie se vyptávala na Toby. Ale ani jedna toho moc neprozradila.

Ačkoliv se Toby snažila ponořit do práce, některé chvíle byly těžké. Týden po jejich odjezdu poslala Lorcan Toby obrovský balík sýra a klobásek a ručně vyšívané krajky. Musela použít diplomatické kanály, aby dostala jídlo přes celní úřady, ovšem všechno bezpečně dorazilo.

Uvnitř nechala Lorcan krátkou zprávu.

Chybíte nám každý den a ON je moc, moc nešťastný.

Lorcan

„No výborně!“ odfrkla si Toby, raději cítila vztek, než aby se rozplakala.

O jídlo se podělila s Millie, Kenem a Jilly. Millie koupila víno a Jilly přinesla malinový koláč. Byl to pěkný večer, ale když se Jilly zmínila o Lanconii, Toby zvedla ruku. Odmítala poslouchat o té zemi být jen jediné slovo.

Ovšem Ken to stejně řekl. „Ohlášení zasnoubení bylo odloženo.“ Pohlédl na Millie, která měla hlavu skloněnou a nezasahovala do konverzace.

Toby přikývla. „Protože Rory má stále sádku. Nemohou dovolit, aby se zasnoubil špatný princ. Musí to být Graydon, kdo se zaváže.“

„Oficiální výmluva zní –“

Toby znovu zvedla ruku a tentokrát už Ken neřekl nic.

Kromě toho, že odmítala číst nebo poslouchat cokoli o Lanconii, ani se nesnažila zjistit něco o Tabithě a Garrettovi. Když se s Graydonem zeptali doktora Huntleyho naposledy, Toby celé dny proplakala kvůli tomu, co se dozvěděli. Jestli jejich poslední návštěva ty dva nezachránila, už nebudou žádné další šance změnit to, co se stalo, když byl Graydon pryč. A tentokrát tu nebude nikdo, kdo by ji objímal, až by plakala.

Ne, řekla si Toby. Lepší bude držet se současnosti a budoucnosti. Minulost – a to zahrnovalo všechno lanconské – musí zůstat tam, kde je.

Než se svatební den přiblížil, z Millie a Toby se stal skvělý tým. Spolupracovalo se jim tak dobře, že fungovaly beze slov.

Millie navrhla odměny za nejlepší kostýmy – a vymyslely tolik kategorií, že zůstane jen pár účastníků, kteří neobdrží plexisklovou plaketu. Nejlepší vlasy, nejlepší čelenka, nejlepší bílé šaty, nejlepší boty a tak dále. Nad margaritami vymyslely soutěže snad pro všechno. Byla to zábavná noc.

Jediný zádrhel nastal ve chvíli, kdy Toby prohlásila, že by si přála mít trochu žlutého sýra, který Graydonovi nechutnal.

„Kdo je ten Graydon, o kterém neustále slyším?“ zeptala se Millie, když dolévala Toby skleničku.

Toby byla trochu namazaná, i když ne úplně opilá. „Opravdový princ,“ prohlásila, zvedla sklenici a napila se.

„To je ta láska tvého života?“

„V žádném případě!“ odfrkla si Toby. „Po Victoriině svatbě se seznámím s mužem, kvůli kterému se mi budou podlamovat kolena. Bude inteligentní a vzdělaný a bude se se mnou milovat celé dny. Už žádné panenství!“ Toby do sebe hodila zbytek margarity.

„Ty jsi...?“ zeptala se Millie s vytřeštěnými očima.

„Ano a ne,“ prohlásila Toby a odložila sklenku. „Tabitha si skvěle užívala, ovšem na Toby nic nezbylo. Čestní muži jsou pěkní na papíře, jenže ve skutečném životě jsou jako trn v patě.“

„O tomhle mi musíš vyprávět,“ prohlásila Millie.

„Ne,“ odpověděla Toby. „Ne teď. Ani nikdy. Půjdu do postele. Uvidíme se ráno.“ Vyšla schody a padla na postel.

Den před svatbou už byly Toby a Millie vyčerpané – všechno však bylo na svém místě. Victoriiny šaty – ty bílé, takže sázku vyhrála Lorcan – dorazily minulý týden od Marthy Pullenové a byly opravdu úchvatné. Celkem jednoduché, s hlubokým výstřihem, vysokým pasem, tříčtvrtečními rukávy a vlečkou spadající za sukni. Výjimečná však byla kvalita švýcarské látky, kterou Martha a její dámy použily, a jejich složité bílé výšivky na sukni a rukávech. Victoria, Millie a Toby se shromáždily kolem, aby mohly obdivovat prvotřídní práci, preciznost a krásu každého stehu.

Millie se znala s nějakými lidmi z oddělení kostýmů z Metropolitní opery v New Yorku a její šaty dorazily zabalené v hedvábném papíru. Byly ušité ze světle broskvového saténu pokrytého jemnou krajkou zdobenou vyšíváním stříbrnou nití. Během let se nit opotřebovala do jemné záře, jež jen zvyšovala krásu šatů. Byla to tak nádherná reprodukce, že vypadala, jako by byla šitá ručně.

Pokud šlo o Jilly a Alix a jejich muže, doktor Huntley věděl, kde je oblečení z té doby ukryté v krabicích na půdě domu Kingsleyů. Ken ho vyhrabal a pak si s Jaredem neustále stěžovali, do čeho se musí kvůli svatbě navléknout.

Toby si svoje šaty pověsila na dveře skříně a pohled na ně přinesl tolik vzpomínek, že to zvládla jen tak tak. Posadila se na okraj postele a zírala na ně, hlavu plnou obrazů sebe a Graydona.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Millie od otevřených dveří. „Ach bože! To jsou tvoje šaty? Jsou nádherné. Určitě ti padnou?“

„Vím, že ano,“ odpověděla Toby.

„Možná by sis je měla nejdřív zkusit.“

Toby vstala. „Vím, že mi jsou!“ namítla skoro našťavaně. „Už jsem je měla na sobě několikrát, dokonce si je i svlékala. Tančila jsem v nich a smála se. Vdávala jsem se v nich!“ Zabořila tvář do dlaní.

„Myslím, že bych tě měla nechat o samotě,“ řekla Millie tiše.

„Ne, prosím,“ hlesla Toby. „Neodcházej. Není třeba něco udělat?“

„Mohly bychom zkontrolovat kapličku, jestli jsou tam správně rozmístěné svíčky.“

„Výborně!“ prohlásila Toby. „A mohly bychom jich pár rozsvítit, jestli nebudou odkapávat. Nechci zase seškrabovat všechny ten vosk jako posledně. Nebýt Graydona –“

Nadechla se.

Millie vzala Toby v podpaží. „To chce čas, drahoušku, ale zapomeneš na něho.“

„Připadá mi, že v posledních několika dnech jsou moje vzpomínky na něho ještě silnější. Jako by mě k sobě volal.“

„Pak bys za ním možná měla jít.“

„To nejde,“ namítla Toby, zatímco scházela po schodech před Millie. Vzala si klíče od auta.

Den před Victoriinou svatbou se všechno změnilo. Toby se probudila brzy a sešla do kuchyně. Když si připravovala konvici silného černého čaje, zaslechla televizi v obýváku dole. Millie už musela být vzhůru. Vzala čaj a vešla do pokoje.

Millie seděla na gauči a sledovala CNN vysílající živě zprávy z Lanconie. Zvedla oči k Toby. „Neustále o té zemi slýchám a zahlédla jsem to v televizi. Víš, o co jde?“

Toby ucítila knedlík v krku, když zvedla pohled k televizní obrazovce. Uviděla obrovskou místnost s rudým kobercem, zlaté lustry a cosi, co vypadalo jako modrý hedvábný brokát na zdech. Vpředu stály malé židle se sedícími lidmi v oblecích, ženy měly na hlavách klobouky, všichni v rukou drželi buď tužku a papír, nebo fotoaparát. Vzadu stály televizní kamery. „To je... Předpokládám, že je to zasnubní oslava,“ hlesla Toby.

Zdravý rozum jí napovídal, že by měla utéct a nedívat se na to, co se mělo stát. Nedokázala se však odtrhnout od obrazovky.

Když Millie poklepala na místo vedle sebe, Toby obešla pohovku a posadila se, hrníček svírala pevně v ruce.

Komentátor CNN tvrdil, že princ Graydon z Lanconie se chystá vstoupit do palácového pokoje s lady Dannou Hexonbathovou a oznámí jejich zasnoubení.

„Graydon?“ podivila se Millie a pohlédla na Toby. „To není tvůj Graydon, že ne?“

Když Toby neodpověděla, Millie jí vzala hrníček z ruky a postavila ho na konferenční stůl. Toby bušilo srdce, seděla jako zhypnotizovaná a zírala na obrazovku.

Po několika dlouhých minutách vyšel princ, stejně vysoký a pohledný, jak si ho pamatovala.

Za rámě se ho držela lady Danna a byla tak krásná, jak se Toby vždycky obávala.

„Vypadají spolu velice šťastně,“ podotkla Millie se smutkem v hlase.

„Rory Dannu vždycky miloval,“ zašeptala Toby.

„Rory? Kdo to je?“

Toby se vytrhla z transu a vyskočila na nohy. „To je Rory, ne Graydon!“

Odstoupila od pohovky, rukama se držela za hlavu. „Ne, ne, ne, ne! Tohle mi nemůže udělat.“

„Co nemůže udělat? Nerozumím ti.“

„Graydon! Za všechno budu moct já.“

„Je mi líto,“ řekla Millie, „ale nechápu, o čem to mluvíš.“

Toby ukázala na televizi. „Tohle není princ Graydon. Je to jeho bratr Rory. Graydon se sem vrátí a řekne, že se kvůli mně vzdá trůnu!“

„Ach,“ hlesla Millie. „Jsi si tím jistá? To mi připadá poměrně drastické. Ovšem jestli to udělá, co mu odpovíš ty?“

„Že to nemůže udělat, to mu řeknu,“ prohlásila Toby. Snažila se uklidnit. „Možná se pletu. Prosím, dívej se, jestli nezahlédneš někoho, koho považují za prince Roryho. Jestli tam není, pak už je nejspíš na cestě sem. Já se jdu nahoru obléknout a pak do kapličky.“

„Zatraceně, Graydone!“ mumlala si celou cestu do schodů.

Celý den před svatbou si Toby neustále opakovala, že se určitě ve všem plete. Neustále nadskakovala při každém zvuku, čekala, že se Graydon vynoří z nějakých dveří.

Ale jak den ubíhal a on se neobjevil, začala se uklidňovat. S Millie si daly večeři a víno a Toby šla brzo do postele.

Dnes se konala svatba, bylo teprve šest ráno a Toby už byla v kapličce. Chtěla se ujistit, že všechno probíhá tak, jak má. Včerejší den byl šílený, spousta lidí přijížděla na letiště a očekávala, že bude odvezena do hotelů. Toby zrekvírovala každého bratrance, kterého Jared měl, aby hosty rozváželi tam, kam chtěli.

Jakmile Toby zaparkovala za kapličkou, otevřela kufr, aby mohl personál odnést zásoby, jež přivezla. Toby měla kamaráda kaligrafa, takže jmenovky na židlích byly ručně vyrobené. Ve skutečnosti Millie zařídila spoustu drobných detailů, na něž Toby ani nepomyslela. Všechno předkládaly Victorii ke schválení, ale ta jen obvykle mávla rukou a souhlasila.

Victoria byla tak ponořená do knížky, kterou psala, že si vlastní svatby ani moc nevšímalá. Toby se obávala, jestli se nebude doktor Huntley cítit ublíženě jejím nezájmem, ale choval se k ní velice ochranně. „Píše Valentinin příběh a velice ho prožívá,“ prohlásil. „Zná její život velice dobře. Až bude na papíře, vrátí se k nám.“

Dnes ráno si Toby přečetla e-mail, který Victoria poslala pozdě v noci. Knížka byla hotová, psala, že bude spát dvanáct hodin. „Moje duše je konečně volná,“ prohlásila.

Toby se rozhlédla po okolí a pátrala po všem, co by bylo třeba dokončit. Stan už stál, nábytek byl uvnitř a kaplička byla plná maličkých židliček. „Židle z opery,“ nazývala je Millie. „Takové jsou v lóžích v opeře: tvrdé, malé, neuvěřitelně nepohodlné. Nechtějí, aby jejich sponzoři usnuli.“

Toby se usmála. Až bude po všem, chtěla se s Millie posadit a zeptat se jí na její život. Zatím k tomu však neměla příležitost.

Ze stromu viselo pár světél a o kmen byl opřený žebřík. Toby se obávala, že až přijede personál, mohl by někdo zakopnout o dráty. Roztáhla žebřík a vylezla nahoru, aby připevnila světla tak vysoko, jak jen dokázala.

„Věděl jsem, že tě najdu tady,“ ozval se hlas, o němž se domnívala, že už ho nikdy znovu neuslyší.

Toby zaplavila spousta emocí najednou: štěstí, vztek, touha, láska. Snažila se zůstat v klidu, ovšem když natáhla nohu dolů, minula příčku a spadla dozadu.

Graydon ji chytil do náruče.

Všechny myšlenky na to, že by měla být rozumná, ji opustily, když se mu zadívala do tmavých očí. Jak Lexie jednou prohlásila, Graydonovy oči byly neuvěřitelně sexy.

Objala ho kolem krku a přitiskla své rty na jeho, jejich jazyky se setkaly.

„Nedokázal jsem snést život bez tebe,“ zašeptal Graydon, zatímco ji líbal po tváři a držel ji v náruči tak pevně, že mohla sotva dýchat. „Chyběla jsi mi každou vteřinu.“

Toby mu polibky oplácěla. Nemyslela si, že ho ještě někdy uvidí tváří v tvář a rozhodně že se ho nebude moct dotýkat. Byl její součástí.

Měla pocit, že něco říká, ale hlavu měla plnou jeho doteků, čiré radosti, že je znovu s ním, až si nebyla jistá, co se to děje.

Teprve když ji postavil na nohy, aniž by ji přestal líbat, začala přicházet k rozumu. Odvedl ji mezi

stromy, pryč od kapličky a stanů, a rozepínal jí košili. Graydon se s ní hodlal milovat – s Toby, ne s Tabithou – teď a tady.

Musela vynaložit veškerou sílu vůle, o níž ani nevěděla, že ji má, aby se od něho odtáhla na délku paže. Graydonovy oči vypadaly jako temná jezírka touhy a znovu si ji k sobě přitiskl.

„Ne,“ zašeptala.

„Máš pravdu. Půjďme domů,“ zamumlal, tvář zabořenou do jejího krku.

„Ke mně, nebo k tobě?“ zeptala se.

„K tobě. Zůstanu tady. S tebou. Navždycky.“ Skláněl k ní hlavu a zřejmě považoval to, co řekl, za rozhodnutí.

Znovu se od něho odtáhla. „To nemůžeš udělat!“

Tentokrát ji Graydon uslyšel, ale jen se usmál. „Všechno bude v pořádku,“ řekl uklidňujícím hlasem. „Nedělej si s ničím starosti. O všechno jsem se postaral.“

„Opravdu?“ zeptala se Toby, ruce na jeho ramenou, paže natažené.

„Ano,“ usmál se Graydon sladce. „Rory a já jsme vypracovali plán. Pojďme někam do soukromí a všechno ti povím.“

„Do soukromí? Jako do mé ložnice? Budeme se milovat a pak si ležet v náručí a ty mi povíš, co jste s Rorym naplánovali pro mou budoucnost?“

„Přesně!“ uculil se Graydon. „Ty a já jsme se vždycky ve všem shodli.“

Toby od něho odstoupila. „Chci se jen ujistit, že tenhle plán plně chápu. Když jsi byl tady, udělala jsem ze sebe hlupáka, když jsem se snažila dostat tě do postele. Ale ty jsi odmítl.“

„Musel jsem se vrátit do své země a nechtěl jsem tě připravit o panenství.“

„Teď už je to v pořádku?“

Graydon se usmál. „Ten plán zahrnuje to, že se my dva vezmeme. Dneska. Trochu jsem se poptal a můžeme zajít k nantucketskému soudu, získat povolení a soudce nás může oddat.“

„S tímhle vším se zdržovat nemusíme?“ Mávla rukou ke stanům a kapličce, které vykukovaly mezi stromy.

Její tón Graydonovi naznačil, že Toby není z toho, co říká, radostí bez sebe. „Velkou svatbu můžeme mít později,“ dodal rychle. „V paláci.“

„Ach? A jak se bude jmenovat osoba, kterou si vezmu?“

„O tom si musíme promluvit. Budu muset dál žít pod bratrovým jménem.“

Toby k němu přistoupila a v očích jí probleskl vztek. „A co Danna? Ví, za koho se vdává?“

Graydon ustoupil. „Vzpomínáš, jak jsi mi říkala, že bych se měl zeptat, co Danna vlastně chce? To byl skvělý nápad! Když jsem se jí zeptal, dala mi své názory docela jasně najevo.“

Toby k němu znovu přistoupila. „Co Danna říkala?“ Nebyla si jistá, ale měla pocit, jako by Graydon ve tváři zrudl.

„Ona, ehm... Zdá se, že vždycky věděla, kdo jsem já a kdo je Rory, a tvrdila, že *mě* nikdy ráda neměla. Podle ní jsem jako ‚meč zastrčený v pochvě‘. Je to lanconské rčení a znamená –“

„To si dovedu představit. Odmítla se za tebe provdat?“

„Ano,“ přikývl Graydon.

„Takže tě Danna odkopla a ty jsi utekl za mnou. A teď mi nabízíš svatbu za dva dolary a celý život ve lži a skrývání. Kdyby se někdy prozradilo, že jsi kvůli mně opustil své království, celá země by mě nesnášela. Možná celý svět. Psaly by se knížky o tom, jak jsem svedla muže, který se měl stát králem, z jeho osudové cesty.“

Graydonova tvář ztratila něžný, prosebný výraz. Vypjal se v ramenou, tělo mu ztuhlo. Stal se z něj princ. „Nechápu tě. Chceš být královnou?“

„Ach, správně. Pak by mě nesnášela jenom tvoje rodina. A kdyby se provalila pravda o tobě a Rorym, Dannin otec se stáhne z Lanconie a země bude trpět. A všechno to bude moje chyba.“ Ztlumila hlas, a když promluvila, v těch slovech se odrážely všechny její pocity. „Chci, aby ses stal králem.“

Graydonovo tělo ztratilo ztuhlý postoj, když se z prince stal mužem, do něhož se zamilovala. Vrazil ruce do kapes a opřel se o strom. „Máš samozřejmě pravdu.“

Když se na ni zadíval, oči měl tak plné zoufalství, že k němu Toby téměř přistoupila.

Ovládla se však. „Neměl jsi sem jezdit,“ řekla tiše. „Zrovna jsem si začínala myslet, že bez tebe dokážu žít.“ Navzdory dobrým úmyslům se jí do očí nahrnuly slzy.

„Myslela jsi na mě ty poslední týdny?“ zeptal se. „Alespoň někdy?“

„Jestli jsem na tebe myslela? Ne, nemyslela. Žila jsem s tebou a dýchala. Cítila tě ve svém srdci a v duši. Vzduch, slunce, měsíc, to všechno mi tě připomínalo. Moje tělo a mysl po tobě bolestně toužily. Nemohla jsem ani slyšet tvé jméno nebo o tvé zemi. Ani jsem nedokázala zjistit, co se stalo s Tabithou či Garrettem. Každé –“ Zadívala se na něho.

Graydon ji k sobě přitáhl, ovšem tentokrát v tom nebyla žádná vášeň. Objala ho, tvář přitiskla na jeho hrud' a poslouchala bušení jeho srdce. Jako by cítila jeho zoufalství, jeho pocit bezmoci – který přesně odpovídal jejímu.

„Tabby a Garrett žili šťastně až do smrti,“ prozradil jí tiše. „Ani já jsem nedokázal pátrat po jejich minulosti, Lorcan a Daire se do toho však pustili, s pomocí tety Jilly.“

„Tvůj Bezhlavý jezdec je zachránil.“

„Ne,“ řekl a políbil ji na temeno hlavy. „To ty, navzdory mně. Prosila jsi Valentinu a Parthenii, aby k tobě nepustily žádného lékaře. Když doktor Hancock na Nantucketu nebyl, Garrett najal jiného. Tvoje kamarádky ho zamkly ve skříni.“

„Opravdu?“ usmála se Toby. „A dítě?“

„Velký, silný chlapec následovaný dalšími dvěma chlapci a děvčátkem, o kterém Valentina napsala, že je tak krásné jako její matka.“

„Co se stalo s dětmi?“ zašeptala. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Naši potomci pomáhali světu. Prapравnučka vedla kampaň za reformu sirotčinců v New Yorku. V druhé světové válce náš prapra a tak dále vnuk zachránil celou loď plnou vojáků. Senátoři, guvernéři, učitelé, lékaři, známá ženská pilotka, všichni teď žijí, díky tobě. Díky nám.“

Toby kývla hlavou. „To jsme měli udělat a zvládli jsme to.“

„Ano,“ zamumlal, s tváří zabořenou v jejích vlasech, až cítila vlhkost jeho slz. „Vlastně jedno z našich dětí žije i teď, je to mladá žena, která se právě ocitla v nepříjemné situaci. Protože až donedávna neexistovala, mohl bych ji představit svému bratranci Nicholasovi. Tvrdí, že byl počat v roce 1564. Možná by si mohli rozumět.“

Věděla, že se ji snaží rozveselit. „Graydone, já –“

„Pssst,“ špitl. „Už o tom nebudeme mluvit. Dnes budeme takoví jako dřív. V noci si zatančíme v měsíčním světle a vypijeme šampaňské.“

„Naposledy,“ hlesla Toby.

„Ano,“ zašeptal Graydon. „Úplně naposledy.“

Toby stála ve velkém stanu se zasedacím pořádkem v ruce a umísťovala kartičky tam, kam patřily.

S Millie objednály z antikvariátů knížky každého ze spisovatelů, pak je po večerech stříhaly a lepily stránky. Kroužky na ubrousky a zadní strany kartiček se jmény a drobné krabičky s čokoládou polepily autorovými vlastními slovy. Pro hosty-nespisovatele použily Victoriiny knížky.

Už byly skoro čtyři, brzy začnou hosté v kostýmech přijíždět na obřad. Victoriina dcera Alix na všechno dohlížela v kapličce, ale musela zajít domů, aby se převlékla do šatů, než se hosté objeví.

Toby se loudala s jednotlivými úkoly, rovnala vázy s růžemi, ujišťovala se, že drobná hnízdečka z nastříhaných stránek obsahují dostatek mušliček, kontrolovala stůl s odměnami, které budou rozdány, a povídala si s dodavateli, kteří pobíhali sem a tam. Nechtěla jít domů, kde by nebyla obklopena lidmi.

Graydona od rána neviděla. Netušila, kde je – nebo jestli je stále na ostrově. Část jí chtěla, aby tu byl s ní, ale ta větší část doufala, že se s ním už nebude muset loučit. Tolik to bolelo!

Když jí zavibroval mobil, vytáhla ho z kapsy a uviděla zprávu od Millie. Psala jí, že musí jít domů a převléknout se. UPRAVIM TI VLASY, dodávala.

Slzy, které se skrývaly jen kousek pod povrchem, hrozily prodrat se ven, ovšem Toby je zaplašila. Někdy měla pocit, že celý život hledala svou skutečnou matku, někoho, kdo by ji vyslechl a pečoval o ni a –

„Chovej se jako dospělá!“ prohlásila nahlas a schovala telefon zpátky do kapsy. S Graydonem přece věděla, do čeho jde. Lexie jí řekla, ať to nedělá. A – Toby se okřikla, ať už přestane přemýšlet, pak nasedla do auta a odjela do Kingsley Lane. Millie na ni čekala u dveří.

„Jestli si nepospíšíme a nepřipravíme tě, zmeškáme obřad.“ Millie byla oblečená ve svých úchvatných šatech se stříbřitým lemováním. Vlasy měla elegantně upravené, zářila v nich čelenka, která vypadala jako z opravdových diamantů.

„Vypadáš úžasně,“ vydechla Toby.

„A ty vypadáš, jako by ti právě umřel pes. Co se stalo?“

Možná to bylo tím tichem nebo náručí domova, ale Toby povolily nervy. „Je tady,“ zašeptala.

Millie rozevřela náruč a Toby do ní padla, slzy ji téměř zadusily. Millie ji chvíli objímala, pak napůl vyvlekla Toby do ložnice.

„Ty povídej a já tě připravím,“ prohlásila Millie. „A začni od začátku. Kde ses, pro všechno na světě, seznámila s královským princem?“ Millie nedovolila Toby usednout, popostrčila ji však ke koupelně a nakázala jí, aby si dala sprchu. „Ale nenamoč si vlasy. Nemáme čas je fénovat.“

„Graydon moje vlasy miluje,“ špitla Toby.

Millie obrátila oči v sloup a zatáhla sprchový závěs. „Smyj si ze sebe ten pot.“

Toby poslechla a Millie stála venku a poslouchala.

Jakmile začala Toby mluvit, nedokázala se zastavit ani zpomalit. Začala jejich setkáním na Jaredově a Alixině svatbě. „To Rory Graydona přinutil, aby mi prozradil, že je princ.“

„A Rory je ten bratr?“

„Ano. Mají to být identická dvojčata, ovšem Graydon je chytřejší, hezčí a no, takový dospělejší.“

Millie skryla úsměv, zatímco zavazovala Tobyin korzet. „Takže Graydon tu chtěl zůstat jenom pár dní?“

„Ano, ale pak si Rory zlomil zápěstí a Graydon musel zůstat déle.“ Posadila se na pohovku, zatímco jí Millie rozpustila vlasy a rozčesala je. Vyprávěla jí o Lorcan a Daireově příjezdu. „Nejdřív mě moc nemuseli. Zřejmě se domnívali, že se snažím Graydona svést kvůli tomu, kdo je, ale odkázal je do patřičných mezí.“ Toby jí pověděla, jak se před ní uklonili.

„Připadá mi jako princ z nějaké pohádky. Určitě má i nějakou špatnou vlastnost.“

„Myslíš to, jak si myslí, že zvládne všechno a že nikoho na světě nepotřebuje? Komanduje ubohého Roryho tolik, že je mi ho občas i líto.“

„K tobě se tak nechoval?“

„Naučila jsem se, jak to zarazit.“

„Jak jsi to myslela, když jsi tvrdila, že ses v těch šatech vdávala?“ Kývla k róbě visící na dveřích skříně.

Toby by se možná rozpovídala o sobě a Graydonovi, ale za žádnou cenu nehodlala prozradit, co se stalo s Tabithou a Garrettem. „Bylo to jen předstírané,“ odpověděla, pak mlčela, zatímco jí Millie upravovala vlasy.

„Jestli tě dobře chápu, ten bratr je teď zasnoubený se ženou, kterou si měl vzít princ Graydon. Neznamená to, že si ho můžeš vzít ty?“

Toby chvíli neodpovídala. „Pokud to uděláme, jeho rodina mě bude nesnášet. Jeho matka je...“ Nadechla se. „Mluvila jsem s ní jen jednou, nebo spíš poslouchala. Je mi Graydona líto. Jeho dětství muselo být s takovou matkou osamělé. Au!“

„Promiň,“ řekla Millie. „Vlasy se mi zacuchaly do hřebenu. Nemůžete něco vymyslet, abyste se mohli vzít?“

„Graydon by to tak chtěl. Chtěl, abychom dneska zašli na úřad a vzali se, ale já řekla ne. Dokážeš si představit, že bychom odjeli do Lanconie a on by musel své šílené matce oznámit, že si vzal nějakou americkou nulu? Celý život by mě peskovala.“

„Tvoje pohodlí je důležitější než svatba s mužem, kterého miluješ?“

„Ne,“ uznala Toby. „Problém je v tom, že Graydon by byl rozpolcený. Jak by se mohl soustředit na pomoc své zemi, kdyby se ocitl ve válce mezi dvěma ženami? A jestli otec lady Danny přesune své podnikání ze země kvůli mně, Lancoňané budou protestovat. V takovém stresu Graydon nemůže vydržet.“

„To je od tebe šlechetné,“ konstatovala Millie.

Ať už to bylo tím, co Millie řekla, nebo způsob, jakým to řekla, Toby se z očí vyřinuly slzy. Millie se posadila na pohovku vedle ní a vzala ji do náruče.

„Nejsem šlechetná. Nejradši bych jim všem plivla do tváří! Chtěla bych utéct s Graydonem a pak se postavit před tu jeho matku, aby se neodvážila říct mi jedinou ošklivou věc. Ale nemůžu Graydonovi ublížit. Na to ho příliš miluju.“

Millie se od Toby odtáhla, aby se jí zadívala do očí. „Tak fajn! To už by s tou sebelítostí stačilo. Musíme tě namalovat, obléknout a pospíšet si do kapličky. Jinak zmeškáme svatbu Victorie a Caleba.“

„Nemůžu –“

Millie vstala, vypjala se v ramenou a sklopila pohled k Toby. „Chceš, aby se muž, kterého miluješ, stal králem, takže se musíš chovat jako královna. A královny nedovolují ostatním, aby viděli, co cítí.“

„Možná že v Lanconii –“

„Carpathio!“ zvolala Millie tónem, při kterém Toby vyskočila.

„Dobře, Vaše Výsosti. Má vnitřní královna se právě ujala vlády.“

Millie se neusmála, ale vzala Toby za ramena a zadívala se jí do očí.

„Tvůj princ tam nejspíš večer bude. Bude mít na sobě kostým z osmnáctého století a bude tak pohledný, že se ti podlomí kolena. Jestli tě ještě jednou požádá, abys s ním utekla, uděláš to?“

„Nejspíš.“

Millie ji probodla pohledem.

„Dobře. Žádné utíkání, žádná rychlá svatba, ale souhlas s divokým sexem.“

Millie se zamračila.

„Nic lepšího ze mě nedostaneš.“

„Tak fajn,“ svolila Millie. „Jen mi dej vědět a já zůstanu dnes v noci u Jilly a Kena.“

Toby se ušklíbla. „S mým štěstím u chlapů už si teď Graydon našel novou přítelkyni.“

„Ne s těmi tvými blond vlasy. Jestli se vzdálí moc daleko, prostě ho s nimi chyt' do lasa a přitáhni si ho zpátky.“

Toby se rozesmála. „Jak víš, že má Graydon moje vlasy tak rád?“

„Prozradila jsi mi to, vzpomínáš? Teď se podíváme, jak rychle tě dokážeme namalovat.“

Obrovský prosklený dům Rogera Plymoutha stál na vodě na jihu ostrova. Byl to ten typ domu, o kterém psaly architektonické časopisy. Nábytek byl dokonale rozmístěný, všechno v bílé a modré, v barvách vody a čistého vzduchu.

Lexie vnitřek domu nesnášela. Lidé, kteří žili na Nantucketu, uvažovali, proč drazí dekoratéri mimo ostrov nedokážou vymyslet nic jiného než bílý nábytek s modrými polštáři. Na zdech visely umělecké reprodukce velryb, tu a tam doplněné kotvami. V celém domě nebyl k vidění ani náznak kreativity.

Lexie už Rogerovi oznámila, že až se vezmou, chce celý dům předělat. Na to jí odpověděl: „Nech ho celý zbourat a ať tvůj bratranec Jared postaví nový dům, jestli chceš.“ Lexie mu dala přednášku o zbytečném vyhazování peněz. Trvalo jim čtyři hodiny v posteli, než se po hádce usmířili.

Právě teď seděla Lexie na malé bílé pohovce proti stejné bílé pohovce, na níž seděl Graydon. Oba na sobě měli kostýmy z osmnáctého století a chystali se do kapličky na svatební obřad. Věděla, že většinu dne strávil na telefonu s lidmi z Lanconie. Vypadalo to, že to nedopadlo dobře, protože seděl zhroucený, a ne jako obvykle se vzpřímenými zády. Člověk by ani nevěřil, že byl potomkem králů.

Včera pozdě v noci jim Graydon zaklepal na dveře, v ruce jeden kufřík. Když mu Roger otevřel, Graydon ho požádal, aby tu mohl přespát, a Roger mu ospale ukázal k ložnici. Když zalezl zpátky do postele k Lexie, ani se neobtěžoval jí říct, kdo přišel. Předpokládala, že je to jeden z jeho kámošů závodníků, a hned usnula.

Druhý den brzo ráno sešla dolů a uviděla zasmušilého prince Graydona, jak se sklání nad miskou cereálií.

Po krátké konverzaci zjistili, že chtějí oba Toby prozradit hotovou bombu. Nejenže se Lexie vrátila dříve, ale hodlala své kamarádce oznámit, že je zasnoubená se svým šéfem. Co se týče Graydona, jeho nečekaná přítomnost stačila na to, aby Toby šokovala.

„Roger mi je koupil v Paříži,“ prozradila Lexie s pohledem na růžové šaty s bílým vyšíváním.

„Jsou pěkné. A máš hezký prstýnek.“

Lexie zvedla levou ruku a zadívala se na pětikarátový zasnubní prsten, který jí Roger navlékl.

„Měla bych říct, že jsem nikdy nic takového nechtěla. Je to příliš křiklavé a nablýskané, ale...“

„Ale je to jako Roger?“

„Ano,“ potvrdila Lexie. „Jako bych ho nosila na prstě.“ Když se zadívala na Graydona, mírně se zamračila.

„Bojíš se Toby říct o svém zasnoubení?“ zeptal se.

„Ne tak úplně. Nejspíš prohlásí, že věděla, že se to stane.“

„Asi jo,“ přikývl Graydon. „Je velice vnímavá.“

Lexie nedokázala snést jeho zoufalství a napadlo ji, jak by mu mohla pomoci. Řekne Rogerovi. Vstala. „Už radši půjdu. Nevadí, že tu budeš sám?“

„Vůbec ne,“ prohlásil Graydon, vzal Lexie za ruku a políbil ji na hřbet. „Toby bude za tebe moc ráda.“

„Kéž byste vy dva mohli –“ Zarazila se, usmála se na Graydona a pak vyšla z velkého obývacího pokoje. Nahoře oznámila Rogerovi, že si musí promluvit s Graydonem. „Ti dva mají vážné problémy.“

„Ne jako my?“ uculil se Roger. „Chvíli to trvalo, ale přirostla jsi mi k srdci.“

„Jako houba,“ odfrkla si Lexie a vymanila se z jeho sevření. „Jen na něho buď milý, víc nežádám.“

„Já jsem milý neustále.“

„Kdybych si to nemyslela, neposlala bych tě dolů, abys tomu princátku pomohl.“

„Tak co bych mu měl říct?“

„To nevím. Chlapské věci. Buď jemný. Ten ubožák je v hrozném stavu.“

Dole se Roger zadíval na Graydona. Byli v obývacím pokoji sami, na sobě krátké kalhoty a saka. Graydon měl nějaké trepky, které nosil jeho předek, zatímco Roger si obul vysoké boty. Roger nabídl Graydonovi drink, když však odmítl, napadlo ho, jak odlišní bratři jsou. Rory se neustále usmíval, ale Graydon by deprimoval i klauna. Jak se má člověk bavit s budoucím králem?

„Hm, k čertu s tím,“ zamumlal a posadil se proti Graydonovi s pitím v ruce. „Lexie chce, abych se o tebe postaral, jenže já to tvoje zoufalství už nesnesu. Nemůžeš se vzdát. Slyšíš mě? Nemůžeš. Jen se podívej na to, co jsem udělal já. Udolal jsem Lexie. Trvalo mi to roky, ale zvládl jsem to. Celý ten výlet, který byl podle ní náhoda, si vyžádal z mé strany spoustu úsilí. Přemluvil jsem svoji sestřičku, aby lhala, a Lexie s ní odjela do Francie. Pak musela být tak nudná, že byla Lexie připravená vyskočit z okna.“ Roger se napil. „Abych sestru přiměl ke spolupráci, musel jsem tomu děcku slíbit, že jí na příštím večírku uvaří Bobby Flay. Každopádně jsem pak odjel do Francie se sádrou, ale ruku jsem měl v pořádku a přiměl jsem Lex, aby se mnou vyrazila na cestu autem.“ Předklonil se a přísně se na Graydona zadíval. „Víš, co jsem udělal? Nechal jsem Lexie řídit. Člověk ví, že je to pravá láska, když poslouchá, jak skřípe převodovka motoru V12, a nesmí říct ani slovo.“ Odmlčel se, aby nechal působit tu hrůzu. „Jestli se vzdáš jen proto, že ti nějaká ženská říká, že si tě nevezme, nemáš právo říkat si chlap.“

Graydon se na Rogera zahleděl s bezbřehou trpělivostí. „V tomto případě existují jisté polehčující okolnosti.“

„Jo, jo, já vím,“ přikývl Roger. „Bude z tebe korunovaný král. No a co? Každý máme nějaký hendikep. Můj je ten, že mě holky považují za povaleče. Myslí si, že jsem hezký a bohatý, ale nic víc. Zčásti mám Lexie rád pro to, že mě dokáže přinutit něco dělat. Co pro tebe dělá tahle Toby?“

„Díky ní nemám pořád pocit, že jsem doopravdy princ.“

„A hodláš se toho vzdát, protože...? Proč se vzdáváš?“

„Kvůli zemi?“ nadhodil Graydon sarkasticky.

Roger si posměšně odfrkl. „O historii toho moc nevím, ovšem řekl bych, že nešťastní muži nejsou moc dobrými vladaři. Přemýšlej o tom. Jsi především muž nebo král?“ Dopil drink, postavil sklenici a odešel z pokoje.

Graydon vstal a vyšel ven, aby se zadíval na hladinu, a přemýšlel.

Než dorazily Millie a Toby do kapličky, už byla plná hostů. Asi polovina z nich byla v kostýmech, a jak Victoria předvíдалa, usilovně se snažili trumfnout jeden druhého. Ženy krášlily satén a hedvábí, stužky a šperky. Jedna slavná spisovatelka prohlásila, že vzdává čest Jane Austenové, ne Victorii.

„Jsem ráda, že nám to vyjasnila,“ prohlásila Millie tak sarkasticky, až se Toby rozesmála.

Byl večer a obě ženy stály bok po boku u otevřených dveří do kaple a rozdávaly programy obřadu: hudba (Verdi), báseň (přečtená Victoriinou milovanou editorkou), sliby (nevěsty a ženicha). Jaredovi bratřenci odváděli hosty uličkou.

„Ty už o mně víš všechno, ale já o tobě netuším nic,“ řekla Toby Millie a podala brožurku jedné ženě, jejíž knížky zřídka kdy opustily seznam *New York Times*. „Jsi vdaná?“

„Ano. Za úžasného muže. Možná bys měla vědět, že jsem se v této zemi nenarodila a že mé manželství bylo domluvené.“

„Žertuješ!“ Toby málem nepustila lístek, který podávala, ale jistý spisovatel detektivek jí ho vytrhl z ruky. „Ach! Pardon.“ Podívala se znovu na Millie.

„Vůbec ne. Dali nás dohromady naši rodiče, nevěděli však, že můj budoucí manžel a já jsme se tajně sešli ještě před svatbou. Domluvil to on.“ V Milliiných očích se usadil vzdálený pohled.

„Schůzka se konala o půlnoci, zahrnovala koně a měsíční světlo. Vyklouzla jsem oknem a jeli jsme bez sedla lesem, kde na nás čekaly šampaňské a jahody namáčené v čokoládě.“ Odmlčela se, aby rozdala tři další programy. „Zůstali jsme spolu až skoro do úsvitu, pak jsme odjeli domů.“ Millie jako by se vracela zpátky do přítomnosti. „Poté bych za ním šla kamkoliv. Je to láska mého života.“

Toby si povzdechla. „To je ten nejromantičtější příběh, jaký jsem kdy slyšela.“

„O nic víc než ten tvůj, drahoušku. Neměla jsi šampaňské a jahody, když ses setkala se svým princem? Nebyl do tebe tak zamilovaný, že se k tobě úskokem vetřel, aby s tebou mohl bydlet?“

„Ano k tomu bydlení, ale nešlo o lásku.“ Zvedla další hromadu programů.

„Tak co to bylo? Případá mi, že od chvíle, co jste se seznámili, jste byli nerozlučná dvojka. Pracovali jste spolu, řešili problémy. Jenom nemůžu pochopit, jak jste mohli vynechat fyzické aspekty vaší lásky. O hodně jsi přišla, když ses vzdala trochy starého dobrého postelového skotačení.“

„Nepřišli,“ namítla Toby. „Chci říct, přišli, ale nepřišli. Graydon je úžasný milenec a já jsem otěhotněla o naší svatební noci, ale –“

Millie na ni zírala s vytřeštěnými očima.

„Řekla jsem příliš. Radši půjdu zkontrolovat naše místa, aby je někdo nezasedl.“

Millie ji chytila za paži. „Nic mi do toho není, problémy však občas nejdou vyřešit logikou, nebo dokonce zdravým rozumem. Občas musíš prostě něčemu důvěřovat. Jestli se vzdáš lásky ze strachu z nenávisti, neprohraje především láska?“

„To nevím,“ přiznala Toby. V tu chvíli začala hrát hudba oznamující začátek obřadu, a tak se odvrátila od Millie, aby šla na své místo. Přes dvě židle rezervované pro ni a Millie byly přetažené stuhy. Rozvázala je a posadila se.

Za pár minut prošli Caleb a Ken postranními dveřmi a postavili se před oltář. Toby věděla, že vzadu pomáhají Alix a Jilly Victorii, zatímco čeká na svůj okamžik, aby prošla v doprovodu Jareda uličkou.

Když si Toby uvědomila, že ji Millie nenásledovala, ohlédla se, ale nová přítelkyně nebyla nikde

k vidění. Místo toho k ní přicházel Graydon ve svém obleku z období regentství – a Toby vyskočilo srdce snad až do krku.

Když se posadil vedle ní, věděla, že by mu měla říct, že je to Milliino místo, ale nedokázala se k tomu přimět. Graydon ji vzal za ruku, políbil ji na hřbet a prostrčil její paži do svého rámě. Díky malým židličkám seděli těsně vedle sebe.

Melodie se změnila a Jilly, ve světle růžových šatech s krémovou výšivkou, prošla úzkou uličkou na bílý kobereček ozdobený červenými okvětními plátky růží. Za ní následovala Alix, šaty v barvě zralých meruněk. Obě ženy nesly kytice bílých růží a drobných modrých kyticíček.

Když zazněly tóny svatebního pochodu, všichni vstali. Graydon zašeptal: „Odkud jsou ty modré kyticíčky?“

„Z New Yorku. Objednala je Millie,“ odpověděla šeptem.

„Kdo je Millie?“

„Moje asistentka. Nepoznal jsi ji.“

Victoria vedená Jaredem, který vypadal v hnědých kalhotách a černém saku úžasně, přišla poslední. Kromě bílých šatů měla kolem paží přehozený kašmírový šál ve stovkách odstínů zelené. Smaragdové oči jí ladily k barvám a zářily. V ruku měla drobnou kyticíčku bílých orchidejí obklopenou modrými kvítky, na které se vyptával Graydon.

Toby nad tím dříve neuvažovala, ale bylo zvláštní, že je ještě nikdy neviděla. Přitom jí v posledních letech prošlo rukama tolik květín.

Když už byli všichni před oltářem, hosté se usadili a obřad začal. Kněz pronesl tradiční slova, ale nakonec promluvil Caleb. Prohlásil, že bude Victorii „milovat napříč staletími, přes nepřízeň osudu i slzy, v bolesti a radosti, ztrátě i triumfu. Budu tě milovat navždycky.“

Než domluvil, Graydon svíral Tobyinu ruku tak pevně, až měla pocit, že jí zlomí prsty, ale přála si, aby ji takhle držel celou.

„Nenechávej mě v tom všem samotného,“ řekl tiše, když kněz prohlásil Victorii a Caleba za muže a ženu. „Tady nebo tam, už mi nezáleží na tom, kde jsem. Jen buď, prosím, se mnou.“ Když se na ni zadíval, Toby uviděla v jeho očích slzy.

Krátce přikývla, pak se vrátila pohledem k líbajícímu se páru.

Graydon zvedl ruku, aby ji políbil na hřbet, a pak všichni začali tleskat a provolávat slávu, zatímco novomanželé proběhli uličkou.

„A teď se můžeme najíst,“ konstatoval nějaký muž za nimi a všichni se rozesmáli a vykročili k východu.

Toby zvedla oči ke Graydonovi. „Musím zařídit pár věcí,“ prohlásila.

„Můžu ti pomoci?“ zeptal se.

Nejraději by s ním zůstala a promluvila si, ale věděla, že Millie chaos při večeři sama nezvládne. „Ano,“ souhlasila, vykročila pozpátku tváří k němu. „Naskládej pár těchhle židlí podél zdi, aby si tu lidé mohli sednout. Pošlu ti na pomoc Wese. Pak, prosím, najdi Millie“ – Toby už byla u dveří – „a ona ti poví, co je třeba ještě udělat. Já...“ Zaváhala.

„Já vím,“ usmál se Graydon. „Mimochodem, je tu Lexie a má pro tebe překvapení.“

„Nech mě hádat. Je to Roger. Vzali se nebo jsou zasnoubení?“

Graydon se rozesmál. „Zasnoubení. Chce, abys naplánovala její svatbu.“

„Ach bože! Jak jsem se k téhle práci dostala?“ S posledním pohledem na Graydona vyběhla z kapličky do stanu, ovšem venku se zarazila. Nevěděla, s čím právě souhlasila nebo co se stane.

Byla si jistá jen tím, že je moc ráda za Graydonovu přítomnost. Poprvé od chvíle, kdy odjel z ostrova, neměla pocit, jako by jí větší část jí samé chyběla.

První, koho uvnitř uviděla, byla Millie. „Zmeškala jsi obřad.“

„Ne, viděla jsem ho.“ Milliina obvykle usmívající se tvář byla přísná. „Viděla jsem tebe a tvého prince a tvářili jste se vážně. Kde je teď?“

„Požádala jsem ho, aby narovnal ty operní židle podél zdi.“

„Ty jim tak říkáš?“ Když Toby přikývla, Millie dodala: „A tu práci jsi dala princovi?“

Toby se rozesmála. „Graydon zvládne cokoliv! Umí vařit, uklízet, organizovat –“

„Řídit zemi?“

„Ano, to taky,“ potvrdila Toby a pak ztlumila hlas. „Nejsem si tím jistá, ale nejspíš jsem právě souhlasila, že si ho vezmu.“

„Jak to, že to nevíš jistě?“ podivila se Millie, když však uviděla, jak se Toby třese, odvedla ji ze stanu a pomohla jí usadit se na jednu z židlí venku.

„Bojím se,“ špitla Toby. „Vážně se bojím. Jedna věc je žít tady v mém světě, ale...“ Podívala se na Millie, hrůzu v očích. „Je to princ a jednoho dne z něho bude král. Musí se starat o celou zemi. A má matku.“

Millie se zamračila. „Pochybuju, že je tak zlá, jak si myslíš.“

„Je ještě horší. Bude mě nenávidět. Podle lanconských standardů jsem malá a bledá a –“ Rozesmála se.

„Co je?“

„Přesně totéž jsem řekla o Graydonovi.“

Millie ji pozorovala, jako by zvažovala dívčina slova. „Chci, abys tu zůstala a uklidnila se. Nikam nechod, než zkontroluju hosty.“ Otočila se.

„Kde jsi sehnala ty modré kvítky v kyticích?“ zeptala se Toby.

„Říkala jsem ti to. V New Yorku.“

„Graydona překvapily.“

Millie stála k Toby zády. „Opravdu? Zeptal se ještě na něco?“

„Ne, jenom na ty květiny. Děje se něco, o čem bych měla vědět?“

„Co by to mohlo být?“ pronesla Millie lehce a vešla dovnitř. Ve velkém stanu vykročila k lidem, ale v posledním okamžiku přešla ke vzdálené straně a vešla do okolního lesa. Když byla ukrytá před zraky ostatních, zastavila se a čekala. Vypjala se v ramenou, hlavu vzpřímenou.

Graydon vykročil zpoza stromů, přesně jak očekávala. Okamžitě se před ní zastavil a poklekl na koleno. Neměl s sebou meč, natáhl však paže dopředu, dlaněmi dolů a sklonil hlavu tak, aby měl odhalený krk v gestu kapitulace.

„Můžeš vstát,“ prohlásila Millie v lanconštině.

Když se Graydon zvedl, z očí mu sálaly plameny. „Co tu, k čertu, děláš, matko?“

„Pěkné šaty,“ poznamenal Graydon. „Vypadají povědomě.“ Poprvé v životě neprokazoval matce ohromný respekt, který její funkce vzbuzovala. Ani si ho ale nezasluhovala vzhledem k tomu, že se podvodem objevila na Nantucketu. Na sobě měla šaty, které nosívala bývalá královna, a byla v nich dokonce vyobrazena na oficiálním portrétu. Přišla sem, aby špehovala Roryho? „Mohu předpokládat, že otec a... a můj bratr jsou v pořádku?“

„Jestli se ptáš na Roryho, tak ten se má výborně.“

„Ach, takže to víš.“ Graydon se ze všech sil snažil nedat najevo šok. Matka tedy špehovala jeho.

„Jestli vím, že si mí synové vyměnili místa? Samozřejmě že ano.“

„Vždyť jsi ale volala a říkala mi o Rorym ty strašné věci. Takže –“

„Myslíš, že jsem netušila, že mluvím s tebou a že jste si s bratrem prohodili místa? Mám dojem, že jsem ještě nikdy v životě nebyla tak rozzlobená! A stále se kvůli tomu zlobím.“ Zvýšila hlas. „Nebylo už tak dost špatné, že jsi měl v plánu oženit se se ženou, do níž byl tvůj bratr zamilovaný? Bylo to od tebe kruté! Kdybys ho uvrhl do žaláře a mučil ho, nemohl bys mu ublížit víc. Z fyzického týrání by se zotavil, ale *nikdy* by se nevzpamatoval z toho, co jsi mu chtěl provést!“

Graydon na ni koukal s otevřenou pusou. „Ale Dannu jsi mi vybrala *ty*.“

„Co jsem asi tak měla dělat? Měla jsem dva syny ve věku jednadvaceti let a ani jeden z vás nevykazoval žádné známky toho, že by si chtěl najít manželku. A ty jsi byl naprosto znuděný, když jsem ti oznámila, že si vezmeš Dannu. A Rory nic neřekl! *Dovolil* by ti, aby ses oženil se ženou, kterou miloval.“

„Tvrdíš mi, že jsi Dannu vybrala, protože byl do ní Rory zamilovaný?“

„Ano, samozřejmě. Chtěla jsem tvého bratra přinutit, aby promluvil a prohlásil ji za svou. Musí přestat s tím neustálým běháním po světě od jednoho nebezpečného sportu k druhému.“

Graydonovo obočí bylo tak vysoko, jak to jen šlo. „A co jsi plánovala pro mě?“

„Chtěla jsem, aby ses zakoukal do nějaké mladé ženy, kterou bys miloval víc než svoji zemi. Mohu tě ujistit, že přesně to královské manželství potřebuje. Ale vzdala jsem se veškeré naděje o tvých třicátých narozeninách. Když jde o ženy, dokonce i Rory si s nimi umí poradit lépe než ty.“

Graydon ještě nikdy nebyl v takovém šoku z toho, co slyšel. Všechno, co si myslel, že je od něho očekáváno, byl nesmysl. „Proč?“ podařilo se mu ze sebe vypravit šepem. „Poslala jsi Roryho pryč, když jsme byli s bratrem děti. Nechápu to.“

Millie opustil vztek. „Já vím,“ řekla tiše. „Ale jednoho dne budeš mít vlastní děti a pak to pochopíš. Měla jsem dvě poslání, jedno jako královna, další jako tvoje matka. Nemohla jsem tě rozmazlovat a řešit za tebe všechny problémy. Musela jsem tě vycvičit pro práci, pro kterou ses narodil.“

Zašla pár kroků do lesa, pak se k němu otočila. „Snažit se zkrotit Roryho bylo jako pokoušet se about boty rybě. Radši by podpálil pokoj, aby se dostal ven, než aby dělal, co by mu někdo přikázal. Ale ty jsi měl disciplínu v krvi. Miloval jsi ji. Tvoje představa utrpení byla den, kdy jsi nic nedokázal. Myslel sis, že zábava znamená naučit se nějaký nový jazyk nebo když se s lordem Dairem snažíte zabít jeden druhého. Nedovedeš si představit ty hodiny, které jsem strávila s tvými učiteli ve snaze najít něco, co by tě rozesmálo.“

„Toby to umí,“ podotkl Graydon. „Předpokládám, že jsi tu kvůli ní, a ne někde v lázních

ve Švýcarsku, jak mi to tvrdili.“

„Přiznávám, že jsem si chtěla prohlédnout typ ženy, do které ses zakoukal. Byla jsem tak zvědavá! Je snad někým, kdo tě obdivuje a podporuje v tobě pocit... ehm, vlastní dokonalosti? Nebo tě dokáže rozesmát? Odmítá říkat ti ‚Vaše Výsosti‘ a nakáže ti, abys byl co platný a odnesl několik židlí?“

„Tohle Toby rozhodně dokáže.“ Graydon přestával být naštvaný, ovšem tak úplně se vzdát nechtěl. „Zdá se, že se mnou manipuluješ celý život.“

Millieina tvář vyjadřovala její zmatek. „Samozřejmě že ano. Tak zní definice mého poslání.“

„Jako královny loajálního poddaného?“

„Ne!“ vyštěkla. „Jako tvé matky, což je mimochodem můj prvořadý úkol. Ten důležitější.“

„Ale proč jsem vyrůstal tak osamoceně? K čemu mi to bylo?“

„Graydone, můj drahý synu, jsi osoba, která je loajální do morku kostí. Chtěla jsem, abys měl víc přátel.“

„Proto jsi poslala Roryho pryč a potom i Dairea?“

„Ano.“ Odmlčela se. „Kdo by si pomyslel, že útěk na nějakou svatbu zařídí víc, než jsem já dokázala za jednatřicet let? Musím poděkovat tvé americké sestřence Jilly.“

„Takže jsi sem přijela poznat Toby?“

„Ano. Zajímalo mě, co s tvým bratrem provádíte. Tvůj otec a já jsme seděli v jeho nemocničním pokoji a smáli se tomu. Použití telefonu s tím Rusem bylo zvlášť důmyslné. Byli jsme na vás tak pyšní, že jste to zvládli.“

Graydon se snažil strávit to, co se právě dozvěděl. „Jen čistě ze zvědavosti, nemáš náhodou něco společného s výběrem Tobyiných šatů?“

„Samozřejmě. Aria a já jsme usoudily, že budou nejlepší. A než se zeptáš, tvůj dědeček J. T. o tom nic netuší. Je tak čestný a upřímný jako ty.“

„Chceš říct naivní a důvěřivý.“

„Jak to říkají Američané? Pokud ti ten střevíček padne, Popelko.“

Graydon se poprvé usmál. „Myslím, že už jsi v téhle zemi moc dlouho.“

„Jsem připravená vrátit se domů k tvému otci. Otázka je, co budeš dělat teď?“

„Mohu z tvého tónu usuzovat, že Toby schvaluješ?“

„Ano,“ usmála se Millie. „Téměř každé děvče může být vyškolené, aby tu práci zvládlo, ale já jsem chtěla vědět, jestli miluje tebe, nebo tvé postavení.“

„A?“ zeptal se Graydon s nadzviženým obočím.

„Miluje tě tolik, že by kvůli tobě obětovala vlastní štěstí. Bude z ní skvělá manželka a Lanconie bude těžit z toho, že je její královnou.“

Graydon nedokázal chvíli promluvit. Bylo pro něho obtížné plně pochopit, že stráví zbytek života se ženou, kterou miluje. „A co Dannin otec?“

„S ním si nedělej starosti,“ prohlásila Millie tónem, který zněl naprosto aristokraticky. „Nevydělal jmění, aniž by někomu šlápl na kuří oko. Bude spokojený, že je otcem princezny, a ne královny, nebo mu předvedu něco z lanconské spravedlnosti.“

Když si Graydon přejel rukou po tváři, jeho matka ho pozorovala. „Musím říct Toby, že spolu... že můžeme...“ Rozhlédl se kolem sebe. „Začali jsme tady poblíž téhle kapličky, s večeří a šampaňským. Možná bych mohl připravit totéž. Seženu ubrus a svíčky a –“

„Jahody v čokoládě,“ dodala Millie zasněným tónem, který u ní její syn nikdy dřív neslyšel.

„Škoda že nemáš černého hřebce, ale ten kostým, co máš na sobě, bude stačit.“

„Samozřejmě,“ zamrkal Graydon. Nikdy neslyšel matku pronést něco romantického.

„Najdi ji,“ pobídla ho Millie. „Dej mi třicet minut, pak přiveď Toby na toto místo. Všechno zařídím.“

Graydona nenapadlo, co dalšího by řekl. Uklonil se, jak se na budoucího panovníka slušelo, a pak se vrátil do stanu.

Jakmile Toby uviděla Graydona, poznala, že se něco stalo. Vlastně ho v takovém stavu ještě nikdy neviděla. Rázoval přes velký stan, nevšímal si žádného z hostů, oči upřené pouze na Toby. Často ho vídávala chovat se jako princ, ale tenhle muž byl král.

„Co se stalo?“ vydechla, když k ní došel.

„Za třicet minut tě odsud odvedu, i kdybych tudy měl projet na černém hřebci.“

Toby se rozesmála. „Vypadáš jako Garrett – a jako Milliin manžel.“

„Co to znamená?“

Zatímco Toby podávala talířky se svatebním dortem skupince dětí, převyprávěla mu Milliin příběh o půlnočním pikniku.

„Vyklouzla oknem, jo?“

Toby se na něho zadívala. „Graydone, předtím jsi mě požádal, abych tě nenechávala samotného, a já jsem souhlasila, ale nic se nezměnilo. Před námi stále stojí nepřekonatelné překážky. My –“

Graydon se sklonil, krátce ji políbil a děti kolem nich se rozhiňaly. „Pětadvacet minut,“ oznámil jí, pak se otočil a vyšel ze stanu.

„Říkala jsem ti, že toho na tebe bude moc,“ ozvala se Lexie zpoza ní.

Objevila se s Rogerem Plymouthem po boku a obrovským diamantem na prstu. Tvářila se omluvně, jako by to mělo Toby šokovat.

Po přívalu pištění a objímání Toby prohlásila: „Alix a já jsme to věděly už od Narcisového dne. To, jak se na tebe díval, bylo roztomilé.“

„Kéž by mi to někdo řekl,“ povzdechla si Lexie.

„Neposlouchala bys. Tak mi všechno pověz.“

V tu chvíli se však jedna z žen zeptala, jestli už je na čase rozdat ceny za kostýmy. Byla to proslulá spisovatelka, kterou Victoria pozvala, a na sobě měla božské šaty z červeného hedvábí s tmavým lemováním.

„Jdi!“ vybídla ji Lexie. „O všechno se postarej. Promluvíme si zítra. Kam ten tvůj princ šel?“

„To netuším. Myslím, že ho hledá Millie. Tvrdila, že se s ním chce seznámit.“ Mezi obě ženy se tlačil dav hostů a Roger chytil Lexie za paži a táhl ji pryč.

„Zítra,“ zavolala Lexie.

Toby přikývla a pak už se věnovala cenám, které bylo třeba rozdat. Victoria, Millie a Alix jí měly pomoci, ale Victoria tančila se ženichem a zdálo se, že je nic jiného nezajímá. A Millie s Alix zmizely. Toby rozhodila zoufale rukama, přistoupila ke stolu s cenami a začala přemýšlet, kdo co dostane.

Než se Graydon vrátil do stanu, spousta spisovatelů si odnášela plexisklové plakety a usmívala se. Toby měla pocit, že se odsud už nikdy nedostane, ale v tu chvíli se odněkud vynořily Millie a Alix a prakticky ji vystrčily do noci. „Už tě tu není potřeba,“ oznámila Millie. „Po zbytek večera určitě ne. Jdi pryč.“

„Teď je řada na nás,“ dodala Alix. „A hodlám Lexie odtáhnout od Rogera, aby nám pomohla. Doufám, že její rozkošný snoubenec bude protestovat a začne se se mnou prát.“

„Tohle ať Jared raději neslyší,“ upozornila ji Toby s úsměvem a vycouvala ven. „Ale jestli potřebuješ s Rogerem pomoci, nebudu daleko.“ Zoufale toužila uniknout hluku a světlu a najít Graydona.

„Jdi už!“ zavolala Millie a zatáhla jí plachtu před nose.

Graydon na ni čekal na okraji lesa. Přijala jeho rámě a vykročila vedle něho. Na zemi před ní se rozprostírala scéna jako z pohádky: svíčky ve svícnech na sněhově bílém ubrusu, šampaňské, chléb, paštičky, sýry, stříbrné nádoby s jahodami v čokoládě.

„Jak jsi to všechno dokázal?“

„Jsem princ a mám v lahvi džina,“ oznámil vážně.

V očích mu tančilo světlo, které tam zahlédla jen v tu noc, kdy byli oddáni. Ale tehdy byl Garrett a ona Tabitha a měli před sebou celé životy. „Co se stalo?“ zeptala se znovu.

„Pojď, posad' se a dej si něco k jídlu,“ řekl, „a pak si promluvíme.“

Posadila se na deku proti němu, a zatímco jedli, vyptával se jí na to, co dělala, když byl pryč. Pokládal jí spoustu otázek ohledně její nové kamarádky Millie a Toby přetékala chválou. „Tohle bych bez ní nezvládla. Je to ta nejmilejší, nejochotnější osoba, jakou jsem kdy potkala. Upravila mi vlasy, pomohla do šatů, dokonce mě nechala vyplakat na rameni.“

„Předpokládám, že jsi brečela kvůli mně.“

„Samozřejmě,“ potvrdila Toby, rozetřela paštiku na krekr a vložila si ho do úst. „Co jiného ženu rozpláče než muž?“

„To jsem zrovna slyšet nechtěl. A kdepak jsi objevila tenhle vzor všech ctností?“

„Zní to, jako bys žárlil.“

„Žárlím na každého, kdo s tebou tráví čas.“

„Graydone,“ prohlásila Toby vážným hlasem, „nic se nezměnilo. Nemůžeme –“ Vložil jí do pusy kousek sýra.

Když dojedli, Toby se opřela o strom a Graydon se natáhl a položil si jí hlavu do klína.

„Co bys dělala, kdybys byl normální člověk?“ zeptal se. „Vzala by sis mě?“

Toby nad tím nechtěla uvažovat. Šampaňské už jí stouplo do hlavy a toužila jen po přítomnosti, teď a na tomhle místě. Hladila ho po čele, rukou mu projížděla ve vlasech. „Co bys dělal, aby ses uživil?“ zeptala se ho škádlivě.

„Byl bych kuchař. Nebo možná striptér. Zazářil bych v příštím díle filmu *Bez kalhot*.“

Toby jeho bezstarostnost neošálila. „Nemůžeš abdikovat a stát se striptérem.“

„Tohle je fantazie,“ namítl. „Kdybys byl obyčejný člověk jako mí bratraci, vyrostl bych v Maine, promoval na Princetonu –“

„A měl milou, hodnou maminku, která by nenosila korunu,“ dodala Toby.

„Ano. A co třeba matku, jako je tvoje Millie?“

„To by bylo hezké,“ přikývla Toby.

„Pak by sis mě vzala?“

„Ano. Kdybys byl pan Obyčejný, vzala bych si tě ve vteřině. Pak...“ Odmlčela se. „Kdybys neměl být králem, skočila bych na tebe hned teď a držela se tě tak pevně, že bys nemohl ani dýchat.“ Viděla, jak se Graydonův úsměv rozšířil. „A postavila bych se kvůli tobě své matce, i kdybys měla použít nějaké lanconské zbraně. Otcí by to nejspíš nevadilo, ale matka –“

Graydon se posadil. „Co tím chceš říct, že by ses jí postavila? Co by na mně mohla neschvalovat?“

„No, vím, že tohle je fantazie, ale kdybys nebyl král, co bys asi tak dělal? Moc toho neumíš, ne? Už

vidím inzerát chlapíka, co umí řídit království. Všechny ty jazyky, jimiž hovoříš, by se ale možná hodily. Mohl bys –“ Zarazila se, protože ji políbil.

„Ty tedy víš, jak prince povzbudit.“ Sáhl do malé kapsičky na vestě. „Něco pro tebe mám.“

Vytáhl prsten, který se zatřpytil ve světle svíčky. Měl zvláštní barvu, poznala, že je to levandulový diamant. Nebyla schopna slova, když jí ho vsunul na prst. „Doufám, že ti nevadí, že je stejný jako ten, který má Danna, ale když už bude tvójí švagrovou, tak –“

„Přestaň!“ Toby vstala. „Graydone, tohle není vtipné. Byla jsem ochotná hrát hru, ale tohle už je příliš.“ Snažila se sundat prsten dolů, ale zasekl se.

Graydon vstal, přitáhl si ji k sobě, její ruce uvěznil na své hrudi. Snažil se ji políbit, ale odvracela hlavu. „Pokud jde o mě,“ prohlásil, „jediná věc, která brání našemu sňatku, je nedostatek souhlasu ostatních. Nezdá se, že by tě odrazovala představa, že budeš jednoho dne královnou země. Prosím, řekni mi, že jsi o tom alespoň přemýšlela.“

„Vůbec ne. Nikdy.“

„Věděla jsi, že když lžeš, neustále mrkáš?“

Toby se od něho odtáhla. „Dobře, tak jsem o tom přemýšlela. Snaha pomáhat je americké prokletí. Rodíme se jako filantropové. Pečujeme o ostatní. Když někomu vyhoří dům, přineseme jídlo a přikrývky.“

Graydon k ní přikročil. „V mé zemi je prostor pro spoustu vylepšení. V horách existují místa, kde se děti nedostanou do veřejných škol. Uvažoval jsem, že bych tam pro ně založil jednu třídu.“

„V Americe takové bývaly. Měly úspěch.“

„Jen mě to tak napadlo, ale mám příliš mnoho práce, než abych na to dohlížel. Viděla jsi, čím jsem musel projít přes Roryho.“

„Možná Danna –“

„Ta má ráda zvířátka. Chce vyvážet naše lanconské ovce. Toby, má lásko, pravda je, že v mé zemi by se hodila pomoc ve spoustě oblastí. Jestli ti dokážu, že s tvou přítomností souhlasí všichni, vzala bys tu práci?“

Mračila se. „Víš, že tahle fantazie není možná. Dannin otec by ztropil skandál a tvá matka –“

Graydon ji vzal za ramena a podíval se jí do očí. „Miluješ mě?“

„Ano. Víš, že ano. Jak říkal Caleb, milovala jsem tě napříč staletími.“

„Vezmeš si mě?“

„Ne, jestli –“

„Zapomeň na to. Chceš strávit zbytek života po mém boku? Společně? Snesla bys mé lanconské způsoby, mé lanconské přátele?“

„To už jsem dokázala,“ odsekla Toby. Díval se na ni, čekal na odpověď. „Ano, chci si tě vzít a zůstat po tvém boku navždycky.“

Sklonil hlavu a políbil ji. Byl to polibek plný příslibů, plný budoucnosti. Když zvedl hlavu, v očích měl světlo, které prozrazovalo, že se rozhodl.

„My ale nemůžeme –,“ začala Toby.

Graydon jí položil prst na rty, pak ji vzal za ruku a sfoukl svíčky. Když se na ni znovu zadíval, usmívala se, oči potemnělé v představě nadcházející vášně. „Pojď,“ řekl. „Chci ti někoho představit.“

„Ach, výborně!“ zamumlala Toby sarkasticky. Tázavě se na ni otočil. „Zase jsem měla šanci přijít o to ztracené panenství, ale ty mě chceš s někým seznámit.“

Graydon se rozesmál. „Slibuju, že tě toho břemene zbavím velice brzy. Vlastně bych to celé chtěl ještě vylepšit. Jestli si vzpomínám správně, jsi ráda nahoře, a na to je třeba energie, kterou produkuje štěstí.“ Vykročil zpátky ke stanu a přitom držel Toby stále za ruku.

„Já si vzpomínám na blondatou gejšu na tvých zádech. Nezvažoval jsi, že bys –“

„Ne, to v žádném případě,“ řekl pevně.

Došli na okraj lesa a Toby uviděla stát před stanem Millie, zády k nim.

„Pojď,“ řekla Toby a zatahala Graydona za ruku. „Chci tě seznámit se svou kamarádkou.“

Když se Millie otočila, Graydon se náhle zastavil a Toby se na něho zmateně ohlédla. Ramena měla vypjatá, hlavu vzhůru, pak se uklonil. „Carpathio,“ řekl tónem, který Toby poznávala jako princovský. „Rád bych ti představil svou matku, Její královskou Výsost Millicent Eugenie Juru, královnu Lanconie.“

Toby se dívala z Graydona na Millie a pak zase zpátky a začala slyšet odpovědi na své otázky. Graydonova změna nálady z deprese na vytržení byla způsobena tím, že si promluvil se svou matkou, královnou. Toby vířily hlavou obrazy z posledních týdnů: smích s Millie, přátelská objetí, přiznání, odhalená tajemství, lahve vína a společné pojídání pizzy. Všechno to na ni dopadlo najednou, vířilo to ve zmeti, která jako by s sebou odnesla všechno světlo. „Já asi –,“ zašeptala Toby a zavřela oči proti té závratí.

Graydon ji zachytil, než spadla na zem.

Přitiskl ji k sobě, vzhlédl k matce a roztáhl ústa v úsměvu, který prozrazoval jeho naprosté a obrovské štěstí. „Řekla ano.“

Epilog

Když Toby vešla do domu, utřela si zpocené čelo a odhodila vlasy, které jí utekly z copu a spadaly jí do očí. Chvíli jí potrvá, než si zvykne na lanconské způsoby. Celé ráno cvičila na zahradě s Graydonem a jeho rodiči. Teď byla zralá na sprchu, pak zajde na poslední oběd s Lexie a Alix. Zítra touhle dobou už bude na cestě do svého nového života. Millie jí neustále opakovala, že bude ve všem skvělá, ale Toby se přesto bála. Teprve až se tam dostane, bude si jistá, že –

Zarazila se, protože v obýváku seděl nějaký mladík, kterého neznala, a četl si noviny. Na zlomek vteřiny zauvažovala, že zavolá jednoho z šesti hlídačů, kteří byli venku s královskou rodinou. Ale tohle byl Nantucket. Ten muž může být dalším z mnoha Jaredových bratranců.

Otevřela ústa, pak se však otočil a sjel ji pohledem odshora dolů s výrazem, jako by říkal, že nesložila nějakou zkoušku. Na sobě měla růžové tílko na jógu a staré šedé tepláky a ošlapané tenisky.

„Ty jsi Lavidiiina dcera?“ zeptal se nevěřicně.

„Ano, jsem.“ Toby vypjala ramena. Nelíbil se jí jeho přístup. „Kdo jste vy?“

„Já jsem Steven Ostrand.“ Jeho hlas byl plný hrdosti. „Prý umíš vařit. Je to pravda?“

„Nevím, kdo jste, ale chci, abyste okamžitě opustil můj dům.“

Nadzvedl obočí, jako by říkal, že je to její ztráta, a pak pomalu vstal. „Tvoje matka tvrdila, že jsi náladová a že si toho nemám všímat. Vidím, že měla pravdu.“

Toby chtěla na to arogantní tvrzení něco říct, ovšem v tu chvíli se do místnosti vřítla její matka. Až by dceru třeba jen pozdravila, doběhla k tomu mladíkovi a sevřela jeho paže do rukou.

„Steven! Snad už neodcházíte, že ne?“ Pohlédla na Toby. „Co jsi mu řekla?“

„Matko, já tohohle člověka neznám. Řekla jsem mu, ať opustí můj dům.“

„Ach,“ vyhrkla Lavidia a mávla rukou. „To je všechno? Musím vás jen představit. Stevene, tohle je má dcera, o které jsem vám vyprávěla.“

Mladík setřásl Lavidiiiny ruce a vykročil ke dveřím. „Lavidio,“ prohlásil pevně, „myslím, že bych měl odejít, dokud si to nevyřešíte.“ Znovu sjel Toby pohledem. „Ačkoliv si nejsem jistý, že je co řešit.“ S tím vyšel ze dveří.

„Matko!“ začala Toby, Lavidia jí však nedala prostor.

„Podívej, co jsi provedla! Víš, jak dlouho mi trvalo, abych ho sem dostala?! Tvůj otec a já jsme se s ním seznámili na lodi. Vlastní tucet supermarketů.“

Toby konečně začínala chápat, o co tu šlo. „Chtěla jsi ho přemluvit, aby si mě vzal?“ Nadechla se. „Pro tvou informaci: poznala jsem někoho, kdo –“

„Jednoho z těch Kingsleyů!“ odfrkla si Lavidia. „Když jsi utekla s tím Jaredem, říkala jsem otci, že z toho nic dobrého nevzejde, ale nikdo mě neposlouchal. A teď se dozvídám, že žiješ v hříchu s jedním z nich. Co vlastně dělá? Chytá ryby na nějaké kocábce? Ale no tak, Carpathio! Copak nemáš aspoň špetku hrdosti?“ Lavidia rozhodila rukama. „Musíš se ho zbavit, a to hned.“

„Toby,“ ozval se Graydon za ní.

Neotočila se, ustoupila však blíž k němu. Měla silný pocit déjà vu. V hlavě jí vířily vzpomínky na tu noc, kdy byla Tabithou a matka se ji snažila přinutit, aby si vzala mladého obchodníka jménem Silas Osborne. Mohl být tenhle Steven Ostrand Silas Osborne v jiném čase?

Když se Lavidia zadívala na Graydona, zbledla, jako by byla v šoku. V očích jí zajiskřilo a ruka jí vylétla k srdci. „Už jsem vás viděla. Chcete mi odvést dceru, ale vy... vy se o ni nedokážete postarat. Zbytek svého krátkého života stráví v bídě.“ Řekla ta slova tiše, jako by se sama neslyšela.

Toby najednou všechno došlo. Přes všechny ty změny, které s Graydonem udělali v minulosti, neodstranili matčin hluboký strach z budoucnosti. Toby odstoupila od Graydona a poprvé za mnoho let matku objala.

„To je v pořádku,“ řekla Toby tiše. „Neodpluje na moře a nenechá nás, abychom se o sebe staraly samy. Vzpomínáš? Garrett zůstal s námi.“

Na záblesk vteřiny se v Lavidii hněvivé ustarané tváři mihla úleva, ovšem pak se zamračila a odstoupila od své dcery. „Co to plácáš? Jaké moře? Co s tím má oceán společného? Carpathio, nabídla jsem ti muže s úžasnou budoucností.“ Sjela Graydona pohledem. Na sobě měl potem zmáčené tričko a ošumělé staré tepláky. „Co ti může nabídnout tenhle člověk?“

„Korunu a palác,“ odpověděla Millie vedle svého syna.

„Lavidio!“ Do místnosti vtrhl Tobyin otec, se Stevenem Ostrandem v patách. „Co to, pro všechno na světě tropíš?“ Otočil se, pohlédl na svou dceru, vysokého tmavého mladíka za ní a starší ženu vedle nich. Oči mu málem vypadly z důlků. Sledoval zprávy ze světa a okamžitě ty lidi poznal. „Při všem, co je svaté, vy jste...“ Nedokázal větu dokončit.

V dalším okamžiku vešlo do místnosti šest mladíků v oblecích a s vysílačkami v uších. Obklopovali podobně vysokého staršího muže, který dokonce i v oblečení na cvičení vypadal majestátně.

Tobyin otec na ně zíral s vytřeštěnýma očima. Zadíval se na svou dceru. „Je to –? Budete se –?“ podařilo se mu vyhrknout.

„Ano,“ přikývla Toby. S otcem si vždycky rozuměli.

„Tohle se mi ani trochu nelíbí,“ ozvala se Lavidia hněvivě. „Steven, mohl byste prosím –?“

Odmlčela se, protože ji manžel vzal pevně za ramena. „To jsou král a královna Lanconie a tenhle mladík je princ. Ožení se s naší dcerou a z Toby bude princezna.“

Lavidii trvalo plnou minutu, než pochopila, co se jí to manžel snaží říct. Jejím celoživotním úkolem bylo zajistit, že o její jediné dítě bude postaráno, a teď sledovala, jak se to konečně plní. Léta starostí z ní spadla v jediném obrovském uvolnění.

Podívala se na manžela. „Já –“ Dál už nic neřekla, omdlela mu v náručí. Se smíchem v očích zvedl Tobyin otec pohled. „Myslím, že je moc šťastná.“